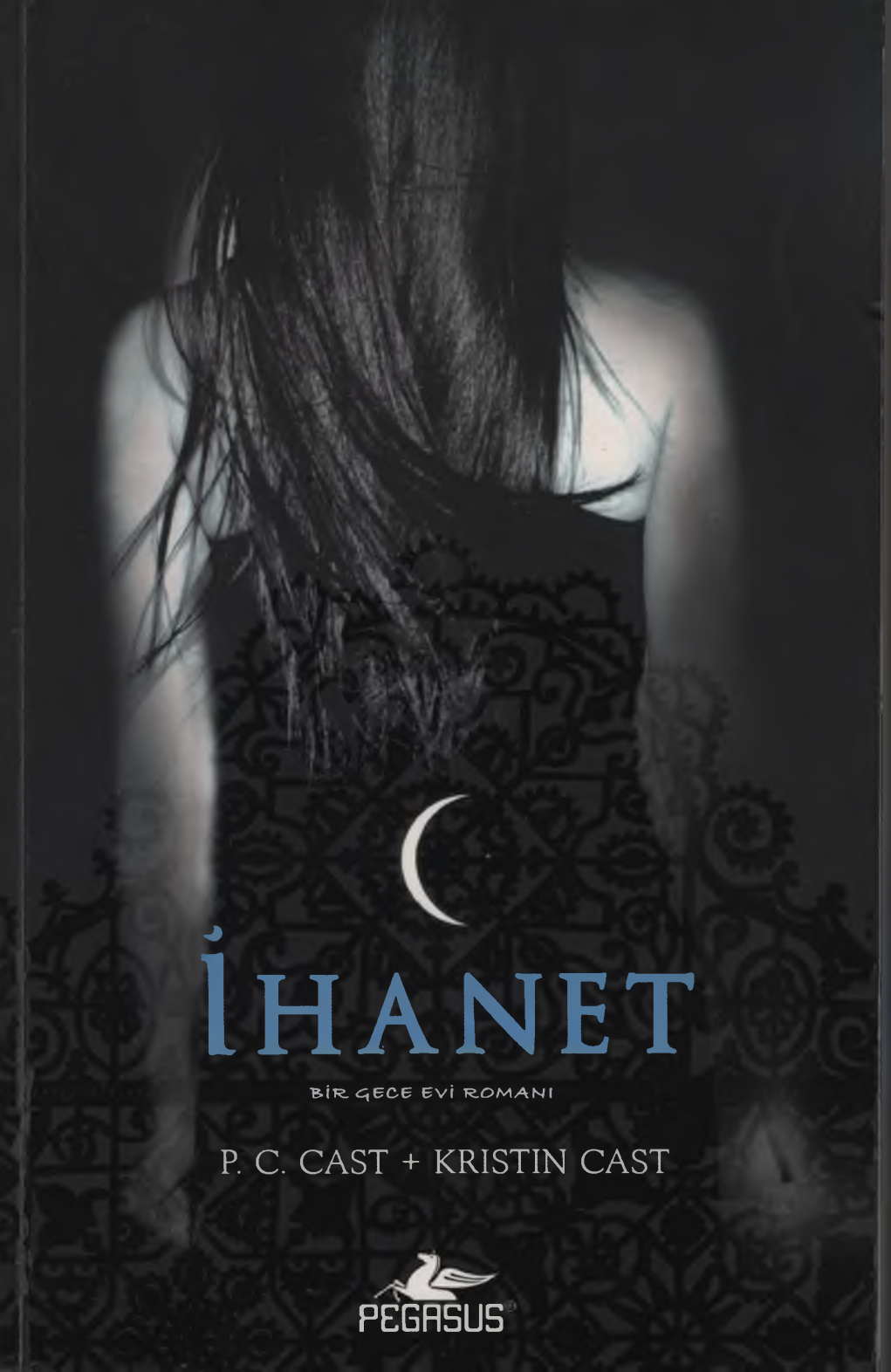

İHANET

BİR GECE EVİ ROMANI

P. C. CAST + KRISTIN CAST

PEGASUS

KIŞKIRTICI BİR İHANET, ŞAŞIRTICI BİR TEHLİKE...
GECE EVİ SERİSİNİN BÜYÜLEYİCİ İLK KİTABI İŞARET'TEN SONRA İHANET KİTABINDA DA HEYECAN ARTARAK DEVAM EDİYOR

"Karanlık vampir dünyasında geçen olağanüstü etkileyici bir macera."
—Romantic Times BOOKreviews

"Son zamanların en iyi gençlik romanı. Sosyal bir dışlanmış olmanın ve dostluğun muhteşem güzelliğini gösteriyor."
—The Beltane Papers

GECE EVİ SERİSİ'NİN İKİNCİ KİTABI İHANET SİZİ ESİR EDECEK

Zoey için Hayat harika bir şekilde akıp gitmektedir. O sonunda vampir tanrıçasının ona verdiği büyük güçlerle barışık hale gelmiştir ve okulun bir parçası olduğunu içtenlikle hisseder. Fakat ardından hesapta olmayan bir şey gerçekleşir: Küçük yaştaki çocuklar öldürülür ve bütün deliller Gece Evi'ni işaret etmektedir. Zoey kendisini eşsiz kılan yeteneklerin sevdiklerine karşı bir tehdit unsuru olabileceğini anlar.

Gece Evi serisinin ikinci kitabı İHANET
heyecanlı, ürkütücü, seksi ve şaşırtıcı.

SERİNİN İLK KİTABI

Kapak Tasarım: Cara E. Petrus
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Kapak Fotoğrafı: Photonica/Getty Images

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-5943-86-8

Pegasus Yayınları: 201
Bestseller Roman: 42

İHANET
P. C. CAST - KRISTIN CAST
Özgün Adı: BETRAYED

Yayın Yönetmeni: İbrahim Şener
Yayınevi Editörü: Özkan Özdem
Kitap Editörü: Yusuf Tan
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Haziran 2009
7. Baskı: Şubat 2010
ISBN: 978-605-5943-86-8

PEGASUS YAYINLARI © (ST. MARTIN'S GRIFFIN)

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

İHANET

İngilizce'den Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

Biz bu kitabı dostumuz ve yayıncımız (Halamız) Sherry Rowland'a, ithaf etmek istiyoruz. En geçimsiz olduğumuz zamanlarımızda bile bizi önemsemekten vazgeçmediğin için teşekkürler Sher (Özellikle bize "Sözleşmeleri" verdiğin zaman). Seni seviyoruz.

Teşekkür

Her zamanki gibi, biyolojik olan her şeyi bildiğin için ve bu konularda bize yardım ettiği için baba/büyükbaba Dick L. Cast'a teşekkürler.

Bu inanılmaz seriye başlama fikrini bize veren mükemmel temsilcimiz Meredith Bernstein'a teşekkürler.

St Martins ekibi Jennifer Weiss and Stefanie Lindskog'a böyle muhteşem bir Seri yaratmamıza yardımcı oldukları için teşekkür etmek istiyoruz. Böyle güzel kapakları tasarlayan yetenekli sanatçılarımıza da özellikle büyük sevgilerimizi göndermek istiyoruz.

Ayrıca Tulsa'daki kedi kurtarma ve kedi edinme merkezi STREET CATS'a özel bir teşekkür göndermek istiyoruz. Bu merkezi destekliyoruz ve işlerine olan sadakat ve kedi sevgilerini takdir ediyoruz (Nala'yı da buradan aldık). Lütfen websitelerini ziyaret edin www.streetcatstulsa.org. Eğer hayvan kurtarma kurumuna bağış yapacaksanız burasının mükemmel bir seçim olduğunu taahhüt ediyoruz!

P. C. & Kristin

Ben teşekkürlerimi:

1) Bu kitaba dahil olabilmek için yalvaran sonra da vazgeçen 2) bana komik malzemeler sağlayan 3) Biraz yazabilmem için beni rahat bırakacak olan öğrencilerime sunuyorum.

ŞİMDİ EVÖDEVLERİNİZİN BAŞINA GEÇİN! Ve sınav olmaya hazır olun.

Bayan Cast

BÖLÜM BİR

Shaunee, Yemek Salonu'nda servis edilen öğünlerde kimseye kaptırmadığımız masamızdaki yerini alırken "Yeni çocuk," dedi. "Bir bakın derim."

"Trajik, İkiz, trajik," dedi Erin tıpatıp Shaunee'ninkine benzeyen sesiyle. Shaunee'yle aralarında, ikisini tuhaf denecek kadar benzer kılan psişik bir bağ vardı. Zaten, Shaunee'nin Connecticut'tan çıkma sütlü kahverengi tenli, Jamaika kökenli bir Amerikalı, Erin'in ise Oklahoma'lı sarı saçlı, mavi gözlü bembeyaz bir kız olmasına rağmen onlara "İkizler" adını takmamızın nedeni de buydu.

"Neyse ki Sarah Özgürkuş'un oda arkadaşıymış," dedi Damien ve yeni olduğu her halinden belli olan çocuğa Yemek Salonu'nu gösteren ciddi anlamda siyah saçlı, ufak tefek kızı işaret etti. Bir taraftan da moda konusunda son derece yetenekli olan keskin gözleriyle iki kızı tepeden tırnağa süzüyordu. "İşaretlenme ve okul değiştirme stresine rağmen, moda anlayışının Sarah'ınkinden daha iyi olduğu her halinden belli," dedi. "Belki de Sarah'ya da çirkin ayakkabılara meyletmemesi konusunda yardımcı olabilir."

"Damien," dedi Shaunee. "Her zamanki gibi..."

Erin cümleyi tamamladı: "O lanet olası kelime dağarcığınla sinirime dokunuyorsun."

Damien burnunu çekti. Alınmışa benziyordu ve bu haliyle her zamankinden daha gay görünüyordu (ki gay olduğuna hiç şüphe yok). "Kelime dağarcığınız bu kadar kesif olmasaydı, beni anlamak için yanınızda bir sözlükle dolaşmak zorunda kalmazdınız."

İkizler ona gözlerini kısarak baktılar ve yeni bir taaruza hazırlandılar. Neyse ki oda arkadaşım araya girerek buna izin vermedi. Bariz Oklahoma aksanı ve bilmiş tavrıyla, iki kelimenin sözlük anlamlarını söylerken, heceleme yarışması finalindeki yarışmacılara ipucu verir gibiydi. "Meyletmek: Bir tarafa yönelmek, eğilmek. Kesif: Kesinlikle berbat. Pekala, şimdi üçünüz de dırdırı keser misiniz, lütfen? Aile ziyaretlerine ne kadar az zaman kaldığını biliyorsunuz. Buraya geldiklerinde geri zekalılar gibi davranmamalıyız."

"Ah, lanet olsun," dedim. "Ben şu ziyaret olayını tamamen unutmuştum."

Damien inleyerek kafasını eğdi ve alnını birkaç defa masaya vurdu. "Al benden de o kadar." Dördümüz ona sevecen gözlerle baktık. Annesi ve babası İşaretlenmiş olmasından, Gece Evi'ne taşınmasından, onu ya bir vampire dönüştürecek ya da vücudunun reddetmesi halinde canına mal olacak Değişim'e maruz kalmasından son derece hoşnuttular. Hoşnut olmadıkları şey, oğullarının gay olmasıydı.

En azından Damien'in anne ve babasının oğullarıyla ilgili hoşnut oldukları birkaç şey vardı. Diğer taraftan benim annem ve halihazırdaki kocası –üvey zavallım John Heffer– bana dair her şeyden kelimenin tam anlamıyla nefret ediyorlardı.

"Benim kiralıklar gelmiyor. Geçen ay geldiler. Bu ay çok meşgullermiş."

"İkizim, bir kez daha ikizliğimizi ispatlıyoruz. Benimkiler de bir e-posta göndermişler. Onlar da gelmiyor çünkü bir Şükran Günü turuna katılmaya, Alane Teyzem ve Amcam Yalancı Lloyd'la Alaska'ya gitmeye karar vermişler. Her neyse işte..." Erin omuz silkti. Görünüşe bakılırsa anne ve babasının gelmemesi, Shaunee gibi onu da hiç rahatsız etmiyordu.

"Hey, Damien, kim bilir belki seninkiler de gelmez," dedi Stevie Rae gülerek.

Damien iç geçirdi. "Gelecekler. Bu ay doğum günüm var. Hediye getirecekler."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedim. "Yeni bir çizim tahtası almak istediğini söylüyordun."

"Bana çizim tahtası almazlar," dedi. "Geçen sene bir şövale istedim. Getire getire kamp malzemeleri ve bir de Sports Illustrated aboneliği getirdiler."

"Iyykkk..." Ben ve Stevie Rae yüzümüzü buruşturmakla yetinirken, Shaunee ve Erin düşüncelerini eşzamanlı olarak dile getirmişlerdi.

Damien bariz bir konuyu değiştirme isteğiyle bana döndü: "Bu annenle babanın ilk ziyareti olacak. Neler bekliyorsun?"

"Kabus," diyerek iç geçirdim. "Katıksız, eksiksiz, tam bir kabus."

"Zoey? Yeni oda arkadaşımı seninle tanıştırmak istedim. Diana, bu Zoey Kızılkuş, Karanlık Kızlar'ın lideri."

Sevimsiz aile meselelerinden bahsetmekten kurtulduğuma memnun olmuştum. Başımı kaldırdım ve Sarah'ın çekingen ve gergin ses tonuna gülümseyerek karşılık verdim.

Daha ben merhaba deme fırsatı bulamadan yeni kız "Vay canına," deyiverdi. "Demek doğruymuş." Her zamanki (ve herkes) gibi alnıma bakarken kıpkırmızı olmuştu. "Yani... Şey... Ben... Kabalık etmek istememiştim." Yüzünde üzgün bir ifade belirmişti.

"Sorun değil. Ve evet, doğru. İşaretimin içi dolu ve bir takım eklemeler yapıldı." Her ne kadar kendimi bir ucube şovunun baş kahramanı gibi hissetmekten nefret etsem de, ona kendini daha iyi hissettirmek için gülümsemeye devam ediyordum.

Neyse ki Diana'nın bakışı ve benim sessizliğim daha rahatsız edici bir boyuta geçmeden, Stevie Rae şakımaya başladı.

Neşeli bir sesle "Evet, Zoey'nin sadece yüzünde değil, boynunda ve omuzlarında da danteli andıran bir dövme var," diye açıkladı. "Eski erkek arkadaşını insanı altına ettirecek kadar ürkütücü hayaletlerden kurtardığı zaman oldu."

"Sarah da öyle söylemişti," dedi Diana çekingen bir sesle. "Bana o kadar inanılmaz geldi ki... Şey... Ben..."

Damien kıza yardımcı olmak için "İnanmadın mı?" diye sordu.

"Evet. Özür dilerim." Kız tırnaklarını kemirmeye başlamıştı.

"Hey, endişelenme..." Gülümsemeye devam ederek "Bazen bana bile tuhaf geliyor," dedim. "Üstelik bizzat oradaydım."

"Oradaydı ve birilerinin canına okuyordu."

Stevie Rae'ye hiç yardımcı olmuyorsun bakışı attım ama görmezden geldi. Tamam, günün birinde Yüksek Rahibeleri olacak olabilirdim ama arkadaşlarımın sözümden çıkmadıklarını söylemek tam anlamıyla doğru olmazdı.

"Neyse, burası başlangıçta tuhaf gelebilir ama gittikçe alışıyor insan," dedim.

Samimi bir gülümsemeyle "Teşekkürler," dedi.

"Pekala... Biz gitsek iyi olacak. Diana'ya beşinci dersteki sınıfının yerini göstereceğim," dedi Sarah ve birden ciddileşerek vampirlere özgü geleneksel saygı selamını verip (yumruğunu kalbinin üstüne koyup başını öne eğdi) beni iyice utandırdı.

Sarah ve Diana yanımızdan ayrıldıktan sonra salatamı didiklerken "Bunu yapmalarından nefret ediyorum," diye söylendim.

"Bence çok hoş," dedi Stevie Rae.

Damien öğretmen tavrıyla "Saygı görmeyi hak ediyorsun," dedi. "Karanlık Kızlar'ın lideri olarak atanan ilk üçüncü sınıf öğrencisi sensin. Dahası tarihte beş elementin beşini de içine alan bir özelliğe sahip tek bir çaylak ya da vampir daha yok."

"Kabul et, Z," dedi Shaunee salatasından kocaman bir parçayı ağzına tıkıp çatalıyla beni işaret ederken.

Erin (her zamanki gibi) "Özelsin," diyerek İkizinin sözünü tamamladı.

Gece Evi'nde Üçüncü Sınıf birinci sınıfa denkti. Yani dördüncü sınıf da ikinci sınıf oluyordu. Ve evet, Karanlık Kızlar'ın liderliğine layık görülen tek üçüncü sınıf öğrencisi bendim. Ne şanslıyım ama...

Shaunee "Karanlık Kızlar demişken," dedi. "Üyelik için yeni kriterlerin ne olması gerektiğine karar verebildin mi?"

İçimden yükselen *Lanet olsun! Bu işten artık benim sorumlu olduğuma inanamıyorum* diye çığlık atma isteğini güçlükle bastırdım ve başımı sallamakla yetindim. Ve kendime göre zekice bir manevra yaparak topu onlara atmaya karar verdim.

"Hayır. Yeni kriterlerin ne olması gerektiğini bilmiyorum. Aslına bakarsanız ben de siz bana yardım edersiniz diye düşünmüştüm. Fikri olan var mı?"

Tahmin ettiğim gibi dördü de sus pus oldular. Sessizliklerine teşekkür etmek için ağzımı açmıştım fakat okul hoparlöründen Yüksek Rahibemizin güçlü sesi yükseldi. Bir an için araya girdiğine sevindim fakat ne dediğini fark edince midemin düğümlenmeye başladığını hissettim.

"Öğrenciler ve profesörler, lütfen resepsiyon salonunda toplanın. Aylık ebeveyn ziyaretleri başlamak üzere."

Lanet olsun.

"Stevie Rae! Stevie Rae! Aman Tanrım, seni ne kadar özlemişim!"

Stevie Rae "Anne!" diye haykırarak, yirmi kilo daha ağır ve yirmi yaş büyük olması dışında, tıpatıp kendisine benzeyen kadının kollarına atıldı.

Damien ve ben, huzursuz görünen insan ebeveynlerle, birkaç kardeşle, bir grup çaylak öğrenciyle ve vampir profesörlerimizle dolmaya başlayan resepsiyon salonun girişinde tuhaf bir şekilde dikiliyorduk.

Damien iç geçirerek "İşte benimkiler," dedi. "Bu işi bir an önce atlatmak en iyisi. Görüşürüz."

Ben de "Görüşürüz," diye mırıldandım ve kucaklarında bir hediye paketiyle duran ve tamamen sıradan görünen iki insana doğru gidişini seyrettim. Annesi onu şöyle bir kucakladı. Babası ise coşkun bir erkeksilikle elini sıktı. Damien solgun ve stresli görünüyordu.

Bir duvarı boydan boya kaplayan uzun, beyaz örtülü masaya yürüdüm. Üzeri, pahalı peynir ve et tabakları, tatlılar, kahve, çay ve şarapla donatılmıştı. Gece Evi'ne geleli bir ay olmuştu ve şarabın böyle gündelik servis ediliyor olması beni hâlâ şok ediyordu. Bunu kısmen çok basit bir nedenle yapıyorlardı aslında: Okul, Avrupa'daki Gece Evlerini model almıştı. Görünüşe bakılırsa, Avrupa'da yemeklerde şarap tüketmek, bizdeki kola ve çayla eş değerdi; yani pek aman aman bir şey değildi. Diğer bir neden ise genetik bir gerçekti: Vampirler sarhoş olmazlardı. Çaylaklar içinse hiçbir çekiciliği yoktu. En azından alkolün. Kan ise, ne yazık ki, bambaşka bir meseleydi. Yani, kısacası, şarap burada önemli bir mevzu değildi. Gerçi, Oklahoma'lı anne-babaların okulda alem yapma konusuna nasıl tepki vereceklerini gözlemlemek ilginç olabilirdi.

"Anne! Oda arkadaşımla tanışmalısın. Hatırlıyor musun, sana ondan bahsetmiştim. Bu, Zoey Kızılkuş. Zoey, annem."

"Merhaba, Bayan Johnson. Tanıştığımıza sevindim," dedim kibarca.

"Ah, Zoey! Seninle tanışmak çok güzel. Ah, Tanrım. İşaretin Stevie Rae'nin anlattığı kadar güzelmiş." Beni annelere özgü sevecen kucaklamasıyla şaşırtırken "Stevie Rae'me gözkulak olmana o kadar seviniyorum ki," diye fısıldadı. "Onun için çok endişeleniyorum."

Sırtını sıvazladım ve "Sorun değil, Bayan Johnson," diye fısıldadım. "Stevie Rae benim en iyi arkadaşım." Ve gerçekçilikten ne kadar uzak olsa da, kendimi annemin de beni kucaklamasını ve benim için, Bayan Johnson'un kızı için endişelendiği kadar endişelendiğini hayal ettim.

Stevie Rae "Anne, bana çikolata parçacıklı kurabiyelerinden getirdin mi?" diye sordu.

"Evet, bebeğim, getirdim. Ancak sonradan arabada bıraktığımı fark ettim." Stevie Rae'nin annesi, kızınınkini aratmayacak bir Okie aksanıyla şakıyordu. "Neden benimle gelip kurabiyeleri içeri taşımama yardım etmiyorsun? Bu defa arkadaşlarını da düşünerek biraz fazla getirdim." Bana sevgiyle gülümsedi. "Sen de bizimle gelebilirsin, Zoey," dedi.

"Zoey."

İsmimin Bayan Johnson'un sıcacık sesinin tam zıttı buz gibi bir tonla tekrarlandığını duyunca omzumun üstünden arkama baktım. Annem ve John salona girmişlerdi. Kalbime bir ağırlık çöktü. Onu da getirmişti. Neden yalnız başına gelememişti sanki? Neden ikimiz bir defa olsun baş başa kalamıyorduk? Fakat bu sorularımın cevabını çok iyi biliyordum. John buna asla izin vermezdi. Ve onun izin vermemesi, annemin bunu yapmaması anlamına gelirdi. Nokta. Konunun sonu. Annemin, John Heffer'le evlendiği günden beri para konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı. Sakin bir banliyö mahallesinde, devasa bir evde oturuyordu. Okul Aile Birliği'nde gönüllü olarak çalışıyordu. Kilise-

de bir hayli aktifti. Fakat üç senelik "mükemmel" evliliği boyunca kendini tamamen ve kelimenin tam anlamıyla kaybetmişti.

"Özür dilerim, Bayan Johnson. Annemleri gördüm. Gitsem iyi olacak."

"Ah, tatlım. Ben de anneciğin ve babacığınla tanışmak isterim." Bayan Johnson, sanki normal bir okul aktivitesindeymişiz gibi, gülümseyerek ebeveynlerimle tanışmak için harekete geçti.

Stevie Rae bana, ben de ona baktım. Dudaklarımı "Üzgünüm," der gibi oynattım. Yani aslında kötü bir şeylerin olacağından tam olarak emin değildim; ancak üvey-zavallım bir ölüm mangasına liderlik eden, testosteronla şişirilmiş general edasıyla aramızdaki mesafeyi kapatırken, bir kabus sahnesi yaşamamızın kuvvetle muhtemel olduğunu tahmin etmiştim.

Sonra, John'un arkasından dünyada en çok sevdiğim insanın bana kollarını uzatarak çıktığını görünce, birden kalbimin hafiflediğini ve her şeyin gözüme çok, çok daha iyi göründüğünü hissettim.

"Büyükanne!"

Beni kolları ve sanki güzel lavanta bahçesinden bir parçayı beraberinde götürüyormuş gibi, her yere onunla birlikte giden o tatlı lavanta kokusuyla sarmaladı.

"Evet, Zoeykuş!" Bana sımsıkı sarılmıştı. "Seni çok özledim, *u-we-tsi a-ge-hu-tsa.*"

Kızım anlamına gelen bu Cherokee kelimesini duyunca gözyaşlarımın arasından gülümsedim. Benim için güvenceyi, sevgiyi ve şartsız kabulü simgeliyordu. Son üç senedir, Gece Evi'ne gelmemden önceki dönemde, sadece büyükannemin evinde bulabildiğim hisleri.

"Ben de seni çok özledim, Büyükanne. Gelmene o kadar sevindim ki!"

Biz nihayet birbirimizden kopmayı başarırken, Bayan Johnson "Siz, Zoey'nin büyükannesi olmalısınız," dedi. "Tanıştığımı-

za çok sevindim. Harika bir kızınız var."

Büyükannem sıcak bir gülümsemeyle cevap vermeye yeltendi ancak John her zamanki ben-hepinizden-o-kadar-üstünüm-ki sesiyle araya girdi.

"Aslında iltifat ettiğimiz o harika kız, *bizim* kızımız oluyor."

Annem tam bir Stepford Eşi edasıyla, nihayet, konuşmayı başarabildi: "Evet. Biz Zoey'nin anne-babasıyız. Adım Linda Heffer. Bu, eşim John ve annem Sylvia Kızıl..." Fazlasıyla kibar tanıştırma merasiminin ortasında, bana gerçekten bakma zahmetini gösterdi ve kelimenin tam ortasında, nefesi kesilmiş halde kalakaldı.

Gülümsemeye çalıştım; ancak yüzüm, dökme alçıdan yapılmış ve ben bütün günü yaz güneşinin altında oturarak geçirmişim gibi, sıcak ve sertti. Dikkatli olmazsam, tuzla buz olması işten bile değildi.

"Selam, anne."

"Tanrı aşkına, İşaret'ine ne yaptın?" *İşaret* kelimesini kanser ya da pedofili benzeri bir kelimeyi söyler gibi telaffuz etmişti.

"Genç bir adamın hayatını kurtardı ve elementlerle ilgili Tanrıçalara atfedilen bir özelliği kazandı. Buna karşılık Nyx onu, bir çaylak için sıradışı sayılacak İşaretlerle donattı." Neferet, bir hayli tuhaf görünen küçük grubumuza dahil olup elini doğruca üvey-zavallıma uzatırken, her zamanki ahenkli sesiyle konuşmuştu. Neferet, yetişkin vampirlerin çoğu gibi, nefes kesiciydi. Uzun boyluydu. Koyu kızıl saçları omuzlarından dalga dalga dökülüyordu ve badem biçimli gözleri, yosun yeşilinin pek sık görmediğimiz bir tonuyla parlıyordu. Kesinlikle insan ötesi bir zarafet ve özgüvenle yürüyordu. Teni öyle göz alıcıydı ki, sanki birisi içindeki bir ışığı yakmış gibi görünüyordu. Bugün parlak koyu mavi bir takım giymiş, kulaklarına helezon biçiminde (Tanrıça'nın yolunu temsil ediyorlardı, ancak velilerin büyük kısmının bundan haberi yoktu) gümüş küpeler takmıştı. Tıpkı diğer profesörlerde olduğu

gibi, sol göğsünün üstüne, gümüş simle ellerini havaya kaldırmış bir Tanrıça figürü işlenmişti. Gülümsemesi göz kamaştırıyordu. "Bay Heffer, ben Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi Neferet. Gerçi beni sıradan bir lise müdürü gibi görmenizin daha kolay olabileceğini düşünüyorum. Aile ziyareti toplantımıza katıldığınız için teşekkür ederim."

John'un Neferet'in elini neredeyse otomatik bir hareketle tuttuğuna yemin edebilirdim. Neferet onu bu kadar şaşırtmasa, kesinlikle elini sıkmayı reddederdi. Neferet, John'un elini sıktıktan sonra, derhal anneme döndü.

"Bayan Heffer, Zoey'nin annesiyle tanışmak benim için büyük bir zevk. Gece Evi'ne katılmasından büyük bir memnuniyet duyuyoruz."

"Şey, hımmm, teşekkürler." Neferet'in güzelliği ve cazibesi karşısında annemin eli ayağına birbirine dolaşmıştı.

Büyükannemi selamlarken, Neferet'in yüzündeki gülümseme iyice yayıldı ve kibar olmanın ötesine geçti. Geleneksel vampir selamlaşma tarzıyla, birbirlerinin kolunun alt kısmını tutarak el sıkıştıklarını gördüm.

"Sylvia Kızılkuş, sizi görmek her zaman büyük bir zevk."

"Neferet, sizi görmek de bana mutluluk veriyor. Torunuma iyi bakma sözünüzü yerine getirdiğiniz için ayrıca minnettarım."

"Yerine getirilmesi yük olacak bir söz vermemişim. Zoey çok özel bir kız." Neferet'in gülümsemesinin sıcaklığı beni de sarmıştı. Sonra Stevie Rae ve annesine döndü. "Ve Zoey'nin oda arkadaşı Stevie Rae ve annesi. İkisinin birbirlerinden neredeyse hiç ayrılmadıklarını duydum. Hatta Zoey'nin kedisi de Stevie Rae'nin peşinden ayrılmıyormuş."

"Evet, bu doğru. Dün gece TV seyrederken kucağımdan bir an bile inmedi," dedi Stevie gülerek. "Üstelik Nala, Zoey'den başka kimseyi sevmez."

"Kedi mi? Zoey'e kedi alması için izin verdiğimizi hiç sanmı-

yorum." John bana, kusma isteği uyandıran bir ifadeyle bakıyordu. Sanki son bir aydır büyükannem dışında benimle konuşma zahmetine giren kimse olmuştu da.

"Yanlış anladınız, Bay Heffer. Gece Evi'nde kediler özgürce dolaşırlar. Sahiplerini kendileri seçerler. Sahipleri onları değil. Nala'nın onu seçmesi konusunda Zoey'nin izne ihtiyacı yoktu."

John homurtulu bir ses çıkardı. Herkesin onu duymazdan gelmesi keyfimi yerine getirmişti. Tanrım, herif tam bir pislikti.

Neferet zarif bir hareketle büfeyi işaret etti. "Size bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Hay aksi. Arabada unuttuğum kurabiyeleri hatırladım. Stevie Rae'yle kurabiyeleri almaya gitmemiz gerek. Sizlerle tanışmak çok güzeldi." Stevie Rae ve annesi beni kucakladıktan ve diğerlerine el salladıktan sonra, beni geride bırakarak, hızla uzaklaştılar. Başka herhangi bir yerde olabilmek için neler vermezdim.

Büfeye doğru ilerlerken büyükanneme olabildiğince yakın durmaya özen gösteriyordum. Parmaklarımı parmaklarına kenetlemiş halde yürürken, beni ziyarete sadece onun gelmesinin ne kadar güzel olabileceğini düşünüyordum. Anneme kaçamak bir bakış attım. Kaşlarını sürekli çattığı için alnına kalıcı bir iz boyanmış gibiydi. Çevresine, diğer çocuklara bakıyordu ama gözlerini benden tarafa çevirmiyordu bile. Ona *"Neden geldin ki?"* diye haykırmak istiyordum. *"Beni gerçekten önemsiyormuşsun ve özlemişsin gibi yapman ve sonra bariz şekilde tam tersi davranman neden?"*

"Şarap, Sylvia? Bay ve Bayan Heffer?"

Büyükannem, Neferet'e "Kırmızı, lütfen," dedi.

John'un gergin dudakları hoşnutsuz bir ifadeyle bükülmüştü. "Hayır. Biz içmiyoruz."

İnsanüstü bir gayretle gözlerimi çevirmemeyi başardım. Ne zamandan beri içmiyordu? Birikim hesabımdaki son elli dolara, evdeki buzdolabında altılık bir bira paketinin yattığına bahse gi-

rebilirdim. Ve eskiden, annem de Büyükannem gibi kırmızı şarap içerdi. Hatta, Büyükannem Neferet'in ikram ettiği kadehten bir yudum alırken, annemin ona gözlerini kısarak, gıptayla baktığını da gözden kaçırmış değildim. Ama hayır, onlar içmezlerdi. En azından başkalarının yanında. İki yüzlü şeyler.

"Zoey özel bir şey yaptığı için İşaretine eklemeler yapıldığını söylüyordunuz, değil mi?" Büyükannem elimi sıktı. "Bana Karanlık Kızlar'ın liderliğine getirildiğini söyledi, ama bunun tam olarak nasıl olduğundan bahsetmedi."

Yine gerildiğimi hissediyordum. Annemle John'un, aslında olup bitenin Karanlık Kızlar'ın eski liderinin Cadılar Bayramı'nda –ki Gece Evi'nde, bizim dünyamızla ruhlar alemi arasındaki tülün en ince halini aldığı gece olan Samhain olarak biliniyordu– birkaç korkunç vampir ruhunu kapsayan bir çember ayini düzenlemesinden, sonra *eski* insan erkek arkadaşım Heath'in beni aramak üzere çıkagelmesiyle kontrolü kaybetmesinden ibaret olduğunu öğrendikleri zaman yaşanacak sahneyle uğraşmak istemiyordum. Başka bir deyişle, hiç kimsenin, hatta çaylakların bile, sadece birkaç kişinin haberdar olduğu gerçeklerden –Heath'in beni, kanının tadına baktığım için aramaya gelmiş olması, bana karşı bir saplantı geliştirmesi ve bunun insanların vampirlerle muhatap oldukları zaman sıkça maruz kaldıkları bir durum olması gibi– bahsetmesini istemiyordum. Ve tabii, Karanlık Kızlar'ın o zamanki lideri Afrodit'in hayaletler üzerindeki kontrolünü kaybetmesiyle, Heath'in az kalsın o yaratıklara –kelimenin gerçek anlamıyla– yem olacağından. Daha da kötüsü, hayaletlerin, baştan ayağa seksi bir çocuk olan Erik Night –ki kendisinin kesinlikle eski erkek arkadaşım olmadığını ve son bir aydır bir nevi çıktığımız için, neredeyse erkek arkadaşım sayılabileceğini belirmekten mutluluk duyuyorum- da dahil olmak üzere, hepimizden kocaman bire ısırık almayı kafaya koyduklarından... Her neyse... Bir şeyler yapmam gerekmiş, Stevie

Rae, Damien ve İkizler'in yardımıyla bir çember oluşturup, beş elementin –rüzgar, ateş, su, toprak ve ruh– güçleriyle bağlantı kurmuştum. Elementlerle ilgili özelliğim sayesinde, hayaletleri, her nerede yaşıyorlarsa (ya da yaşamıyorlarsa), oraya postalamayı başarmıştım. Hayaletler gidince, şu yeni dövmelerim; yüzümü çevreleyen safir renkli, dantelimsi desenler –ki sıradan bir çaylak için benzeri görülmemiş bir durumdu– ve omuzlarımdaki runik harflere benzeyen –ne çaylakların ne de vampirlerin sahip olmadıkları– havalı semboller ortaya çıkmıştı. Sonra Afrodit'in ne içi geçmiş ve kötü niyetli bir lider olduğu gerçeği ortaya dökülmüş; Neferet onu görevden alıp yerine beni getirmişti. Ve sonuç olarak ben Gecenin kişileştirilmiş hali olan Vampir Tanrıçası Nyx'in Yüksek Rahibesi olmak üzere eğitime alınmıştım.

Bunların hiçbiri ultra-dindar ve ultra-önyargılı annem ve John'un kaldırabileceği şeyler değildi.

"Küçük bir kaza oldu. Zoey'nin pratik zekası ve cesareti sayesinde kimse zarar görmedi. Aynı zamanda Zoey beş elementten enerji çekebilmesini sağlayan özelliğiyle bağlantı kurmuş oldu." Neferet'in gülümsemesi gurur doluydu. Onun onayını almak içimi mutlulukla doldurmuştu. "Dövmeler, Tanrıça'nın onu ne kadar takdir ettiğinin dışadönük bir işaretinden başka bir şey değil."

John, aynı zamanda küçümseyici ve öfkeli bir tını katmayı başardığı gergin ve sıkıntılı bir sesle "Söylediklerinizi Tanrı'ya küfretmekten başka bir şey değil. Ölümsüz ruhunu tehlikeye atıyorsunuz."

Neferet yosun yeşili gözlerini ona çevirdi. Öfkeli görünmüyordu. Aslına bakarsanız, eğleniyor gibiydi.

"İnanç İnsanları'nın Mütevelli Heyeti Üyelerinden biri olmalısınız."

John'un bir kuşu anımsatan göğsü şöyle bir kabardı. "Evet, öyleyim."

"Bu durumda şunu derhal netleştirelim, Bay Heffer. Her ne kadar tamamen karşı olsam da, evinize ya da kilisenize gelip inançlarınızı aşağılamayı aklımdan bile geçirmem. Sizin, benim gibi tapınmanızı beklemiyorum. Aslında, her ne kadar Tanrıça'ya derin ve kalıcı bir bağlılığım olsa da, sizi kendi inançlarıma çekmeyi bir an bile düşünmezdim. Bu nedenle, sizden, benim size gösterdiğim nezaketi rica ediyorum. Benim "evimde" olduğunuz sürece, inançlarıma saygı gösterin."

John'un gözleri iki ince çizgi halinde gerilmişti. Çenesinin kasıldığını görebiliyordum.

Ters bir sesle "Hayat tarzınız günahkar ve yanlış," dedi.

"Ve bunu zevkleri kötüleyen, kadınları, kilisenizin bel kemiği olmalarına rağmen, hizmetkar ve damızlık kısrak rolüne indirgeyen ve inananlarını suç ve korkuyla kontrol etmeyi hedefleyen bir Tanrı'ya taptığını kabul eden bir adam söylüyor." Neferet hafifçe güldü, ancak gülüşünde mizahtan eser yoktu. Sesine yansıyan, dile getirilmeyen ikaz kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti. "Başkalarını nasıl yargıladığınıza biraz özen gösterin; belki de işe kendi evinizi temizlemekle başlayabilirsiniz."

Yüzü kızarmaya başlayan John derin bir nefes aldı ve onun inançlarının ne kadar doğru, başkalarınınkinin ne kadar yanlış olduğuna dair çirkin olacağından hiç şüphe duymadığım bir vaaz çekmek üzere ağzını açtı. Ancak o daha bir şey söyleme fırsatı bulamadan, Neferet onu durdurdu. Sesini yükseltmemişti belki, ama birden Yüksek Rahibe kudretiyle dolmuştu. Gazabının bana yönelik olmadığını bilmeme rağmen korkuyla ürperdim.

"İki seçeneğiniz var. Gece Evi'nin davetli bir misafir olarak gezebilirsiniz—ki bu bizim tarzımıza saygı gösterip memnuniyetsizliğinizi ve yargılarınızı kendinize saklamanızı gerektiriyor. Ya da hemen çıkıp gider ve bir daha hiç geri gelmezsiniz. Sonsuza dek. *Şimdi, karar verin.*" Son cümlesi tenimi ürpertmişti; korkudan sinmemek için kendimi zor tuttum. Annemin süt beyazı bir

surat ve iri iri açılmış, cam gibi gözlerle Neferet'e baktığını gördüm. John'un yüzü ise tam aksi bir renge bürünmüştü. Gözleri kısık, yanakları ise kırmızının hiç de cazip olmayan bir tonuydu.

Dişlerinin arasından "Linda," dediğini duydum. "Gidelim." Sonra bana öyle büyük bir nefret ve tiksintiyle baktı ki, arkaya doğru bir adım atmak ihtiyacı duydum. Tamam, benden hoşlanmadığını zaten biliyordum ama o ana kadar boyutundan haberim yoktu. "Sen burayı hak ediyorsun. Annen ve ben geri gelmeyeceğiz. Artık bir başınasın." Hışımla döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Annem kısa bir tereddüt yaşadı. Bir an için iyi bir şey söylemek üzere olduğunu sandım; John adına üzgün olduğu; beni özlediği gibi ya da endişe etmeme hiç gerek olmadığı ve beni görmek için geri döneceği gibi.

"Zoey, kendini nasıl bir işe soktuğuna inanamıyorum." Başını salladı ve her zaman olduğu gibi, John'un peşinden salondan ayrıldı.

"Ah, tatlım. Çok üzgünüm." Büyükannem beni derhal kucaklamıştı. Güven veren bir sesle "Ben yine geleceğim, küçük kuşum. Söz veriyorum," diye fısıldadı. "Ve seninle o kadar çok gurur duyuyorum ki!" Beni omuzlarımdan tuttu ve gözyaşları arasında gülümseyerek "Tıpkı Cherokee atalarımız gibi," dedi. "Onların da seninle gurur duyduklarını hissedebiliyorum. Tanrıça seni kutsadı ve iyi dostlarının sadakatini kazandın." Neferet'e baktı ve "Ve çok iyi hocaların," diye ekledi. "Günün birinde anneni affetmeyi bile öğrenebilirsin belki. O zamana kadar şunu sakın unutma ki sen benim kalbimin kızısın; *u-we-tsi a-ge-hu-tsa.*" Beni öptü. "Ben de gitmek zorundayım. Buraya senin küçük arabanla geldim. Onu sana bırakacağım için annenlerle dönmem gerek." Bana eski Vosvosumun anahtarını uzattı. "Fakat seni sevdiğimi hiç aklından çıkarma, Zoeykuş."

"Ben de seni seviyorum büyükanne," dedikten sonra onu öptüm ve sımsıkı sarıldım. Güzel kokusunu, sanki ciğerlerimde tu-

tabilirmişim ve önümde uzanan bir ay boyunca onu özlediğimde içimden çıkarıp varlığını hissedebilirmişim gibi, içime çektim.

"Hoşçakal, tatlım. Fırsat bulunca beni ara." Beni son bir kez daha öptü ve gitti.

Arkasından baktım ve gözyaşlarım yanaklarımdan boynuma süzülene kadar ağladığımı fark etmedim. Neferet'in yanımda durduğunu unutmuştum. Bana bir kağıt mendil uzattığı zaman sıçradım.

"Olanlar için çok üzgünüm, Zoey," dedi alçak sesle.

"Ben değilim." Ona bakmadan önce burnumu gürültüyle silip yüzümü kuruladım. "Ona meydan okuduğunuz için teşekkür ederim."

"Niyetim, anneni de göndermek değildi."

"Onu siz göndermediniz. Annem, John'un peşinden gitmeyi tercih etti. Son üç senedir hep yaptığı gibi." Gırtlağımın bir kez daha yanmaya başladığını hissedince, ağlamamak için telaşla "Eskiden farklıydı," dedim. "Aptalım biliyorum ama daha önceki haline dönmesini umuyorum. Böyle bir şey hiçbir zaman olmuyor, tabii. Sanki John annemi öldürdü ve bedenine tamamen yabancı birini yerleştirdi."

Neferet kolunu omzuna doladı. "Büyükannenin söyledikleri hoşuma gitti. Belki günün birinde anneni affetmeyi başarabilirsin."

Üçünün biraz önce çıkıp gittikleri kapıya baktım. "O gün çok, çok uzak."

Neferet kolumu sevgiyle sıktı.

Başımı kaldırıp baktım. Yanımda olduğu için mutluydum. Ve içimden, yaklaşık zilyonuncu defa, keşke annem olsaydı, diye geçirdim. Sonra bana hemen hemen bir ay önce anlattıklarını hatırladım: Annesinin o küçük bir kızken öldüğünü, İşaretlenerek kurtulduğu güne kadar babasının onu hem fiziksel hem ruhsal anlamda taciz ettiğini söylemişti.

Çekine çekine sordum: "Siz babanızı affedebildiniz mi?"

Neferet bana baktı. Onu çok, çok eskilere götüren anılardan geri dönercesine, gözlerini birkaç defa kırpıştırdıktan sonra "Hayır," dedi. "Hayır, onu affetmedim. Ama şimdi onu hatırladığım zaman, bir başkasının hayatını hatırlar gibi oluyorum. Bana yaptıkları, bir Yüksek Rahibe ve vampire değil, bir insan çocuğa yapılan şeylerdi. Ve o, bir Yüksek Rahibe ve vampirin gözünde, pek çok insanoğlu gibi, tamamen önemsiz ve alakasız biri."

Kelimeleri kulağa güçlü ve emin geliyordu ama güzel yeşil gözlerinin derinliklerine baktığımda, eski, hüzünlü ve kesinlikle unutulmamış bir şeyler gördüm ve kendine karşı ne kadar dürüst olabildiğini merak ettim.

BÖLÜM İKİ

Neferet, resepsiyon salonunda kalmam için bir neden olmadığını söyleyince, bir hayli rahatladım. Ailemin neden olduğu sahneden sonra, sanki herkes bana bakıyormuş gibi geliyordu. Ne de olsa, ben tuhaf İşaretleri ve kabus gibi bir ailesi olan kızdım. Resepsiyon salonundan çıkmak için en kısa yolu, yemek salonun pencerelerinim baktığı küçük şirin avlunun içinden geçerek dışarı çıkan kaldırımı kullandım.

Geceyarısını biraz geçmişti. Bu, evin ebeveynlere açılması için tuhaf bir saatti –evet– ancak okulda dersler akşamın sekizinde başlayıp sabahın üçüne kadar sürüyor. Dışarıdan bakıldığı zaman veli ziyaretlerini saat sekizde veya okulun başlamasından bir saat kadar önce başlatmak çok daha uygun görünüyordu; ancak Neferet bana asıl amacın, velilerin çocuklarının Değişimini kabullenmesini sağlamak olduğunu anlattı. Bundan böyle, gece ve gündüzün çocukları için çok farklı olacağını anlamalıydılar. Bense geliş saatini bu kadar uygunsuz hale getirmenin, pek çok anne-babaya, ziyarete, çocuklarına açıkça *Hey, artık kan emici bir canavara dönüştüğün için seninle ilgili hiçbir şeyle işim olmaz,* demek zorunda kalmadan katılmamak için ihtiyaç duydukları bahaneyi verdiğini düşündüm.

Benimkilerin bu bahanenin arkasına saklanmamış olmaları çok yazıktı doğrusu.

İç çektim ve adımlarımı yavaşlattım. Avluyu döne döne dolaşan patikalardan birinde, hiç acele etmeden yürüyordum. Hava serindi; açık bir Kasım gecesi. Ay neredeyse dolunaydı. Parlak gümüşi ışığı, avluyu yumuşacık sarı ışıklarıyla aydınlatan gaz lambalarıyla çok hoş bir tezat oluşturuyordu. Bahçenin tam ortasında duran çeşmenin sesini duyabiliyordum. Otomatik olarak yönümü değiştirip çeşmeye yöneldim. Belki suyun rahatlatıcı şıkırtısı stres seviyemin düşmesine yardımcı olabilirdi. Ve unutmama...

Çeşmeye çıkan son dönemeci aşarken, çok ağır yürüyor ve yeni neredeyse erkek arkadaşım, kelimenin tam anlamıyla ağızlara layık Erik'le ilgili hayaller kuruyordum. Yıllık Shakespeare monolog yarışmasına katılmak üzere okuldan ayrılmıştı. Doğal olarak bizim okulun birincisi olmuş ve Gece Evleri uluslararası yarışmasında yoluna devam etmekte güçlük çekmemişti. Günlerden Perşembeydi. Erik Pazartesi günü gitmişti. Onu şimdiden deli gibi özlemiştim ve geri döneceği Pazar gününü iple çekiyordum. Erik okulumuzun en yakışıklı çocuğuydu. Tanrım, Erik Night bütün okulların en yakışıklı çocuğu olabilirdi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı; eski zamanlardan kalma film yıldızlarını anımsatıyordu (Tabii ki üzeri örtülü homoseksüel eğilimler olmadan). Aynı zamanda inanılmayacak derecede yetenekliydi. Yakın bir zamanda, Matthew McConaughey, James Franco, Jake Gyllenhaal ve Hugh Jackman (ki kendisi yaşlı bir adam için bayağı seksidir) gibi vampir film yıldızlarının arasındaki yerini alacaktı. Üstelik Erik gerçekten iyi bir çocuktu—ve bu da cazibesi arttıran etkenlerden biriydi.

Kafam, Erik'in Tristan, benimse Isolde rolünde olduğumuz bazı hayallerle (Tek fark bizim aşk hikayemizin mutlu sonla bi-

tecek olmasıydı) meşgul olduğu için avluda başkalarının da olduğunu, tiksinti dolu aksi bir erkek sesiyle irkilene kadar fark etmediğimi itiraf ediyorum.

"Sürekli bir hayal kırıklığı yaratıyorsun, Afrodit!"

Donup kaldım. Afrodit mi?

İncecik ve buz gibi bir kadın sesi "İşaretlenmenin, kabul edilmen için elimden gelen her şeyi yapmış olmama rağmen, Chatham Hall'e[1] gitmene mani olması yeterince kötüydü zaten," dedi.

"Biliyorum, anne. Üzgün olduğumu söyledim ya..."

Pekala, derhal oradan uzaklaşmam gerekiyordu. Hemen dönmeli ve olabildiğince hızlı ve sessiz adımlarla avludan ayrılmalıydım. Afrodit okulda en az sevdiğim insandı. Aslına bakarsanız, Afrodit bütün dünyada en az sevdiğim insandı; ancak ailesiyle, çirkin olacağı her halinden belli olan bir sahne yaşarken, onları dinlemem, sadece kötü, kötü ve kötüydü.

Bu yüzden patikada parmak uçlarımda ilerleyerek arkasında daha iyi saklanabileceğim ve olup bitenleri rahatça görebileceğim büyük bir sis çalılığının yanında durdum. Afrodit çeşmenin en yakınındaki taş sırada oturuyordu. Anne ve babası tam karşısında duruyorlardı. Aslında duran annesiydi. Babası volta atmakla meşguldü.

Tanrım, anne ve babası gerçekten çok hoş insanlardı. Babası uzun boylu ve yakışıklıydı. Hani şu formundan bir şey kaybetmeyen, saçları olduğu gibi duran ve çok güzel dişleri olan erkeklerdendi. Bir zilyon dolara mal olmuş gibi görünen çok şık bir takım elbise giymişti. Ayrıca bana tuhaf denecek kadar tanıdık geliyordu; onu bir TV programında ya da onun gibi bir yerde gördüğümden emindim. Annesi kelimenin tam anlamıyla müthiş bir kadındı. Demek istediğim, Afrodit de sarışın ve kusursuz görünümlü bir kızdı; ancak annesi onun yaşça daha büyük, daha şık

1 Sadece kız öğrencileri kabul eden çok seçkin bir yatılı okul

giyimli ve bakımlı versiyonuydu. Kazağının kaşmir olduğu açıkça anlaşılıyordu. İnci kolyesi ise uzun ve hakikiydi. Ellerini her oynatışında, yüzük parmağındaki armut biçimli devasa pırlanta, sesi kadar soğuk ve güzel bir ışıkla parlıyordu.

"Babanın Tulsa'nın belediye başkanı olduğunu unuttun mu yoksa?" Afrodit'in annesi bunu hırçın bir tavırla sormuştu.

"Hayır, tabii ki hayır, anne."

Annesi onu duymamış gibiydi. "Şu anda Doğu Sahili'nde Harvard'a hazırlanıyor olmak yerine burada olman gerçeğini sineye çekip, vampirlerin de para, güç ve başarı kazanabildikleri fikriyle teselli bulmaya çalıştık. Ve senin bu sıradışı yolda..." Durdu ve tiksinmiş gibi yüzünü buruşturdu. "... Diğerlerini gölgede bırakacağını umduk. Fakat şimdi artık Karanlık Kızlar'ın lideri olmadığını ve Yüksek Rahibelik eğitiminden atıldığını, bu berbat okuldaki diğer döküntülerden bir farkının olmadığını öğreniyoruz." Afrodit'in annesi, konuşmaya devam etmeden önce sakinleşmeye ihtiyacı varmış gibi, anlık bir tereddütle durdu. Yeniden konuşmaya başladığında, tıslayan fısıltısını duyabilmek için iyice kulak kabartmak zorunda kaldım. "Davranışın kabul edilemez."

Babası "Her zamanki gibi bizi hayal kırıklığına uğrattın," diye tekrarladı.

Afrodit, tamamen kendine özgü pislik tavrıyla "Bunu daha önce de söylediniz," dedi.

Annesi, tıpkı avına saldıran bir engerek yılanı gibi, hızla hamle yaparak Afrodit'in suratının orta yerine bir tokat yapıştırdı. O kadar sert vurmuştu ki iki tenin birbirine çarptığı anda çıkan şak sesi beni yerimden sıçrattı. Afrodit'in ayağa fırlayıp annesinin gırtlağına yapışmasını bekliyordum (lütfen ama, ona boşuna cehennem cadısı demiyoruz); ama böyle bir şey yapmadı. Elini yanağına bastırıp başını önüne eğdi.

"Ağlama," dedi annesi sertçe. "Sana daha önce de söyledim: Gözyaşı zayıflıktan başka bir şey değildir. En azından, bir kez ol-

sun doğru bir şey yap ve ağlama."

Afrodit başını ağır ağır kaldırdı ve elini yanağından çekerken "Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemezdim, anne," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Üzgün olduğunu söylemen hiçbir şeyi halletmez," dedi annesi. "Biz, eski pozisyonunu geri almak için ne yapacağını duymak istiyoruz."

Saklandığım kuytu köşede nefesimi tuttum.

"Ben... Hiçbir şey yapamam," dedi Afrodit. Sesi son derece çaresiz ve olduğundan çok daha genç çıkıyordu. "Her şeyi berbat ettim. Neferet beni yakaladı. Karanlık Kızlar'ı benden aldı ve başka birine verdi. Sanırım beni başka bir Gece Evi'ne transfer etmeyi planlıyor."

"Bunu zaten biliyoruz!" Annesi sesini yükselmişti. Kelimeleri ağzından buz parçaları çıkarır gibi telaffuz ediyordu. "Seni görmeden önce Neferet'le görüştük. Seni başka bir okula gönderiyordu ama araya girdik. Bu okulda kalacaksın. Ayrıca onu, belli bir kısıtlama ya da uzaklaştırma sürecinin ardından, sana pozisyonunu geri vermesi için ikna etmeye çalıştık."

"Ah, anne... Lütfen, bunu yapmadığınızı söyle."

Afrodit dehşete düşmüş gibiydi. Onu suçlayamazdım. Bu soğuk ve mükemmel görünmeye çalışan anne ve babanın Neferet üzerinde bıraktığı etkiyi sadece hayal edebilirdim. Afrodit'in herhangi bir şekilde Neferet'in gözüne yeniden girebilme şansı varsa bile, ürkütücü anne ve babası şansını yerle bir etmiş olmalıydılar.

"Tabii ki yaptık! Adı sanı olmayan yabancı bir Gece Evi'nde sıradan bir vampir olarak geleceğini mahvedişini hiçbir şey yapmadan izleyecek değildik herhalde!"

Babası "Şu ana kadat mahvettiğinden daha fazla mahvetmeni," diye ekledi.

"Ama lisede kısıtlama cezası almış değilim ki," dedi Afrodit. Sıkıntı ve öfkesini bastırmaya, anne ve babasını ikna etmeye çalışıyordu. "Her şeyi mahvettim. Bu kadarı yeterince kötü. Ama daha beteri de var. Benden daha fazla güce sahip yeni bir kız geldi. Neferet bana olan kızgınlığını aşsa bile Karanlık Kızlar'ı asla geri vermez." Sonra Afrodit beni tamamen şok edecek bir şey söyledi: "Diğer kız benden çok daha iyi bir lider. Bunu Samhain'de anladım. Karanlık Kızlar'ın lideri olmayı hak ediyor. Ben etmiyorum."

Aman Tanrım! Yoksa cehennem buz tutmaya mı başlamıştı?

Annesi ona bir adım daha yaklaşınca, ben de Afrodit'le birlikte irkildim. Yeni bir tokat yiyeceğinden o kadar emindim ki. Fakat annesi ona vurmadı. Güzel yüzü, kızının yüzüyle aynı hizaya gelene kadar eğildi. Benim durduğum yerden bakınca, birbirlerine korkutucu sayılabilecek kadar çok benziyorlardı.

"Sakın bir başkasının herhangi bir şeyi senden daha çok hak ettiğini söyleyeyim deme. Sen benim kızımsın ve her şeyin en iyisini hak ediyorsun." Sonra doğruldu ve elini kusursuz saçlarının üstünde dolaştırdı. Gerçi saçlarının bozulmaya asla cüret edemeyeceğinden emindim. "Neferet'i sana posizyonunu geri vermeye ikna edemedik. Bu yüzden, bu işi başarmak sana düşüyor."

Afrodit "Ama, anne... Sana daha önce de söyledim..." diyecek oldu ama babası sözünü kesti.

"Yeni kızı devreden çıkar. O zaman Neferet sana görevini geri verecektir."

Ah, lanet olsun. "Yeni kız" diye bahsettikleri bendim.

"Kızın itibarını yerle bir et. Hata yapmasını sağla. Ve bu hataları Neferet'e senin değil, bir başkasının aktaracağından emin ol. Öylesi daha iyi durur." Annesi sanki bana karşı entrika çevirmekten değil de Afrodit'in ertesi gün ne giyeceğinden bahseder gibi, son derece rahat bir tavırla konuşuyordu. Cehennem cadısı

dediğin böyle olurdu işte!

"Ve kendine dikkat et. Davranışlarında kınanacak hiçbir şey olmamalı. Belki de sana gelen görüntüler konusunda daha açık sözlü davranmalısın. En azından bir süreliğine..." dedi babası.

"Ama gördüklerimin benim asıl güç kaynağım olduğunu, onları kendime saklamama gerektiğini söyleyen sendin."

Kulaklarıma inanamıyordum. Bir ay önce Damien bana, çocukların bazılarının Afrodit'in gördüklerini Neferet'ten gizlemeye çalıştığını düşündüklerini anlatmıştı. Fakat bunun nedeninin Afrodit'in insanlardan nefret etmesi olduğunu sanıyorlardı. Çünkü bahsi geçen görüntüler, insanların ölümüyle sonuçlanacak gelecek trajedilerle ilgili oluyorlardı. Gördüklerini Neferet'le paylaştığında, Yüksek Rahibe hemen her zaman trajedinin gerçekleşmesine mani olup hayat kurtarabiliyordu. Afrodit'in gördüklerini bilerek ve isteyerek kendine saklıyor olması Karanlık Kızlar'ın liderliğini ondan almam gerektiğini düşünmemin başlıca nedeniydi. Ben güç meraklısı biri değilim. Bu pozisyonu gerçekten istemedim. Tanrım, bu konuda ne yapacağımdan hâlâ emin değildim. Afrodit'in kötü haber demek olduğunu, onu durdurmak için mutlaka bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum, o kadar. Şimdiyse, yaptığı pisliklerin bir kısmını nefret dolu anne ve babasının onu parmaklarında oynatmalarına izin verdiği için yaptığını öğreniyordum. Annesi ve babası, hayat kurtarabilecek bilgileri kendisine saklamasında bir sakınca olmadığını düşünüyorlardı. Üstelik babası Tulsa'nın belediye başkanıydı! (Tanıdık gelmesine şaşmamak gerekirdi). Bu o kadar tuhaf bir şeydi ki başımın zonkladığını hissediyordum.

Babası "O görüntüler senin güç kaynağın falan değil," diyordu. "Sen beni hiç dinlemiyor musun? Sana o görüntüleri güç kazanmak için kullanabileceğini söyledim; çünkü bilgi her zaman güce denktir. O görüntülerin kaynağı, vücudunun içinde gerçek-

leşen Değişim. Genetikten başka bir şey değil!"

Afrodit yumuşak bir sesle "Tanrıça'dan bir hediye olması gerekiyor," dedi.

Annesinin gülüşü buz gibiydi. "Aptal olma. Tanrıça diye bir şey gerçekten varsa, neden *sana* güç bahşetsin ki? Sen saçma sapan, bu son maceranın da ispatladığı gibi, sürekli hata yapmaya meyilli bir çocuksun. Bu yüzden, bir defa olsun aklını başına topla, Afrodit. Neferet'in beğenisini geri kazanmak için görüntüleri kullan ama bu konuda mütevazi davranmayı unutma. Neferet'i üzgün olduğuna inandırmalısın."

Afrodit'in "Üzgünüm..." diye fısıldadığını güçlükle duydum.

"Önümüzdeki ay daha iyi haberlerini bekleyeceğiz."

"Evet, anne."

"İyi. Şimdi bizimle birlikte resepsiyon salonuna gel de diğer insanların arasına karışalım."

"Ben bir süre daha burada kalabilir miyim? Kendimi çok iyi hissetmiyorum."

"Kesinlikle olmaz. İnsanlar ne derler?" dedi annesi. "Topla kendini. Bizimle birlikte salona döneceksin ve zarif görüneceksin. Hemen şimdi."

Afrodit ağır hareketlerle banktan kalkarken, deli gibi çarpan kalbimin beni ele vermesinden korkarak, hızlı adımlara, geldiğim patikadan geri döndüm. Ve bahçeden adeta kaçtım.

Yatakhaneye dönerken, yol boyunca duyduklarımı düşündüm. Kabus gibi ebeveynlerim olduğunu sanıyordum ama Afrodit'in nefret dolu ve kontrol manyağı anne-babasının yanında benimkiler *The Brady Bunch*'takiler[2] gibi kalıyordu (Alo? Herkes gibi ben de Nickelodeon tekrarlarını seyrederim). Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu akşam gördüklerim, Afrodit'in neden öyle davrandığını anlamamı sağlamıştı. Demek

2 Amerikan TV'lerinde yayınlanan bir aile dizisi.

istediğim, beni seven ve destekleyen, son üç senedir güçlü durmama yardım eden Büyükanne Kızılkuş olmasa, ben nasıl biri olurdum acaba? Tabii bir şey daha vardı: Benim annem eskiden normal bir kadındı. Tamam, fazla stresli ve yorgun olurdu ama neredeyse on yedi senelik hayatımın ilk on üç senesinde gayet normaldi. John'la evlendikten sonra değişmişti. Yani benim iyi bir annem ve harikulade bir büyükannem olmuştu. Ya olmasalardı? Ya bütün hayatım son üç senedeki gibi, kendi ailem içinde istenmeyen kişi olduğum dönemdeki gibi olsaydı?

Ben de Afrodit gibi biri olabilir, annemle babamın beni kontrol etmeye devam etmelerine izin verebilirdim. Çünkü tek umudum yeterince iyi olmak, onları yeterince gururlandırmak ve günün birinde beni gerçekten sevmelerini sağlamak olurdu.

Afrodit'e tamamen yeni bir gözle bakmaya başlamıştım. Ve bu durumun beni sevinçten havalara uçurduğunu söyleyemezdim.

BÖLÜM ÜÇ

"Evet, Zoey. Ne demek istediğini anladım, tamam. Ama alo? Kulak misafiri olduğun şeylerin bir kısmı, Afrodit'in seni Karanlık Kızlar'ın liderliğinden attırmak için tuzak kuracağı anlamına geliyor. Bu yüzden, onun için böyle üzülmekten vazgeçsen iyi olur," dedi Stevie Rae.

"Biliyorum, biliyorum. Ona ısınmaya, sempati duymaya falan başlamış değilim. Ben sadece çatlak anne babasının söylediklerini duyunca neden böyle biri olduğunu anlamaya başladığımı söylüyorum."

İlk dersimize yürüyorduk. Daha doğrusu Stevie Rae ve ben ilk dersimize koşuyorduk. Her zamanki gibi, neredeyse geç kalmıştık. Count Chocola'nın[3] ikinci kasesini yememem gerektiğini biliyordum.

Stevie Rae gözlerini çevirdi. "Ve bir de benim fazla iyi olduğumu söylersin."

"Ben iyilik falan etmiyorum. Sadece anlayışlı davranıyorum. Fakat anlayışlı olmam bile Afrodit'in cehennemden çıkma bir cadı gibi davrandığı gerçeğini değiştirmez."

---

3 Count Chocula: kutusunda bir Vampir resmi olan mısır gevreği markası

Stevie Rae bir homurtu çıkarıp başını salladı. Sarı bukleleri, küçük bir kızınkiler gibi sallandılar. Hemen herkesin, saçma denecek kadar koyu renk ve uzun saçlara sahip olduğu Gece Evi'nde, kısa sarı saçları biraz tuhaf kaçıyordu. Pekala, benim saçlarım oldum olası uzundular; ancak yine de buraya ilk geldiğim günlerde kendimi saç bombardımanına tutulmuş gibi hissetmiştim. Şimdiyse çok mantıklı geliyordu. Fiziksel Değişim'in bir gereği olarak, vampire dönüştükçe saçlarımız ve tırnaklarımız anormal derecede hızlı uzamaya başlıyordu. Biraz pratikle, bir çaylağın hangi sınıfta olduğunu, ceketindeki armaya bakmadan kolayca anlayabiliyordunuz. Vampirler, insanlardan farklı görünüyorlardı (Kötü anlamda farklı değil, sadece farklı işte). Bu yüzden de, bir çaylak Değişim sürecinde ilerlerken, vücudunun da farklı görünmeye başlaması son derece mantıklıydı.

"Zoey, beni dinlemiyorsun."

"Ha?"

"Dedim ki Afrodit karşısında sakın yelkenleri suya indirme. Evet, anne ve babası kabus gibiler. Ve evet, onu kontrol edip yönlendiriyorlar. Her neyse. O hâlâ nefret dolu, hain ve kindar biri. Ona karşı gözünü dört açsan iyi olur."

"Hey, endişelenme. Dikkatli olacağım."

"İyi, tamam. Üçüncü derste görüşürüz."

Arkasından "Görüşürüz," diye seslendim. Tanrım, hakiki bir kaygı insanıydı.

Aceleyle sınıfa girip, Damien'in yanındaki yerimi aldım. Tek kaşını kaldırarak "Yine iki kaseli bir sabah, desene," dedi. Sonra zil çaldı ve Neferet sınıfa girdi.

Pekala. Kendiniz de bir kadınken bir başkasının ne kadar muhteşem olduğunu fark edip durmanızın tuhaflık sınırında seyreden bir durum olduğunu ben de kabul ediyorum. Fakat Neferet'in öyle dehşet bir güzelliği vardı ki... Sanki odadaki bütün ışığı kendi üstünde toplayabilme kabiliyetine sahipti. Sade, siyah

bir elbise ve uğruna ölünesi siyah çizmeler giymişti. Tanrıça'nın yolu küpelerini takmıştı ve her zamanki gibi, göğsünün üstünde gümüş Tanrıça işlemesi yatıyordu. İşaretlendiğim gün gördüğüme yemin edebileceğim Tanrıça Nyx'e birebir benzemiyordu ama Tanrıça'nın güç ve özgüven aurasına sahipti. İtiraf ediyorum. Yerinde olmayı çok isterdim.

Bugün sıradışı bir gündü. Bir saat boyunca ders anlatmak yerine (ve, hayır, Neferet hiçbir zaman sıkıcı bir öğretmen olamazdı) bütün bir haftayı üzerinde çalışarak geçirdiğimiz Gorgon'la ilgili birer deneme yazısı yazmamızı istedi. Gorgon'un aslında bir bakışıyla erkekleri taşa döndüren bir canavar olmadığını öğrenmiştik. O, çok ünlü bir Yüksek Rahibe'ydi ve Tanrıça tarafından ona bahşedilen özellik –ya da özel bağ– toprakla ilgiliydi. Herhalde "taşa çevirme" miti de buradan doğmuştu. Bir Yüksek Rahibe'nin yeterince kızması ve toprakla (taşlar topraktan gelir) sihirli bir bağlantısının olması halinde birini kolayca granite dönüştürebileceğinden hiç şüphem yoktu. Kısacası bugünkü görevimiz, insanoğluna özgü mitler, sembolizm ve Gorgon'un hikayesinin kurgulanmasıyla ilgili bir deneme yazmaktı.

Oysa ben hiçbir şey yazamayacak kadar huzursuzdum. Ayrıca denemeyi bitirmek için koca bir haftasonum vardı. Karanlık Kızlar meselesi beni daha çok endişelendiriyordu. Pazar günü dolunay olacaktı. Karanlık Kızlar ritüelini benim yönetmem bekleniyordu. Ayrıca, herkesin yapmayı planladığım değişikliklerle ilgili duyuru yapmamı da beklediğini biliyordum. Tabii önce benim o değişikliklerle ilgili fikir sahibi olmam gerekiyordu. Şaşırtıcı olarak bir fikrim vardı ancak kesinlikle yardıma ihtiyacım olacaktı.

Hızla defterimi kucaklayıp Neferet'in masasına giderken, Damien'in meraklı bakışlarını görmezden geldim.

"Bir sorun mu var, Zoey?"

"Hayır. Şey, evet. Şey aslına bakarsanız, dersin geri kalan kısmında medya merkezine gitmeme izin verirseniz, sorunum çözülecek." Gergin olduğumu fark ettim. Gece Evi'ne geleli bir ay olmuştu ve dersi terk etme konusunda nasıl bir protokol izlendiğinden hâlâ emin değildim. Demek istediğim, bir aydır sadece iki çocuk rahatsızlanmıştı. Onlar da ölmüştü. İkisi de. Bedenleri Değişim'i reddetmişti. Ölümlerden biri, Edebiyat dersinde gözlerimin önünde gerçekleşmişti. Kelimenin tam anlamıyla iğrençti. Fakat arada sırada ölen çocuklar dışında dersi kaçıran kimse olmuyordu. Neferet bana bakıyordu. O anda Neferet'in güçlü sezgilere sahip olduğunu hatırladım. Büyük olasılıkla kafamın içinde yaşanan bu tuhaf gelgitleri okumuştu. İç geçirdim. "Karanlık Kızlar meselesi. Yeni liderlik fikirleri üretebilmek istiyorum."

Sözlerim hoşuna gitmişti. "Benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Büyük olasılıkla, evet. Ancak önce biraz araştırma yapıp düşüncelerimi bir düzene sokmam gerek."

"Pekala. Hazır hissettiğin zaman bana gelirsin. Medya merkezinde istediğin kadar zaman geçirebilirsin," dedi Neferet.

Tereddütlüydüm. "Giriş kartına ihtiyacım olacak mı?"

Gülümsedi. "Senin danışmanın benim ve izin verdim. Başka neye ihtiyacın olabilir ki?"

"Teşekkürler," dedim ve kendimi tam bir aptal gibi hissederek, telaşlı adımlarla sınıftan çıktım. Okulda bütün dahili kuralları öğrenmeme yetecek kadar uzun süre geçirince çok rahatlayacaktım. Her neyse, neden o kadar endişelendiğimi bilmiyordum. Koridorlar bomboştu. Eski lisemin aksine (Oklohama, Tulsa'nın son derece sıkı bir banliyösü olan Kırık Ok'taki Güney Ara Lisesi) burada Napolyon Kompleksi'nden eser yoktu. Ya da koridorları çocukları azarlayarak dolaşmaktan daha iyi bir işleri olmayan fazla yanık tenli müdür yardımcılarından... Adımlarımı yavaşla-

tırken kendi kendime gevşememi söyledim. Tanrım, son zamanlarda o kadar stresliydim ki.

Kütüphane, okulun ön tarafında, merkezde kalan, bir şato kulesi görünümünde inşa edilmiş çok katlı, serin bir binadaydı. Burası okulun geri kalan kısmıyla müthiş bir uyum içindeydi. Gece Evi her şeyiyle geçmişten çıkıp gelmiş gibiydi. Beş sene önce vampirlerin dikkatini çekmesinin nedenlerinden biri de bu olsa gerekti. Her ne kadar arada bir dönem zengin çocuklarının hazırlık okuluna ev sahipliği yapmış olsa da, bina, orijinal olarak, Aziz Augustine İnanç İnsanları keşişleri için bir manastır olarak inşa edilmişti. Hazırlık Okulu'ndakilerin binayı vampirlere satmaya nasıl ikna olduklarını sorduğum zaman, Neferet, onlara asla karşı koyamayacakları bir teklifte bulunduklarını anlatmıştı. Bunu söylerken sesine akseden o tehlikeli tınıyı hatırlayınca, şimdi bile tenim ürperiyordu.

"Miyavvvv...."

Olduğum yerde sıçradım. Az kalsın altıma kaçırıyordum. "Nala! Ödümü patlattın!"

Kedim tamamen umarsız bir tavırla kucağıma atlayınca defterimi, çantamı ve küçük (fakat tombul) turuncu kedimi aynı anda tutabilmek için telaşla kollarımı oynattım. Bu sırada Nala her zamanki yaşlı kadın tonlamasıyla söylenmeye devam ediyordu. Bana hayrandı ve beni o seçmişti ama bütün bunlar, her daim sevecen olacağı anlamına gelmiyordu. Onu kucağıma iyice yerleştirip medya merkezinin kapısını iterek açtım.

Ah... Neferet'in aptal üvey zavallıma söyledikleri harfi harfine doğruydu. Kediler bu okulun her tarafında özgürce dolaşabiliyorlardı. Hatta "çocuk"larının peşinden sınıflara bile dalıyorlardı. Nala beni gün içinde birkaç defa bulmaya bayılıyordu. Başını okşamamda ısrar ediyor, biraz mızmızlanıyor ve sonra başını alıp kedilerin boş zamanlarında yaptıkları şeyleri yapmak üzere yanımdan ayrılıyordu. (Yaptıkları, dünyayı nasıl ele geçirecekleri nin planlarını kurmak olabilir miydi?)

Medya uzmanı Nala'yı işaret ederek "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. Onunla oryantasyon haftamda bir defa karşılaşmıştık ancak adının Sappho olduğunu anımsıyordum (Ah, gerçek Sappho değildi elbette—o vampir şair öleli bin yıl kadar olmuştu ve şimdi Edebiyat dersinde onun eserlerini çalışıyorduk).

"Hayır, Sappho. Yine de teşekkür ederim. Nala benden başka kimseyi sevmiyor."

Ufak tefek koyu saçlı bir vampir olan Sappho Nala'ya sevgiyle gülümsedi. Damien'in anlattıklarına göre dövmesindeki sembolleri Yunan alfabesinden almıştı. "Kediler inanılmaz derecede ilginç yaratıklar, değil mi?"

Nala'yı diğer omzuma aktardım. Kedi kulağımın dibinde homurdanmaya devam ediyordu. "Köpeklere benzemedikleri kesin," dedim.

"Tanrıça'ya şükürler olsun!"

"Bilgisayarlardan birini kullanmamın bir sakıncası var mı?" Medya Merkezi sıra sıra kitap raflarından –binlerce kitap vardı– ve çok şık ve son teknoloji ürünü bilgisayarlardan oluşuyordu.

"Tabii ki. Keyfine bak. Aradığını bulamazsan bana danışmaktan çekinme."

"Teşekkürler."

Güzel, büyük bir masanın üstüne yerleştirilmiş bir bilgisayarı gözüme kestirip yerleştim ve internete girdim. İşte eski okulumdan çok farklı olan bir şey daha. Burada şifreler ya da bazı siteleri yasaklayan internet filtreleri yoktu. Buradaki öğrencilerin aklı başında davranmaları ve doğru olanı yapmaları bekleniyordu. Ve aksi durumlarda, yalan söylemenin neredeyse imkansız olduğu vampirlerin gerçeği fark etmesi işten bile değildi. Neferet'e yalan söylemeye çalıştığımı düşünmek bile midemin düğüm düğüm olması için yeterliydi.

Odaklan ve başka şeyler düşünmekten vazgeç. Bu, çok önemli.

Pekala. Kafamın içinde dönüp duran bir fikir vardı. Bu konuda yapılabilecek bir şey olup olmadığını görmenin zamanı gelmişti. Google sayfasını açıp "özel hazırlık okulları" yazdım. Zilyonlarcası çıktı. Aramamı daralttım. Seçkin ve üst sınıf olanlara ihtiyacım vardı (şu geleceğin suçlularına kalem tutan "alternatif akademiler"e değil). Ayrıca eski olanları, nesillerdir hizmet verenleri bulmalıydım. Zaman sınavını aşabilmiş bir okul arıyordum.

Chatham Hall'u kolayca buldum. Burası, Afrodit'in anne ve babasının yüzüne çarptıkları okuldu. Doğu Kıyısı'nın en seçkin hazırlık okullarından biriydi ve tanrım, gerçekten de havalı bir yere benziyordu. Hemen siteden çıktım. Afrodit'in ürkünç ebeveynlerinin onayladığı bir yer benim rol modelim olamazdı. Aramaya devam ettim. Exeter. Andover... Taft... Bayan Porter'ınki (Hi-hi. Okulun adı gerçekten de böyleydi.)... Kent...

Masamın üstüne kıvrılıp yattığı yerden beni seyrederek uyuklayan Nala'ya "Kent," dedim. "Bu okulun adını daha önce de duymuştum." Siteye girdim. "Connecticut'taymış. Demek bu yüzden o kadar tanıdık geldi. İşaretlendiği dönemde Shaunee'nin gittiği okul burası." Shaunee'nin ilk senesinin (ya da bize göre üçüncü sınıfın) ilk kısmını geçirdiği okulu daha yakından tanımak için sayfalarında dolaşmaya başladım. Çok hoş bir okul olduğunu inkar etmek mümkün değildi. Kesinlikle havalı bir yerdi ama diğer hazırlık okullarından daha sıcak ve hoş bir yere benziyordu. Belki de böyle hissetmemin tek nedeni, Shaunee'yi tanıyor olmamdı. Sitede dolaşmaya devam ettim. Ve birden oturduğum yerde dikildim. "İşte bu," dedim kendi kendime. "İhtiyaç duyduğum şey bu."

Kalemimi çıkarıp defterimi açtım ve yazmaya başladım. Not edilecek çok şey vardı.

Nala beni uyarmak istercesine tıslamasa arkamdan gelen boğuk sesle yerimden sıçrayabilirdim.

"Her ne yapıyorsan, kendini bir hayli kaptırmışa benziyorsun."

Omzumun üstünden baktım ve donakaldım. Aman Tanrım.

"Özür dilerim. İşini bölmek istememiştim. Bir öğrencinin, klavye tuşlarına basmak yerine uzun uzun, hararetle bir şeyler yazmasına hiç alışık değilim. Bu yüzden belki de şiir yazıyorsundur diye düşündüm. Bilirsin. Ben de şiirlerimi elle yazmayı tercih ederim. Bilgisayar bana kişisellikten fazla uzak geliyor.

Böyle moron gibi durmaktan vazgeç. Konuş onunla. Beynim avaz avaz bağırıyordu. "Ben... Şey... Şiir yazmıyorum." Ah Tanrım. Çok akıllıca bir cümleydi.

"Ah, tamam. Bir bakmaktan kimseye zarar gelmez. Seninle konuşmak güzeldi."

O gülümseyip uzaklaşmaya hazırlanırken dudaklarım, nihayet, biraz daha adamakıllı bir şeyler söylemek üzere harekete geçtiler. "Şey... Ben de bilgisayarların kişisellikten çok uzak olduğunu düşünüyorum," dedim. Gerçekten hiç şiir yazmadım ama bana göre önemli bir şey yazdığım zaman, kağıt kalem kullanmayı tercih ediyorum." Tam bir ahmağa yakışacak bir hareketle kalemimi havaya kaldırdım.

"Belki de şiir yazmayı denemelisin. Şair ruhu olan birine benziyorsun." Bana elini uzattı. "Genelde günün bu saatlerinde gelip Sappho'nun yerine bakarım. Tam zamanlı profesörlerden değilim çünkü buraya sadece bir seneliğine, iki derse girmek üzere geldim. Bu yüzden boş zamanım oluyor. Adım Loren Blake. Vampir şair Laureate."

Geleneksel vampir tarzıyla elini sıkmak üzere kolunu tutarken, kolunun ne kadar sıcak ve güçlü olduğunu, koca medya merkezinde bizden başka kimsenin olmadığını düşünmemeye çalıştım.

"Biliyorum," dedim. Ve o anda kendi gırtlağımı kesmek istedim. Ne aptalca şeyler söylüyordum. "Demek istediğim, kim

olduğunuzu biliyorum. İki yüz yıldır Şair Laureate unvanını verdikleri ilk erkek şair sizsiniz." Kolunu hâlâ tutmakta olduğumu fark edince derhal bıraktım. "Benim adım da Zoey Kızılkuş."

Gülümsemesi kalbimi yerinden oynattı. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum." Simsiyah ve dipsiz görünecek kadar koyu renk ve muhteşem gözleri muzip bir ışıltıyla parlıyordu. "İçi boyalı ve genişletilmiş bir İşaret'e sahip olan ilk çaylak ve beş elementin beşini de içine alan bir özelliğe sahip tek çaylak ya da yetişkin vampirsin. Seninle yüz yüze tanışmak büyük bir keyif. Neferet senden çok bahsetti.

"Öyle mi?" O kadar şaşırmıştım ki sesim çatlak çatlak çıkmıştı.

"Tabii ki. Seninle inanılmaz derecede gurur duyuyor." Başıyla yanımdaki boş sandalyeyi işaret etti. "İşine mani olmak istemem ama biraz yanına oturmamın sakıncası var mı?"

"Şey, tabii ki. Benim de mola ihtiyacım vardı zaten. Sanırım popom uyuştu." Ah, Tanrım. Haydi, beni öldürün de bitsin bu işkence.

Güldü. "Belki ben otururken ayakta durmayı tercih edersin."

"Hayır. Ben... Şey, oturuşumu değiştiririm olur biter." Sonra da kendimi pencereden aşağı atarım.

"Pekala. Eğer çok özel değilse, üzerinde hararetle çalıştığın şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Pekala. Düşünerek konuşmaya ihtiyacım vardı. Normal davranmaya. Bütün hayatım boyunca yanına yaklaştığım en baş döndürücü erkeğin yanımda oturduğunu unutmaya. O okuldaki profesörlerden biriydi. Sadece bir öğretmendi. Hepsi o kadar. Ya, evet. Her kadının rüyalarını süsleyen Mükemmel Adam'a benzeyen bir öğretmen. Adam kelimesinin altını özellikle çiziyorum. Erik de çekici, yakışıklı ve son derece havalıydı. Loren Blake ise tamamen bambaşka bir olaydı. Benim asla giriş izni alamayaca-

ğım, elimi bile uzatamayacağım, akıl almaz derecede seksi bir kainata aitti. Beni sadece bir çocuk olarak gördüğünden hiç şüphem yoktu. Lütfen ama. On altı yaşındayım. Pekala neredeyse on yedi oluyorum ama yine de. Nereden baksanız yirmi bir yaşında ya da belki de daha da büyüktü. Bana incelik göstermeye çalışıyordu, o kadar. Hatta büyük olasılıkla, ucubik İşaretlerimi yakından görmek istemişti. Belki de şeyle ilgili bir hayli utanç verici bir şiir için araştırma yapıyordu.

"Zoey? Üzerinde çalıştığın şeyi benimle paylaşmak istemiyorsan hiç sorun değil. Seni rahatsız etmeyi gerçekten istemezdim."

"Hayır. Sorun değil. Derin bir nefes alıp toparlandım. "Özür dilerim. Sanırım aklım araştırmamdaydı," diye yalan söylerken onun yaşça daha büyük profesörlerin sahip oldukları yalanı ayırt etme özelliğine sahip olamayacak kadar genç bir vampir olduğunu umuyordum. "Karanlık Kızlar'ı değiştirmek istiyorum. Bana göre belli bir temele oturtulmaya ihtiyacı var. Bazı net kural ve esaslara. Yani sadece katılım sırasında değil, içine girdiğiniz zaman da uymanız gereken bazı standartlar olmalı. Bir taraftan istediğiniz kadar pislik yaparken, bir taraftan da bir Karanlık Kız ya da Erkek olabilme hakkınız olmamalı." Durdum. Yüzümün ısındığını ve kıpkırmızı olduğunu hissediyordum. Neler saçmalıyordum? Okulun aptalı gibi görünüyor olmalıydım.

Fakat bana gülmek ya da daha kötüsü üstünlük taslayan birkaç söz sarf edip kalkıp gitmek yerine söylediklerimi değerlendirir gibi bir hali vardı.

"Neler buldun?"

"Kent denen özel okulun öğrenci liderlik gruplarını idare etme şeklini çok beğendim. Bakın." İlgili bağlantıya tıklayıp okumaya başladım. "Kıdemliler Konseyi ve Öğrenci Temsilciliği Sistemi Kent'teki hayatın vazgeçilmez bir parçasıdır. Bu öğrenciler diğerlerine rol modellik yapmaya ve Kent'teki öğrencilik hayatı-

nın her yönünü idare etmeye yemin ederek seçilirler." Kalemimi ekrana doğru tuttum. "Görüyor musunuz? Bir yığın farklı Öğrenci Temsilciliği var. Her sene Konseye öğrencilerin ve fakültenin oylarıyla seçiliyorlar. Ancak son karar Okul Müdürü'ne –ki bizde Neferet demek– ve Kıdemli Öğrenci Temsilcisi'ne kalıyor."

"Ki o da sensin."

Yüzüm iyice ısınmıştı. "Evet. Ayrıca her sene bir sonraki sene için yeni Konsey üyeleri tayin ediliyormuş ve kutlamak için büyük bir tören düzenleniyormuş." Gülümsedim. Ondan ziyade kendime "Bence bu Nyx'in de onaylayacağı yeni bir ritüel olabilir," dedim. Daha bu kelimeleri telaffuz ederken doğruluklarını içimde hissediyordum.

"Hoşuma gitti," dedi Loren. "Bence bu çok iyi bir fikir."

"Öyle mi? Laf olsun diye böyle söylemiyorsunuzdur, umarım."

"Hakkımda bilmen gereken çok önemli bir şey var. Ben yalan söylemem."

Gözlerinin içine baktım. Dipleri yokmuş gibi görünüyorlardı. O kadar yakınımda oturuyordu ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Yasak arzudan kaynaklanan ürpertiyi bastırmak için yutkundum. "Şey, o zaman teşekkürler," dedim. Birden kendimi fazla cesur hissetmeye başlayarak sözlerime devam ettim. "Karanlık Kızlar'ın sosyal bir grup olmaktan öteye geçmesini istiyorum. Örnek oluşturmalarını, doğru şeyler yapmalarını... Bu yüzden her birimizin beş elementi simgeleyen beş ideal üzerine yemin etmemiz gerektiğine karar verdim."

Kaşlarını kaldırarak "Aklından geçen nedir?" diye sordu.

"Karanlık Kızlar ve Erkekler, hava için güvenilir, ateş için sadık, su için bilge, toprak için empatik ve ruh için samimi olmalılar." Sözlerimi notlarıma bakmadan tamamlamıştım. Beş ideali daha şimdiden ezbere biliyordum. Bu yüzden gözlerinin içine bakarak konuşmuştum. Bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra, yavaşça

uzandı ve parmağını dövmemin üstüne dolaştırdı. Dokunuşuyla titremek istiyor, fakat yerimden kıpırdayamıyordum.

"Güzel, akıllı ve masum," diye fısıldadı. Sonra inanılmaz sesiyle "Güzelliğin en iyi kısmı, hiçbir resmin ifade edemeyeceği kısımdır," dedi.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm; fakat Profesör Anastasia için bu serinin sıradaki üç kitabına bakmam gerekiyor."

Afrodit'in sesi, Loren'le aramızdaki sihri yerle bir ederken, az kalsın bana da kalp krizi geçirtiyordu. Aslına bakarsanız, Loren de en az benim kadar sarsılmış görünüyordu. Elini yüzümden çekip hızla kütüphane masasına yürüdü. Sandalyeme mıhlanmış gibi, olduğum yerde kalakalmıştım. Yeni notlar karalarken (ki gerçekten de sadece karalamadan ibarettiler) ah-çok-da-meşgulüm havası yaratmaya çalışıyordum. Sappho'nun geri geldiğini ve Afrodit'in sorduğu kitapları arama işini devraldığını duydum. Loren'in gitmekte olduğunu fark edince, elimde olmadan dönüp ona baktım. Kapıya doğru yürürken benden tarafa bakmıyordu bile.

Fakat Afrodit kusursuz dudaklarında hain bir gülümsemeyle gözlerini bana dikmişti.

Lanet olsun.

BÖLÜM DÖRT

Stevie Rae'ye Loren'le olanları ve Afrodit'in bizi basışını anlatmak istiyordum; fakat bu konuyu Damien ve İkizler'in önünde açacak değildim. Onlar da arkadaşlarımdı, evet; ama olup bitenleri beynimde işleyecek zamanı bulamamıştım ve o üçünün bu konuda hiç susmadan şakıyıp durduklarını düşünmeye bile takatim yoktu. İkizler'in, her gün bir saatlerini onu özgürce dikizleyerek geçirmek uğruna Loren'in seçmeli dersini aldıklarını ve sırf bunu yapabilmek için bütün ders programlarını allak bullak ettiklerini biliyordum. Olanları anlattığım zaman kafayı yiyeceklerdi. (Ayrıca, bir şey olmuş muydu ki? Yani adam topu topu yüzüme dokunmuştu.)

Stevie Rae "Senin neyin var?" diye sordu.

Dördü de bütün dikkatlerini Erin'in salatasından çıkan şeyin saç mı yoksa kereviz lifi mi olduğunu keşfetmeye odaklamışlardı.

"Hiç. Sadece Pazar günkü Dolunay Ritüeli'nin düşünüyordum." Arkadaşlarıma baktım. Hepsi bana, yeni bir fikir ürettiğime ve kendimi aptal yerine koydurmayacağıma inandıklarını anlatan gözlerle bakıyordu. Keşke bana duydukları güvene ben de sahip olabilseydim.

"Ne yapacaksın? Karar verebildin mi?"

Damien'in sorusunu "Sanırım," diye cevapladım. "Aslında, çocuklar, şu fikrime siz ne dersiniz..." Onlara Konsey ve Öğrenci Temsilcisi fikrimi anlatmaya başladım. Kendi anlattıklarımı dinlerken, bunun hiç de fena bir fikir olmadığına ikna olmaya başlamıştım. Beş elementle bağlantılı beş idealden bahsederek sözlerimi tamamladım.

Kimse bir şey demedi. Tam endişelenmeye başlıyordum ki Stevie Rae kollarını boynuma dolayıp bana sımsıkı sarıldı.

"Ah, Zoey. Senden müthiş bir Yüksek Rahibe olacak!"

Damien'in gözleri buğulanmıştı. Çatlak bir sesle "Kendimi büyük bir kraliçenin maiyetindeymişim gibi hissediyorum," dedi.

"Ya da büyük kraliçenin ta kendisi olabilirsin," dedi Shaunee.

Erin "Majesteleri Damien," derken kıkırdıyordu.

Stevie Rae azarlar gibi "Siz var ya..." dedi.

İkizler aynı anda "Özür dileriz," dediler.

Shaunee "Yorum yapmamak elde değildi," dedi. "Ama cidden, bu fikre bayıldık."

Erin "Evet," dedi. "Bence de cadıları Karanlık Kızlar'ın dışında bırakmak için daha uygun bir yöntem olamaz."

"Bu arada sizinle konuşmak istediğim başka bir konu daha vardı." Derin bir nefes aldım. "Yedinin konsey için uygun bir sayı olduğunu düşünüyorum. Hem yeterli olacak, hem de beraberlik ihtimaline fırsat bırakmayacak bir sayı." Kafalarını salladılar. "Sadece Karanlık Kızlar'la değil, genel olarak öğrenci liderlik gruplarıyla ilgili okuduklarım, Konsey üyelerinin üst sınıflardan seçildiğini söylüyor. Aslında Kıdemli Sınıf Temsilcisi –ki bu ben oluyorum– çömezlerden değil, üçüncü sınıf öğrencilerinden çıkıyor."

Damien "Ben çömez yerine bizdeki üçüncü sınıf tabirini daha çok seviyorum," dedi. "Kulağa daha büyük geliyor."

"Her neyse. Bu kadar genç olmamız anormal bir durum. Bu durumda, Konsey'e bizden büyük iki kişiyi daha almamızda fayda olacak."

Kısa bir duraksamanın ardından, Damien "Ben Erik Night'ı aday gösteriyorum," dedi.

Shaunee gözlerini çevirdi.

Erin "Pekala," dedi. "Bunu sana daha kaç kez izah etmemiz gerekecek? Çocuk sizden biri değil. Memelerden ve vajinalardan hoşlanıyor, penislerden ve..."

"Kes şunu!" Konu dışına çıkmamızı hiç istemiyordum. "Bence Erik Night çok iyi bir tercih. Tabii sadece benden ve şeylerden hoşlandığı için değil..."

"Kızlara ait organlar demek istiyorsun, sanırım," dedi Stevie Rae.

"Evet. Erkeklere ait organlara karşı, kızlarınkiler. Her neyse... Bence Erik aradığımız bütün özelliklere sahip. Yetenekli, sevilen biri ve çok iyi bir çocuk."

Erin'in "Ve acayip..." diye başladığı cümleyi Shaunee "...yakışıklı," diye tamamladı.

"Doğru, çok yakışıklı. Ancak biz üyelik olayını dış görüntüyle bağdaştıracak değiliz."

Shaunee ve Erin kaşlarını çattılarsa da itiraz etmediler. Onlar tamamıyla değil, bir yere kadar sığ kızlardı.

Derin bir nefes aldım. "Ve Konsey'in yedinci üyesinin Afrodit'in grubundan çıkma birisi olması gerektiğine inanıyorum. Tabi eğer, içlerinden konseyimize katılmak isteyen biri çıkarsa..."

Bu defa hayret dolu bir sessizlik olmadı. Erin ve Shaunee, her zaman olduğu gibi, bir ağızdan itiraz ettiler.

"Cehennem cadılarından biri mi yani?"

"Mümkün değil!"

İkizler yeniden cırlamadan önce nefes almak için susunca, sözü Damien aldı. "Bunun neresinin iyi bir fikir olabileceğini anlayamadım."

Stevie Rae üzgün bir tavırla dudaklarını ısırmakla meşguldü.

Elimi havaya kaldırdım. Hepsi birden susunca sevindim (ve şaşırdım).

"Karanlık Kızlar'ı okulda savaş çıkarmak için değil, Afrodit zorbalık ettiği ve durdurulması gerektiği için devraldım. Şimdi hazır görevi üstlenmişken, Karanlık Kızlar'ın, çocukların üyesi olmaktan gurur duydukları bir gruba dönüşmesini istiyorum. Afrodit'in lider olduğu zamanlardaki gibi seçmece çocuklardan oluşan bir gruptan da bahsetmiyorum. Karanlık Kızlar girilmesi zor ve seçme insanlardan oluşan bir birlik olmalı. Sadece halihazırdaki liderin arkadaşlarının girebildiği bir birlik değil. Karanlık Kızlar ve Erkekler'in herkesin gurur duyduğu bir şey olmasını istiyorum. Sanırım eski gruptan birini benim Konseyime davet etmek, doğru bir mesaj olacaktır."

"Ya da bir yılanı aramıza almak," dedi Damien alçak sesle.

"Yanılıyorsam beni düzelt, Damien. Ama yılanların Nyx'le yakın bağlantısı yok mu?" İçimden yükselen sesi takip ederek hızlı hızlı konuşuyordum. "Kadınsı kuvvetin sembolü oldukları ve erkekler bu gücü kadınlardan almak ve iğrenç ve korkutucu bir şeye dönüştürmek istediği için, yılanlara kötü bir ün verilmemiş mi?"

Damien istemeye istemeye "Hayır, haklısın," dedi. "Ama bu, Afrodit'in çetesinden birilerini Konseyimize almanın doğru bir şey olduğu anlamına gelmez."

"Bak işte, benim söylemeye çalıştığım da bu zaten. Bunun bizim konseyimiz olmasını istemiyorum. Okulla birlikte gele-

nekselleşecek bir şey olmalı. Bizden sonra da sürüp gidecek bir şey..."

"Yani içimizden biri, Değişim'i atlatamasa bile, Karanlık Kızlar'ın yeni halinin kurulmasında payı olduğu için yaşamaya devam ediyor olacak, öyle mi?" Stevie Rae'nin bu sözüyle diğerlerinin de ilgisini çekmeyi başardığını görebiliyordum.

"Benim anlatmak istediğim de bu işte," dedim. "Gerçi şu ana kadar bunu söylemeye çalıştığımın ben bile farkında değildim."

"Her ne kadar kendi lanet olası ciğerlerimin içinde boğulmak gibi bir niyetim olmasa da, bu kısmını tuttum," dedi Erin.

"Tabii ki boğulmayacaksın, İkiz," dedi Shaunee. "Ölmek için çok tatsız bir yol."

Damien "Değişimi atlatamama kısmını aklıma getirmek dahi istemiyorum," dedi. "Ancak bana böyle korkunç bir şey olsa bile, burada, okulda benden bir şeyler kalmasını isterim."

Stevie Rae "Plakalarımız olabilir mi?" diye sordu. Yüzünün birdenbire fazlasıyla solduğunu görebiliyordum.

"Plaka mı?" Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Evet. Bence isimleri kayıt altına alacak plakalar olmalı," dedi. "Hani şeylerin... Ne demiştin?"

Damien "Öğrenci Temsilcileri," dedi.

"Evet, Öğrenci Temsilcilerinin. Bir plakaya ya da ona benzer bir şeye her senenin Öğrenci Temsilci Konseyi'nin isimleri yazılabilir. Böylece o isimler sonsuza dek göz önünde kalabilirler."

"Evet," dedi Shaunee. Belli ki fikre ısınmaya başlamıştı. "Ama sadece bir plaka olmasın. Dümdüz bir plakadan daha havalı bir şey bulmalıyız."

Erin "Bizim gibi eşsiz bir şey," dedi.

Damien "El izleri," dedi.

"Ha?" demişim.

"El izlerimizin eşi yoktur. Betonda her birimizin el izlerini çıkarıp, altına isimlerimizi yazsak, ne dersiniz?"

Stevie Rae "Hollywood Yıldızları gibi," dedi.

Pekala. Kulağa biraz bayat geliyor olabilirdi ama elimde değildi; bu fikirden hoşlanmıştım. Bu fikir de tıpkı bizim gibi eşsiz ve havalıydı ve bayağılık sınırında dolaşıyordu.

"Bence el izleri müthiş bir fikir. Ve el izlerini koymak için en uygun yer neresi biliyor musunuz? Hepsi bana parlak ve mutlu gözlerle bakıyorlardı. Afrodit'in arkadaşlarından birinin bize katılmasıyla ilgili endişeler ve her birimizin sürekli sırtımızda taşıdığımız ölüm korkusu geçici bir süre için unutulmuştu. "Bence avlu bu iş için biçilmiş kaftan."

Bizi sınıflara geri çağıran zil çalmaya başladı. Stevie Rae'den İspanyolca öğretmenimiz Profesör Garmy'ye Neferet'i görmeye gittiğimi, geç kalacağımı söylemesini rica ettim. Fikirlerimi, onunla henüz zihnimdeki tazeyken paylaşmak istiyordum. Fazla uzun sürmezdi. Sadece ana hatlarını anlatacak ve benimsediğim yönle ilgili düşüncelerini öğrenecektim. Hatta belki... Belki ondan Pazar günü yapılacak olan Dolunay Ritüeli'ne katılmasını ve ben Karanlık Kızlar ve Erkekler'e üyelikle ilgili yeni seçim sürecini açıklarken orada olmasını rica edebilirdim. Neferet'in orada olması, çemberi kurup kendi ritüelimi yönetmemi izlemesi halinde ne kadar gerileceğimi düşünüyor ve kendi kendimi şu gerilme işine bir son vermem gerektiği konusunda azarlıyordum... Neferet'in de orada bulunması ve yeni fikirlerime destek verdiğini göstermesi çok faydalı olabilirdi.

Afrodit'in, Neferet'in sınıfının aralık kapısından dışarı süzülen sesi beni daldığım derin düşüncelerden sıyırdı "Ama gördüğüm buydu!" Durdum. Sesi berbat geliyordu. Üzgün ve hatta belki de korkmuş gibiydi.

"Görüşün bu kadar berbatsa, belki de gördüklerini başkalarıyla paylaşmaktan vazgeçsen iyi olur." Neferet'in sesi buz gibi, ürkütücü ve sertti.

"Ama, Neferet, siz sordunuz! Tek yaptığım, size gördüklerimi anlatmaktı."

Afrodit neden bahsediyordu acaba? Ah, lanet olsun. Loren'in yüzüme dokunduğunu gördüğünü anlatmak için Neferet'e koşmuş olabilir miydi? Hemen oradan gitmem gerekirdi; ancak o cadı benim hakkımda ileri geri konuşurken –her ne kadar Neferet söylediklerinin hiçbirine inanmıyor bile olsa– hiçbir yere gidemezdim. Bu yüzden dönüp gitmek yerine (akıllı bir kız gibi) hızlı adımlarla yürüdüm ve kısmen açık duran kapının yanındaki kuytu köşeye sindim. Sonra, aklımı kullanarak gümüş küpelerimden birini çıkardığım gibi köşeye fırlattım. Neferet'in sınıfına sık sık gidip gelen biri olarak, küpemi onun kapısının önünde aramam kimseye garip gelmezdi.

"Ne yapmanı istediğimi söyleyeyim mi?" Neferet'in sesi öyle büyük bir öfke ve güçle doluydu ki tenimin ürperdiğini hissettim. "*Tartışmaya açık* şeyler hakkında konuşmamayı öğrenmelisin." İlk iki kelimeyi üstüne basa basa söylemişti. Yoksa Loren ve benimle ilgili dedikodu yapmasından mı bahsediyordu?

"Ben... Ben sadece bilmenizi istedim." Afrodit ağlamaya başlamıştı. Hıçkırıklarının arasında "Engel olmak için yapabileceğiniz bir şeyler olabilir diye düşündüm," dedi.

"Belki de geçmişteki bencil davranışların yüzünden artık gözündeki yerini kaybettiğin için, Nyx'in gücünü alıkoyduğunu, gördüklerinin sahte imajlar olduğunu kabul etsen daha akıllıca olacak."

Neferet'in sesinin böylesi bir öfkeyle dolduğunu hiç hatırlamıyordum. Hatta sanki Neferet olmaktan çıkmıştı ve bu durum beni tarif edemeyeceğim şekilde ürkütmüştü. İşaretlendiğim gün, Gece Evi'ne gelmeden önce bir kaza geçirmiştim. Kendimde olmadığım süre zarfında, Nyx'le karşılaşmamla sonuçlanan astral bir tercübe yaşadım. Tanrıça bana benimle ilgili özel planları olduğunu söyledi ve alnımdan öptü. Uyandığımda, İşaretimin içi

doluydu. Elementlerle güçlü bir bağım vardı (gerçi bunu çok sonra fark edecektim) ve bana, bazen belli şeyleri yapmamı ve söylememi –bazen de net bir şekilde çenemi kapamamı– öneren yeni bir iç sesim olmuştu. Ve şu anda iç sesim, Afrodit'in beni konu alan, kötü niyetli dedikodusu yüzünden bile olsa, Neferet'in öfkesinde haksız olduğunu fısıldıyordu.

Afrodit ağlayarak "Lütfen böyle söylemeyin, Neferet," dedi. "Lütfen, Nyx'in beni reddettiğini söylemeyin."

"Sana hiçbir şey söylemem gerekmiyor. Sen kendini ruhuna bak. Sana neler söylüyor?"

Neferet bu sözleri yumuşak bir sesle söylese, başı beladaki birine yön gösteren –hani şu kendi içine dön ve sorununu çöz hikayesi– bilge bir öğretmen ya da rahibe gibi görünebilirdi. Fakat Neferet'in sesi soğuk, alaycı ve acımasızdı.

"Bana... Şey... Hatalar yaptığımı söylüyor, evet ama Tanrıça'nın benden nefret ettiğini söylemiyor."

Afrodit o kadar çok ağlıyordu ki ne dediğini anlamam her geçen saniye biraz daha zorlaşıyordu.

"O zaman daha yakından bakman gerek demektir."

Afrodit'in hıçkırıkları insanın içini acıtıyordu. Daha fazla dinleyemedim. Küpemi orada bırakıp iç sesimin peşinde, oradan hızla ayrıldım.

BÖLÜM BEŞ

İspanyolca dersinin geri kalan kısmı boyunca midem öyle bir yandı ki sonunda Profesör Garmy'ye *"Puedo ir al bano,"* demenin bir yolunu bulmak zorunda kaldım. Tuvalette o kadar çok uzun süre kaldığım için, Stevie Rae sorunumun ne olduğunu öğrenmek için peşime düştü.

Onu fena halde endişelendirdiğimi biliyorum. Ne de olsa bir çaylak hastalık emaresi göstermeye başlarsa, ölüyor demektir. Berbat göründüğümden hiç şüphem yoktu. Stevie Rae'ye âdet gördüğümü ve krampların beni öldürdüğünü –gerçek anlamda olmasa da– söyledim. İkna olmuşa benzemiyordu.

O haftanın son dersine, Biniciliğe Giriş'e giderken halimden inanılmaz derecede hoşnuttum. Dersi sevmem bir yana, atlar beni her zaman sakinleştiriyordu. Bu hafta Lenobia'nın –ki adının önüne profesör ünvanını getirmeye gerek yoktu; eski vampir kraliçesinin adının yeterli olduğunu söylemişti– ilk derste bana zimmetlediği Persephone'yi ağır ağır sürmeye hak kazanmıştım; bol bol istikamet değiştirme pratiği yaptım. Güzel kısrakla, her ikimiz de terlemeye başlayana ve midem biraz daha iyi hissedene kadar çalıştım. Sonrasında Persephone'yi soğuturken ve bakımını yaparken hiç ama hiç acele etmedim; ahırdan çıktığımda haf-

tanın son dersinin bitişini haber veren zilin üstünden yarım saat geçmiş olması umurumda değildi. Kaşağıyı bırakmak için son derece düzenli tutmaya özen gösterdiğimiz alet edevat odasına uğradığımda, Lenobia'yı kapının önündeki bir sandalyede oturur halde bulunca şaşırdım. Elindeki eyer sabununu, pırıl pırıl görünüşlü bir İngiliz eyerine sürtüp duruyordu.

Lenobia bir vampir için bile dikkat çekici bir kadındı. Beline kadar inen, neredeyse beyaz sayılabilecek kadar açık renk saçları vardı. Gözleri fırtınalı bir gökyüzü griliğindeydi. Ufak tefekti ve bir prima balerin zarafetiyle hareket ediyordu. Dövmeleri, yüzünü çevreleyen birbirine dolanmış düğüm motiflerinden ve aralara serpiştirilmiş, şaha kalkmış at figürlerinden oluşuyordu.

Başını eyerden kaldırmadan "Atlar sorunlarımızı halletmemize yardım ederler," dedi.

Ne demem gerektiğinden emin değildim. Lenobia'yı severdim. Tamam, dersini almaya ilk başladığımda beni korkutmuştu. Zor ve iğneleyiciydi. Fakat onu tanımaya başlayınca (ve atların büyük boy köpekler olmadığını bildiğimi ona ispatlayınca) ince zekasını ve saçmalığa izin vermeyen tavrını takdir eder olmuştum. Aslına bakarsanız, Neferet'ten sonra en sevdiğim öğretmenim oydu ama konuşmalarımız atların ötesine geçmemişti. Bu yüzden, teredddüt ederek "Persephone sakin hissetmediğim zamanlarda bile beni yatıştırıyor," dedim. "Bunun bir anlamı var mı?"

Yüzünü bana çevirdiğinde, gri gözlerinde endişe vardı. "Hem de büyük bir anlamı var," dedi. Durdu ve sonra "Çok kısa zamanda, büyük sorumluluklar yüklendin, Zoey," dedi.

"Benim için sorun değil," dedim. "Demek istediğim, Karanlık Kızlar'ın lideri olmak büyük bir onur."

"Bazen bize onurların en büyüğünü tattıran şeyler, beraberlerinde en büyük sorunları da getirirler," dedi ve yeniden durdu. Belki ben abartıyordum ama bana daha fazlasını söyleyip söyle-

memekte kararsız kalmış gibi gelmişti. Sonra zaten dimdik duran sırtını iyice dikleştirdi. "Neferet senin eğitmenin, akıl hocan. Bazı şeyleri onunla paylaşman, ona açılman çok doğal. Fakat Yüksek Rahibe zaman zaman konuşulması zor biri olabiliyor. Bana her konuda gelebileceğini bilmeni isterim."

Şaşkın şaşkın, gözlerimi kırpıştırdım. "Teşekkürler, Lenobia."

"Ben onları senin için kaldırırım. Sen işine bak. Eminim arkadaşların seni merak etmeye başlamışlardır." Gülümsedi ve elimdeki kaşağılara uzandı. "Ve canın ne zaman isterse Persephone'yi ziyarete gelebilirsin. Bir atla ilgilenmenin dünyayı daha az karmaşık bir hale getirdiğine sık sık şahit olmuşumdur."

Bir kez daha "Teşekkürler," dedim.

Ahırdan çıkarken, arkamdan, yumuşacık bir sesle *Nyx seni kutsasın ve gözetsin*, diye mırıldandığına yemin edebilirdim. Fakat bu çok tuhaftı. Tıpkı onunla konuşabileceğimi söylemesi gibi. Çaylakların eğitmenleriyle özel bir bağları olurdu. Ve ben bu okulda sahip olabileceğim en özel eğitmene, Yüksek Rahibe'ye sahiptim. Tabii ki diğer vampirleri de seviyorduk; ancak tek başlarına çözemeyecekleri sorunları olduğu zaman, çocuklar doğruca eğitmenlerine giderlerdi. Daima.

Ahırlarla yatakhane arasındaki yol uzun sayılmazdı; fakat ben Persephone'nin bana verdiği rahatlama hissini elimden geldiğince korumaya çalışarak ağır ağır yürüyordum. Yürüyüş yolundan çıkıp okul arazisini çevreleyen kalın duvarların doğu tarafında kalan yaşlı ağaçlara doğru ilerledim. Sabahın dördüydü ve gecenin derinliği, iyice dolgunlaşan ay sayesinde bir hayli aydınlıktı.

Burada, okul duvarının kıyısında yürümekten ne kadar büyük bir keyif aldığımı unutmuşum. Aslında son bir aydır buraya gelmekten kaçınıyordum. O iki hayaleti gördüğümden –ya da gördüğümü sandığımdan– beri.

"Miyavvv..."

"Off, Nala! Beni böyle korkutmaktan vazgeç." Kediyi kucağıma alıp sırtını okşarken –ve o her zamanki gibi yakınırken– kalbim deli gibi çarpıyordu. "Alo? Hayalet de olabilirdim." Nala gözlerini bana dikti ve suratımın orta yerine hapşırdı. Bunu hayalet olması ihtimaline verdiği cevap olarak kabul ettim.

Pekala. Karşıma çıkan ilk görüntü bir hayalet olabilirdi. Buraya, geçen ay Elizabeth'in öldüğü günün hemen ertesinde gelmiştim. Okulu derinden sarsan iki çaylak ölümünden ilki onunkiydi. Aslında, daha doğru ifade etmem gerekirse, beni derinden sarsan demeliydim. Bedenlerimizin vampir olmanın gereklerinden biri olan fiziksel Değişim'i tamamladığı dört senelik süreç içinde, biz çaylaklar –herhangi birimiz– pat diye ölebilirdik. Bu nedenle, okul bizden, ölümü, çaylak hayatının gerçeklerinden biri olarak kabullenmemizi bekliyordu. Ölen çocuk için bir iki dua okumamızı. Bir mum yakmamızı. Ya da her neyse. Ölümü bir an önce aşıp kendi yolumuza bakmamızı.

Bana hâlâ çok garip geliyordu ama belki de bunun nedeni henüz Değişim sürecindeki ilk ayımı yeni tamamlamam ve vampirden –ve hatta çaylaktan– ziyade insan olmaya alışık olmamdı.

İç geçirdim ve Nala'nın kulaklarını okşamaya başladım. Her neyse. Elizabeth'in ölümünden bir sonraki gece, burada, Elizabeth –ya da Elizbeth'in hayaleti olduğunu sandığım bir şey– görmüştüm. Çünkü o kesinkes ölmüştü. Bu, sadece anlık bir görüntüydü ve Stevie Rae'yle ben aramızda bolca tartışmamıza rağmen net bir sonuca varamamıştık. Gerçek şuydu ki hayaletlerin var olduğunu pekala biliyorduk: Bir ay kadar önce Afrodit'in ayine çağırdığı hayaletler eski erkek arkadaşımı az kalsın öldürüyorlardı. Bu nedenle, Elizabeth'in henüz özgürlüğünü ilan etmiş ruhunu görmüş olmam gayet mümkündü. Diğer taraftan, herhangi bir çaylağı uzaktan görmüş olmam ve gecenin karanlığında, son

birkaç gün içinde karşı karşıya kaldığım onca inanılmaz şeyden sonra, her şeyi benim hayal etmiş olmam da olasıydı.

Duvara ulaşınca sağa döndüm ve beni normalde önce resepsiyon salonuna, oradan sağa sapınca kızlar yatakhanesine götürecek yönde ilerlemeye başladım.

"Fakat gördüğüm ikinci şey kesinlikle benim hayal gücümün ürünü değildi, değil mi, Nala?" Kedi'nin cevabı yüzünü boynuma gömüp bir çim biçme makinesi gibi mırlamak oldu. Peşimden geldiğine sevinerek ona iyice sarıldım. İkinci hayaleti düşündüğüm zaman, hâlâ ürperiyordum. Nala, şimdi olduğu gibi, o zaman da yanımdaydı (Bu benzerlik, gergin bir tavırla çevreme bakınmama ve adımlarımı sıklaştırmama neden olmuştu).

Olay, ikinci çocuğun Edebiyat dersinde, gözlerimin önünde kendi ciğer dokusuyla boğulup kan kusarak ölmesinden kısa bir süre sonra gerçekleşmişti. Ne kadar berbat bir sahne olduğunu –hele hele benim çocuğun kanına verdiğim iğrenç tepkiyi– hatırlayıp ürperdim. Her neyse, Elliott'un ölümünü bizzat seyretmiştim. Sonra, aynı gün içinde, Nala'yla birlikte, şu anda bulunduğumuz yerin biraz ilerisinde onunla burun buruna gelmiştik. Onu yeni bir hayalet sanmıştım. Başlangıçta. Ancak bana saldırmaya kalkınca, Nala (benim biricik kedim) üzerine atılmıştı. Ve gördüğümüz şey altı metre yüksekliğindeki duvardan atlayıp gecenin karanlığında kaybolmuş, arkasında korkudan tir tir titreyen beni ve Nala'yı bırakmıştı. Özellikle kedimin patilerindeki kanı görünce korkum ikiye katlanmıştı. Hayaletin kanı. Ki bu hiç mantıklı değildi.

Fakat bu ikinci görüntüden hiç kimseye bahsetmemiştim. En iyi dostum ve oda arkadaşım Stevie Rae'ye, eğitmenim, Yüksek Rahibe Neferet'e ve son derece yakışıklı yeni erkek arkadaşım Erik'e bile. Hiç kimseye. Aslında bahsetmek istemiştim. Ama sonra şu Afrodit olayı yaşanmıştı. Karanlık Kızlar'ı devralmış, Erik'le çıkmaya başlamıştım. Okul beni bir hayli meşgul ediyor-

du, vs. vs. Her şey üst üste gelmişti ve işte aradan bir ay geçmişti ve ben hiç kimseye bir şey anlatmamıştım. Şimdiyse, bu konuyu birilerine açmak fikri bile çok saçma geliyordu: *Hey Stevie Rae/Neferet/Damien/İkizler/Erik, geçen ay, ölümünden hemen sonra Elilott'un hayaletini gördüm. Gerçekten çok korkunçtu. Sonra bana saldırmaya kalkışınca Nala üzerine atlayıp, onu yaraladı. Ah, ve evet, kanının kokusu tamamen yanlıştı. İnanın bana. İyi kokan kanı ayırt etmekte üstüme yoktur (Benimle ilgili ucubik bir bilgi daha; çoğu çaylağın kan düşkünlüğü yoktur). Size bahsetmem gerekir diye düşündüm.*

Evet, tabii. Büyük olasılıkla beni hiç zaman kaybetmeden deli doktorunun vampir karşılığına gönderirler ve bu da Karanlık Kızlar'ın yeni lideri olarak yerimi bir hayli sağlamlaştırırdı.

Ayrıca zaman geçtikçe, kendi kendimi Elliott olayını kısmen benim uydurduğuma ikna etmem kolaylaşıyor. Belki de gördüğüm, Elliott (ya da hayaleti ya da her neyse) değildi. Buradaki bütün çaylakları tanıyor sayılmazdım. Onun gibi fırçayı andıran, çirkin, kırmızı saçları ve tombul, fazla beyaz bir teni olan ikinci bir çocuk daha olabilirdi. Tamam, söz konusu çocuğu bir daha hiç görmemiştim ama ne olmuş yani? Tuhaf kokulu kana gelince... Belki de bazı çaylakların kanı böyle tuhaf kokuyordu. Bir ay içinde konunun uzmanı olabilir miydim ki? Ayrıca her iki hayaletin de "parlayan" kırmızı gözleri vardı. Bu ne anlama geliyordu?

Olayın tamamı, ciddi bir baş ağrısı nedeniydi.

Bütün bu düşünceler zincirinin neden olduğu o ürkütücü ve iç gıdıklayan duygudan kurtulmaya çalışarak duvardan (ve hayalet meselesinden) uzaklaşmak üzere dönünce gözümün köşesine bir hareket takıldı. Dondum. Bu bir karaltıydı. Bir gövde. Orada birisi vardı.. Ve o birisi, bir ay önce Nala'yı bulduğum kocaman meşe ağacının altında duruyordu. Sırtı bana dönüktü ve başı öne eğik halde ağaca yaslanmıştı.

İyi. Beni görmemişti. Kim ya da ne olduğunu öğrenmeye hiç

hevesli değildim. Hayatımda yeterince stres vardı zaten. Bu strese bir de hayalet (ne tür olursa olsun) eklemeye niyetim yoktu. (Kendi kendime bu defa okulun duvarının dibinde duran o tuhaf ve kanlı hayaletlerden bahsedeceğime dair söz verdim. O benden büyüktü ve stresle daha iyi baş edebilirdi. Kalbimin, Nala'nın mırlamalarını bastıracak kadar yüksek sesle attığına yemin edebilirdim. Yavaşça döndüm ve kendi kendime bir daha gecenin bu saatinde tek başıma buralara kadar gelmeyeceğime söz vererek sessizce uzaklaşmaya başladım. Benim derdim neydi? Zeka özürlü falan mıydım? Neden birinci, haydi bilemediniz ikinci defada dersimi alamıyordum?

Ve o anda ayağım kuru bir dala denk geldi. *Krak!* Nefesimi tuttum. Nala çok yüksek perdeden bir yakınma tutturdu (Farkında olmadan onu fazla sıkmıştım). Ağacın altında duran karaltının kafası hızla bize çevrildi. Kırmızı gözlü, kötü niyetli bir hayalet manzarası karşısında çığlık atarak kaçmak ve mücadeleye girmek arasında bir karar vermeye hazırlandım. Her iki durumda da çığlık atmama gerekeceği için havaya ihtiyacım olacaktı. Derin bir nefes aldım ve...

"Zoey? Sen misin?"

Ses, derin, seksi ve neredeyse tanıdıktı. "Loren?"

"Burada ne arıyorsun?"

Bana yaklaşmak için en ufak bir harekette bulunmamıştı. Bu yüzden, az önce altına edecek kadar korkan ben değilmişim gibi, tuhaf bir huzursuzlukla sırıttım. Umursamaz bir tavırla omuz silkip ağacın altında ona katıldım. Yetişkinlere özgü bir ses tonu takınmaya çalışarak "Selam," dedim. Sonra bana bir soru sormuş olduğunu anımsadım ve havanın, yanaklarımın nasıl kızardığını saklayacak kadar karanlık olmasına sevindim. "Ahırlardan geri dönüyordum; Nala'yla uzatmadan gitmeye karar verdik.." Uzat-

madan gitmek mi? Gerçekten böyle mi demiştim?"

Yanına gittiğimde gergin göründüğünü düşünmüştüm ama bu sözlerim onu güldürdü. Ve o nefes kesici yüzü gevşeyiverdi. "Uzatmadan gitmek ha? Merhaba, Nala." Kedimin kafasını okşadı. Nala ise büyük bir kabalıkla -her zamanki gibi– ona homurdandıktan sonra kucağımdan yere atladı. Şöyle bir silkelendi ve homurdanmaya devam ederek, paytak adımlarla uzaklaştı.

"Üzgünüm. Sosyal yönü pek kuvvetli değildir."

Gülümsedi. "Endişelenme. Benim kedim, Wolverine de huysuz, yaşlı bir adama benzer."

"Wolverine mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

O nefes kesici gülümseme yerini muzip ve çocuksu bir sırıtışa bıraktı. İnanması güçtü ama bu haliyle daha da yakışıklı olmuştu. "Evet, Wolverine. Üçüncü sınıftayken beni sahiplenmişti. *X-Men'e* hasta olduğum seneydi."

"İsmi neden o kadar huysuz olduğunu açıklayabilir."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Önceki sene sürekli Örümcek Adam seyrediyordum. Spidey ya da Peter Parker adını almaktan kıl payı kurtuldu."

"Kediniz için katlanılması çok zor bir yük olduğunuz ortada."

"Wolverine'nin seninle hemfikir olduğundan eminim." Bir kez daha güldü. İnsanın ayaklarını yerden kesen çekiciliği karşısında kendimi, erkeklerden oluşan bir müzik grubunun konserindeki ergen bir kız gibi kıkırdamaktan alamadım. Aslında, o anda, onunla kelimenin tam anlamıyla *flört ediyordum! Sükunetini koru. Aptalca bir şey yapma ya da söyleme!*

Zihnimden geçen saçmalıkları bertaraf etmeye çalışarak "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordum.

"*Haiku*[4] yazmaya çalışıyorum." Elini kaldırdı ve o ana kadar

4 Genelde üçlü dizelerle yazılan ve doğa imgelerinin kullanıldığı Japon lirik şiir sanatı.

fark etmediğim, son derece şık ve ultra pahalı deri kaplı defteri gördüm. "Şafaktan önceki saatlerde burası son derece ilham verici olabiliyor."

"Ah, Tanrım! Çok özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istemezdim. Hemen gidiyorum." Tam bir ahmak gibi el salladım ve dönüp yürümeye başladım ama boşta kalan eliyle bileğimi tuttu.

"Gitmene gerek yok. Burada yalnız olmanın dışında da ilham bulduğum şeyler var."

Bileğimi tutan eli ılıktı. Nabzımın nasıl hızlandığını fark etmiş miydi acaba?

"Şey, sizi rahatsız etmek istemem."

"Endişelenme. Beni rahatsız etmiyorsun. Bir de siz demesen." Bileğimi –ne yazık ki– bırakmadan önce son bir defa sıktı.

"Pekala... Haiku demek." Dokunuşu, yüzümün tam bir aptala yakışacak biçimde kızarmasına neden olmuştu. Aklı başında duruşumu geri kazanmaya çalışarak "Haiku, Asya'ya özgü, ölçekli şiir sanatı değil miydi?"

Loren gülümseyince, önceki sene İngilizce dersinde Bayan Wienecke'nin şiir konusunda anlattıklarına kulak vermiş olduğuma bir kez daha sevindim.

"Doğru. Ben beş-yedi-beş ölçeğini tercih ediyorum." Duraksadı. Gülümsemesi şekil değiştirmişti. Koyu renk gözlerini gözlerime kilitleyip bana bakarken, midemden kelebeklerin havalandığını hissettim. "İlham demişken, belki sen bana yardım edebilirsin."

"Tabii ki, memnun olurum." Neyse ki sesim hissettiğim kadar nefes nefese çıkmamıştı.

Gözlerimin içine bakarak elini kaldırdı ve omzuma dokundu. "Nyx omuzlarını da İşaretlemiş."

Bunu soru sorar gibi söylememişti ama ben yine de kafamı salladım. "Evet."

"Görmek isterim. Tabii seni rahatsız etmezse..."

Sesi içimde ürpermişti. Mantığım, dövmelelerimi sadece ne kadar ucubik olduklarını anlamak için görmek istediğini ve hiçbir şekilde bana asılmadığını söylüyordu. Onun gözünde bir çocuktan –bir ufaklıktan– ve tuhaf İşaretleri ve sıradışı güçleri olan bir çaylaktan başka bir şey değildim. Mantığımın söyledikleri bunlardı. Ancak gözleri, sesi ve omuzumdaki eli, bana tamamen başka şeyler fısıldıyorlardı.

"Göstereyim."

Üzerimde en sevdiğim ceketim vardı; üzerime tam oturan, siyah süet ceketim. İçime koyu mor atlet tarzı bir bluz giymiştim (Tamam, Kasım sonundaydık ama İşaretlendiğimden beri eskisi kadar üşümez olmuştum. Aynı şey diğerleri için de geçerliydi). Ceketimi çıkarmaya koyuldum.

"Dur, sana yardım edeyim."

Önümde ve fazlasıyla yakınımda duruyordu. Sağ elini uzatıp parmaklarıyla ceketimin yakasını tuttu ve dirseklerime kadar inecek şekilde, omzumdan aşağı kaydırdı.

Loren'in ağzı bir karış açık halde, kısmen çıplak omuzlarıma ve tanıdığım hiçbir vampir ya da çaylağın sahip olmadığı dövmelerime bakıyor olması gerekirdi ama o gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Ve sonra içimde bir şeyler oldu. Birden, aklı bir karış havada, gergin ve ahmak bir ergen gibi hissetmez oldum. Bakışları, içimdeki kadına dokunmuş, onu uyandırmıştı sanki. Şimdi daha önce varlığından habersiz olduğum o sükunet yüklü özgüvenin kıpırdandığını hissediyordum. Ağır hareketlerle omzuma uzandım ve bluzumun askısını kaydırıp neredeyse ceketimin durduğu hizaya kadar indirdim. Sonra, gözlerinin içine bakmaktan bir an bile vazgeçmeden, aradaki saçlarımı çekip hafifçe döndüm. Böylece omzumun, sutyenimi siyah askısı dışında tamamen çıplak kalan arka kısmını rahatça görebilecekti.

Birkaç saniye daha gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Çıplak omzumda, sırtımda ve göğsümün açıkta kalan kısmında gecenin serinliğini ve neredeyse dolunay halini alan ayın okşayışını hissediyordum. Loren bana iyice sokuldu ve kolumun üstü tarafını tutarak omzumdaki dövmeye baktı.

"İnanılmaz." Sesi bir fısıltı kadar alçaktı. Parmağının ucunu, spiralin çevresine serpiştirilmiş egzotik rünik harfler dışında, alnımda İşaret'e çok benzeyen labirentimsi helezon deseninin üstünde gezdiriyordu. "Daha önce buna benzer bir şey görmedim," dedi. "Bizim zamanımızda vücut bulmuş bir eski çağ rahibesiymişsin gibi... Sana sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız, Zoey Kızılkuş."

Adımı bir dua gibi söylemişti. Sesi, dokunuşuyla bir araya gelince, tüylerimi diken diken etmişti.

"Üzgünüm. Üşümüş olmalısın." Yumuşak fakat hızlı bir hareketle bluzumun askısını ve ceketimi yerlerine çekti.

Kendi sesimin "Üşüdüğüm için ürpermedim," dediğini duydum. Bu yüzden kendimle gurur mu duymalıydım yoksa şoka mı girmeliydim, kestirmek güçtü.

"Krema ve ipek birlikte,
Tadına bakmaya ve dokunmaya nasıl hasretim,
Ay bizi gözlemekte..."

Şiirini okurken gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmıyordu. Her zaman çok antrenmanlı ve kusursuz olan sesi, konuşmakta güçlük çekiyormuş gibi, derinleşmiş ve sertleşmişti. Sanki sesinin ısıtıcı bir etkisi varmış gibi, yanaklarım alev alev yanmaya başlamıştı. Kanımın, yakıcı nehirler gibi damarlarımda çağladığını hissediyordum. Bacaklarım karıncalanıyordu; nefes almakta güçlük çekiyordum. *Beni öperse, patlayabilirim.* Düşüncesi bile şok ediciydi. "Bunu şimdi mi yazdın?" Bu defa sesim, gerçekten

nefes nefese çıkmıştı.

Başını sallarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Hayır. Yüzyıllar önce, bir Japon şair, sevgilisinin çıplak vücudunun ay ışığındaki görüntüsünü böyle tasvir etmiş."

"Çok güzel," dedim.

"Güzel olan sensin," diyerek elini yüzüme yerleştirdi. "Ve bu akşam bana ilham verdin. Teşekkür ederim."

Ona doğru eğildiğimi hissettim. Loren'in vücudunun da tepki verdiğine yemin edebilirdim. Çok tecrübeli olmayabilirdim. Ve, lanet olsun ki hâlâ bakireydim. Ama moron da değildim (en azından genelde). Bir erkeğin benimle ilgilendiğini anlayabilirdim. Bu adam –sadece o an için bile olsa– benimle ilgilenmişti. Elimi elinin üstüne yerleştirdim ve onun yetişkin bir vampir, benimse bir çaylak olmam ve Erik de dahil olmak üzere, her şeyi unutarak, beni öpmesini ve bana daha çok dokunmasını diledim. Bakışlarımızı birbirimizden ayıramıyorduk. İkimiz de hızlı hızlı nefes almaya başlamıştık. Sonra, saniyenin onda biri kadarlık bir süre içinde, bakışlarından bir ışıltı geçti ve karanlık gözlerine bir mesafe yerleşti. Elini yüzümden çekti ve arkaya doğru bir adım attı. Benden uzaklaşması, buz gibi bir esinti etkisi yaratmıştı.

"Seni görmek çok güzeldi, Zoey. Ve İşaretine bakmama izin verdiğin için teşekkür ederim." Gülümsemesi kibar ve mesafeliydi. Başını, neredeyse resmi sayılabilecek bir selamla hafifçe eğdi. Ve sonra yürümeye başladı.

Sıkıntıyla çığlık mı atsam, utançtan gözyaşlarına mı boğulsam, yoksa inleyip sinir krizi mi geçirsem, bilemiyordum. Kaşlarımı çatarak ve kendi kendime söylenerek yatakhaneye doğru yürümeye başladım. Ellerim titriyordu. Bu kesinlikle acil bir "*en yakın dostuma ihtiyacım var*" durumuydu.

BÖLÜM ALTI

Erkekler ve karmaşık mesajlar konusunda kendi kendime söylenmeye devam ederek, yatakhanenin ön kapısından içeri girdim. Stevie Rae ve İkizler'i televizyonlardan birinin önünde otururken görünce hiç şaşırmadım doğrusu. Beni bekliyor olmalıydılar. Müthiş bir rahatlama hissettim. Bütün dünyanın (tercüme: İkizlerin ve/veya Damien'in) az önce olanlardan haberdar olmasını istemiyordum; ancak Stevie Rae'ye Loren'le ilgili her şeyi, en ince ayrıntısına kadar, anlatmak ve ondan bütün bunların ne anlama geldiğini çözmeme yardım etmesini istemek niyetindeydim.

"Ah, Stevie Rae, Pazartesi günü teslim etmemiz gereken Sosyoloji ödevimiz konusunda takıldığım bir yer var. Belki bana yardımcı olabilirsin. Fazla uzun sürmez ve..." diyecek oldum; ancak Stevie Rae gözlerini TV'den bir an bile ayırmadan beni susturdu.

"Bekle, Z, buraya gel. Bunu görmen gerek." Eliyle TV'yi işaret ediyordu. İkizlerin gözleri de ekrana sabitlenmişti.

Hepsinin ne kadar gergin göründüklerini fark edince kaşlarımı çattım. Loren konusu geçici bir süre de olsa, aklımdan çıkıverdi. "Neler oluyor?" Yerel Fox 23 kanalında akşam haberlerinin bant tekrarını seyrediyorlardı. Haber spikeri Chera Kimiko'nun

sunduğu haber eşliğinde, Woodward Park'ının alışık olduğumuz görüntüleri ekrana yansıyordu. "Chera'nın da bir vampir olmadığına inanmak güç," dedim otomatik olarak.

"Şışt. Haberi dinle," dedi Stevie Rae.

Tuhaf tavırlarına şaşırmaya devam ederek sustum ve dinledim.

"*Bu akşamın flaş haberini tekrar edecek olursak, Birlik Lisesi öğrencilerinden Chris Ford'u arama çalışmaları son hızla devam ediyor. On yedi yaşındaki öğrenci, dün futbol antrenmanı sonrasında ortadan kaybolmuştu.*" Ekrana Chris'in futbol formalı bir fotoğrafı düştü. Yüzü ve ismi zihnimde bir zil çalarken küçük bir çığlık koyverdim.

"Hey, ben bu çocuğu tanıyorum!"

"Seni bu yüzden çağırdım ya zaten," dedi Stevie Rae.

"*Arama ekipleri, delikanlının en son görüldüğü, Utica Meydanı ve Woodward Park arasında kalan bölgeyi karış karış arıyorlar.*"

"Buraya acayip yakın," dedim.

"Şışşt," dedi Shaunee.

"Biliyoruz," dedi Erin.

"*Şu ana kadar Woodland Park bölgesinde ne işi olabileceğine dair en ufak bir ipucu yok. Chris'in annesi, onun Woodward Park'ına nasıl gidildiğini biliyor olmasına bile şaşırdığını, oğlunun daha önce oraya gittiğini hiç duymadığını belirtti. Bayan Ford ayrıca, futbol antrenmanı sonrasında, Chris'in hemen eve gelmesini beklediğini de sözlerine ekledi. Chris Ford neredeyse yirmi dört saattir kayıp. Chris'in nerede olabileceği konusunda herhangi bir bilgisi olanların, Suç Engelleyiciler'i aramaları rica olunur. İsminizi vermek zorunda değilsiniz.*"

Chera başka bir hikayeye geçerken, herkes şöyle bir kıpırdandı.

Shaunee "Onu tanıyor musun yani?" diye sordu.

"Evet, ama çok da iyi tanımıyorum. Yani çocuk Birlik'in yıldız oyuncularından biri. Ben Heath'le çıkar gibiyken... Kırık Ok'un oyun kurucularından olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Sabırsızlık içinde, kafalarını salladılar.

"Beni partiden partiye sürüklerdi. Futbolcu tipler birbirlerini tanırlar; Chris ve kuzeni Jon da onlardandı. Söylentiye göre, ucuz birayla kafa bulmaktan, ucuz biranın yanında ot içmeye terfi etmişlerdi." Bu habere olağandışı bir ilgi gösteren Shaunee'ye baktım. "Ve sen sormadan ben söyleyeyim: Evet, gerçek hayatta da en az resmindeki kadar yakışıklı."

"Böyle şirin bir ırkdaşımın başına tatsız şeyler gelmesi çok yazık," dedi Shaunee üzgün bir tavırla kafasını sallarken.

Erin "Teninin rengi ne olursa olsun, şirin bir çocuğun başına böyle bir şeyin gelmesi her zaman yazıktır," dedi "Ayırımcılık yapamayız. Şirin her zaman şirindir."

"Her zamanki gibi haklısın, İkiz."

Stevie Rae araya girdi. "Marihuanadan hiç haz etmiyorum. Kötü kokuyor. Bir defa denemeye kalktım ama öksürmekten canım çıktı. Gırtlağımın yanması da cabasıydı. Üstelik ağzıma ot parçaları da kaçtı. Kötüydü işte."

"Biz kötü şeyler yapmayız," dedi Shaunee.

"Ve ot içmek kötüdür," dedi Erin. "Üstelik yok yere insanın iştahını açıyor. Böyle yakışıklı futbolcuların ota merak salması çok yazık doğrusu."

Shaunee "Bütün cazibelerini yok ediyor," dedi.

"Pekala," dedim. "Konumuzun otla ya da yakışıklılıkla bir ilgisi yok. Bu ortadan kaybolma olayı bana kötü şeyler düşündürüyor."

"Ah, hayır," dedi Stevie Rae.

"Lanet olsun,"dedi Shaunee.

"Birinin içine kötü şeyler doğmasından nefret ediyorum," dedi Erin.

Tek bahsettiğimiz konu, Chris'in ortadan kaybolması ve son olarak Gece Evi'ne bu kadar yakın bir yerde görülmesinin çok tuhaf olduğuydu. Loren'le yaşadığım sahne, bir çocuğun kaybolmasının yanında çok anlamsız kalıyordu. Tabii ki Stevie Rae'ye olanlardan bahsetmeyi hâlâ istiyordum; fakat haberi izlerken içime dolan o simsiyah his yüzünden başka bir şeye konsantre olmam söz konusu değildi.

Chris ölmüştü. Buna inanmak istemiyordum. Ya da bilmek. Fakat içgüdülerim, çocuğun bulunacağını ama ölü olacağını haykırıyorlardı.

Yemek salonunda Damien'le buluştuk. Bütün konuşmalar Chris ve kaybolmasıyla ilgili varsayımların etrafında dönüyordu. İkizler "Yakışıklının anne ya da babasıyla kavga ettiği ve bir yerlerde ucuz bira tüketmekle meşgul olduğu" ihtimali üzerinde duruyorlardı. Damien'e göre ise, Chris homoseksüel eğilimlerini fark etmiş ve gay model olma hayalinin peşinden New York'a kaçmıştı.

Benimse bir teorim yoktu. İçimde berbat bir his vardı; ancak bundan bahsetmek istemiyordum.

Doğal olarak, hiçbir şey yiyemiyordum. Midem beni öldürüyordu. Bir kez daha.

Damien "Böyle harika bir yemeği didikliyorsun," diye söylendi.

"Karnım aç değil."

"Öğle yemeğinde de aynı şeyi söylemiştin."

"Pekala, o zaman tekrar söylüyorum!" Damien'in bozulduğunu ve kafasını Bun Cha Gio diye adlandırılan leziz Vietnam salatasına doğru eğdiğini görünce, böyle bir çıkış yaptığıma pişman oldum. İkizler bana tek kaşlarını kaldırıp baktıktan sonra,

dikkatlerini çubuklarına çevirdiler. Stevie Rae ise endişeli bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu."

"Al bakalım. Bunu buldum. Sanırım senin."

Afrodit gümüş küpemi tabağımın yanına bıraktı. Kafamı kaldırıp kusursuz yüzüne baktım. Sesi gibi, yüzü de tamamen ifadesizdi.

"Senin mi?"

Elimi otomatik olarak hâlâ kulağımda duran diğer küpeye uzatmıştım. Küpeyi, Afrodit'le Neferet'i dinlerken yakalanma ihtimaline karşılık, bilerek Neferet'in sınıfının önüne attığımı tamamen unutmuştum. Lanet olsun. "Evet, benim. Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz. Bazı konularda hisleri olan bir tek sen değilsin, desene."

Döndü ve yemek salonunun cam kapılarından geçip avluya çıktı. Elinde, üzeri el sürülmemiş yemekleriyle dolu tepsisi olmasına rağmen, arkadaşlarının oturduğu masadan tarafa bakmamıştı bile. O geçerken, kızların şöyle bir baktıklarını ve hemen kafalarını çevirdiklerini fark etmiştim. Hiçbiri, Afrodit'le göz göze gelmemişti. Afrodit yemeğini, son bir aydır hemen her zaman olduğu gibi, avluda tek başına yiyordu.

Shaunee "Pekala," dedi. "Kız gerçekten çok garip."

Erin "Evet," dedi. "En az cehennemden çıkma kaçık bir sürtük kadar."

"Kendi arkadaşları bile ondan tarafa bakmıyor," dedim.

"Ona acımayı bırak," dedi Stevie Rae. Sesi, ondan hiç beklenmeyecek kadar öfkeliydi. "Kız belanın diğer adı, anlamıyor musun?"

"Öyle olmadığını söylemedim ki," dedim. "Ben sadece arkadaşlarının bile ona sırt çevirdikleri yorumunu yaptım."

Shaunee "Biz bir şey mi kaçırdık?" diye sordu.

Damien bana "Afrodit'le aranızda neler oluyor?" diye sordu.

Daha önce kulak misafiri olduğum şeyleri tekrarlamak üzere ağzımı açtım ancak Neferet'in sesini duyunca sustum: "Zoey, umarım bu akşamlık seni arkadaşlarından ödünç almama bir itirazın olmaz."

Göreceklerimden neredeyse korkarak kafamı kaldırdım. Ne bileyim, son defa duyduğumda, Neferet'in sesi öfke ve nefret doluydu. Gözlerimi gözlerine çevirdim. Yosun yeşili gözleri her zamanki gibi çok güzeldi ve kibar gülümsemesinde endişe vardı.

"Zoey? Bir sorun mu var?"

"Hayır. Özür dilerim. Aklım başka yerdeydi."

"Bu akşam yemeğini benimle yemeni rica ediyorum."

"Ah, tabii ki. Elbette. Sorun değil. Bu benim de hoşuma gider." Saçmaladığımın farkındaydım ama bu konuda bir şey yapabilmem pek olası görünmüyordu. Bir şekilde kendiliğinden geçeceğini umuyordum. Ne bileyim işte, insan ishal olunca, sonsuza dek ishal kalmıyordu.

"İyi." Arkadaşlarıma baktı. "Zoey'i ödünç alıyorum; ancak kısa sürede yanınıza göndereceğim."

Dördü de, kahramanlarına tapan insanlar gibi, sırıtıyorlardı. Aceleyle onlar için hiçbir sakıncası olmadığına dair bir şeyler zırvaladılar.

Saçma olduğunun farkındayım ama beni bu kadar kolay bırakmaları kendimi terk edilmiş ve güvensiz hissetmeme neden olmuştu. Tabii ki bu aptalca bir histi. Neferet benim eğitmenim, Nyx'in Yüksek Rahibesi'ydi. O iyilerden biriydi.

Peki o zaman, Neferet'in peşinden yemek salonundan çıkarken, midemin böyle kasılması nedendi acaba?

Omzumun üstünden geride bıraktığım arkadaşlarıma bak-

tım. Kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı bile. Damien, çubuklarını havaya kaldırmış, İkizler'e çubukları nasıl kullanacakları konusunda yeni bir ders veriyordu. Stevie Rae de ona konu mankenliği yapıyordu. Birden üstüme dikilmiş bir çift göz hissettim ve bakışlarımı arkadaşlarımdan ayırıp, yemek salonuyla avluyu birbirinden ayıran cam duvara çevirdim. Afrodit, gecenin karanlığında tek başına oturmuş, acıma olarak da yorumlanabilecek bir ifadeyle bana bakıyordu.

BÖLÜM YEDİ

Vampirlerin yemek salonunun okul kafeteryasıyla hiç alakası yoktu. Burası, öğrencilerin yemek salonunun tam üstünde kalan, son derece hoş bir mekandı. Bu salonun bir duvarı da kemerli pencerelerle kaplıydı. Aşağıdaki avluya bakan terasa ferforje masalar ve sandalyeler yerleştirilmişti. Çok zevkli bir havanın hakim olduğu odanın geri kalan kısmı, pahalı görünüşlü, farklı ölçülerde masalar ve hatta vişne ağacından yapılma birkaç ahşap sırayla dekore edilmişti. Burada tepsiler ve açık büfe yoktu. Masalar, keten masa örtüleri, çin porselenleri ve kristallerle donatılmıştı. Kristal şamdanların içinde, beyaz mumlar yanıyordu. Masalarda sakin çiftler ve küçük gruplar halinde akşam yemeklerini yiyen birkaç profesör vardı.

Kendimi fazla ele vermeden ne yediklerime göz attım; ancak tek görebildiğim bizim alt katta yediğimiz Vietnam salatası ve şık görünüşlü Çin börekleri oldu. Ortalıkta çiğ et ya da kana benzer herhangi bir şey (tabii kırmızı şarap dışında) yoktu. Tabii ki, aksi takdirde çevreme bakınmama gerek kalmazdı. Kendilerine kanlı bir ziyafet çekiyor olsalar kokuyu derhal alırdım. Ne de olsa, leziz kan kokusuna fazlasıyla aşinaydım.

"Dışarıda, balkonda otursak üşür müsün?"

"Hayır, sanmam," dedim. "Eskisi kadar üşümüyorum." Kendime Neferet'in çok güçlü bir önsezi yeteneğine sahip olduğunu ve büyük olasılıkla zihnimden geçen saçmalıkları okuyabildiğini hatırlatarak neşeyle gülümsedim.

"İyi. Ben dört mevsim dışarıda yemeyi tercih ediyorum." Beni kapıdan çıkarıp iki kişilik bir masaya yönlendirdi. Nereden çıktığını anlamadığım bir garson kız masamızın başında belirivermişti. İçi dolu İşaret'ine ve kalp biçimli yüzünü çevreleyen narin dövmelere bakılırsa vampir olduğuna şüphe yoktu; ancak çok genç görünüyordu. "Bana Bun Cha Gio ve dün akşam içtiğim kırmızı şaraptan getir lütfen." Neferet duraksadı ve bana gülümseyerek baktı. "Ve lütfen Zoey'e de kola getir ama sakın diyet olmasın."

"Teşekkürler," dedim.

"Yine de o şeylerden çok fazla içme derim. Hiç iyi değil." Uyarısını bir şakaya dönüştürmek ister gibi bana göz kırptı.

Sevdiğim bir şeyi hatırlamasına sevinerek sırıttım. Biraz olsun rahatlamıştım. Karşımdaki Yüksek Rahibemiz Neferet'ti. O benim eğitmenim ve dostumdu ve son bir aydır bana iyilikten başka bir şey yapmamıştı. Evet, Afrodit'le konuşurken sesinin kulağa ürkütücü geldiği de doğruydu ama Neferet güçlü bir Rahibeydi ve Stevie Rae'nin bana sürekli hatırlattığı gibi, Afrodit başının belaya girmesini hak eden bencil bir zorbadan başka bir şey değildi. Lanet olsun! Büyük olasılıkla Neferet'e beni çekiştirmişti.

"Daha iyisin ya?"

Neferet'in gözlerine baktım. Büyük bir dikkatle beni süzüyordu.

"Evet, iyiyim."

"Kaybolan gençleri duyunca senin için endişelendim. Şu Chris Ford, arkadaşındı değil mi?"

Söyleyeceği hiçbir şeyi beni şaşırtamazdı. Neferet inanılmaz derecede akıllıydı ve Tanrıça tarafından müthiş yeteneklerle donatılmıştı. Buna bir de bütün yetişkin vampirlerin sahip olduğu güçlü altıncı hissi ekleyince, her şeyden (en azından önemli şeylerden) haberdar olması çok doğaldı. Chris'in ortadan kaybolmasıyla ilgili bazı önsezilerimin olduğunu anlaması onun için çocuk oyuncağıydı.

"Şey, aslında gerçekten arkadaşım sayılmaz. Birkaç partide karşılaştık ama ben partilere katılmayı çok seven biri olmadığım için, Chris'i de çok iyi tanımıyordum."

"Ama kaybolmasında seni rahatsız eden bir şeyler var."

Başımla onayladım. "Sadece bir his diyelim. Aslında çok saçma. Büyük ihtimalle anne babasıyla kavga etmiştir. Babası ona ceza vermiştir ya da onun gibi bir şey işte. Belki de çoktan evine dönmüştür bile."

"Buna gerçekten inanıyor olsaydın, bu kadar endişeli görünmezdin." Neferet garsonun yemeklerimizin ve içeceklerimizin servisini yapmasını bekledikten sonra sözlerine devam etti. "İnsanlar bütün yetişkin vampirlerin psişik güçlere sahip olduklarını sanırlar. Çoğumuzun tahminlerde bulunmak ya da bazı şeyleri önceden görmek gibi yetenekleri olduğu doğru. Büyük kısmımız, insanoğlunun yapmaktan korktuğu bir şeyi yapıp bu yeteneklerini güçlendirmek için çaba harcamışlardır. Olay bu kadar basit." Sesi sınıftaki haline çok benziyordu. Yemeğimi yerken, onu büyük bir ilgiyle dinliyordum. "Bir düşün, Zoey. Sen iyi bir öğrencisin; eminim önsezilerine fazla kulak verdikleri, kafalarının içinde birtakım sesler duymaya başladıkları ve hatta geleceği ön görmeye başladıkları zaman, insanoğluna, özelliklere dişilere ne olduğunu tarih derslerinden hatırlıyorsundur."

"Tarihsel döneme bağlı olarak ya şeytanla ya da başka bir güçle işbirliği yaptıkları düşünülmüş. Ve sonuç olarak cehennemlik olduklarına inanılmış." Bunu söyler söylemez kızardım çünkü

bir öğretmenimin önünce cehennem kelimesini kullanmıştım. Fakat Neferet'in umurunda değil gibiydi. Sadece benimle hemfikir olduğunu göstermek ister gibi, kafasını sallıyordu.

"Aynen öyle. Hatta Jean d'Arc gibi kutsal insanlara bile saldırmışlar. Gördüğün gibi, insanoğlu içgüdülerini susturmayı öğrenmiş. Diğer taraftan, vampirler içgüdüleri dinlemeyi, hem de çok iyi dinlemeyi öğrenmişler. Geçmişte insanoğlu türümüzü avlayıp yok etmeyi kafasına koyduğunda, atalarımızın hayatta kalması da bu içgüdüler sayesinde mümkün olmuştur."

Bundan yüz yıl ya da daha fazla önce vampir olmanın ne zor bir şey olduğunu düşününce elimde olmadan ürperdim.

"Ah, endişelenmene hiç gerek yok, Zoeykuş." Neferet gülümsüyordu. Büyükannemin bana taktığı ismi onun ağzından duymak hoşuma gitmişti. "Yakıcı zamanlar bir daha asla geri gelmeyecek. Eski günlerde olduğu kadar hürmet görmüyor olabiliriz; ancak insanoğlu bir daha peşimize düşüp bizi yok etmeye çalışamayacak." Yeşil gözleri kısa bir an için tehlikeli bir ışıltıyla parladı. O ürkütücü gözlere bakmak istemediğim için kolamdan büyük bir yudum aldım. Konuşmaya devam ettiğinde, Neferet'in sesi yine kendisi gibiydi. Sesindeki tehditkar tını yok olmuş; yeniden eğitmenim ve dostum Neferet'e dönüşmüştü. "Bütün bunların anlamı şu: İçgüdülerinin sesini dinlediğinden emin olmanı istiyorum. Bir durum ya da kişiyle ilgili kötü bir hisse kapılırsan dikkatini topla. Ve tabii ki, benimle konuşman gerekirse, istediğin zaman bana gelebilirsin."

"Teşekkürler, Neferet, bunun benim için anlamı çok büyük."

Teşekkürümü elini havada sallayarak geçiştirdi. "Eğitmen ve Yüksek Rahibe olmak bunu gerektiriyor. Bir gün senin de bu iki rolü hakkıyla üstleneceğini umuyorum."

Geleceğimden ve Yüksek Rahibe olmamdan bahsettiği zaman, hep aynı tuhaf duyguya kapılıyordum. Umut ve heyecan,

bir parça korkuyla karışıyordu.

"Aslında, bugün kütüphanede işin bitince beni görmeye gelmemene şaşırdığımı söylemem gerek. Karanlık Kızlar'ın yeni çizgisiyle ilgili herhangi bir karara varamadın mı yoksa?"

"Ah, şey, evet." Kendimi kütüphanede Loren'le karşılaşmamı ve duvar dibinde Loren'le yaşadığım sahneyi düşünmemeye zorladım. Neferet ve önsezilerinin, onunla ilgili herhangi bir hisse kapılmalarını istemezdim.

"Tereddütünü anlayabiliyorum, Zoey. Yoksa kararlarını benimle paylaşmamayı mı tercih ediyorsun?"

"Ah, hayır! Yani demek istediğim, evet. Aslında odanıza kadar geldim ama siz..." Kulak misafiri olduğum sahneyi hatırlayınca hızla Neferet'e baktım. Gözleri ruhumun derinliklerine işler gibiydi. "Afrodit'le birlikteydiniz. Bu yüzden hemen gittim."

"Ah, anladım. Şimdi benim yanımdayken neden bu kadar gergin olduğunu daha iyi anlıyorum." Neferet üzgün bir tavırla iç geçirdi. "Afrodit tam bir sorun olmaya başladı. Gerçekten çok yazık. Samhain'de de söylediğim gibi, işi ne kadar ileri götürdüğünü geç fark ettim. Davranışlarından ve şimdiki gibi karanlık bir yaratığa dönüşmesinden kendimi sorumlu tutuyorum. Okula ilk geldiği günlerde bile, bencil olduğunun farkındaydım. Daha önce devreye girmeli ve ipleri sıkı tutmalıydım." Neferet bana baktı. "Bugünkü konuşmamızın ne kadarını duydun?"

Belkemiğimden aşağı bir ürperti indi. "Çok fazla değil," dedim. "Afrodit ağlıyordu. Sizin, içine bakması gerektiğini söylediğinizi duydum. Öyle bir anda rahatsız edilmek istemeyeceğinizi tahmin ettim." Aleni bir şekilde yalan söylememek adına, duyduklarımın bundan ibaret olduğunu açıkça ifade etmemeye özen göstermiştim. Ayrıca, gözlerimi delici bakışlarından kaçırmamak için de çaba harcıyordum.

Neferet bir kez daha iç geçirdi ve şarabından bir yudum aldı. "Normalde, bir çaylakla başka bir çaylak hakkında konuşmam.

Ama bu durum çok farklı. Afrodit'e Tanrıça tarafından bahşedilen özellik, gelecekte yaşanacak bazı şeyleri öngörebilmesiydi, biliyorsun."

Başını salladım. Geçmiş zaman kullandığı dikkatimden kaçmamıştı.

"Görünüşe bakılırsa, Nyx, yaptıkları yüzünden Afrodit'e verdiği bu özelliği geri çekmiş. Bu çok nadir rastlanan bir durumdur. Tanrıça birisine dokunursa, bahşettiği armağanı hemen hemen hiçbir zaman geri almaz." Neferet omuz silkti. "Ama Gece'nin Ulu Tanrıçası'nın aklından nelerin geçtiğini kim bilebilir?"

"Afrodit için berbat bir durum olmalı," dedim. Niyetim yorum yapmak değildi ama elimde olmadan sesli düşünmüştüm.

"Endişeni takdir ediyorum. Fakat bunları sana Afrodit'e acıyasın diye değil, gardını alasın diye anlattım. Afrodit'in görüşleri artık geçerliliklerini kaybettiler. Rahatsız edici şeyler söyleyebilir ya da yapabilir. Karanlık Kızlar'ın lideri olarak onun çaylakların arasındaki hassas dengeyi bozmayacağından emin olmalısın. Elbette ki sorunlarınızı kendi aranızda çözmenizi teşvik ediyoruz. Sizler sıradan gençler değilsiniz. Biz sizden çok şey bekliyoruz. Yine de Afrodit'in tavırları fazla..." Durup doğru kelimeyi aradı. "...dengesiz bir hal alırsa, bana gelmekten sakın çekinme."

"Çekinmem," derken midem yine ağrımaya başlamıştı.

"İyi. Pekala! Şimdi neden bana Karanlık Kızlar'ın lideri olarak planlarını anlatmıyorsun?"

Afrodit'i zihnimden atmaya çalışarak Öğrenci Temsil Konseyi ve Karanlık Kızlar'la ilgili fikirlerimi aktarmaya başladım. Neferet beni büyük bir dikkatle dinledi. Araştırmamdan etkilenmişti. Bunun "mantıklı bir yeniden yapılanma" olduğunu söyledi.

"Başka bir deyişle, benden, iki yeni öğrenci temsilcisinin oylaması konusunda yardımcı olmamı istiyorsun. Bana sorarsan, sen ve dört arkadaşın bunu hak ettiğinizi ve Konsey'e layık olduğunuzu çoktan ispatladınız."

"Evet. Konsey, açık olan iki pozisyondan birine Erik Night'ı getirmek istiyor."

Neferet kafasını salladı. "Erik çok akıllıca bir seçim. Çaylaklar arasında çok popülerdir ve önünde çok parlak bir gelecek uzanıyor. Son pozisyon için kimi düşündün?"

"Bu noktada ben ve Konseyim ters düşüyoruz. Ben yine üst sınıflardan birine ihtiyacımız olduğunu ve bu kişinin Afrodit'in grubundan biri olması gerektiğini düşünüyorum." Neferet şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdı. "Onun arkadaşlarından birini bu oluşuma dahil etmemiz, başından beri söylediklerimi güçlendirecek, bu işe iktidar delisi olduğum için ve Afrodit'e ait olan bir şeyi çalmak amacıyla girmediğimi doğrulayacaktır. Ben sadece doğru olanı yapmak istedim. Aptalca bir hizip mücadelesi başlatmak değil. Afrodit'in dostlarından biri benim konseyime girecek olursa, diğerleri de bunun benim onu alt etmemden ibaret olmadığını ve arkasında çok daha önemli bir şeylerin olduğunu anlayacaklardır."

Neferet bana sonsuz kadar uzun gelen bir süre boyunca söylediklerimi düşündü. Nihayet, "Arkadaşlarının bile ona sırt çevirdiğini biliyorsun," dedi.

"Bugün yemek salonunda fark ettim."

"Bu durumda, sence eski arkadaşlarını konseye almanın ne anlamı olacak?"

"Onların Afrodit'in eski arkadaşları olduğuna tam olarak inanmıyorum. İnsanlar herkesin gözü önündeyken, tek başlarına olduklarından çok farklı davranırlar."

"Bir kez daha sana katılıyorum. Fakülteye Karanlık Kızlar ve Erkekler'in, Pazar günü bir ritüel ve toplantı yapacakları duyurusunu yapmıştım. Eski üyelerin büyük kısmının, sırf senin güçlerinin uyandırdığı merak yüzünden dahi olsa, orada olacağını tahmin ediyorum."

Yutkundum ve başımı salladım. Bir ucube şovunda başrolde olduğumun fazlasıyla farkındaydım.

"Pazar günü, Karanlık Kızlar'a bu yeni bakış açısını açman için çok uygun bir gün. Konseyinde bir kişilik boş yer olduğunu ve bir altıncı öğrencisiyle doldurulacağını duyur. Sen ve ben başvuruları değerlendirir ve en uygun adayı belirleriz."

Kaşlarımı çattım. "Ama ben bunun bizim seçimimiz olmasını istemiyorum. Fakültenin ve öğrencilerin seçmesi daha uygun olur."

"Öyle olacak zaten. Sonra da biz karar vereceğiz."

Bir şeyler daha söylemek istiyordum ama Neferet'in yeşil gözleri buz gibi olmuştu. İtiraf etmeye utanıyorum ama ürkmüştüm. Bu yüzden onunla tartışmak yerine (ki bu imkansızdı) farklı bir yoldan gitmeye (tıpkı büyükannemin önereceği gibi) karar verdim.

"Ayrıca Karanlık Kızlar'ın bir yardım kuruluşuyla işbirliği yapmasını da istiyorum."

Bu defa Neferet'in kaşları saç diplerine kadar yükselmişti.

"İnsanların hayır kurumlarından mı bahsediyoruz?"

"Öyle."

"Sizin yardımınızı kabul ederler mi sanıyorsun? Bizden kaçınıyorlar, nefret ediyorlar. Korkuyorlar."

"Belki bizi tanımadıkları içindir. Tulsa'nın bir parçası gibi hareket edersek, Tulsa'nın bir parçası olarak kabul görebiliriz."

"1920'lerde yaşanan Greenwood ayaklanmaları hakkında bilgin var mı? O Afrikalı-Amerikalılar da Tulsa'nın parçasıydılar ama Tulsa onları yok etti."

"Artık 1920'lerde yaşamıyoruz," dedim. Neferet'in gözlerinin içine bakmak çok zordu ama içimden bir ses doğru olanı yaptığımı söylüyordu. "Neferet, önsezim bana bir şey yapmam gerektiğini söylüyor."

Yüz ifadesinin yumuşadığını fark ettim. "Ve sana önsezilerine kulak vermen gerektiğini söyleyen benim, değil mi?"

Başımı salladım.

"Diyelim ki yardım etmenize izin verdiler. Ne tür bir yardım çalışmasına katkı sağlamak niyetindesin?"

"Ah bence yardım etmemize kesinlikle izin verecekler. Sokak Kedileri'yle temas kurmaya karar verdim. Kedileri koruma organizasyonu."

Neferet başını arkaya attı ve bir kahkaha koyverdi.

BÖLÜM SEKİZ

Yemek salonunu çoktan geride bırakıp yatakhaneye doğru giderken Neferet'e hayaletler konusunda hiçbir şey söylemediğimi fark ettim. Ancak yeniden üst kata dönüp konuyu açmam söz konusu bile olamazdı. Neferet'le yaptığımız konuşma beni bitap düşürmeye yetmişti zaten. Ve yemek salonunun müthiş manzarasına, keten örtüler ve kristallerle desteklenmiş güzelliğine rağmen, kendimi bir an önce dışarı atmak için can atmıştım. Yatakhaneye dönüp Stevie Rae'ye Loren olayını anlatmak, sonrasında hiçbir şey yapmadan, tembel tembel yatmak ve TV'deki tekrar yayınları izleyip Chris'in ortadan kaybolmasıyla ilgili önsezimi ve okulun en büyük öğrenci grubunun yeni lideri olarak büyük bir yük üstlendiğimi unutmak (en azından bir geceliğine) istiyordum. Her neyse. Bir süreliğine sadece kendim olmak istiyordum. Neferet'e de söylediğim gibi, belki de Chris çoktan sapasağlam halde evine dönmüştü. Diğer meseleler için de bol bol zamanım vardı. Yarın, Pazar günü Karanlık Kızlar'a söyleyeceklerimi ana hatlarıyla kağıda dökecektim. Sanırım bir de Dolunay Ritüel'i kurgulamam gerekiyordu. Bu, benim herkesin gözü önünde gerçekleşecek ilk çember ayinim ve resmi riteülim olacaktı. Midem guruldamaya

başlamıştı. Duymazdan geldim.

Yatakhane yolunu yarılamıştım ki aklıma Pazartesi günü teslim etmem gereken sosyoloji ödevi geldi. Tamam, daha üst düzey sosyoloji kitaplarına zaman ayırabilmem için Neferet beni üçüncü sınıfın pek çok çalışmasından muaf tutmuştu ama "normal" olmak için (Bu da her ne demekse? Hey, ben ergen ve çaylak bir vampirim. Bunların hangisi normal olabilir, söyler misiniz?) elimden geleni yapıyordum—ki bu da ödevimi sınıfın geri kalan kısmıyla aynı zamanda teslim etmemi gerektiriyordu. Bu yüzden geri dönüp hızlı adımlarla dolabımın ve kitaplarım olduğu sınıfa doğru yürümeye başladım. Oda, aynı zamanda Neferet'in sınıfıydı ancak ondan üst katta ayrıldığımda, diğer profesörlerle birlikte şarap içmeye hazırlanıyordu. Bu defalık korkunç şeylere kulak misafiri olmak gibi bir endişem yoktu.

Her zamanki gibi, kapı kilitli değildi. Hem zaten, insanın, çocukların aklını kaçırmalarına yetecek vampir önsezileri varsa, kilide neden gerek görürdü ki? Oda karanlıktı ama önemi yoktu. İşaretleneli daha bir ay olmuştu ama ışıklar sönükken, en az aydınlıktaki kadar iyi görebiliyordum. Aslına bakarsanız, daha iyi gördüğüm de söylenebilirdi. Parlak ışık gözlerimi acıtıyordu; güneş ışığı ise neredeyse tahammül edilmezdi.

Dolabımı açarken güneşi neredeyse bir aydır görmediğimi fark ettim. Hatta şu ana kadar aklımın ucundan bile geçmemişti. Hah. Çok tuhaf.

Yeni hayatımın tuhaflıklarını düşünürken, dolabımın iç rafına tutturulmuş bir kağıt parçası fark ettim. Kapıyı açarken neden olduğum hafif esinti, kağıdı yerinden oynatmıştı. Kağıdı düzeltmek için elimi uzatırken, ne olduğunu fark edip küçük bir şok yaşadım.

Şiir.

Kısa bir şiirdi; kalın ve çekici bir el yazısıyla yazılmıştı. Okudum, tekrar okudum ve ne olduğunu hemen anladım. Haiku.

Eskiçağ Kraliçesi uyandı,
Henüz oluşmamış bir krizalidsin,
Kanatların açılacak mı, ne dersin?

Parmaklarımı kelimelerin üstünde gezdirdim. Kimin yazdığını biliyordum. Tek bir mantıklı cevap vardı. İsmini fısıldarken kalbim sıkıştı. "Loren..."

"Çok ciddiyim, Stevie Rae. Sana anlatırsam, başka kimseyle paylaşmayacağına dair bana söz vermelisin. Ve başka kimse derken kesinlikle Damien ve İkizler'i kastediyorum."

"Hey, Zoey. Bana güvenebilirsin. Yemin ederim dedim ya. Ne yapmamı istiyorsun, damarlarımdan birini mi keseyim?"

Hiçbir şey demedim.

"Zoey, bana gerçekten güvenebilirsin. Söz veriyorum."

En iyi arkadaşımın yüzünü dikkatle süzdüm. Birisiyle, yetişkin bir vampir olmayan biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. İçimi yokladım ve Neferet'in dediği gibi iç sesime kulak verdim. Sırrımı Stevie Rae'ye açmam yanlış değildi. Kendimi güvende hissediyordum.

"Özür dilerim. Sana güvenebileceğimi ben de biliyorum. Ben sadece... Bilmiyorum..." İçimdeki karmaşadan bunalarak kafamı salladım. "Pekala. Bugün çok tuhaf şeyler oldu."

"Yani burada sürekli yaşanan normal tuhaflığın dışında bir şeyler mi?"

"Evet. Loren Blake ben oradayken kütüphaneye geldi. Öğrenci Temsilci Konseyi ve Karanlık Kızlar'la ilgili fikirlerimi ilk onunla paylaştım."

"Loren Blake mi? Hepimizin gördüğü ve göreceği en yakışıklı vampirden mi bahsediyoruz? AmanTanrım! Otursam iyi olacak." Stevie Rae kendini yatağının üstüne bıraktı.

"Evet, ondan bahsediyoruz."

"Şu ana kadar bu konuda hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum! Ölüyor olmalısın."

"Hepsi bu kadar da değil. O... Şey... Bana dokundu. Ve sadece bir kez de değil. Pekala, aslına bakarsan bugün onu bir defadan fazla gördüm. Yalnız. Ve sanırım benim için bir şiir yazdı."

"Ne?"

"Evet, başlangıçta bunun tamamen masum bir şey olduğunu ve hayal gücümün fazla çalıştığını düşünüyordum. Kütüphanede sadece benim Karanlık Kızlar'la ilgili fikirlerimden konuşmuştuk. Farklı bir anlamı olduğunu düşünmemiştim. Ama, şey... İşaretime dokundu."

"Hangisine?" Stevie Rae'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve patlamaya hazır bir bomba gibi duruyordu.

"Yüzümdeki. Yani, o ilk sefer."

"O ilk sefer de ne demek şimdi?"

"Şey... Persephone'nin bakımını tamamladıktan sonra yatakhaneye dönmek için acele etmek istemedim. Bu yüzden batı duvarının o tarafa, biraz yürümeye gittim. Loren oradaydı."

"Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Sanırım flört ettik."

"Sanırım mı?"

"Ne bileyim işte gülüyorduk, birbirimize gülümsüyorduk falan."

"Bana da flört etmişsiniz gibi geldi. Tanrım, adam gerçekten nefes kesici."

"Bir de bana sor. Gülümsediği zaman nefes almayı bile unutuyorum. Ve tabii bir de şu var: Bana bir şiir okudu," dedim. "Bir adamın ayışığında çıplak sevgilisini seyrederken yazdığı bir haiku."

"Şaka yapıyorsun!" Stevie Rae eliyle yüzünü yelpazelemeye başlamıştı. "Derhal dokunma kısmına gel."

Derin bir nefes aldım. "Gerçekten kafa karıştırıcı bir durumdu. Her şey yolunda gidiyordu. Dediğim gibi, gülüp konuşuyorduk. Sonra orada yalnız olduğunu çünkü haiku yazmak için ihtiyaç duyduğu ilhamı böyle bulduğunu söyledi."

"Ki bu delicesine romantik!"

Başımı sallayıp devam ettim. "Biliyorum. Her neyse. İlhamına engel olmak ve onu rahatsız etmek istemediğimi söyledim. O da bana, gecenin dışında ona ilham veren başka şeyler de olduğunu ve benim de ona ilham verdiğimi söyledi."

"Yok artık!"

"Ben de aynı böyle düşündüm."

"Doğal olarak ona ilham vermekten memnuniyet duyacağını söyledin."

"Doğal olarak," dedim.

"Ve..." dedi Stevie Rae hevesle.

"İşaretimi görmek istedi. Omzumda ve sırtımdakileri."

"Daha neler..."

"Ama istedi işte..."

"Ben olsam, tişörtümü senin "Bubba kamyon sever" diyemeyeceğin bir hızla çıkarırdım."

Güldüm. "Ben tişörtümü çıkarmadım ama ceketimi omuzlarımdan aşağı kaydırdım. Aslında, o da bana yardım etti."

"Yani bana, iki ayağı üzerinde durabilen en seksi yaratık Vampir Şair Laureate, Loren Blake'in, eski zamanlardan kalma bir beyefendi gibi, ceketini çıkarmana yardım ettiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Aynen böyle." Ceketimi omuzlarımdan dirseklerime kaydırıp sahneyi Stevie Rae için tekrarladım. "Sonra bana tam olarak ne oldu bilmiyorum ama birdenbire o gergin halim ve aptallığım kayboluverdi. Hatta bluzumun askısını indirdim. İşte böyle." Tişörtümün askısını kaydırıp, omzumu, sırtımın ve göğ-

sümün büyük kısmını açığa çıkardım. (Ve bir kez daha en iyi sutyenlerimden birini giymiş olduğuma memnun oldum.) "Sonra bana dokundu. Bir kez daha."

"Nerene dokundu?"

"Parmaklarını sırtımdaki ve omzumdaki dövmenin üstünde dolaştırdı. Eski çağlardan kalma bir vampir kraliçesine benzediğimi söyledi ve benim için bir şiir yazdı."

Stevie Rae bir kez daha "Yok artık," dedi.

Yüzüm ona dönük halde yatağıma çöktüm ve iç geçirerek bluzumun askısını eski yerine getirdim. "Evet, bir an için inanılmazdı. Aramızda bir bağ kurulduğunu hissettim. Gerçek bir bağ. Sanırım az kalsın beni öpecekti. Aslında, bunu istediğini biliyorum. Ve sonra, birdenbire, değişiverdi. Kibar ve resmi bir tavır takındı ve İşaretimi ona gösterdiğim için teşekkür ettikten sonra arkasına bakmadan gitti."

"Bana hiç sürpriz olmadı doğrusu."

"Ama bana oldu. Yani bir an gözlerimin içine bakıp beni istediğine dair sinyaller gönderirken, birdenbire... Hiçbir şey yokmuş gibi davranması..."

"Zoey. Sen bir öğrencisin. O ise öğretmen. Burası bir vampir okulu ve normal bir liseden çok farklı olabilir ama bazı şeyler asla değişmiyor. Öğretmenlerin öğrencilerle işi olamaz."

Dudağımı ısırdım. "O sadece yarı zamanlı çalışıyor. Ayrıca geçici bir dönem için bu okulda öğretmenlik yapıyor."

Stevie Rae gözlerini çevirdi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez ki..."

"Hepsi bu kadar da değildi. Bu şiiri dolabımda buldum." Ona haiku kağıdını uzattım.

Stevie Rae derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım. O kadar romantik ki, şuracıkta ölebilirim. Ama nasıl? Sırtındaki İşaret'e nasıl dokundu?"

"Tanrım, sence nasıl dokunmuş olabilir? Parmağını desenin üstünde gezdirdi." Dokunuşunun sıcaklığını hâlâ hissettiğime yemin edebilirdim."

"Sana şiir okudu, İşaretine dokundu ve sonra da senin için bir şiir yazdı..." Stevie Rae hülyalı hülyalı iç geçirdi. "Şu yasak aşk olayını yaşayan Romeo ve Jülyet gibisiniz..." Elini bir yelpaze gibi sallamaktan vazgeçip doğruldu. "Ah, Erik ne olacak?"

"Ne demek Erik ne olacak?"

"O senin erkek arkadaşın, Zoey."

Süklüm püklüm "Resmen değil," dedim.

"Çocuğun bu işi resmiyete dökmek için ne yapması gerektiğini sorabilir miyim? Dizlerinin üstüne mi çökmeli? Son bir aydır çıktığınızı herkes biliyor."

Mutsuz bir sesle "Biliyorum," dedim.

"Yoksa Loren'den Erik'ten hoşlandığından daha çok mu hoşlanıyorsun?"

"Hayır! Evet. Ah, lanet olsun ki bilmiyorum. Loren bambaşka bir dünyadan çıkıp gelmiş biri gibi. O ve ben gerçek anlamda çıkamayız ya da her neyse..." Ya da her neyse kısmının ne anlama geldiğinden pek emin değildim. Loren'le ben gizlice görüşebilir miydik ki? Bunu istiyor muydum?"

Stevie Rae düşüncelerimi okumuş gibi "Loren'i kimseye belli etmeden görebilirsin," dedi.

"Çok saçma. Büyük ihtimalle o benim için hiçbir şey hissetmiyordur bile." Fakat bu sözleri sarf ederken bile Loren'in vücudundan yayılan sıcaklığı ve gözlerindeki arzuyu düşünüyordum.

"Ya hissediyorsa, Z?" Stevie Rae bana büyük bir dikkatle bakıyordu. "Hepimizden farklı olduğunu sen de biliyorsun. Daha önce hiç kimsenin seninki gibi bir İşaret'i olmamış. Beş elementin beşini birden içine alan özelliği olan bir tek vampir yok. Belki de senin için aynı kurallar geçerli değildir."

Midem yanıyordu. Gece Evi'ne adım attığım andan beri uyum sağlamak için debeleniyordum. Tek istediğim, bu okulun yeni yuvam olması, dostlarımı ailem gibi benimseyebilmekti. Farklı olmak, farklı kurallara göre oynamak istemiyordum. Başımı salladım ve sıktığım dişlerimin arasından "Öyle olmasını istemiyorum ki Stevie Rae," dedim. "Ben sadece normal olmak istiyorum."

"Biliyorum," derken arkadaşımın sesi yumuşacıktı. "Ama farklısın. Bunu herkes biliyor. Ayrıca, Loren'in senden hoşlanmasını istemez misin?"

Derin bir iç çektim. "Ne istediğimi ben de bilmiyorum. Sadece Loren'le ikimizi kimsenin duymasını istemediğimden eminim."

"Dudaklarım mühürlü." Stevie Rae o küçük Okie haylazı haliyle, dudaklarını birbirine bastırıp eliyle görünmeyen bir fermuarı çeker ve anahtarını omzunun üstünden arkaya atar gibi yaptı. Yarı mühürlü dudaklarının arasından "Kimse ağzımdan tek kelime alamaz," diye mırıldandı.

"Lanet olsun! Şimdi hatırladım. Afrodit, Loren'i bana dokunurken gördü."

Stevie Rae cırtlak bir sesle "O cadı seni duvara kadar takip mi etti yoksa?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Bizi orada gören olmadı. Tam Loren yüzüme dokunurken, Afrodit medya merkezine girdi."

"Ah, lanet olsun!"

"Aynen öyle. Dahası da var. Neferet'le konuşmak için İspanyolca dersinin bir kısmını kaçırdım ya... Onunla konuşamadım. Sınıfına gittim. Kapı aralıktı. İçeride olup bitenleri duydum. Afrodit oradaydı."

"O sürtük seni mi çekiştiriyordu?"

"Emin değilim. Konuştuklarının sadece bir kısmını duyabildim."

"Neferet yemeğini onunla yemen için seni yemek salonundan çıkarırken kim bilir ne kadar korkmuşsundur."

"Hem nasıl," dedim.

"Neden hasta gibi göründüğünü şimdi anlıyorum. Tanrım... Şimdi bütün taşlar yerine oturuyor." Gözlerini iyice açarak "Afrodit, Neferet'le başını belaya sokmayı başarmış mı?" diye sordu.

"Hayır. Neferet bu akşam bana Afrodit'in görüşlerinin sahte olduğunu çünkü Nyx'in ona verdiği yeteneği geri çektiğini söyledi. Yani Afrodit her ne anlattıysa, Neferet ona inanmamış."

"İyi." Stevie Rae, Afrodit'i eline geçirse bir karış suda boğacakmış gibi bakıyordu.

"Hayır, iyi değil. Neferet'in tepkisi aşırı sertti. Afrodit'i ağlattı. Çok ciddiyim, Stevie Rae, Neferet'in söyledikleri, Afrodit'i allak bullak etti. Ayrıca Neferet de her zamanki Neferet gibi değildi."

"Zoey, bu konuyu tekrar tekrar konuştuğumuza inanamıyorum. Afrodit'e acımaktan vazgeçmelisin."

"Stevie Rae, asıl meseleyi anlamıyorsun. Bunu Afrodit'le hiçbir ilgisi yok; asıl sorun Neferet. Çok acımasızdı, kötüydü. Afrodit beni çekiştirip gördüklerini abartıyor dahi olsa, Neferet'in tepkisi yanlıştı. İçime kötü şeyler doğuyor."

"Neferet konusunda mı?"

"Evet... Hayır. Bilmiyorum. Sadece Neferet de değil. Karmaşık bir durum. Her şey üst üste geliyor. Chris... Loren... Afrodit... Neferet... Bir şeyler dönüyor, Stevie Rae." Kafası karışmış gibiydi. Anlaması için bir Okie'nin anlayacağı şekilde ifade etmem gerekecekti. "Hani kasırga vurmadan önce nasıl olduğunu bilirsin. Yani gökyüzü hâlâ açıktır ama rüzgar havayı serinletmeye ve yön değiştirmeye başlar. Bir şeylerin geldiğini anlarsın ama her zaman ne olduğunu kestiremezsin. Şu anda aynı öyle hissediyorum."

"Fırtına yaklaşıyor gibi mi yani?"

"Evet. Hem de büyük bir fırtına."

"Yani benden istediğin..."

"Senden fırtınayı izlemeni istiyorum."

"Bunu yapabilirim."

"Teşekkürler."

"Ama önce film izlesek diyorum. Damien, Netflix'ten *Moulin Rouge*'u sipariş etmiş. Alıp geliyor. İkizler de, bir yolunu bulup adam gibi cips ve tam yağlı dip sosu edinmişler." Elvis saatine baktı. "Büyük olasılıkla aşağıda, sinir içinde bizi bekliyorlardır."

Bana göre dünyayı yerinden oynatacak ağırlıktaki yükleri Stevie Rae'yle paylaşabilmek çok güzeldi. Üstelik Stevie Rae bir an "Aman Tanrım" çığlıkları atarken, hemen sonrasında *haydi cips yiyerek film seyredelim* normalliğine dönebiliyordu. Kendimi son derece normal ve ayağı yere basan biri gibi hissetmemi sağlıyordu. Sanki her şey son derece karmaşık ve tuhaf değilmiş gibi. Gülümsedim. "*Moulin Rouge* ha? O filmde Ewan McGregor yok muydu?"

"Kesinlikle. Umarım poposunu görme fırsatı buluruz."

"İşte şimdi ikna edici oldun. Haydi gidelim. Ve sakın unutma..."

"Hey... Anladım yahu. Bu konuda hiç kimseye bir tek kelime etmeyeceğim." Durdu ve kaşlarını oynatarak "Bu yüzden izin ver son bir kez daha söyleyeyim: *Loren Blake sana abayı yakmış*!"

"Rahatladın mı bari?"

"Evet." Muzip bir çocuk gibi sırıtıyordu.

"Umarım birileri kola getirmiştir."

"Biliyor musun Z, şu kola takıntın çok tuhaf."

"Her neyse Bayan Lucky Charms[5]" diyerek onu kapıdan dışarı ittim.

5 Lucky Charms: Arasına lokum şekerlemeleri katılmış, rengarenk yulaf gevreği markası

"Hey... Lucky Charms sağlıklı bir şeydir, insana iyi gelir."

"Öyle mi? Söylesene lokum şekerlemesi sebze sınıfına mı giriyor yoksa meyve mi?"

"İkisi de... Benim gibi, eşsizler..."

Merdivenleri inip yatakhanenin ön tarafındaki geniş alana çıkarken Stevie Rae'ye gülmeye ve kendimi çok daha iyi hissetmeye devam ediyordum. Damien ve İkizler büyük ekran TV'lerden birinin önüne yerleşmişlerdi bile. Bizi görünce el salladılar. Stevie Rae'nin haklı olduğunu görebiliyordum. Daha şimdiden gerçek Doritos'larını tam yağlı, yeşil soğan sosuna batırarak götürmekle meşguldüler (Kulağa iğrenç geldiğini biliyorum ama inanın çok lezzetlidir). Damien bana kocaman bir bardak kola uzatınca keyfim iyice yerine geldi.

"Gelmeniz ne kadar uzun sürdü," derken kanepede bize de yer açmak için yana kaydı. İkizler, doğal olarak, kanepenin iki yanına çektikleri iki büyük TV koltuğuna yerleşmişlerdi.

"Üzgünüm," dedi Stevie Rae ve Erin'e bakıp sırıttı. "Bağırsaklarımla ilgili bir durum oldu da."

Erin hoşnut bir tavırla "Çok yerinde ve ölçülü bir izahat oldu, Stevie Rae," dedi.

Damien "Haydi artık filmi başlatın," dedi.

"Bir dakika, uzaktan kumanda bende," dedi Erin.

Tam düğmeye basacakken onu durdurdum. "Dur!" TV'nin sesi kısıktı ama ekranda Fox 23 haberlerinden Chera Kimiko'yu görmüştüm. Kameraya bakarak konuşurken yüzünde üzgün ve ciddi bir ifade vardı. Ekranın alt tarafından "Gencin cesedi bulundu," altyazısı geçiyordu. "Sesi açın," dedim. Shaunee hemen düğmeye bastı.

"*Bu sabahki flaş haberimizi tekrar edecek olursak, Birlik'in arka saha oyuncularından Chris Ford'un cesedi, Cuma günü akşamüstü saatlerinde iki kanocu tarafından bulundu. Ceset,*

Arkansas Nehri'nin Yirmi birinci Sokak bölgesinde yeni bir eğlence alanı yaratmak üzere kurulan bentte kullanılan kayalar ve kum torbalarının arasına sıkışmıştı. Kaynaklar, gencin çoğul yaralanmayla bağlantılı kan kaybından öldüğünü ve büyük bir hayvanın saldırısına uğramış olabileceğini ifade ediyorlar. Resmi adli tıp raporu yayınlandığı zaman, sizlere bu konuda daha fazla bilgi verebileceğiz."

Nihayet yatışıp normale dönmüş olan midem yine kasılmıştı. Vücudumun buz kestiğini hissettim. Fakat kötü haberler bununla kalmıyordu. Sözlerine devam ederken Chera'nın güzel kahverengi gözleri kameraya adeta kilitlenmişti.

"*Bu trajik haberin hemen ardından bir diğer Birlik oyuncusunun da kaybolduğuna dair bilgi aldık.*" Ekrana Birlik'in geleneksel kırmızı beyaz forması içinde gülümseyen, yakışıklı bir oyuncunun resmi düştü. "*Brad Higeons son olarak, Cuma günü okul çıkışı Utica Meydanı'ndaki Starbucks'ta Chris'in resimlerini asarken görüldü. Brad, Chris'in sadece takım arkadaşı değil, aynı zamanda kuzeniydi.*"

"Aman Tanrım," dedi Stevie Rae. "Birlik futbol takımı sinek gibi avlanıyor." Dönüp bana baktı. "Zoey sen iyi misin? Hiç iyi görünmüyorsun."

"Onu da tanıyordum," dedim.

"Çok tuhaf," dedi Damien.

"İkisi partilerden hep birlikte takılırlardı. Onları herkes tanır. Çünkü her ne kadar Chris siyah, Brad beyaz tenli olsa da, gerçekten kuzenler."

Shaunee "Bana göre çok mantıklı," dedi.

"Aynen öyle, İkiz," dedi Erin.

Kulaklarım öylesine uğulduyordu ki onları güçbela duyabiliyordum. "Ben... Biraz yürüsem iyi olacak."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Stevie Rae.

"Hayır. Sen kal ve filmini seyret. Benim biraz hava almam gerek, o kadar."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Zaten fazla oyalanmam. Ewan'ın poposuna yetişirim." Stevie Rae'nin endişeli bakışlarını sırtımda hissederek (ve İkizler'in Ewan'ın poposunu gerçekten görüp görmeyecekleri konusunda Damien'le tartıştıklarını duyarak) hızla kapıdan çıkıp kendimi Kasım ayının serin havasına bıraktım.

Hiçbir şey görmez halde okulun ana binasından uzaklaşıp, içgüdüsel olarak insanlarla karşılaşma ihtimalimin daha az olacağı istikamette yürümeye başladım. Kendimi hareket etmeye ve düzenli olarak nefes alıp vermeye zorluyordum. *Bana neler oluyordu böyle*? Göğsüm sıkışıyor, midem kalkıyordu. Kusmamak için sürekli yutkunuyordum. Kulaklarımdaki uğultu biraz daha iyi gibiydi ancak bir paraşüt gibi üstüme kapanan kaygı dalgasından bir türlü kurtulamıyordum. İçimdeki ses çığlık çığlığaydı: *Bir sorun var. Bir sorun var. Bir sorun var.*

Yürüdükçe biraz önce açık ve ay sayesinde neredeyse aydınlık olan gökyüzünün bulutlandığını fark ettim. Yumuşak ve serin esinti soğumuştu. Kuru yapraklar rüzgarla havalanıp çevremde dönmeye başlamışlardı. Toprağın ve rüzgarın kokusu karanlığa karışıyordu. Her nasılsa sakinleşmeye başladım. Zihnimdeki düşünce karmaşası ve içimdeki ağır kaygı dağılır gibi olmuştu.

Ahırlara yöneldim. Lenobia, yalnız kalıp düşünmeye ihtiyaç duyduğumda Persephone'ye bakmaya gelebileceğimi söylemişti. Buna kesinlikle ihtiyacım vardı. Ve nihayet kendime bir yön –gerçek bir varış noktası– belirleyebilmek, içimdeki kaosa iyi gelecekti.

Tam karşımda kalan ahır binası, alçak ve uzun bir yapıydı. Nefesim bir hayli düzene girmişti ki birden bir ses duydum. Önce ne olduğunu anlamadım. Fazla boğuk ve tuhaftı. Sonra Nala olabileceğini düşündüm. Peşimden gelmiş ve kendine özgü yaşlı

kadın tonlamasıyla miyavlayıp yakınıyor olması son derece normaldi. Çevreme bakındım ve "Gel pisi pisi," diye seslendim.

Ses iyice belirginleşmişti ama kedi olmadığından emindim. Gözüme ambarın yakınında bir hareket çarptı. Ön kapının hemen yanındaki bankın üstüne yığılmış bir karaltı gördüm. Orada, hemen yanında, tek bir gaz lambası vardı. Tahta sıra, gaz lambasının sarı ışığının aydınlattığı alanın dışında kalıyordu.

Karaltı bir kez daha kıpırdadı. Gördüğüm şeyin bir insan . . . ya da bir çaylak . . . veya bir vampir olduğunu anladım. Oturuyordu ama ikiye katlanmış gibi iyice öne doğru eğilmişti. Ses bir kez daha başladı. Yaklaştığım için bunun bir tür ağlama olduğunu ayırt edebilmiştim. Banktaki her kimse, acı çekiyor olmalıydı.

Doğal olarak tam aksi istikamete koşmak istiyor ama yapamıyordum. Bu doğru olmazdı. Ayrıca, gidemeyeceğimi (iç sesim öyle diyordu) çok iyi biliyordum. Bankın üstünde her ne oluyorsa, yüzleşmek zorundaydım.

Derin bir nefes aldım ve iyice yaklaştım.

"Şey, iyi misiniz?"

"Hayır!" Bu tek kelime ürkütücü bir fısıltı patlaması gibi çıkmıştı.

"Ben... Yardım edebilir miyim?" Bir taraftan da gölgelerin arasında oturan kişinin kim olduğunu görmeye çalışıyordum. Açık renk saçlarını ve yüzünü örten ellerini seçer gibiydim.

"Su! Su o kadar derin ve soğuk ki. Çıkamıyor... Çıkamıyor."

Ellerini yüzünden çekip bana baktı ama ben zaten kim olduğunu anlamıştım. Sesinden tanımıştım. Ona ne olduğunu da biliyordum. Ona sükunetle yaklaşmak için bütün gücümü topladım. Bana baktı. Yüzü gözyaşları içindeydi.

"Haydi, Afrodit. Bir şeyler görüyorsun. Seni Neferet'e götürmeliyim."

"Hayır!" diye feryat etti. "Hayır. Sakın beni ona götürme.

Beni dinlemez. Artık bana inanmıyor."

Neferet'in Nyx'in Afrodit'in yeteneklerini geri çektiğini söyleyişini anımsadım. Onunla neden uğraşacaktım ki? Afrodit'e neler olduğunu kim bilebilirdi? Büyük ihtimalle dikkat çekmek için oyun oynuyordu ve böyle fasafisolara ayıracak zamanım yoktu.

"Pekala. Diyelim ben de sana inanmıyorum," dedim. "Burada kal ve ne görüyorsan, görmeye devam et. Benim endişelenmem gereken başka şeyler var." Ahıra gitmek üzere arkamı dönecek oldum ama eli bileğime sımsıkı yapıştı.

"Kalman gerek!" Dişleri birbirine vuruyordu. Konuşmakta güçlük çektiği belli oluyordu. "Gördüklerimi dinlemelisin."

"Hayır," dedim. Ve bileğimi mengene gibi saran parmaklarını ittim. "Her ne oluyorsa, benimle değil, seninle ilgili. Kendi başının çaresine bak." Yine döndüm ve bu kez daha hızlı adımlarla yürüdüm.

Ama yeterince çabuk davranmamıştım. Sonraki kelimeleri beni adeta delip geçtiler.

"Beni dinlemek zorundasın. Çünkü eğer dinlemezsen, büyükannen ölecek."

BÖLÜM DOKUZ

"Sen neden bahsediyorsun?" Yüzümü hızla ona çevirdim.

Kısa ve sık nefesler alıp veriyordu. Gözleri kıpır kıpırdı. Karanlıkta bile, beyazlarının belirginleştiğini görebiliyordum. Onu omuzlarından tutup sarstım.

"Bana ne gördüğünü söyle!"

Kendini kontrol etmeye çalışarak kafasını salladı. "Söyleyeceğim. Yanımda kal, yeter."

Banka, yanına oturdum ve düşmanım ve asla güvenmeyeceğim biri olmasına ve büyükannemin tehlikede olması dışında hiçbir şeye aldırmayarak, ellerimi kıracakmış gibi sımsıkı tutmasına izin verdim.

Ciddi bir sesle "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim. Sonra Neferet'in onu nasıl harekete geçirdiğini hatırlayıp "Bana gördüklerini anlat, Afrodit," dedim.

"Su! Çok feci! Öyle kahverengi ve soğuk ki. Her şey karman çorman. Satürn'ün kapısını açamıyor."

Korkunç bir ürpertiyle yerinden sıçradım. Büyükannemin bir Satürn'ü vardı! Hemen her olayı kazasız belasız atlatabilen ultra-güvenli arabalardan biri olduğu iddia edildiği için, kendine bir Satürn almıştı.

"Araba nerede, Afrodit? Hangi suyun içinde?"

Nefes nefese "Arkansas Nehri," dedi. "Köprü, yıkılmış." Çok korkmuş gibi hıçkırıyordu. "Önümdeki arabanın düştüğünü ve mavnaya çarptığını görüyorum. Yanıyor. O küçük oğlanlar... Yanlarından geçerken kamyon şoförlerini kornalarına basmaya ikna etmeye çalışan o çocuklar, arabadalar..."

Güçlükle yutkundum. "Pekala. Hangi köprü? Ne zaman?"

Afrodit'in bütün vücudu gerildi. "Çıkamıyorum! Çıkamıyorum. Su...Su..." Kesinlikle boğulan birinden çıkabilecek bir sesi andıran ürkütücü bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. Sonra hızla arkasına yaslandı. Eli, benimkiyle birlikte, pelteye dönmüştü.

"Afrodit!" Onu sarstım. "Uyanmak zorundasın. Bana gördüklerin hakkında daha fazla şey söylemelisin."

Gözkapakları ağır ağır kıpırdandı. Bu defa gözlerinin beyazlarını görmedim. Çok normal görünüyorlardı. Keskin bir hareketle elini elimden çekti ve yüzüne düşen saçlarını arkaya itti. Yüzünün ter içinde kalmış olduğunu o zaman fark ettim. Bana bakmadan önce bir süre gözlerini kırpıştırdı. Bakışları sabitleşmişti ama sesinden ya da yüz ifadesinden, bitkinlik dışında bir anlam çıkaramadım.

"İyi, gitmemişsin," dedi.

"Bana ne gördüğünü söyle. Büyükanneme ne oldu?"

Dümdüz bir sesle "Arabasının üstünde olduğu köprü yıkılıyor, aşağı düşüyor ve boğuluyor," dedi.

"Hayır, böyle bir şey olmayacak. Bana hangi köprü olduğunu söyle. Ne zaman ve nasıl. Engel olacağım."

Afrodit'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ah, ne yani? Birdenbire gördüklerime inanmaya başladığını mı söylüyorsun?"

Büyükannem için hissettiğim korku içimde kaynayan bir

acıya dönüşmüştü. Afrodit'in kolunu sımsıkı tuttum ve onu da benimle birlikte ayağa kaldırdım. "Gidelim."

Benden kurtulmaya çalıştı ancak çok güçsüzdü. Onu hiç zorlanmadan zaptedebiliyordum. "Nereye?"

"Tabii ki Neferet'e. Bu rezaleti ancak o çözer. Onunla konuşacaksın."

"Hayır!" diye haykırdı. "Ona hiçbir şey anlatmayacağım. Yemin ederim. Ne olursa olsun, su ve köprü dışında hiçbir şey hatırlamadığımı söyleyeceğim."

"Neferet lafı ağzından almanın bir yolunu mutlaka bulacaktır."

"Hayır, bulamayacak. Yalan söylediğimi ve bir şeyler sakladığımı söyleyebilir, evet ama ne olduğunu asla anlamayacak. Beni ona götürürsen büyükannen ölür."

Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki titremeye başladım. "İstediğin nedir, Afrodit? Yeniden Karanlık Kızlar'ın lideri olmak mı? Pekala, al, senin olsun. Yeter ki büyükanneme neler olduğunu anlat."

Afrodit'in solgun yüzünden belli belirsiz bir acı geçti. "Liderliği bana sen veremezsin; bunu Neferet'in yapması gerek."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Beni dinlemeni ve Nyx'in beni gerçekten terk etmediğini bilmeni istiyorum. Gördüklerimin hâlâ gerçek olduğunu anlamalısın." Gözlerimin içine bakıyordu. Sesi alçak ve sıkıntılıydı. "Ve bana borçlu olmanı istiyorum. Bir gün, Neferet'ten bile daha güçlü bir Yüksek Rahibe olacaksın. Korunmaya ihtiyaç duyabilirim. İşte o zaman bana borçlu olman işime yarayacak."

Onu Neferet'ten korumamın imkansız olduğunu söylemek istiyordum. Hem şimdi hem de –büyük olasılıkla– ileride. Bunu istemezdim de zaten. Afrodit rezil biriydi; ne kadar bencil ve nefret dolu olabildiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Ona borçlu olmak istemiyordum. Onunla ilgili hiçbir şey istemiyordum.

Ancak başka seçeneğim de yoktu.

"Pekala. Seni Neferet'e götürmeyeceğim. Şimdi, anlat bakalım. Ne gördün?"

"Önce bana borçlu olduğunu senden duymak istiyorum. Ve sakın unutma, bu içi boş bir insan vaadi olamaz. Vampirlerin verdikleri sözler –çaylak ya da yetişkin– bağlayıcıdır."

"Büyükannemi nasıl kurtarabileceğimi söylersen sana bir iyilik borçlu olacağıma söz veriyorum."

"Benim seçtiğim bir iyilik," dedi.

"Evet, her neyse..."

"Yeminini tamamlamak için söylemen gerekiyor."

"Büyükannemi nasıl kurtarabileceğimi söylersen sana, senin seçeceğin bir iyilik borçlu olacağıma söz veriyorum."

"Söze döküldüğü için mutlaka yerine getirilmesi gerekeceğini unutma," diye fısıldadı. Sesi içimi ürpertiyordu ama duymazdan geldim.

"Anlat bakalım."

"Önce oturmam gerek," dedi. Birden yine titremeye başlamıştı. Banka çöktü.

Yanına oturdum ve sabırsızlık içinde toparlanmasını bekledim. Konuşmaya başladığı zaman söylediklerinin yarattığı dehşet verici korkuyu içimde hissettim. Ruhumun derinliklerinde, bana doğruyu söylediğini biliyordum. Nyx, Afrodit'e çok kızgın bile olsa, bu akşam öfkesini kendine saklıyordu.

"Bu öğleden sonra, büyükannen Tulsa'ya giderken Muskogee paralı yolundan geçecek." Durdu ve rüzgarın kulağına fısıldadığı sözcükleri duymaya çalışır gibi, kafasını yana yatırdı. "Önümüzdeki ay doğum günün var. Şehre, sana hediye almaya gidiyor."

Çok şaşırmıştım. Afrodit haklıydı. Doğum günüm Aralık ayındaydı. Ne yazık ki tam yirmi dört Aralık'ta doğduğum için hiçbir zaman adam gibi bir kutlama yapma şansım olmamıştı.

İnsanlar doğum günümü Noel'le birleştirmeye can atıyorlardı. Hatta geçen sene, on altıncı yaş günümü kutlarken, büyük, havalı bir parti vermem gerekirken bile, özel bir şeyler yapamamıştım. Çok can sıkıcıydı. Silkindim. Şimdi oldum olası süregelen doğum günü şikayetlerimi masaya yatırma zamanı değildi.

"Pekala. Bu öğleden sonra şehre iniyor. Ya sonra?"

Afrodit karanlığın içinde bir şeyler görmeye çalışır gibi gözlerini kıstı. "Çok tuhaf. Genelde bu tür kazaların neden olduğunu –uçakta yaşanan aksaklıklar falan gibi– tam olarak söyleyebiliyorum ama bu defa büyükannene kendimi o kadar kaptırmışım ki köprünün neden yıkıldığını göremiyorum." Bana baktı. "Herhalde ilk defa tanıdığım birinin öldüğü bir görüşle karşı karşıya olduğum içindir. Beni allak bullak etti."

Sert bir sesle "O ölmeyecek," dedim.

"O zaman o köprüye çıkmamalı. Arabasının konsolundaki saat üç onbeşi gösteriyordu. Öğleden sonra olacağından eminim."

Otomatik olarak bileğimdeki saate baktım. 6:10'u gösteriyordu. Bir saate kalmaz hava aydınlanacak (benim yatmam gerekecek) ve büyükannem kalkacaktı. Günlük programını biliyordum. Şafakla birlikte uyanır ve yumuşacık sabah ışığında yürüyüşe çıkardı. Sonra sevimli kulübesine döner ve lavanta tarlasında yapılması gereken işlere soyunmadan önce hafif bir kahvaltı ederdi. Onu arayıp evde kalmasını söyleyecektim. Böylece bugün hiçbir yere gitmeyi düşünmeyecekti. Güvende olacaktı, bunu kesinlikle sağlayacaktım. Sonra aklımdan yeni bir düşünce geçti. Afrodit'e baktım.

"Ya diğer insanlar? Önündeki arabadaki çocuklarla ilgili bir şeyler söyledin. Arabanın düşüp, çarptığını ve alev aldığını..."

"Evet."

Kaşlarımı çatarak "Evet, ne?" diye sordum.

"Evet. Büyükannenin gözünden olayları seyrediyordum ve çevremdeki arabaların çarpıştığını gördüm. Her şey çok hızlı olup bittiği için kaç arabanın çarpıştığını çıkaramadım."

Başka bir şey söylemedi. Tiksintiyle başımı salladım. "Onları nasıl kurtaracağız? Çocukların öldüğünü söyledin."

Afrodit omuz silkti. "Sana gördüklerimin karmakarışık şeyler olduğunu söyledim. Tam olarak neresi olduğunu da bilmiyorum. Ne zaman olacağını bilmemin tek nedeni büyükannenin arabasındaki saati görmüş olmam."

"Yani diğer insanların ölmesine seyirci kalacaksın, öyle mi?"

"Bundan sana ne? Büyükannene bir şey olmayacak ki."

"Midemi bulandırıyorsun, Afrodit. Kendinden başka kimseyi önemsemiyorsun, değil mi?"

"Her neyse, Zoey. Sanki sen kusursuzsun da! Büyükannen dışında kimseyi önemsediğini sanmıyorum."

"Tabii ki en çok onun için endişeliyim. Onu seviyorum. Ama başka kimsenin ölmesini de istemem. Ve eğer bu konuda söz hakkım varsa, kimse ölmeyecek. Bu yüzden bana hangi köprüden bahsettiğini söylemenin bir yolunu bulmak zorundasın."

"Dedim ya. Muskogee Yolu. Ama hangi köprü olduğunu bilmiyorum."

"İyi düşün. Zorla kendini. Başka ne gördün?"

İç geçirerek gözlerini yumdu. Alnını buruşturmasını izledim. Gözlerini açmadan "Dur, bekle. Paralı yolda değil. Bir işaret gördüm. Arkansas Nehri üstündeki I-40 köprüsü. Webber Şelalesi yakınındaki paralı yoldan hemen sonra." Sonra gözlerini açtı. "Nerede ve ne zaman olacağını biliyorsun. Daha fazlasını söyleyemem. Sanırım bir tekne ya da bir mavna köprüye çarpıyor. Hepsi bu. Tekneyi ayırt edebilecek bir şey görmedim. Nasıl engel olmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama olacağım," dedim.

"Pekala. Sen dünyayı nasıl kurtaracağını düşünürken ben yatakhaneye gidip tırnaklarımı yapacağım. Bakımsız tırnakların trajik olduğunu düşünürüm."

"Biliyor musun, insanın anne babasının feci insanlar olması kalpsiz olmak için bahane değil," dedim. Dönüp giderken durakladı. Sırtını dikleştirdi ve omzunun üstünden bana baktı. Gözleri öfkeyle kısılmıştı.

"Bu konuda ne bilebilirsin ki?"

"Annen ve baban hakkında mı? İkisinin de hükmedici tipler olmaları ve annenin tam bir kabus olması dışında pek bir şey bildiğimi söyleyemem. Ama genel olarak berbat ebeveynler konusuna dönecek olursak, o konuda çok şey biliyorum. Annem üç sene önce yeniden evlendiğinden beri, baş belası bir anne-babayla birlikte yaşıyorum. Berbat bir şey ama sürtüklük etmek için yeterli neden değil."

"Bir de baş belası olmanın ötesine geçen ebeveynlerle on sekiz yıl yaşamayı dene istersen. Belki o zaman bu konuda gerçekten bir şeyler öğrenebilirsin. O zamana kadar bir bok bildiğini iddia etme." Sonra, tanıdığım ve katlanamadığım Afrodit havasıyla saçlarını savurup, daracık kalçalarını iki yana sallayarak uzaklaştı.

"Bu kızın ciddi sorunları var," diye homurdanarak tahta sıraya oturdum ve çantamın içinde cep telefonumu aramaya başladım. Her ne kadar sessiz konuma almak zorunda kalsam da –titreşimi bile açmıyordum– yanımda taşıdığıma bir kez daha sevinmiştim. Telefonun sesini tamamen kapatmamın nedeni tek bir kelimeyle özetlenebilirdi: Heath. O benim eski erkek arkadaşımdı ve eski en iyi arkadaşım Kayla'yla birlikte beni Gece Evi'den kaçırmaya (evet, o iki moron bu kelimeyi kullanmışlardı) geldikleri o geceden beri, bana karşı saplantı boyutunu aşan tuhaf bir bağımlılık geliştirmişti. Tabii ki bu gerçekten onun hatası değildi. Kanının tadına bakan ve bütün o İşaretleme hikayesini

başlatan bendim. Ama yine de... Her ne kadar gönderdiği mesaj sayısı günde bir zilyondan (ki yirmi küsür mesaj demek oluyor) iki, üç taneye inmiş olsa da telefonumu açık bırakıp, onun tarafından rahatsız edilmeye hazır değildim. Ve ne zaman telefonumu açsam, Heath'ten en az iki cevapsız çağrı oluyordu. Şimdiki gibi. Neyse ki mesaj göndermemişti. Galiba öğrenme yeteneği olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Telefonu açtığında büyükannemin sesi uykuluydu fakat arayanın ben olduğumu duyunca derhal toparlandı.

"Ah, Zoeykuş! Senin sesinle uyanmak ne güzel!"

Gülümsedim. "Seni özlüyorum, Büyükanne."

"Ben de seni özlüyorum, tatlım."

"Büyükanne, seni aramamın biraz tuhaf bir nedeni var ama bana güvenmek zorundasın."

Hiç tereddütsüz "Sana tabii ki güveniyorum," dedi. Bazen annemden o kadar farklı davranıyor ki akraba olduklarına şaşırıyorum.

"Pekala. Bugün, gün içinde Tulsa'ya alışverişe gitmek niyetindesin, değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra büyükannem bir kahkaha koyverdi. "Sanırım vampir torunumdan sürprizlerimi saklamak hiç kolay olmayacak."

"Bana bir söz vermeni istiyorum, Büyükanne. Bugün hiçbir yere gitmeyeceğine, arabana binmeyeceğine dair bana söz ver. Evde kal ve dinlen."

"Neler oluyor, Zoey?"

Ona nasıl anlatacağımı bilemediğim için tereddütlüydüm. Sonra, kendimi bildim bileli hep yaptığı gibi, anlayışlı bir tavırla "Bana her şeyi anlayabileceğini biliyorsun değil mi, Zoeykuş?" diye sordu. "Sana inanıyorum."

O ana kadar nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. Nefesimi koyverirken "Webber Şelalesi'ne giden yolda, Arkan-

sas Nehri'nin üstünden geçen I-40 köprüsü çökecek," dedim. "O köprüde olacaktın ve ölecektin." Bu son kısmı fısıldar gibi söylemiştim.

"Aman Tanrım. Sanırım otursam iyi olacak."

"Büyükanne, iyi misin?"

"Sanırım iyiyim ama sen beni uyarmasan iyi olamayacaktım. İşte bu yüzden başım dönüyor." Eline bir dergi ya da onun gibi bir şey almış olmalıydı. Telefondan yüzünü yelpazelediğini duyabiliyordum. "Bunu nereden öğrendin? Yoksa gelecekten sahneler mi görüyorsun?"

"Hayır, ben değil. Afrodit görüyor."

"Karanlık Kızlar'ın eski lideri olan kız mı? İkinizin arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

Bir homurtu çıkardım. "Değiliz. Kesinlikle değiliz. Ama onu bir şeyler görürken buldum ve bana gördüklerini anlattı."

"Bu kıza güveniyor musun?"

"Asla. Ama gücüne güveniyorum. Üstelik onu gördüm, Büyükanne. Orada senin yanındaydı. Korkunç bir şeydi. Senin köprüden düştüğünü, o çocukların öldüğünü gördü." Durup derin bir nefes aldım. Gerçeği yeni yeni idrak ediyordum. Büyükannem bugün ölebilirdi.

"Dur bir dakika. Kazada başka insanlar da mı var?"

"Evet. Köprü yıkılınca birkaç araba daha nehre uçuyor."

"İyi de diğer insanlara ne olacak?"

"Onu da halledeceğim. Sen bugün evden çıkma, yeter."

"Köprüye gidip onları durdurmam gerekmez mi?"

"Hayır! Köprüden uzak dur! Kimsenin zarar görmemesi için ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum. Ama senin güvende olduğundan emin olmam gerek."

"Tamam, tatlım. Sana inanıyorum. Benim için endişelenmene gerek yok. Evde, güvende olacağım. Sen ne yapman gerekiyor-

sa onu yap. Bana ihtiyacın olursa, arayabilirsin. Her zaman."

"Teşekkürler, Büyükanne. Seni seviyorum."

"Ben de, *u-we-tsi a-ge-hu-tsa*."

Telefonu kapatınca, bir süre orada öylece oturdum. Titrememe bir son vermek istiyor ama bunda başarılı olamıyordum. Kafamın içinde bir plan şekillenmeye başlamıştı bile ve korkmaya zamanım yoktu. Bir an önce işe koyulmalıydım.

BÖLÜM ON

"Neferet'e bu olaydan neden bahsedemediğimizi anlayamıyorum. Geçen ay Afrodit, Denver Havaalanında bir uçağın düşeceğini gördüğünde, Neferet'in birkaç telefon açması yetmişti. Yine aynı şeyi yapabilir." Damien sesini alçak tutmaya özen gösteriyordu. Telaşla yatakhaneye dönüp grubumu bir araya toplamış ve onlara Afrodit'in gördüklerini anlatmıştım.

"Bana Neferet'e gitmeyeceğime dair söz verdirdi. İkisinin arasında tuhaf bir kavga var."

"Neferet'in onun nasıl bir kaltak olduğunu görme zamanı gelmişti zaten," dedi Stevie Rae.

"Kindar inek," dedi Shaunee.

"Cehennem cadısı," dedi Erin.

"Şey, evet. Ama onun ne olduğunun bir önemi yok. Önemli olan gördükleri ve ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olan insanlar," dedim.

"Nyx ona bahşettiği özellikleri geri aldığı için, Afrodit'in görüşlerinin inandırıcılığını kaybettiğini duymuştum," dedi Damien. "Belki de seni Neferet'e gitmeyeceğine dair söz vermeye zorlamasının nedeni buydu. Çünkü her şeyi kendisi uydurdu. Senin korkuya kapılıp, sonunda utanmana neden olacak şeyler yapma-

nı, kötü görünmeni ya da başını belaya sokmanı istiyor."

"Halini görmeseydim aynı şeyi ben de düşünürdüm," dedi. "Rol yapmadığından ve uydurmadığından eminim."

Stevie Rae "Peki sana tam olarak gerçeği söylüyor mu acaba?"

Bunu birkaç saniye boyunca düşündüm. Afrodit bana, görüşlerinin bir kısmını Neferet'ten saklayabildiğini itiraf etmişti. Aynı şeyi bana da yapmadığını nereden biliyordum? Sonra yüzünün beyazlığını anımsadım; elimi sımsıkı kavrayışını ve ölümünde büyükanneme katılırken sesine yansıyan korkuyu. Ürperdim.

"Bana gerçeği söylüyordu," dedim. "Bu konuda önsezime güvenmek zorundasınız, arkadaşlar." Dört arkadaşıma tek tek baktım. Hiçbiri bu durumdan hoşnut değildi ama bana güvendiklerini ve benim de onlara güvenebileceğimi biliyordum. "Durum şu: Büyükannemi zaten aradım. O köprüye gitmeyecek; ancak bir grup insan orada olacak. O insanları kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundayız."

Damien "Afrodit mavna tarzı bir teknenin köprüye çarptığını ve yıkılmasına neden olduğunu söylemişti, değil mi?" diye sordu.

Başımı "evet" der gibi salladım.

"Pekala. Sen Neferet'mişsin gibi davranıp onun yapması gereken şeyi yapabilirsin. Mavnalardan sorumlu kişiyi arayıp öğrencilerinden birinin bir trajediyle ilgili bir şeyler gördüğünü anlatabilirsin. İnsanlar Neferet'i dinliyorlar; dinlememeye korkuyorlar. Verdiği bilgilerin pek çok insanın hayatını kurtardığı herkesçe biliniyor."

"Bunu ben de düşündüm ama bir işe yaramaz. Çünkü Afrodit tekneyi net olarak göremedi. Hatta bir mavna olduğundan bile emin değildi. Bu yüzden, bu konuda kiminle temas kurmam gerektiği konusunda bile bir fikrim yok. Ayrıca Neferet'mişim gibi de yapamam. Bana çok yanlış geliyor. Başımıza iş alabiliriz.

Arayacağım kişinin bilgi vermek için Neferet'e dönmeyeceğinden emin olamayız. Öyle bir şey olursa her şey allak bullak olur."

"Çirkin bir sahne," dedi Shaunee.

"Evet. Neferet o cadının yeni bir şeyler gördüğüni öğrenir ve senin bunu Neferet'e söylememek konusunda verdiğin söz geçerliliğini kaybeder."

"Tamam. Bu durumda, tekneyi durdurma ve Neferet'miş gibi davranma ihtimallerinin üstünü çiziyoruz. Geriye bir tek köprüyü kapatma seçeneği kalıyor," dedi Damien.

"Ben de aynı şeyi düşündüm," dedim.

Stevie Rae birdenbire "Bomba ihbarı!" dedi. Hepimiz dönüp ona baktık.

"Ha?" dedi Erin.

"Açıkla," dedi Shaunee.

"Bomba ihbarı yapan ucubeler her kimi arıyorsa, biz de arayalım."

"Aslına bakarsanız, bu işe yarayabilir," dedi Damien. "Bir binayla ilgili bomba tehditi yapıldığı zaman, binayı derhal boşaltıyorlar. Yani, köprüyle ilgili bir tehdit olması halinde, köprü de kapatılır. En azından bomba ihbarının sahteliği ortaya çıkana kadar."

"Cep telefonumdan ararsam, telefonun kimden geldiğini bilemezler, değil mi?" diye sordum.

Damien, tam bir moronmuşum gibi, kafasını sallayarak "Ah, lütfen," dedi. "Tabii ki cep telefonlarının izini sürebiliyorlar. Doksanlarda yaşamıyoruz."

"O zaman ne yapacağım?"

"Hâlâ bir cep telefonu kullanabilirsin. Şu kullan-atlardan olmak kaydıyla," dedi Damien.

"Yani kullan-at fotoğraf makineleri gibi mi?"

Shaunee "Sen nerede yaşıyordun?" diye sordu.

Erin "Kullan-at telefonlardan kimin haberi yoktur ki?" diye söylendi.

"Benim yok," dedi Stevie Rae.

"İşte bu," dedi İkizler aynı anda.

"Al," dedi Damien, cebinden kocaman, tuğla gibi bir Nokia çıkarırken. "Benimkini kullan."

Telefonu incelerken "Senin neden bir kullan-at telefonun var?" diye sordum. Telefon gayet normal görünüyordu.

"Bu telefonu annemle babam eşcinsel olmam konusunda dehşete kapılınca aldım. İşaretlenip buraya gelene kadar, beni müebbet hapse mahkum etmişler gibi hissediyordum. Yani beni bir dolaba kilitlemelerini falan beklemiyordum elbette ama hazırlıklı olmakta her zaman fayda vardır. O zamandan beri de mutlaka bir tane bulunduruyorum."

Hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Damien'in anne ve babasının gayliği konusunda böyle manyak tavırlar takınmaları gerçekten iğrençti.

En sonunda "Teşekkürler, Damien," dedim.

"Hiç sorun değil. Konuşman bitince telefonu mutlaka kapat ve bana geri ver. Ben yok ederim."

"Tamam."

"Bombanın su hattının altına gömülü olduğunu belirtmeyi de unutma. Böylece bölgeyi kontrol etmek için dalgıç gönderene kadar köprüyü ister istemez kapatmak zorunda kalırlar."

Başımı salladım. "İyi fikir. Bombanın üç on beşte patlayacağını söylerim; Afrodit'in büyükannemin arabasının konsolunda gördüğü saat buydu."

"Bu işlerin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama bana sorarsan saat iki buçuk gibi araman daha doğru olur. Böylece işe koyulup köprüyü kapatacak zamanları olur. Diğer taraftan, bunun sahte bir ihbar olduğunu o kadar kısa sürede keşfedip köprüyü geçişe açamazlar."

"İyi de çocuklar," dedi Shaunee. "Kimi arayacaksınız?"

"Lanet olsun, bilmiyorum." Omuzlarıma ağır bir stresin çöktüğünü hissediyordum. Çok yakında başım fena halde ağrımaya başlayacaktı.

Erin "Google'a bakalım," dedi.

"Hayır," dedi Damien telaşla. "Bilgisayardan iz sürmelerini istemeyiz. FBI'ın yerel birimini araman gerek. Telefon rehberinde numaralarını bulabiliriz. Ucubeler aradığında her ne yapıyorlarsa, sen arayınca da aynı şeyi yapacaklardır."

Tatsız bir sesle "İzlerini sürüp sonsuza kadar hapse tıkmak gibi," diye mırıldandım.

"Hayır, seni yakalayamayacaklar. Arkanda hiçbir iz bırakmayacaksın ki. Akıllarına bizden birinin gelmesi için bir neden yok. Saat iki otuz gibi ara. Köprünün altına bir bomba yerleştirdiğini söyle. Nedeni de şey olsun..." Damien tereddüt etti.

Stevie Rae "Kirlilik!" diye şakıdı.

"Kirlilik mi?" sorusu Shaunee'den geldi.

"Bence kirlilik olmamalı. Hükümetin özel sektöre sürekli müdahale etmesinden yaka silktiğin için olsun," dedi Erin.

Gözlerimi kırpıştırdım. Ne diyordu, Tanrı aşkına?

"Harika bir fikir," dedi Shaunee.

Erin sırıttı. "Tıpkı babam gibi konuştum. Beni duysa, gurur duyardı. Yani köprüyü havaya uçurma kısmı için değil tabii. Diğer sözlerim için."

"Anladık, İkiz," dedi Shaunee.

Stevie Rae inatçı bir tavırla "Ben yine de kirlilikten bıktığını söylemeni tercih ederim," dedi. "Kirlilik ciddi bir sorun."

"Pekala. Hem hükümetin müdahaleleri hem de nehirlerimizdeki kirlilik yüzünden desem? Köprüye bu yüzden bomba yerleştirmiş olsam?" İkisi de bana boş boş baktılar. İç geçirdim. "Nehirdeki kirlilik yüzünden," diye ekledim.

"Ahhh," dediler.

Stevie Rae kıkırdayarak "Bizden ne salak teröristler olurmuş ama," dedi.

Damien "Bence bu iyi bir şey," dedi.

"Yani anlaştık mı? Ben FBI'yı arıyorum. Ve hiçbirimiz, Afrodit'in gördükleri konusunda tek kelime dahi etmiyoruz."

Kafalarını salladılar.

"İyi. Pekala. Sanırım ben önce bir rehber bulup FBI'ın numarasına bakacağım. Sonra..." Gözümün ucuna bir hareketlilik takılmıştı. Kafamı çevirince, Neferet'in yanında iki adamla yatakhaneye girdiğini gördüm. Herkes bir anda sus pus oluvermişti. Odanın içinde "Bunlar insan," fısıltısının dolaştığını duyar gibiydim. Fakat sonrasında ne düşünecek ne de dinleyecek zamanım olmadı. Çünkü Neferet ve iki adam doğruca bana doğru yaklaşıyorlardı.

"Ah, Zoey, demek buradasın." Neferet her zamanki sıcaklığıyla gülümsüyordu. "Bu beyefendilerin seninle konuşmaları gerekiyor. Sanırım kütüphaneye geçebiliriz. Çok fazla zamanını almayacağımızı tahmin ediyorum." Neferet, takım elbiselilere ve bana onu takip etmemizi işaret ederek büyük salondan çıktı (Herkesin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı). Bizim yatakhane kütüphanesi diye adlandırdığımız ancak daha çok bir bilgisayar odasına benzeyen küçük bölüme girdik. İçeride bilgisayarların yanı sıra birkaç rahat koltuk ve raflarda kitaplar vardı. Bilgisayar başında sadece iki kız oturuyordu. Kızlar, Neferet'in talimatıyla hemen çıktılar. Neferet kapıyı arkalarından kapatıp bize döndü. Bilgisayarın üstündeki saate baktım. Cumartesi sabahı, 7:06'ydı. Neler oluyordu acaba?

"Zoey, seni Dedektif Marx'la tanıştırayım." Adamlardan daha uzun boylu olanı işaret ediyordu. "Ve Dedektif Martin. Tulsa Polis Bürosu'nda, cinayet masasında görevliler. Sana, öldürülen delikanlıyla ilgili birkaç soru sormak istiyorlar."

Bana ne tür sorular sormak isteyebileceklerini merak ederek "Tabii," dedim. Ben hiçbir şey bilmiyordum ki. Hatta çocuğu doğru dürüst tanımıyordum bile.

Dedektif Marx sözlerine "Bayan Montgomery," diye başlayacak oldu; ancak Neferet derhal araya girdi.

"Kızılkuş," dedi.

"Efendim?"

"Zoey geçen ay okulumuza giriş yaparken, reşit olmamakla birlikte, ailesinin hakimiyetinden çıktığı için yasal olarak ismini değiştirdi. Öğrencilerimizin tümü yasal olarak aile iradesinden çıkarlar. Bunun okulumuzun kendine has doğası açısından faydalı olduğuna inanıyoruz."

Polis kafasını hafifçe eğdi. Rahatsız olup olmadığını tam olarak anlayamamıştım ama Neferet'e bakışı, olmadığını gösterir gibiydi.

"Bayan Kızılkuş, Chris Ford ve Brad Higeon'u tanıdığınıza dair bilgiler edindik. Bu doğru mu?"

"Hı-hı. Yani evet." Bunun aptal bir ergen gibi konuşmak için uygun zaman olmadığını hissetmiştim. "İkisine tanıyorum. Yani, şey, tanıyordum."

"Tanıyordum derken?" Daha kısa boylu olan polis, Dedektif Martin, bunu keskin bir sesle sormuştu.

"Yani artık insan ergenlerle takılmıyorum. Zaten İşaretlenmemden önce de Chris ve Brad'i çok sık görmezdim." Neden bu kadar gerildiğini önce anlamadıysam da daha sonra Chris'in ölmüş, Brad'in ise kayıp olmasının, onlardan bahsederken geçmiş zaman kullanmamı iyice sevimsiz kıldığını fark ettim.

Marx "İki delikanlıyı en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

Hatırlamaya çalışırken dudağımı dişledim. "Aylar oldu. Sanırım en son futbol sezonun başlarında gördüm. O zamanlarda onların da olduğu iki, üç partiye katılmıştım."

"Yani ikisinden biriyle birlikte değildiniz."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Ben Kırık Ok'un oyun kurucusuyla çıkıyor gibiydim. Zaten Birlik'teki tipleri tanımamın tek nedeni de buydu." Havayı biraz olsun rahatlatmak için gülümsedim. "İnsanlar Birlik oyuncularının Kırık Ok oyuncularından nefret ettiklerini sanıyorlar. Ama bu doğru değil. Çoğu birlikte büyümüştür. Hatta bir kısmı hâlâ arkadaşlar."

"Bayan Kızılkuş; ne zamandır Gece Evi'ndesiniz?" Kısa boylu polis, sevecen görünme gayretimi görmezden gelen bir tonla konuşmuştu.

Neferet benim adıma "Zoey neredeyse bir aydır bizimle birlikte," diye cevap verdi.

"Bu bir ay içinde Chris ya da Brad sizi burada ziyaret ettiler mi?"

Tamamen şaşırarak "Hayır!" dedim.

Martin vakit kaybetmeden bir sonraki soruyu yapıştırdı. "Yani bu süre zarfında hiçbir insan ergenin sizi burada ziyaret etmediğini mi söylüyorsunuz?"

Hazırlıksız yakalandığım için bir moron gibi kekelemeye başladım. Tamamen suçlu göründüğümden emindim. Neyse ki Neferet imdadıma yetişti.

"Buradaki ilk haftasında Zoey'nin iki arkadaşı geldi. Gerçi bana sorarsanız, bunu resmi bir ziyaret olarak aldandırmazdım." Bunu söylerken iki dedektife "*Çocukluk işte*," mesajı veren bir yetişkin gülümsemesiyle bakıyordu. Sonra bana baktı ve cesaret veren bir bakışla "Haydi," dedi. "Dedektiflere, duvarlarımıza tırmanmanın eğlenceli olacağını düşünen iki arkadaşını anlat."

Neferet'in yeşil gözleri gözlerime kilitlenmişti. Ona, Heath ve Kayla'nın beni kaçırmak gibi aptalca bir fikirlere duvarlara tırmandığını anlatmıştım. Ya da en azından bu fikrin Heath'in

başının altından çıktığını. Eski en iyi arkadaşım Kayla ise, benim, Heath'e kancayı taktığını görmemi istemişti. Neferet'e bütün bunları, hatta daha fazlasını anlatmıştım. Heath'in kanının tadını kazara aldığımı, Kayla'nın beni suçüstü yakaladığını ve kendini tamamen kaybettiğini. Neferet'in gözlerine bakarken, sanki yüksek sesle konuşuyormuş gibi, bu kan tatma meselesini kendime saklamam gerektiği mesajını alıyordum. Bana göre hava hoştu.

"Anlatacak pek bir şey yok aslında, zaten üstünden bir ay geçti. Kayla ve Heath okula gizlice girip beni kaçırmayı kafaya koymuşlar." Deli olduklarını düşünür gibi kafamı salladım. Uzun boylu polis derhal devreye girdi. "Kayla ve Heath kim?"

"Kayla Robinson ve Heath Luck," dedim (Evet, Heath'in soyadı gerçekten "Luck"[6] ama şanslı olduğu tek konu içkili halde araba kullanırken yakalanmamaktı). "Her neyse, Heath bazı konularda biraz ağır olabiliyor. Kayla ise ayakkabı ve saç konusunda süperdir ama pek sağ duyulu bir tip olduğunu söyleyemem. Bu nedenle ikisi de "Hey, kız vampire dönüşüyor, Gece Evi'nden ayrılırsa ölür," meselesini düşünememişler. Ben de onlara olayın buradan ayrılmak istemememden ibaret olmadığını, aynı zamanda hiçbir yere gidemeyeceğimi anlattım. Hepsi bu kadar."

"Arkadaşlarınızı görünce sıradışı hiçbir şey olmadı mı yani?"

"Yani yatakhaneye döndüğüm zaman falan mı?"

"Hayır. Sorumu başka bir şekilde ifade edeyim. Kayla ve Heath'i gördüğünüz anda, sıradışı bir şeyler olmadı mı?"

Yutkundum. "Hayır." Ki bu tam anlamıyla bir yalan sayılmazdı. Görünüşe bakılırsa, çaylakların kan şehveti yaşaması sıradışı bir durum değildi. Değişimimin bu erken safhasında bunu yaşamıyor olmam gerek ama İşaretimin içinin dolu olması ve ye-

6 Luck: Şans (İngilizce)

tişkin vampirlere özgü süslü püslü ek dövmeye sahip olmam da normal şeyler değildi. Hiçbir çaylak ya da yetişkin vampirin, sırtında ve omuzlarında İşaretler olmadığını belirtmeye gerek dahi duymuyorum. Pekala, ben normal bir çaylak değildim.

"Yani çocuğu kesip kanını içmediniz mi?" Kısa boylu polisin sesi buz gibiydi.

"Hayır!" diye haykırdım.

"Zoey'i bir şeyle mi suçluyorsunuz?" Neferet bana doğru bir adım atmıştı.

"Hayır, efendim. Biz onu sadece sorguluyor ve Chris Ford ve Brad Higeons'un arkadaşlarının dinamikleriyle ilgili daha fazla bilgi edinmeye çalışıyoruz. Bu olayda sıradışı sayılabilecek pek çok detay var ve..." Kısa boylu polis hiç susmadan konuşurken, ben hızla düşünüyordum.

Neler oluyordu? Heath'i kesmemiştim. Sadece derisini çizmiştim.

Ve bunu da kasten yapmamıştım. Ayrıca yaptığım şey tam olarak kan "içmek" değildi. Daha çok dilime temas eden kanı yutmuştum. Ama bu konuda bir şeyler bilmeleri nasıl mümkün olabilirdi ki? Heath çok zeki biri değildi ama ortalıkta dolaşıp (özellikle de dedektiflere) abayı yaktığı kızın kan içtiğini anlatacağını hiç sanmıyordum. Hayır. Heath böyle bir şey söylemezdi ama...

Ve o anda bu soruları bana neden sorduklarını anladım.

Kısa boylu polisin can sıkıcı tiradını keserek "Kayla Robinson konusunda bilmeniz gereken bir şey var," dedim. "Beni Heath'le öpüşürken gördü. Aslına bakarsanız, Heath beni öpüyordu. Kız, Heath'ten hoşlanıyor." Bakışlarımı bir polisten diğerine geçirdim. "Anlarsınız ya, Heath'ten ciddi anlamda hoşlanıyor. Hazır ben devreden çıkmışken onunla birlikte olmak istiyor. Heath'i beni öperken görünce, deliye döndü ve bana bağırmaya başladı. Tamam, pek olgun davranmadığımı kabul ediyorum. Ben de öfkelendim. Yani ne bileyim, en yakın arkadaşınızın eski erkek

arkadaşınızın peşine düşmesi hoş bir durum değil. Her neyse..." Söylemek üzere olduğum şeyi itiraf etmekten utanır gibi huzursuzca kıpırdandım. "Kayla'ya kötü şeyler söyledim. Sanırım korkttu. Ve buradan kaçar gibi ayrıldı."

Dedektif Marx "Nasıl kötü şeyler?" diye sordu.

İç geçirdim. "Derhal gitmezse, duvardan aşağı uçup kanını emeceğim gibi bir şeyler işte..."

"Zoey!" Neferet'in sesi keskindi. "Bunun ne kadar uygunsuz bir davranış olduğunu biliyorsun! İmajımız yeterince kötü zaten. Bir de insanları bile bile korkutmak... Zavallı çocuğun polise bir şeyler anlatmasına şaşmamak gerek."

"Biliyorum. Çok üzgünüm." Neferet'in rolüme eşlik ettiğini bilsem de, sesindeki kudret korkuyla sinmeme neden olmuştu. Dedektiflere baktım. İkisi de Neferet'e faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyorlardı. Hah! Demek ki şu ana kadar Neferet onlara sadece o göz alıcı kamusal yüzünü göstermişti. Nasıl bir güçle karşı karşıya olduklarının farkında bile değillerdi.

Rahatsız edici bir sessizliğin ardından uzun boylu polis "O günden sonra gençlerin ikisini de hiç görmediniz, öyle mi?" diye sordu.

"Sadece bir defa. Zaten o zaman Heath yalnızdı. Samhain Ritüeli'nde."

"Efendim, ne dediniz?"

Neferet "Samhain, sizin büyük olasılıkla Cadılar Bayramı olarak bildiğiniz özel gecenin eski adıdır," diye izah etti. Yeniden o insanı afallatacak güzel ve kibar haline bürünmüştü. Polislerin neden allak bullak olduklarını anlayabiliyordum. Ancak başka seçenekleri yokmuş gibi, Neferet'in gülümsemesine, gülümsemeyle karşılık verdiler. Neferet'in gücünü çok iyi bildiğim için, belki de gerçekten başka seçenekleri yoktur, diye düşündüm. "Devam et, Zoey."

"Birkaç kişi bir araya gelmiş, ritüel yapıyorduk. Sizin anla-

yacağınız, dışarıdaki kilise ayini gibi bir şey," dedim. Pekala, ritüelin kilise ayiniyle uzaktan yakından ilgisi yoktu ama iki insan polise, çember ayininden ve etobur ölü vampirlerin ruhlarını çağırmaktan bahsedecek değildim. Neferet'e baktım. Bana cesaret vermek için kafasını sallıyordu. Derin bir nefes aldım. Bir taraftan düşünürken bir taraftan da geçmişe dair hikayeler yazıyordum. Aslında ne anlattığımın bir önemi yoktu. Heath o geceye –eski vampirlerin hayaletlerinin canına kastettikleri o geceye– dair hiçbir şey anımsamıyordu. Neferet hafızasının tamamen ve sonsuza dek bloke edilmesi için gerekeni yapmıştı. Tek bildiği, beni birkaç arkadaşımın arasında bulduğu ve sonra kendinden geçtiğiydi. "Her neyse. Heath ritüelin ortasında geldi. Şey... Tamamen sarhoş halde olduğu için, biraz utanç verici bir durumdu tabii ki."

Marx "Heath sorhoş muydu?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet, sarhoştu. Gerçi başına bela açmak istemem." Heath'in talihsiz ve geçici olduğunu umduğum ot maceralarından bahsetmemeye karar vermiştim.

"Başı belada değil."

"İyi. Yani erkek arkadaşım olmayabilir ama özünde iyi bir insandır."

"Endişelenmenize gerek yok, Bayan Kızılkuş. Bize sadece neler olduğunu anlatın."

"Aslında hiçbir şey olmadı. Ritüelimizin ortasına daldı; utanç verici bir sahneydi. Ona gitmesini ve bir daha geri gelmemesini, artık bir ilişkimizin olmadığını söyledim. Aptalca şeyler yaptı. Sonra da bayıldı. Onu orada bıraktık. Hepsi o kadar."

"Ve o zamandan beri de hiç görmediniz?"

"Hayır."

"Peki, ondan herhangi bir şekilde haber aldınız mı?"

"Evet. Gereğinden sık arayıp, cep telefonuma can sıkıcı mesajlar bırakıyor. Ama her gün biraz daha iyiye gittiğini söyleye-

bilirim." Heath'in başını belaya sokmayı gerçekten istemezdim. "Sanırım sonunda, ilişkimizin sona erdiğini anlamaya başladı."

Uzun boylu polis not alma işini bitirmişti. Sonra elini cebine atıp içinde bir şey olan plastik bir poşet çıkardı.

"Ya buna ne dersiniz, Bayan Kızılkuş? Bunu daha önce gördünüz mü?"

Poşeti bana uzattı. İçinde ne olduğunu hemen anlamıştım. Bu, uzun, siyah kadife bir kurdelenin ucuna asılmış gümüş bir kolye ucuydu. Sırt sırta vermiş iki hilal, üzeri lal taşlarıyla süslenmiş bir dolunayın karşısında duruyordu. Bu, üçlü Tanrıça'nın sembolüydü: Anne, kız ve ihtiyar kadın. Bu kolyenin aynısından bende de vardı; çünkü bu, Karanlık Kızlar'ın liderinin taktığı kolyeydi.

BÖLÜM ON BİR

Neferet "Bunu nereden buldunuz?" diye sordu. Sesini kontrol altında tutmaya çalıştığını fark etmiştim ama gerginliğinin sesine yansımasını engelleyememişti.

"Kolye Chris Ford'un cesedinin yakınında bulundu."

Ağzımı açtım ama hiçbir ses çıkmadı. Yüzümün solduğunu biliyordum. Midem acıyla kasılmıştı.

"Kolyeyi tanıyor musunuz, Bayan Kızılkuş?" Detective Marx sorusunu tekrar etmişti.

Tutkundum ve gırtlağımı temizledikten sonra "Evet," dedim. "Karanlık Kızlar'ın liderlik madalyonu."

"Karanlık Kızlar?"

"Karanlık Kızlar ve Erkekler, en iyi öğrencilerimizden oluşan, çok seçkin bir okul organizasyonudur," dedi Neferet.

"Siz de bu organizasyona dahil misiniz?"

"Liderleriyim."

"Bu durumda, bize kolyenizi göstermekte bir sakınca görmezsiniz herhalde."

"Ben... Kolyem yanımda değil," dedim. "Odamda." Yaşadığım büyük şok yüzünden beynim zonkluyordu.

"Beyler, Zoey'i bir şeyle mi itham ediyorsunuz?" Neferet'in sesi sakindi ancak sözcüklerin arasına sıkışmış öfke tenimi sıyırıp geçerken, ürpermeme neden oldu. Dedektiflerin yüzlerine yansıyan gergin ifadeden, aynı şeyi onların da hissettiğini anlamıştım.

"Efendim, biz Bayan Kızılkuş'u sadece sorguluyoruz."

"Nasıl ölmüş?" Sesim cılızdı ancak Neferet'i saran gergin sessizlikte gereğinden yüksek kalmıştı.

"Çoğul yaralanma ve kan kaybından," dedi Marx.

"Birisi onu çakıyla falan mı yaralamış?" Haberlerde Chris'in bir hayvanın saldırısına uğradığının tahmin edildiğini duymuştum. Cevabı biliyor olmama rağmen, sormak ihtiyacı hissetmiştim.

Marx kafasını salladı. "Yaralar bıçak yarasına benzemiyor. Daha çok bir hayvanın neden olabileceği sıyrık ve ısırıklar."

"Vücudundaki kanın neredeyse tamamı çekilmişti."

Neferet ciddi bir sesle "Vampir saldırısına benzediği için buradasınız," dedi.

"Biz cevapların peşindeyiz, efendim," dedi Marx.

"O zaman size çocuğa alkol testi yapmanızı tavsiye ederim,"dedi Neferet. "Arkadaş çevresi hakkında çok az şey bilmeme rağmen, hepsinin alkol alışkanlığı olduğunu söyleyebilirim. Büyük ihtimalle sarhoş olup nehre düşmüştür. Yaraları da büyük olasılıkla ya kayaların ya da hayvanların eseridir. Tulsa şehir sınırları içinde bile, nehir boyunca çakallara sık sık rastlandığını hepimiz biliyoruz."

"Evet, efendim. Şu anda cesede testler yapılıyor. Kanı tamamen çekilmiş bile olsa, bize çok şey anlatacağından şüphemiz yok."

"İyi. Anlatacağı çok şey arasında, çocuğun alkollü, hatta uyuşturucu almış olduğu bilgisinin de olacağından eminim. Bana

sorarsanız, vampir saldırısından daha mantıklı ölüm nedenlerine odaklanmanız yerinde olacaktır. Sanırım işimiz bitti, değil mi?"

"Bir sorumuz daha var, Bayan Kızılkuş." Dedektif Marx, Neferet'e bakmadan benimle konuşuyordu. "Perşembe günü, sekizle on arasında neredeydiniz?"

"Akşam mı?" diye sordum.

"Evet."

"Okuldaydım. Burada. Derste."

Martin bana boş gözlerle baktı. "Okulda mı? O saatte?"

"Öğrencilerimi sorguya çekmeden önce ödevinizi yapmış olmanız gerekirdi. Gece Evi'nde dersler akşam saat sekizde başlar ve sabahın üçüne kadar sürer. Vampirler oldum olası geceyi tercih etmişlerdir." Neferet'in sesinde hâlâ o tehlikeli tını hakimdi. "Çocuk öldüğünde, Zoey dersteydi. *Şimdi,* sanırım bu kadarı kafidir."

"Şimdilik Bayan Kızılkuş'la işimiz bitti." Marx küçük not defterinde birkaç sayfa geri gitti. "Loren Blake'le de konuşmamız gerekiyor."

Loren'in adını duyunca tepki vermemeye çalıştım ama yerimden sıçradığımdan emindim. Yüzüm de ısınmıştı.

"Üzgünüm, Loren dün şafak vaktinden önce okulumuzun özel jetiyle buradan ayrıldı. Doğu Yakası'ndaki okulumuza, uluslararası Shakespeare monolog yarışmasına katılan öğrencilerimize destek vermeye gitti. Fakat Pazar günü döndüğü zaman, sizi araması için mesajınızı iletirim." Neferet konuşurken, bir taraftan da kapıya doğru yürüyordu. İki adama artık gitmeleri gerektiği mesajını gayet net bir şekilde vermişti.

Ama Marx yerinden kıpırdamadı. Bana bakmaya devam ediyordu. Ağır hareketlerle ceketinin iç cebine uzandı ve bir kartvizit çıkardı. Kartı bana uzatırken, "Bunu Chris'e kimin yaptığını bulmamıza yardımı olabilecek bir şey, herhangi bir şey hatırlarsa-

nız, lütfen beni arayın." Başıyla Neferet'i selamladı. "Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler, efendim. Pazar günü, Bay Blake'le görüşmek için yine geleceğiz."

"Sizi geçireyim." Neferet omzumu sıktı ve iki detektifi arkasına alarak odadan çıktı.

Oradan oraya savrulan düşüncelerimi toparlamak için bir süre daha oturdum. Neferet yalan söylemişti. Üstelik yalanı Heath'in kanını emdiğimi ve çocuğun, Samhain sırasında canından olmasına ramak kaldığını saklamasıyla sınırlı değildi. Loren konusunda da yalan söylemişti. Loren okuldan önceki sabah şafak saatinde ayrılmamıştı. Şafak vaktinde, benimle birlikte doğu duvarının oradaydı.

Ellerimi, titremelerine mani olmak için, birbirine kenetledim.

Neredeyse saat 10'a kadar uyumadım. Damien, İkizler ve Stevie Rae dedektiflerin ziyaretiyle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorlardı. Konuşulanları onlara anlatmakta bir sakınca görmemiştim. Dahası, tekrar sırasında daha önce atladığım bir ipucunu keşfetme şansım olabilirdi. Ama yanılıyordum. Hiç kimse, Karanlık Kızlar kolyesinin ölü bir delikanlının (bir insanın) yanında ne aradığını açıklayamıyordu. Evet, bakmıştım. Benimki hâlâ odamdaki mücevher kutumda, her zamanki yerinde duruyordu. Erin, Shaunee ve Stevie Rae, Afrodit'in kolyenin polisin eline geçmesinde ve hatta çocuğun ölümünde pay sahibi olabileceğine inanıyorlardı. Damien ve ben o kadar emin olamıyorduk. Afrodit insanlara katlanamıyordu ama katlanamamak, Coach marka şirin çantasında saklayamayacağı, iri yarı bir futbol oyuncusunu kaçırmak ve öldürmekle kıyaslanamazdı. İnsanlarla kesinlikle takılmazdı. Ve, evet, eskiden bir Karanlık Kızlar kolyesi vardı ama Neferet, Karanlık Kızlar ve Erkekler'in lideri olduğum gece kolyeyi ondan alıp bana vermişti.

Kolye esrarı bir tarafa, Rezil Sürtük Kayla'nın (İkizlerin tabiriyle) Heath'in bana hâlâ deli olmasını kıskanarak polise katilin ben olduğumu söylemesi dışında hiçbir şeyi çözebilmiş değildik. Kıskanç bir kızın sözlerinin peşine takılıp buraya kadar geldiklerine göre, polisin elinde başka şüpheli olmasa gerekti. Tabii ki arkadaşlarım kan içme meselesinden habersizdiler. Bir türlü dilimi döndürüp, Heath'in kanını içtiğimi (ya da yaladığımı, her neyse işte) onlara söyleyemiyordum. Bu yüzden onlara da dedektiflere aktardığım düzenlenmiş versiyonu anlattım. Kan meselesiyle ilgili gerçeği –Heath ve Rezil Sürtük Kayla dışında– sadece iki kişi biliyordu: Neferet ve Erik. Neferet'e ben anlatmıştım. Erik ise Heath'le yaşadığım büyük sahnenin hemen üstüne gelmişti; yani gerçeği biliyordu. Erik demişken, birden bir an önce okula dönmesini ister olmuştum. Son birkaç gündür çok meşgul olduğum için –ya da en azından bugün, olanlar hakkında Yüksek Rahibe dışında biriyle konuşma isteği duyana kadar– onu özlemeye vakit bulamamıştım.

Uyumaya çalışırken kendi kendime Pazar, diye hatırlattım. Erik Pazar günü dönecekti. Loren'le aynı gün (Hayır, Loren'le aramızda olabilecekler konusunu ve bunun beni Erik'i özlemekten alıkoyan meşguliyetle alakasını düşünmeyecektim). Hem, dedektiflerin Loren'le konuşması neden gerekiyordu ki? Bunu hiçbirimiz çözememiştik.

Derin bir iç çekip rahatlamaya çalıştım. Uyumam gerekirken bunu başaramamaktan nefret ediyordum. Fakat zihnimi bir türlü devre dışı bırakamıyordum. Kafamın içinde sadece Chris Ford/Brad Higeons meselesi dans etmiyordu. Birkaç saat içinde FBI'yı arayıp terörist numarası yapmak zorunda kalacaktım. Buna bir de Pazar günü yöneteceğim ve henüz hiç kafa yormadığım Dolunay Ritüel'i eklenince, başımın çatlayacak gibi ağrımasından daha doğal bir şey olamazdı.

Çalar saatime baktım. 10:30 olmuştu. Dört saat içinde kalkmam ve FBI'yı aramam, daha sonra da, köprü kazası (bertaraf edildiği umuduyla) ve Higeon çocuğuyla (bulunduğu umuduyla) ilgili haberleri alana kadar günü tüketmenin ve Dolunay Ritüeli'nin altından kalkmanın (bir şekilde kendimi rezil etmemek umuduyla) bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bir kar fırtınasının ortasında, amuda kalkarak uyuyabileceğine yemin edebileceğim Stevie Rae, odanın karşı tarafındaki yatağında usul usul horluyordu. Nala, hemen yanıbaşıma, yastığımın üstüne kıvrılmıştı. O bile yakınmaktan vazgeçip tuhaf kedi horlamasıyla, derin derin soluk alıp vermeye başlamıştı. Bir an ona alerji testi yaptırmam gerektiğini düşündüm. Çok fazla aksırıp tıksırıyordu. Fakat sonra, bunun stres seviyemi yükseltmekten başka bir işe yaramadığına karar verdim. Kedi bir Butterball[7] hindisi kadar şişmandı. Karnı, içinde bir sürü kanguru yavrusu saklanabilecek bir kese gibi şişkindi. Büyük olasılıkla hırıltısının nedeni buydu. Üzerinde onca kedi yağı taşımak kolay olmasa gerekti.

Gözlerimi yumdum ve koyunları saymaya başladım. Gerçekten. İşe yaraması gerekmez miydi? Pekala... Kafamda büyük bir kapısı olan bir arazi canlandırdım ve küçük, kabarık tüylü koyunlar kapının üstünden atlamaya başladılar (Koyun saymanın doğru yolu bu olmalı). 56 numaralı koyundan sonra sayılar bulanıklaşmaya başladı ve nihayet, koyunların Birlik'in kırmızı-beyaz futbol formalarını giydiği bir rüyaya daldım. Bir kadın çoban onları üzerinden atladıkları kapıya (ki artık küçük bir kale direği şeklini almıştı) doğru güdüyordu. Uyuyan bedenim ise, bir süper kahraman gibi, koyunların üstünde usul usul süzülüyordu. Çobanın yüzünü göremiyordum ama arkadan bakıldığı zaman bile çok uzun boylu ve güzeldi. Koyu kestane rengi saçları bileklerine kadar iniyordu. Onu izlediğimi hissetmiş gibi döndü ve yosun ye-

7 Bir hindi markası

şili gözlerini bana çevirdi. Sırıttım. Rüyada bile olsa, elbette ki Neferet başroldeydi. Ona el salladım ama bana karşılık vermek yerine tehlikeli bir bakışla gözlerini kıstı ve hızla arkasını döndü. Vahşi bir hayvan gibi kükreyerek futbol oynayan koyunlardan birini yakalayıp havaya kaldırdı. Anormal derecede güçlü ve pençeyi andırdan tırnaklarıyla, tek bir hareketle, koyunun gırtlağını kesti ve yüzünü hayvanın kanlar içindeki boğazına gömdü. Rüyadaki ben, bir taraftan deli gibi korkarken bir taraftan da Neferet'e doğru çekiliyordum. Bakışlarımı kaçırmak istiyor ama yapamıyordum, yapmıyordum. Sonra koyunun bedeni, kaynayan bir tencereden yükselen ısı dalgaları gibi titremeye başladı. Gözlerimi kırpıştırdım. Artık bir koyun bedeni olmaktan çıkmış, Chris Ford'a dönüşmüştü. İri iri açtığı ölü gözleriyle bana suçlayarak bakıyordu.

Dehşet dolu bir haykırışla, bakışlarımı kandan ayırdım. Amacım bu kanlı rüya sahnesinden uzaklaşmaktı ama gözlerim o yöne kilitlenmişti çünkü Chris'in boğazındaki kanı emen Neferet olmaktan çıkmış, Loren Blake'e dönüşmüştü. Kırmızı nehrin üzerinden bana gülümseyen gözlerle bakıyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Baktım... Baktım... Ve...

Tanıdık bir ses çevremi sararken vücudum titriyordu. Başlangıçta fısıltı önce o kadar yumuşaktı ki, duymakta bile güçlük çekiyordum. Sonra Loren, Chris'in kanının son damlasını da içerken, kelimeler sadece duyulur değil, aynı zamanda gözle görülür hale geldiler. Çevremde, en az sesin kendisi kadar tanıdık gelen gümüşi bir ışıkla dans ediyorlardı.

... sakın unutma, karanlık her zaman kötülük demek değildir. Tıpkı, ışığın da her zaman iyilik getirmemesi gibi...

Gözlerimi hızla açıp, kan ter içinde doğruldum. Tir tir titriyordum ve kusacak gibi hissediyordum. Saatime baktım. 12:30. Bir inilti koyverdim. Sadece iki saattir uyuyordum. Bu kadar berbat hissetmeme şaşmamak gerekirdi. Sessizce kalktım ve ser-

semliğimden arınmak için Stevie Rae'yle paylaştığımız banyoya, yüzüme su çarpmaya gittim. Ne yazık ki bu tuhaf rüyanın bana bıraktığı o garip iç sıkıntısından arınmak o kadar kolay değildi.

Artık uyumam gibi bir olasılık kalmamıştı. İsteksiz adımlarla kalın perdelerin örttüğü penceremize gidip dışarıya baktım. Gri bir gündü. Alçak bulutlar güneşi örtmüştü. Hafif çiselti, her şeyi silikleştiriyordu. Tam benim ruh halime uygun bir havaydı. Üstelik gün ışığını katlanılır kıvama da getiriyordu. Gün içinde dışarı çıkmayalı ne kadar zaman olmuştu sahi? Şöyle bir hesap yaptım ve en az bir aydır, bir ya da iki defa şahit olduğum şafak dışında, gün ışığını görmediğimi fark ettim. Ürperdim. Birdenbire içeride bir dakika daha kalamayacağımı hissettim. Bu klostrofobik bir histi. Mezardaymışım gibi... Bir tabutun içindeymişim gibi...

Banyoya döndüm ve çaylak dövmelerini tamamen örten kapatıcıyı buldum. Gece Evi'ne ilk geldiğimde, okul alanına girene kadar tek bir çaylak dahi görmemiş olduğumu fark edip küçük bir panik atak yaşamıştım. Bunun, vampirlerin çaylakları dört sene boyunca kilit altında tutmasından başka bir açıklaması olamazdı. Gerçeği öğrenmem fazla sürmedi. Çaylakların da belli bir özgürlükleri vardı, fakat okul duvarlarının dışına çıkmaya karar verdikleri zaman çok önemli kurala itaat etmeleri gerekiyordu. Öncelikle İşaretlerini gizlemeli ve sınıfların ayırt edici sembollerini taşıyan hiçbir şey giymemeleri gerekiyordu.

İkinci kural (ki bana göre en önemlisi buydu) Gece Evi'ne girdikten sonra çaylakların yetişkin vampirlerin yakınında kalması mecburiyetiydi. İnsanlıktan vampirliğe geçiş tuhaf ve karmaşık bir Değişim'di ve bugünün modern bilimi bile bu Değişim'i tam olarak anlayamıyordu. Fakat Değişim konusunda kesin olan bir şey vardı. Bir çaylak, yetişkin vampirlerle irtibatı kesecek olursa, süreç hızlanıyor ve genç, ölüyordu. Her defasında. Yani, alışveriş vs. için okuldan ayrılabiliyorduk; fakat vampirlerden birkaç saatten uzun bir süre ayrı kalmamız halinde bedenlerimiz reddediş

sürecine giriyordu ve ölüyorduk. İşaretlenmemden önce hiç çaylak görmediğimi sanmama şaşmamak gerekirdi. Büyük ihtimalle görmüştüm ama a) onun/onların İşaretleri gizlenmişti ve b) o/onlar tipik ergenler gibi aylaklık edemeyeceklerini biliyorlardı. Ortalıktaydılar ama meşgul ve kılık değiştirmiş haldeydiler.

Kılık değiştirmelerinin arkasında yatan neden de akla yatkındı. Amaç, insanların arasında gizlenip casusluk veya insanların ileri sürdükleri başka saçma sapan şeyler yapmak değildi. Gerçek şuydu ki, insanlar ve vampirler bir araya geldikleri zaman ortama huzursuzluk hakim oluyordu. Çaylakların zaman zaman okuldan ayrılıp normal çocuklar gibi alışverişe ve sinemaya gittiklerini ilan etmek bela ve abartı aramaktan başka bir şey değildi. Korkunç üvey-zavallım gibi insanların neler diyeceklerini tahmin edebiliyordum. Büyük olasılıkla vampir ergenlerin çeteler halinde takıldıklarını ve her tür günahkar, çocuksu ve ihmalkar davranışları sergilediklerini söyleyeceklerdi. Öyle bir pislikti işte. Fakat ürken tek yetişkin insan o olmazdı. Vampir kurallarının akla yatkın bir durumu olduğu aşikardı.

Dünyaya ne olduğumu haykıran Safir renkli işaretimin üstünü kapatıcıyla örterken aynadan gözlerimi ayıramıyordum. Kapatıcının İşaretleri örtmekteki başarısı gerçekten şaşırtıcıydı. İçi boyalı hilalim, gözlerimi çevreleyen küçük, mavi helezon ağıyla birlikte gözden kaybolurken, eski Zoey'nin yeniden ortaya çıkışını seyrettim. Bu konuda ne hissettiğimi kendim bile bilmiyordum. Tamam, içimde birkaç dövmenin temsil edebileceğinden daha fazla değişiklik olduğunu ben de biliyordum ama Nyx'in İşaretlerinin yokluğu şok ediciydi. İçimde, garip ve beklenmedik bir kayıp hissi uyandırmıştı.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, içsel tereddütümü dinleyip, yüzümü temizledikten sonra iyi bir kitap seçip doğruca yatağıma gitmiş olmamın daha doğru bir karar olacağını görüyorum.

Oysa ben ne yaptım? Aynadaki yansımama "Gerçekten çok

genç görünüyorsun," diye fısıldadıktan sonra kot pantolonumu ve siyah kazağımı giydim. Sonra, büyük bir sessizlik içinde (Stevie Rae veya Nala'yı uyandırmam halinde, odadan asla tek başıma çıkamazdım) şifonyerimin çekmecesini karıştırdım ve kapişonlu Borg İstilası 4D montumu bulup üzerime geçirdim. Ayağıma siyah, rahat Pumalarımı giyip, başıma Ohio Eyalet Üniversitesi kepimi, gözüme de havalı MauiJim gözlüklerimi takınca, işte hazırdım. Fikrimi (doğru olanı yapıp) değiştirmeden, çantamı kaptım ve parmak uçlarımda odadan çıktım.

Yatakhanenin giriş salonunda hiç kimse yoktu. Kapıyı açtım ve dışarı çıkmadan önce sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Vampirler-güneşle-temas-ettikleri-anda-alev-alırlar hikayesi koca bir yalandı ama gün ışığının yetişkin vampirlere acı verdiği doğruydu. Değişim sürecinde tuhaf biçimde "ileri" olan bir çaylak olarak, benim için de kesinlikle rahatsız ediciydi ama dişlerimi sıktım ve çiseleyen yağmura adım attım.

Kampüs tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu. Bana hâlâ bir kaleyi anımsatan ana binanın arka tarafını dolaşıp park sahasına kadar uzanan kaldırım boyunca tek bir öğrenci ya da vampirle karşılaşmamak çok tuhaftı. Vampirlerin tercih ettikleri son moda, pahalı arabaların arasında 1966 model Vosvosumu bulmak hiç zor olmadı. Arabamın güvenilir motoru sadece bir defa tekledikten sonra derhal çalıştı ve sıfır bir araba gibi harekete geçti.

Neferet'in, büyükannemin arabamı getirmesinin ardından bana verdiği uzaktan kumandaya dokunmamla, okulun büyük demir kapısının açılması bir oldu.

Cılız ve puslu gün ışığının bile gözlerimi acıtıyor ve tenimi karıncalandırıyor olmasına rağmen, ruh halim okul kapısından geçtiğim anda değişiverdi. Bunun, Gece Evi'nden nefret etmemle ya da onun gibi bir şeyle alakası yoktu. Aslında okul ve buradaki arkadaşlarım benim yeni yuvam ve ailem olmuşlardı. Sadece,

bugün daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Yeniden normal hissetmek istiyordum. İşaretlenmemden önceki, en büyük kaygısı geometri dersi ve sahip olduğu tek tuhaf özellik indirimde en şirin ayakkabıları bulup çıkarmak olan Zoey gibi.

Aslında alış veriş hiç fena fikir değildi. Utica Meydanı, Gece Evi'ne sadece bir mil mesafedeydi ve oradaki American Eagle mağazasına tapıyordum. İşaretlendiğimden beri, gardırobum trajik olarak, mor, siyah ve lacivert gibi koyu renklerle dolmuştu. Parlak kırmızı bir kazak bana iyi gelecekti.

American Eagle'ın da aralarında kaldığı dükkan dizisinin arka tarafındaki daha nadir tercih edilen park yerine girdim. Buradaki ağaçlar daha büyüktü. Tenha olması kadar gölgesi de bana iyi gelecekti. Görüntüm sıradan bir genç kız görüntüsü olabilirdi ama bu, İşaretlendiğim ve eski dünyamda ve gün ışığı altında geçireceğim ilk saatlerde tedirginlik duyacağım gerçeğini değiştirmiyordu.

Tanıdığım birileriyle karşılaşacağımı hiç sanmıyordum. Lisedeki arkadaşlarım, ağır yemek kokulu, gürültülü ve sıkıcı alışveriş merkezi yerine, şehir merkezindeki şık mağazaları tercih ettiğim için beni "acayip" ve "çıkıntı" olarak nitelendirirlerdi. Sıradışı zevklerimin asıl sorumlusu Büyükanne Kızılkuş'tu. Tulsa'yı baştan aşağı gezdiğimiz eğlenceli turlarımıza "okul gezisi" derdi. Utica'da Kayla ya da Kırık Ok ahalisinden kimseyle karşılaşmayı beklemiyordum. Zaten American Eagle'ın tanıdık koku ve görüntülerinin, perakende sihirlerini konuşturmaya başlamaları da çok sürmedi. Son derece şirin kırmızı triko kazağın parasını öderken ne midemdeki sancıdan ne de –günün orta yerinde olmama rağmen– uyku ve başağrısından eser kalmamıştı.

Fakat açlıktan midem kazınıyordu. American Eagle'ın tam karşısında bir Starbucks vardı. Meydanın tam ortasındaki şirin ve gölgeli avlunun tam köşesinde kalıyordu. Bu ıslak ve kasvetli havada hiç kimsenin geniş ve ağaçlıklı kaldırımdaki demir masa-

larda oturmak isteyeceğini sanmıyordum. Ağızlara layık bir cappucino ve o mega-büyük yabanmersini keklerinden alacak, Tulsa World'ün bir nüshasını kaptığım gibi, dışarıdaki bir masaya yerleşip sıradan genç kız numarası yapacaktım.

Harika bir plan gibi görünüyordu. Haklıydım; dışarıdaki masalarda hiç kimse yoktu. Büyük manolya ağacının en yakınındaki masaya yerleştim. Cappucinoma yeterli miktarda esmer şeker ekledikten sonra bir dağ büyüklüğündeki kekimden küçük lokmalar almaya başladım.

Varlığını ilk ne zaman hissettim, bilmiyorum. Tenimin altındaki tuhaf bir kaşıntı gibi ince ince başladı. Sandalyemde huzursuzca kıpırdanıp gazetenin sinema sayfasına konsantre olmaya çalışırken, Erik'i bir sonraki hafta şu kız filmlerinden birine gitmeye ikna edebilmeyi umuyordum. Ancak dikkatimi sinema eleştirilerine vermekte zorlanıyordum. Tenimdeki o garip his bir türlü geçmek bilmiyordu. Müthiş bir can sıkıntısıyla kafamı kaldırdım ve aynı anda donup kaldım.

Heath, benden topu topu dört, beş metre uzaktaki bir sokak lambasının altında duruyordu.

BÖLÜM ON İKİ

Heath sokak lambasının direğine bir tür el ilanı yapıştırmakla meşguldü. Yüzünü gayet net görebiliyordum ve ne kadar yakışıklı göründüğünü fark edince şaşırdım. Pekala, onu üçüncü sınıftan beri tanıyordum ve şirin ve hantal bir çocuktan yakışıklılığa terfi edişine şahit olmuştum ama böyle göründüğünü hiç hatırlamıyordum. Yüzünde ciddi ve ona on sekiz yaşından çok daha olgun bir hava veren bir ifade vardı. Ona bakarken, ileride nasıl görüneceği konusunda fikir sahibi oluyordum; ki gördüklerim iyiye işaretti. Uzun boylu ve sarışındı. Çıkık elmacık kemikleri ve gerçekten güçlü bir çene yapısı vardı. Uzaktan baktığım zaman bile inanılmaz derecede koyu renk kirpiklerini görebiliyordum: O kirpiklerin çevrelediği yumuşak kahverengi gözleriyse çok iyi tanıyordum.

Ve sonra, bakışlarımı hissetmiş gibi, gözlerini sokak lambasının direğinden ayırıp bana kilitledi. Vücudunun tamamen donduğunu, sonra sanki birisi tenine soğuk hava üflemiş gibi, ürperdiğini gördüm.

Ayağa kalkıp, Starbucks'ın, gülüp sohbet eden insanlarla dolu iç kısmına girmem gerekirdi. Orada Heath'le gerçekten

yalnız olmazdık. Ama girmedim. O el ilanlarını yere bırakırken, öylece oturmaya devam ettim. Heath bana doğru koşarken, el ilanları ölmek üzere olan kuşlar gibi, kaldırımın dört bir yanına uçuştular. Bana sonsuz kadar uzun gelen bir süre boyunca, küçük masanın diğer tarafında dikilip bana baktı. Hiç tahmin etmeyeceğim kadar gerildiğim için, ne yapmam gerektiğini düşünemiyordum. Nihayet bu yoğun sessizliğe daha fazla dayanamayarak "Merhaba, Heath," dedim.

Kapının arkasından biri fırlayıvermiş ve ödünü patlatmış gibi irkildi.

"Lanet olsun! Gerçekten buradasın!"

Kaşlarımı çattım. Hiçbir zaman müthiş zeki bir çocuk olmamıştı ama bu cümle, onun ağzına bile yakışmayacak kadar aptalcaydı. "Tabii ki buradayım. Beni ne sandın? Hayalet falan mı?"

Bacakları onu daha fazla taşıyamayacakmış gibi, karşımdaki sandalyeye çöktü. "Evet, hayır, bilmiyorum. Seni çok görüyorum ama hiçbir zaman gerçekten burada olmuyorsun. Bunun da o zamanlardan biri olduğunu sandım."

"Heath, sen neden bahsediyorsun?" Gözlerimi kıstım ve havayı kokladım. "Sarhoş musun yoksa?"

Kafasını salladı.

"Uyuşturucu mu aldın?"

"Hayır. Bir aydır hiç içki içmedim. Otu da bıraktım."

Söyledikleri son derece açık ve netti ama ben çamurla kaplanmış bir zihinle düşünmeye çalışır gibi, gözlerimi kırpıştırdım. "İçkiyi bıraktın mı yani?"

"Ve otu. Hepsini. Seni o kadar çok aramamın nedenlerinden biri de buydu zaten. Değiştiğimi bil istedim."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Ah, şey... Buna sevindim." Bir moron gibi konuştuğumu biliyordum ama Heath'in bakışları neredeyse fiziksel bir şeydi. Bir şey daha vardı. Kokusunu alabili-

yordum. Bu kolonya kokusu değildi. Ya da terimsi erkek kokusu. Derin, baştan çıkarıcı, bana sıcağı, ay ışığını ve seksi rüyaları anımsatan bir koku. Heath'in tenindeki deliklerden yükseliyor ve bende sandalyemi çekip ona sokulma isteği uyandırıyordu.

"Telefonlarıma neden cevap vermedin? Bir mesaj bile çekmedin."

Ona karşı hissettiğim çekimi bastırmaya ve kafamı toplamaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. "Heath, bunun kimseye faydası yok. Aramızda hiçbir şey olamaz."

"Aramızda zaten bir şeyler olduğunu sen de biliyorsun."

Başımı salladım ve ona çok yanıldığını söylemek üzere ağzımı açtım ama beni durdurdu.

"İşaretin! Gitmiş!"

Bu heyecanlı ses tonundan nefret ediyordum. Otomatik olarak öfkeyle, "Yine yanılıyorsun," dedim. "İşaretim hiçbir yere gitmedi. Sadece buradaki aptal insanlar korkmasınlar diye gizledim." Yüzündeki yetişkin ifadeyi silip götüren ve onu eskiden deli olduğum şirin çocuğa dönüştüren incinmiş bakışını görmezden geldim. "Heath." Sesimi yumuşattım. "İşaretimin hiçbir yere gideceği yok. Ya bir vampire dönüşeceğim ya da önümüzdeki üç sene içinde öleceğim. İki seçeneğim var. Eski halime dönmeyeceğim. İlişkimizin eskisi gibi olması mümkün değil."Duraksadım ve yumuşacık bir sesle "Üzgünüm," diye ekledim.

"Zo, bunu anlıyorum. Benim anlamadığım ilişkimizin neden sona ermek zorunda olduğu."

"Heath, bizim ilişkimiz ben İşaretlenmeden önce bitmişti, hatırlıyor musun?"

Her zamanki kibirli hazırcevaplığına tutunmak yerine gözlerimin içine son derece ayık ve ciddi bir ifadeyle bakmaya devam etti ve "Çünkü tam bir pislik gibi davranıyordum," dedi. "Sarhoş olmamdan, ot içip kafayı bulmamdan nefret ediyordun. Haklıydın. Her şeyi berbat ediyordum. Artık buna son verdim. Şimdi

artık Ohio Devlet Üniversitesi'ne girebilmek için futbola ve notlarıma odaklandım." Üçüncü sınıftan beri içimin yağlarını eriten o tatlı küçük çocuk gülümsemesiyle "Kız arkadaşım da öyle yapacak," dedi. "O bir veteriner olacak. Vampir veteriner."

"Heath, ben..." Ansızın gırtlağıma oturan ve bende ağlama isteği uyandıran yumruyu ve yanma hissini bastırmaya çalışarak "Veteriner olmak istediğimden artık emin değilim," dedim. "Zaten veteriner olsam bile, bu birlikte olabileceğimiz anlamına gelmiyor."

"Başkası var," dedi. Kızmışa benzemiyordu. Sadece fena halde üzgün görünüyordu. "O geceden pek bir şey hatırlamıyorum. Çok uğraştım ama çok düşündüğüm zaman, her şey birbirine girip anlamsız bir kabusa dönüşüyor ve başım ağrımaya başlıyor."

Hiç kıpırdamadan oturuyordum. Afrodit'in vampir hayaletler karşısında kontrolü kaybettiği Samhain Ritüeli'nden bahsediyordu. Orada az kalsın canından oluyordu. Erik de oradaydı ve Neferet'in o zaman da söylediği gibi, Heath'in yanında kalıp, hayaletlerle savaşarak ve bana kendi çemberimi oluşturma ve hayaletleri ait oldukları yere geri gönderme fırsatı vererek, tam bir kahraman gibi davranmıştı. Heath'i son gördüğümde, bilinci kapalıydı ve yaralarından kanlar akıyordu. Neferet yaralarını iyileştirip zihnini bulanıklaştıracağına dair söz vermişti. Görünüşe bakılırsa, o sis perdesi hafiflemeye başlamıştı.

"Heath. O geceyi düşünme. Bitti, geçmişte kaldı ve eğer..."

"Orada biriyle birlikteydin," dedi sözümü keserek. "Onunla çıkıyor musun?"

İç geçirdim. "Evet."

"Bana seni yeniden kazanmam için bir fırsat ver, Zo."

Söyledikleriyle içimi dağlasa da kafamı salladım. "Hayır, Heath, bu imkansız."

"Ama neden." Masanın üstünden uzattığı eliyle elimi tuttu. "Vampir hikayesi umurumda değil. Sen hâlâ Zoey'sin. Benim ta-

nıdığım Zoey. Hayatta öptüğüm ilk kız. Bu dünyada beni herkesten daha iyi tanıyan. Her gece rüyalarımda gördüğüm..."

Elinden yükselen sıcak ve lezzetli kokuyu alıyor, parmaklarımın arasında nabzını hissediyordum. Ona söylemek istemiyordum ama başka şansım yoktu. Gözlerinin içine bakarak "Beni bir türlü aşamamanın nedeni şu: Okulda kanının tadını aldığım gece, seni İşaretlemiş oldum. Bu yüzden beni istiyorsun, çünkü vampirler –göründüğü üzere bazı çaylaklar– insan kurbanlarından kan içiyorlar. Neferet, tamamen işaretlenmediğini söylüyor. Senden uzak durursam, izi zamanla solacak ve sen normale döneceksin. Beni unutacaksın... İşte yaşadığın şeyin açıklaması bu." Sözlerimi telaşla tamamladım. Büyük ihtimalle dehşete düşeceğini, benim bir canavar ya da onun gibi bir şey olduğumu haykıracağını biliyordum ama başka seçeneğim yoktu. Şimdi artık gerçeği öğrendiği için, hepsini üst üste koyabilir ve...

Kahkahası zihnimin içinde yankılanan tiradı yarıda kesiverdi. Başını arkaya atmış, tipik Heath taşkınlığıyla gülüyordu. Tanıdık ve tatlı sesi karşısında gülümsememek çok zordu.

Kaşlarımı çatmaya çalışarak "Ne var?" diye sordum.

"Ah, Zo, sen beni gülmekten öldüreceksin." Elimi sıktı. "Ben sekiz yaşımdan beri sana deli oluyorum. Bunun kanımı emmenle ne alakası olabilir ki?"

"Heath, inan bana... İşaretleme süreci başladı."

"Bana göre hava hoş." Sırıtıyordu.

"Benim senden yüzyıllarca daha fazla yaşamam da hoşuna gidecek mi acaba?"

Tam bir ahmak gibi kaşlarını oynattı. "Aklıma, elli yaşımda geldiğimde yanımda seksi ve genç bir vampir hatunun olmasından daha kötü şeyler de geliyor."

Gözlerimi çevirdim. Ne adamdı! "Heath, o kadar basit değil. Düşünülmesi gereken çok şey var."

Parmağını elimin üstünde gezdirdi. "Sen oldum olası işleri karmaşık hale getirmeye bayılırsın. Ortada sen ve ben varız. Bence bundan başka düşünülecek bir şey yok."

"Hepsi bu değil, Heath." Aklıma başka bir düşünce gelmişti. Kaşlarımı kaldırıp ona abartılı masum bir gülümsemeyle baktım. "Bu arada, eski dostum Kayla nasıl?"

Hiç etkilenmemişti. Omuz silkti. "Bilmem. Onu pek gördüğüm söylenemez."

"Ama neden?" Çok garipti. Kayla'la çıkmıyor bile olsalar, uzun senelerdir aynı grupla takılıyorlardı. Eskiden benim de bir parçası olduğum grupla.

"Hiçbir şey aynı değil. Söyledikleri hoşuma gitmiyor." Benden tarafa bakamıyordu.

"Benim hakkımda söyledikleri mi?"

Kafasını salladı.

"Ne diyor ki?" İncinmekle kızmak arasında kalmıştım.

"Bir şeyler söylüyor işte." Hâlâ bana bakamıyordu.

Neden bahsettiğini anlayarak gözlerimi kıstım. "Chris'le bir alakam olduğunu düşünüyor."

Omuzlarını huzursuz bir tavırla oynattı. "Senin değil. Ya da en azından sen olduğunu söylemiyor. Fakat vampirlerle bir ilgisi olduğunu düşünüyor. Pek çokları gibi."

Yumuşak bir sesle "Ya sen?" diye sordum.

Gözlerini yeniden bana çevirdi. "Asla! Ama kötü bir şeyler olduğu kesin. Birisi furbol oyuncularını kaçırıyor. Bugün buraya gelme nedenim buydu. Sağa sola, üzerinde Brad'in resminin olduğu ilanlar asıyorum. Belki zorla götürüldüğünü gören birileri falan vardır diye."

"Chris'e çok üzüldüm." Parmaklarımı parmaklarına kenetledim. "Arkadaş olduğunuzu biliyorum."

"Korkunç bir şey. Öldüğüne hâlâ inanamıyorum." Güçlükle yutkundu. Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu anlamıştım. "Bence Brad de öldü."

Ben de öyle düşünüyordum ama bunu yüksek sesle söyleyemezdim. "Belki ölmemiştir. Belki onu bulurlar."

"Ya, belki. Hey. Chris'in cenazesi Pazartesi günü yapılacak. Benimle gelmek ister misin?"

"Gelemem, Heath. İnsanlar, bir vampir tarafından öldürüldüğüne inandıkları çocuğun cenazesinde bir çaylağın da olduğunu öğrenilerse neler olur, bir düşünsene."

"Sanırım çok kötü olurdu."

"Evet, olurdu. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum ya zaten. Sen ve ben birlikte olsak, sürekli bu tür meselelerle boğuşmak zorunda kalırdık."

"Okuldan çıktıktan sonra değil. O zaman yüzüne bugün ne sürdüysen onu sürerdin ve kimsenin ruhu duymazdı."

Söylediklerinin belki de beni delirtmesi gerekirdi ama o kadar ciddi bir hali vardı ki. Dövmelerimi kapatıcıyla saklamamın her şeyi çözeceğinden o kadar emin görünüyordu ki. Ona kızamıyordum çünkü bunu istemesini anlayabiliyordum. Benim yaptığım da bu değil miydi? Ben de eski hayatımdan bir parçayı yeniden yaşamak istememiş miydim?

Fakat ben artık böyle biri değildim. Ve aslına bakarsanız eski Zoey gibi olmak da istemiyordum. Eskisine veda etmek zor olduğu kadar hüzünlü de olsa, Yeni Zoey'i seviyordum.

"Heath ben İşaretimi gizlemek falan istemiyorum. O zaman kendim gibi olamam." Derin bir nefes alıp söze devam ettim. "Tanrıçamız tarafından özel olarak İşaretlendim ve Nyx bana sıradışı bazı güçler verdi. İstesem de, insan Zoey gibi rol yapmak benim için imkansız olurdu. Üstelik bunu istemiyorum."

Yüzüme dikkatle baktı. "Pekala. Senin dediğin gibi olsun. Bundan hoşlanmayanların canı cehenneme deriz olur, biter."

"Benim tarzım bu değil. Ben..."

"Bekle. Şu anda hiçbir cevap vermen gerekmiyor. Bir düşün yeter. Birkaç gün içinde tekrar burada buluşuruz." Sırıttı. "Hatta gece bile gelirim."

Heath'e onu bir daha hiç görmeyeceğimi söylemek hayal edemeyeceğim kadar zor bir işti. Aslında onunla böyle bir konuşma yapmak zorunda kalacağımı da düşünmemiştim. Aramızdaki şeyin bittiğini sanıyordum. Burada onunla birlikte oturmak tuhaf –kısmen normal, kısmen imkansız– geliyordu. Aslında bu, ilişkimizin en doğru tanımıydı. İç geçirerek birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım. O sırada gözüm saatime takıldı.

"Ah, lanet olsun!" Elimi hızla çekip çantamı ve American Eagle poşetimi kaptım. Saat 2:15'ti. On beş dakika içinde FBI'ya o lanet olası telefonu açmak zorundaydım. "Gitmeliyim, Heath. Okuldaki bir şeye çok geç kaldım. Ben... Seni sonra ararım." Telaşla yürümeye başladım. Peşimden gelmesi sürpriz olmadı.

Benimle gelmemesini söylemeye çalıştım ama beni durdurdu: "Hayır. Seni arabana kadar bırakacağım."

Tartışmadım. Bu ses tonunu iyi biliyordum. Zaman zaman aptal ve sinir bozucu biri olsa da babası onu çok iyi yetiştirmişti. Üçüncü sınıftan beri tam bir beyefendi gibi hareket ederdi. Arkadaşları onunla "şamar oğlanı" diye dalga geçerken bile benim için kapıları açar, kitaplarımı taşırdı. Beni arabama kadar götürmek, Heath'in her zaman yapacağı bir şeydi. Nokta.

Vosvosum büyük bir ağacın altında, park ettiğim yerde tek başına duruyordu. Her zamanki gibi Heath benden önce uzanıp kapımı açtı. Kendimi ona gülümsemekten alamadım. Bu çocuktan uzun seneler boyunca hoşlanmamın bir nedeni vardı elbette; gerçekten çok tatlıydı.

"Teşekkürler, Heath," dedikten sonra direksiyona geçtim. Penceremi indirip ona veda etmeye hazırlanıyordum ama benden çok hızlı davranıp yolcu kapısına geçmişti bile. Sırıtarak arabaya bindiğini görünce "Şey, benimle gelemezsin," dedim. "Ayrıca çok acelem var. Seni bir yere de bırakamam."

"Biliyorum. Beni bir yere bırakmana gerek yok zaten. Kamyonetim var."

"Pekala, o zaman. Sonra görüşürüz. Seni ararım."

Yerinden kıpırdamadı.

"Heath, buna gerek..."

"Sana göstermem gereken bir şey var, Zo."

"Biraz acele etsen?" Kabalık etmek istemiyordum ama bir an önce okula dönüp o telefonu açmam gerekiyordu. Nasıl olup da Damien'in kullan-at telefonunu yanıma almayı akıl edememiştim? Heath elini kot pantolonunun cebine atarken, sabırsızlık içinde parmaklarımı direksiyona vurmaya başladım.

"İşte bu. Birkaç haftadır, her ihtimale karşılık yanımda taşıyordum." Cebinden yaklaşık 2 santim boyunda, yassı bir şey çıkardı. Göstermek istediği her neyse katlanmış bir kartona benzeyen bir şeyin içinde duruyordu.

"Heath, cidden gitmem gerek ve sen..." Nefesim kesilirken, söyleyeceklerim gırtlağıma takılıp kalmıştı. Heath küçük şeyi açmıştı. Jilet loş ışığın altında, baştan çıkarıcı bir edayla parlıyordu. Konuşmaya çalıştım ama dilim damağım kurumuştu.

"Kanımı içmeni istiyorum, Zoey," dedi.

Vücudumdan özlem dolu bir ürperti geçip gitti. Ellerimin titremesine –ya da uzanıp jileti almasına, ılık, yumuşak tenini çizip lezzetli kanının damla damla akmasına– mani olmak için direksiyona sımsıkı tutunmuştum.

"Hayır!" diye haykırdım Sesimin kuvveti Heath'in korkudan büzüşmesine neden olmuştu. Yutkundum ve kendimi kontrol etmeyi başararak "O şeyi kaldır ve arabamdan çık, Heath."

"Ben korkmuyorum, Zo."

"Ama ben korkuyorum." Neredeyse ağlamaklı bir sesle konuşmuştum.

"Korkmana gerek yok ki. Eskiden olduğu gibi, sadece sen ve ben..."

"Sen ne yaptığının farkında değilsin, Heath." Ona bakamıyordum bile. Ona bakacak olursam, hayır cevabımdan vazgeçmekten korkuyordum.

"Evet, farkındayım. O gece kanımı içtin. İnanılmazdı. Kendimi o geceyi düşünmekten alamıyorum."

Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Ben de, ne kadar uğraşsam da, o geceyi bir türlü unutamıyordum. Fakat bunu Heath'e söyleyemezdim. Söylemeyecektim. Kafamı çevirip ona baktım ve ellerimi gevşettim. Kanını içme fikri bile tenimin gerilip yanmasına yetmişti. "Gitmeni istiyorum, Heath. Hemen şimdi."

"Başka insanların düşüncelerinin doğru olması umrumda değil, Zoey. Ben seni seviyorum."

Ve onu durdurmama fırsat bırakmadan, jileti boynuna tuttu ve boylu boyunca bir çizik attı. Beyaz teninde kıpkırmızı bir çizginin belirmesini büyülenmiş gözlerle izledim.

Ve sonra kokuyu aldım. Dolgun, karanlık ve baştan çıkarıcı. Çikolata gibi, fakat daha tatlı ve vahşi. Birkaç saniye içinde, arabanın içi o kokuyla dolmuştu. Hiçbir şey beni bu kadar baştan çıkarmamıştı. O tadı sadece almak istemiyordum. Buna ihtiyacım vardı. O tadı almaya mecburdum.

Heath konuşana kadar harekete geçtiğimin bile farkında değildim. Kanı beni ona doğru çekerken, kendimi, aramızdaki kısacık mesafeyi kapatırken buldum.

"Evet, Zoey. Bunu yapmanı istiyorum." Heath'in sesi, nefesini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi, derin ve sertti.

"Ben... Ben onu tatmak istiyorum, Heath."

"Biliyorum, bebeğim. Keyfine bak," diye fısıldadı.

Kendime hakim olamadım. Dilimi çıkardım ve boynundaki kanı yaladım.

BÖLÜM ON ÜÇ

Tadı ağzımın içinde patladı. Tükürüğüm sığ yarasına temas eder etmez, kanı daha hızlı akmaya başlamıştı. Bense, bana ait olduğunu ayırt etmekte zorlandığım bir inlemeyle ağzımı açtım ve dudaklarımı tenine bastırıp leziz, kırmızı çizgiyi emmeye başladım. Ben, onu ağzıma daha çok yaklaştırma hevesiyle omuzlarına sımsıkı sarılırken, Heath'in de beni kollarıyla sardığını hissettim. Başını arkaya attı ve "Evet," diye inledi. Bir eliyle kalçamı sıkarken diğer elini kazağımın içine, göğsüme uzattı.

Dokunuşu kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Sıcaklık bütün vücudumu sarmıştı; alev alev yanıyordum. Sanki hareketlerimin kontrolü tamamen bir başkasına geçmiş gibi, elim Heath'in omzundan kaydı; göğsünü okşayarak aşağıya kadar indi. Kendimi kot pantolonunun ön tarafındaki şişkinliği tutarken buldum. Boynunu emmeye devam ettim. Kafamın içinde sağduyudan eser kalmamıştı. Tek yapabildiğim, dokunmak, hissetmek ve tadını almaktı. İçin için, ihtiyaç ve vahşetle, neredeyse hayvani düzeyde tepki verdiğimin farkındaydım ama umurumda değildi. Heath'i istiyordum. Onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

"Ah, Tanrım, Zo, evet..." İnliyordu. Kalçaları elimle eş zamanlı olarak hareket etmeye başlamıştı.

Birisi yolcu kapısının camına vurdu. "Hey... Burada iş pişiremezsiniz."

Adamın sesiyle yerimden sıçramıştım. İçimde yükselen ısı bir anda dağılıp gitmişti. Gözüm bir an için güvenlik üniformasına takıldı ve Heath'ten uzaklaşmak için hızlı bir hamle yaptım. Fakat Heath beni tuttu ve başımı boynunun yan tarafına bastırıp hafifçe döndü. Yolcu kapısının hemen dışında duran güvenlik görevlisinin beni görmemesini sağlamaya ve boynundan akan kanı gizlemeye çalışıyordu.

"Siz çocuklar, beni duydunuz mu?" Adam yine bağırıyordu. "İsimlerinizi alıp anne babalarınızı aramadan hemen buradan toz olun!"

"Hiç sorun değil, efendim," dedi Heath her zamanki uysal tavrıyla. Biraz nefes nefese olması dışında, tuhaf sayılacak kadar normal görünüyordu. "Hemen gidiyoruz."

"Gitseniz iyi olur. Gözüm üstünüzde olacak. Lanet olası yeniyetmeler..." Görevli, arabadan uzaklaşırken söylenmeye devam ediyordu.

Heath beni tutan kolunu gevşetirken "Pekala," dedi. "Kanı göremeyecek kadar uzaklaştı."

Derhal geri çekildim ve Heath'ten olabildiğince uzak durmak için sırtımı kapıya yapıştırdım. Titreyen ellerimle cüzdanımı açtım, bir kağıt mendil çıkardım ve ona dokunmamaya özen göstererek Heath'e uzattım. "Bunu boynuna bastır da kanaman dursun."

Söylediğimi yaptı.

Camımı indirdim ve ellerimi birbirine kenetleyerek, Heath'ın vücudunun ve kanının kokusunu beynimden uzaklaştırmak için derin derin nefesler almaya başladım.

"Zoey, bana bak."

"Bakamam, Heath." Gırtlağımda yanan gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordum. "Lütfen beni yalnız bırak."

"Sen bana bakana ve söyleyeceklerimi dinleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Kafamı çevirip ona baktım. "Nasıl bu kadar sakin ve normal davranabiliyorsun?"

Kağıt mendili boynuna bastırmaya devam ediyordu. Yüzü al al olmuş, saçları dağılmıştı. Bana gülümsedi. Daha önce bu kadar hoş görünüşlü birini gördüğümden emin değildim.

"Rahatla, Zo. Seninle sevişmek benim için çok normal. Senelerdir aklımı başımdan alıyorsun."

Ben on beş o ise on yedi yaşındayken, onunla şu klasik seninle-seks-yapmaya-hazır-değilim konuşmasını yapmıştım. Beni anladığını ve beklemeye razı olduğunu söylemişti (Tabii ki o konuşma ciddi ciddi oynaşmamıza mani olmamıştı). Ancak biraz önce arabada olanlar çok farklıydı. Çok daha ateşli ve ilkeldi. Onu görmeye devam etme izni vermem halinde, yakında bakire olmaktan çıkacağımı biliyordum ve bunun nedeni Heath'in baskısı olmayacaktı. Ben kanşehvetimi kontrol edemeyecektim. Bu düşünce beni büyülediği kadar korkutuyordu da. Gözlerimi yumup alnımı ovuşturdum. Başım ağrımaya başlıyordu. Yine.

Aptal bir korku filmi izler gibi, parmaklarımın arasından Heath'e baktım. "Boynun acıyor mu?"

"Hayır, ben iyiyim, Zo. Canımı hiç yakmadın." Uzandı ve yüzümü örten elimi çekti. "Her şey yoluna girecek. Bu kadar endişelenmekten vazgeç."

Ona inanmak istiyordum. Birden onu yine görmek istediğimi fark ettim. İç geçirdim. "Denerim. Ama şimdi gerçekten gitmem gerekiyor. Okula geç kalamam."

Elimi ellerinin arasına aldı. Nabzını duyabiliyordum; sanki Heath ve ben bir şekilde senkronize olmuşuz gibi, kalbimle eşzamanlı atıyordu. "Arayacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

"Önümüzdeki hafta benimle yine buluşacaksın."

"Ne zaman çıkabilirim, bilmiyorum. Hafta içinde benim için çok zor olur."

İtiraz etmesini beklemiştim ama kafasını salladı ve elimi sıktı. "Pekala. Anlıyorum. Yedi gün yirmi dört saat okulda yaşamak tam başa bela bir durum olmalı. Şuna ne dersin peki? Cuma günü Jenks'le bizim sahada maçımız var. Maçtan sonta Starbucks'ta buluşalım mı?"

"Belki."

"Deneyecek misin?"

"Evet."

Sırıtarak uzandı ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "İşte benim Zo'm. Cuma günü görüşürüz." Arabadan inince cama eğilip "Seni seviyorum, Zo," dedi.

Arabayı çalıştırıp yola çıkarken, dikiz aynasından Heath'i görebiliyordum. Boynuna bastırmaya devam ettiği kağıt mendille park yerinin orta yerinde durmuş bana el sallıyordu.

Gri gökyüzü açılıp her şeyin üstünü soğuk bir yağmurla kaplarken, kendi kendime yüksek sesle "Ne yaptığın konusunda en ufak bir fikrin yok, Zoey Kızılkuş," diye söylendim.

Parmaklarımın ucunda odamıza döndüğümde, saat tam 2:35'i gösteriyordu. Zamanımın kısıtlı olması bir anlamda iyi bir şeydi; böylece yapmam gerekenleri tekrar tekrar düşünme fırsatım kalmamıştı. Stevie Rae ve Nala hâlâ derin uykudaydılar. Aslına bakarsanız, Nala yastığını terk edip Stevie Rae'nin yatağına taşınmış ve kafasının yanına kıvrılmıştı. Onları bu halde görünce gülümsedim. (Kedi kelimenin tam anlamıyla bir yastık meraklısıydı.) Gürültü etmemeye özen göstererek bilgisayar masamın en üst çekmecesini açtım ve Damien'in kullan-at telefonunuyla üzerine FBI'ın numarasını karaladığım kağıt parçasını çıkarıp banyoya geçtim.

Sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. Damien'in öğüdü kulaklarımda yankılanıyordu: *Lafı uzatma. Biraz öfkeli, hatta yarı deli gibi konuşabilirsin ama sakın ergenlik çağındaki bir kız izlenimi verme.* Numarayı çevirdim. Telefonu, resmi sesli bir adam açtı: "Federal Soruşturma Bürosu. Nasıl yardımcı olabilirim?" Sesimi alçak, kelimelerimi kısa ve net tutmaya çalışarak ve içimde yükselen nefreti bastırmakta zorlanıyorumuşum gibi bir tavır takınarak (Erin birdenbire ortaya çıkıveren, hiç beklenmedik politik bilgisiyle böyle hissediyormuşum gibi davranmamı söylemişti.) "Bir bomba ihbarında bulunmak istiyorum," dedim. Adama sözümü kesme fırsatı tanımadan –sesimin kaydedildiğini bildiğim için- kelimeleri tane tane söylemeye özen göstererek "Doğa'nın Cihadı (ismi Shaunee uydurmuştu) grubu olarak, Arkansas Nehri'ni Weber Şelalesi yakınında kesen I-40 köprüsünün pilonlarından (bu kelimeyi Damien yumurtlamıştı) birinin hemen altındaki su hattına bir bomba yerleştirdik. Bomba, tam 15.15'e kurulu. (Askeri saat kullanmak yine Damien'in parlak fikriydi) Amerikan hükümetinin hayatlarımıza müdahalesini ve Amerikan nehirlerindeki kirliliği protesto etmek için gerçekleştirdiğimiz bu sivil başkaldırının (Her ne kadar terörizmin aslında bir sivil başkaldırı olmadığını bilse de, bu ifadeyi de Erin bulup çıkarmıştı. Terörizm tamamen bambaşka bir şeydi). sorumluluğunu tamamen üstleniyoruz. Bunun sadece ilk darbemiz olduğunu sakın unutmayın." Telefonu hemen kapattım. Sonra telaşla kağıt parçasının arka tarafını çevirdim ve orada yazan numarayı tuşladım.

Bu defa telefonu pek neşeli bir kadın sesi "Tulsa Fox Haber," diyerek açtı.

Aslında bu kısım benim fikrimdi. Yerel bir haber kanalını aramam halinde, haberin derhal yayınlanması ihtimalinin daha yüksek olacağını, bu sayede haberleri takip ettiğimiz zaman köprünün kapatılıp kapatılmadığını kolayca öğrenebileceğimizi dü-

şünmüştüm. Derin bir nefes aldım ve planın ikinci kısmını uygulamaya koydum.

"Doğa'nın Cihadı adlı bir grup FBI'yı arayıp, Arkansas Nehri'nin Webber Şelalesi yakınında kalan I-40 köprüsüne bir bomba yerleştirdiklerini ihbar etti. Bomba bugün saat üç onbeşte patlamak üzere ayarlanmış." Saniyenin onda biri kadar bir süre duraksamak gibi bir hata yaptığım için, sesi artık hiç de neşeli gelmeyen kadın "Ya siz kimsiniz?" diye sordu. "Bu bilgiyi nereden edindiniz?"

"Hükümet müdahalesine, kirliliğe son. Yaşasın halkın gücü!" diye bağırdıktan sonra telefonu kapattım. Ve hiç zaman kaybetmeden telefonun ahizesini tamamen kapatan tuşa bastım. Dizlerimde beni taşıyacak güç kalmamıştı. Klozete çöktüm. Yapmıştım. Bunu gerçekten yapmıştım!

Banyo kapısı iki defa vuruldu. Hemen ardından Stevie Rae'nin yumuşacık Oklahoma sesi yükseldi: "Zoey? İyi misin?"

Cılız bir sesle "Evet," dedim. Kendimi zorlayarak ayağa kalkıp kapıya gittim. Stevie Rae'nin uykulu ama korkmuş bir tavşan gibi, şiş gözlerle bana bakan yüzüyle karşılaştım.

"Aradın mı?" diye fısıldadı.

"Evet. Ve fısıldamana gerek yok. Sadece sen ve ben varız." Nala esnedi ve Stevie Rae'nin yastığının tam ortasından bana huysuz bir miyav gönderdi. "Bir de Nala."

"Ne oldu? Bir şey dediler mi?"

" 'Merhaba FBI' kısmından sonra, hayır. Damien onlara konuşacak fırsat vermememi tembihlemişti, hatırlasana."

"Doğa'nın Cihadı'na mensup olduğumuzu söyledin mi?"

"Stevie Rae. Biz Doğa'nın Cihadı'na mensup falan değiliz ki... Sadece öyleymişiz gibi yapıyoruz."

"Seni hükümete ve kirliliğe son diye bağırırken duyunca, sandım ki... Ne bileyim işte. Aslında ne sandığımı ben de bilmiyorum. Sanırım bir an havaya girdim."

Gözlerimi çevirdim. "Stevie Rae, ben sadece rol yapıyordum. Haber kanalındaki kadın kim olduğumu sorunca korkttum. Ve evet, onlara söylenmesi gereken her şeyi söyledim. Umarım işe yarar." Üstümdeki montu çıkarıp kuruması için sandalyenin arkasına astım.

Stevie Rae saçlarımın ıslak, İşaretim'in de gizlenmiş olduğunu o zaman fark etti. Telefon açma telaşında tamamen unutmuştum. Lanet olsun!

"Sen bir yere mi gittin?"

İsteksizce "Evet," dedim. "Uyuyamadım ve Utica'daki American Eagle mağazasından yeni bir kazak aldım." Bir köşeye attığım poşeti işaret ettim.

"Beni de uyandırsaydın keşke. Birlikte giderdik."

Sesi o kadar kırgın gelmeseydi, Heath meselesinin ne kadarını onunla paylaşmamın doğru olacağını düşünebilirdim ama kendimi tutamayarak "Eski erkek arkadaşımla karşılaştım," deyiverdim.

"Aman Tanrım. Bana her şeyi anlatıyorsun." Yatağının üstüne atlarken gözleri parlıyordu. Nala homurdandı ve yattığı yerden kalkıp yanıma geldi. Bir havlu alıp saçlarımı kurulamaya başladım.

"Ben Starbucks'taydım. Sağa sola, üzerinde Brad'in resimleri olan el ilanları yapıştırıyordu."

"Ya sonra? Seni görünce ne oldu?"

"Konuştuk işte."

Gözlerini çevirdi. "Haydi ama... Başka ne oldu?"

"İçkiyi ve otu bırakmış."

"Vay... Büyük bir olay. Onunla görüşmemeye başlama nedenin içki ve ot değil miydi?"

"Evet..."

"Peki ya Rezil Kayla'yla araları nasılmış?"

"Heath, Kayla'nın vampirler hakkında zırvaladıkları yüzünden onunla görüşmediğini söyledi."

"Gördün mü bak! Demek ki, polislere seninle ilgili saçma sapan hikayeler anlatan kişinin Kayla olduğu konusunda haklıymışız!"

"Öyle görünüyor."

Stevie Rae beni biraz fazla dikkatli süzüyordu. "Ondan hâlâ hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Mesele o kadar basit değil."

"Aslına bakarsan, bir kısmı o kadar basit. Yani ondan hoşlanmıyorsan, olay bitmiş demektir. Onu bir daha görmezsin, olur biter. Bu kadar basit."

"Ondan hâlâ hoşlanıyorum," diye itiraf ettim.

"Biliyordum." Stevie Rae yatağının üstünde zıplıyordu. "Tanrım, çevrende neredeyse zilyon tane adam var. Ne yapacaksın, Zo?"

Üzgün bir sesle "En ufak bir fikrim yok," dedim.

"Erik yarın Shakespeare yarışmasından dönecek."

"Biliyorum. Neferet, Loren'in Erik ve diğerlerine destek vermeye gittiğini söyledi. Bu da demek oluyor ki, Loren da yarın onlarla birlikte dönecek. Ve Heath'e cuma günü maçtan sonra onunla çıkacağımı söyledim."

"Erik'e ondan bahsedecek misin?"

"Bilmem."

"Heath'ten Erik'ten daha fazla mı hoşlanıyorsun."

"Bilmem."

"Ya Loren?"

"Stevie Rae, bilmiyorum dedim ya." Üzerime yapışmaya başlayan baş ağrısından kurtulmak için şakaklarımı ovdum. "Bir süre bu konudan bahsetmesek? Yani en azından ben bir çıkış yolu bulana kadar?"

"Tamam. Haydi, gidelim." Koluma yapıştı.

"Nereye?" Kafam tamamen allak bullak olmuş halde, gözlerimi kırpıştırdım. Heath'ten Erik'e, Erik'ten Loren'e hızlı bir geçiş yaptıktan sonra şimdi de haydi, gidelim, diyordu.

"Senin Count Chocula dozuna, benim de Lucky Charms'a ihtiyacım var. Ve tabii CNN ve yerel haberleri izlememiz gerek."

Kapıya doğru ayaklarımı sürüyerek yürümeye başladım. Nala gerindi, huysuz bir tavırla miyavladı ve isteksiz adımlarla peşimden geldi. Stevie Rae bize bakarak kafasını salladı.

"Hey, ikiniz de biraz toparlansanız diyorum. Count Chocula'dan sonra her şeyin gözüne daha iyi görüneceğinden eminim."

"Ve kola," diye ekledim.

Stevie Rae limon yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Kahvaltıda mı?"

"İçimde bugünün kahvaltıda kola içilecek bir gün olduğuna dair bir his var."

BÖLÜM ON DÖRT

Neyse ki haber almak için çok fazla beklememiz gerekmedi. Stevie Rae, İkizler ve ben Dr. Phil Şov'u izliyorduk (Stevie Rae ve ben ikinci kahvaltılık gevrek kaselerimizde, ben üçüncü kolamdaydım) ve saat tam 3:10'da, program Fox Flaş Haber'le kesildi.

"Ben Chera Kimiko son dakika haberimizle karşınızdayım. Bugün saat iki buçuk civarında, FBI Oklohama bürosunun, kendilerine Doğa'nın Cihadı adını veren bir terörist gruptan, Arkansas Nehri'nin Webber Şelalesi'ne yakın bölümündeki I-40 köprüsüne bir bomba yerleştirdiklerine dair ihbar aldığını öğrenmiş bulunuyoruz. Şimdi son gelişmeler için Hannah Downs'a bağlanıyoruz."

Dördümüz nefesimizi tutarak son derece normal görünen köprünün önünde duran muhabiri izlemeye başladık. Yani, normal derken dört bir yanı tutmuş üniformalı adamlar dışında demek istiyorum. Rahat bir nefes aldım. Köprü kesinlikle kapalıydı.

"Teşekkürler, Chera. Gördüğünüz gibi, bütün köprü FBI ve Tulsa'nın ATF[8] biriminin de dahil olduğu, yerel polis ekipleri tarafından kapatıldı. Şu anda bahsi geçen bombayı bulabilmek için detaylı bir çalışma sürdürülüyor."

8 ATF: Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu.

Chera "*Hannah? Herhangi bir şey bulunabildi mi?*" diye sordu.

"*Henüz bir şey söylemek için çok erken, Chera. FBI tekneleri biraz önce devreye girdi.*"

"*Teşekkürler, Hannah.*" Kamera yeniden stüdyoya çevrilmişti. "*Söz konusu bombayla ya da bu yeni terörist grubuyla ilgili yeni bilgiler aldığımız zaman, yeniden yayına bağlanacağız. Şimdi, kaldığımız yerden...*"

"Bomba tehditi. Çok akıllıca."

Bütün dikkatimi TV ekranına verdiğim için bu yumuşacık sesin sahibinin Afrodit olduğunu algılamam biraz zaman aldı. O olduğunu anlayınca hemen kafamı kaldırdım. Sağ tarafımda, Stevie Rae'yle benim oturduğumuz kanepenin biraz arkasında duruyordu. Her zamanki kibirli tavrını takınmış olmasını bekliyordum. Bu yüzden başını saygılı bir tavırla sallaması benim için tam bir sürpriz oldu.

"Ne istiyorsun?" Stevie Rae'nin sesi hiç olmadığı kadar keskin çıkmıştı. O ana kadar kendi küçük grupları içinde TV seyretmekle meşgul olan diğer kızların dikkatlerini bize çevirdiklerini fark ettim. Afrodit'in yüz ifadesindeki ani değişikliğe bakılırsa, o da durumu fark etmişti.

"Eski bir buz dolabından mı? Hiç..." diye tısladı.

Bu çıkış karşısında, Stevie Rae'nin gerildiğini hissettim. Geçen ay neredeyse felaketle sonlanan ritüelde Afrodit ve yakın dostlarının kanını kullanmalarına izin verdiğinin hatırlatılmasından nefret ediyordu. "Buzdolabı" olarak kullanılmak iyi bir şey değildi ve bu şekilde anılmak da bir hakaretti.

Shaunee tatlı ve dost canlısı bir sesle "Hey, cehennem cadısı," dedi. "Yeri gelmişken, görünüşe bakılırsa Karanlık Kızlar'ın yönetim grubu..."

Erin araya girip "bahsettiği grup senin o rezil arkadaşların değil, biz oluyoruz," dedi.

"... Yarın akşamki ritüel için yeni bir buzdolabına ihtiyaç duyacaklar..." dedi Shaunee.

"Ve evet, sen artık bir bok olmadığın için, ritüele ancak o gecenin atıştırmalığı olarak katılabileceksin," dedi Erin. "Yoksa göreve talip olduğunu söylemeye mi geldin?"

"Eğer öyleyse, çok üzgünüz. Nerelerde dolaştığını kimse bilmiyor ve bizim de pisliklerle işimiz olmaz..."

Afrodit "Gel de kıçımı ısır, sürtük," dedi.

"Yalvarsan bile hiç işim olmaz," dedi Shaunee.

"Aynen öyle," dedi Erin.

Stevie Rae soluk bir beniz ve üzgün bir ifadeyle öylece oturuyordu. Kızların kafalarını birbirlerine çarpmak isteğiyle dolmuştum.

"Pekala, durun bakalım." Hepsi sustular. Afrodit'e baktım. "Bir daha sakın Stevie Rae'ye "buzdolabı" diye seslenme." Sonra İkizler'e döndüm. "Ritüellerde çaylakların kullanılması son vereceğim uygulamaların başında geliyor; bu yüzden kurban rolünü üstlenecek bir çocuğa ihtiyacımız olmayacak. Başka bir deyişle, ortada atıştırmalık falan olmayacak." Pekala, İkizler'e bağırmamıştım ama ikisi de bana birbirinin eşi kırgın ve şaşkın gözlerle bakıyorlardı. İç geçirdim. "Hepimiz aynı taraftayız," derken sesimin bizi dinleyen çocukların duyamayacağı kadar alçak çıkmasına özellikle dikkat etmiştim. "Bu yüzden şu iğneleme olayından vazgeçerseniz çok memnun olurum."

"Kendini kandırma. Bırak aynı tarafta olmayı birbirimizin yakınından bile geçmiyoruz..." Afrodit bunu söyledikten sonra tıslamayı andıran bir kahkaha atıp yanımızdan uzaklaştı.

Arkasından baktım. Tam kapıdan çıkmak üzereyken dönüp bana baktı ve göz kırptı.

Bu da neyin nesiydi? Neredeyse arkadaşmışız ve şakalaşıyormuşuz gibi muzip bir tavır takındığını düşünecektim. Ama bu imkansızdı. Öyle değil mi?

Stevie Rae "Tüylerimi diken diken ediyor," diye söylendi.

"Afrodit'in kendince sorunları var," dedim. Üçü de bana, sanki Hitler o kadar da fena bir adam değildi, demişim gibi bakıyorlardı. "Çocuklar, Karanlık Kızlar'ın herkesi dışlayan ve sadece birkaç kişiyi içine alacak kadar seçici davranan değil, insanları bir araya getiren bir topluluk olmasını gerçekten istiyorum." Bana dik dik bakıyorlardı. "Bugün büyükannemi ve diğer insanları kurtarabilmemizi onun uyarısına borçluyuz."

"Sana söylemesinin tek nedeni karşılığında senden bir şey istemekti. O nefret dolu biri, Zoey. Öyle olmadığını bir an bile düşünme," dedi Erin.

"Sakın bana onu Karanlık Kızlar'a geri almayı düşündüğünü söyleme," dedi Stevie Rae.

Kafamı salladım. "Hayır. Hem isteseydim bile –ki istemiyorum– benim koyduğum yeni kurallara göre, Afrodit üyelik şartlarını karşılayan biri değil. Bir Karanlık Kız'ın ya da Erkek'in davranışlarının ideallerimize uygun olması gerek."

Shaunee bir homurtu çıkardı. "O cadının kendi hain planları dışında hiçbir konuda sahici, sadık, bilge, dürüst ve samimi davranmayı bilmesi mümkün değil."

Erin "Dünyayı ele geçirme planları..." dedi.

Stevie Rae bana bakarak "Sakın abarttıklarını düşünme," dedi.

"Stevie Rae, Afrodit benim arkadaşım değil. Ben sadece..." Sık sık kulağıma bir şeyler fısıldayan ve beni bir şeyi yapmaya ya da yapmamaya yönlendiren içgüdülerimi kelimelere dökebilmek için debeleniyordum. "Sanırım bazen ona acıyorum. Ayrıca onu biraz da olsa anladığımı da düşünüyorum. Afrodit sadece kabul edilmek istiyor ama bunu tamamen yanlış bir yoldan yapıyor. Manipülasyon ve kontrolle karışık yalanların insanları onu sevmeye zorlayabileceğini sanıyor olmalı. Evinde bunu görmüş; zaten şimdi böyle bir insan olmasının nedeni de bu."

"Üzgünüm, Zoey ama bütün bunlar zırvalıktan başka bir şey değil," dedi Shaunee. "Sırf berbat bir annenin elinde yetişti diye aptalca hareket etmek için biraz fazla büyük."

"Lütfen, tam-bir-kaltak-olmamdan-annem-sorumlu saçmalığını kesin," dedi Erin.

"Zoey, seni üzmek istemem ama senin de berbat bir annen var ama ne onun ne de üvey zavallının seni bozmalarına izin vermemişsin," dedi Stevie Rae. "Ayrıca Damien'in de gay olduğu için onu artık sevmeyen bir annesi var."

"Evet. Buna rağmen kindar ve sürtük bir cadı olmamış," dedi Shaunee. Aslına bakarsanız, Damien tam tersi bir insan. "O... O..." Erin'e yardım ister gibi bakıyordu. "Neşeli Günler"de Julie Andrews'un canlandırdığı karakter kimdi, İkiz?"

"Maria. Ve evet, haklısın, İkiz. Damien şeker gibi bir rahibeye benziyor. Kendini biraz rahat bırakması lazım, yoksa alamadan gidecek..."

Damien "Oturup aşk hayatımı çekiştirdiğinize inanamıyorum," dedi.

Suçluluk duygusuyla yerimizden sıçradık ve "Özür dileriz," diye mırıldandık.

Stevie Rae ve ben ona yer açmak için kayarken, Damien kafasını sallıyordu. "Ayrıca sizin çok çirkin bir şekilde ifade ettiğiniz gibi tek derdim "almak" değil. Ben gerçekten önemsediğim biriyle uzun süreli bir ilişki yaşamak istiyorum ve beklemeye razıyım."

Shaunee "*Ja, fräulein*, " diye fısıldadı.

Erin "Maria," diye mırıldandı.

Stevie Rae kıkırtısını öksürüğünün arkasına saklamaya çalıştı.

Damien üçüne de kısık gözlerle baktı. Konuşma sırasının bana geldiğine karar verdim.

Alçak sesle "İşe yaradı," dedim. "Köprüyü kapattılar." Cebimden cep telefonunu çıkarıp ona uzattım. Kapalı olduğundan emin olmak için ekrana baktı ve kafasını salladı.

"Biliyorum. Haberleri gördüm, ondan geldim." Damien, TV'nin altında duran DVD oynatıcının üstündeki dijital saate baktı. Ve sırıtarak "Saat üçü yirmi geçiyor," dedi. "Başardık."

Beşimiz birbirimize gülümsedik. Bu, doğruydu. Biraz rahatlamıştım ama içimde, sadece Heath konusundaki stresimle sınırlı kalmayan bir huzursuzluk kıpırdanıyordu. Belki de dördüncü kola iyi gelirdi.

"Pekala. Bu işi halletik. O zaman neden burada oturup aşk hayatımdan bahsediyoruz?"

Shaunee, Erin'e doğru eğilip "Olmayan aşk hayatından," diye fısıldayınca, Erin ve Stevie Rae gülmemek için dudaklarını kemirmeye başladılar.

Damien onları duymazdan gelerek ayağa kalktı ve bana döndü. "Haydi, gidelim."

"Ha?"

Gözlerini çevirip kafasını salladı. "Her şeyi benim yapmam mı gerekiyor? Yarın gerçekleştirmen gereken bir ritüel var; bu da hobi salonunu elden geçirmemizi gerektiriyor.Yoksa Afrodit'in gönüllü olup senin adına gerekli ayarlamaları yapacağını mı sanıyorsun?"

"Sanırım bunu hiç düşünmedim." Sanki zamanım olmuştu da.

"O zaman şimdi düşün." Elimi tuttu ve beni çekerek ayağa kaldırdı. "Yapmamız gereken işler var."

Kolamı kapmayı ihmal etmedim. Hepimizin Damien'in rüzgarına kapılıp çok soğuk ve bulutlu bir cumartesi öğleden sonrasına adım attık. Yağmur durmuştu ama bulutlar iyice kararmışlardı.

Arduvaz rengi göğe bakarken "Kar yağacağa benziyor," dedim.

"Ah, Tanrım, keşke." Stevie Rae küçük bir kız gibi kollarını iki yana açarak kendi çevresinde döndü. "Kar yağsa çok hoşuma giderdi."

"Connecticut'a taşın o zaman. Tahammül edemeyeceğin kadar çok karın olur. Aylarca süren soğuk ve nemin sonunda bayağı can sıkıcı olabiliyor. Biz kuzeydoğuluların bu kadar aksi olmamız da bu yüzden ya zaten," dedi Shaunee.

"Ne dersen de, umurumda değil. Beni caydıramazsın. Kar sihirlidir. Bana göre, dünyaya bol tüylü, kabarık beyaz bir battaniyeyle kaplanmış gibi bir hava verir." Kollarını iki yana açarak haykırdı. "Kar yağsın istiyorum!"

"Ya evet! Ben de Victoria's Secret kataloğundaki o dört yüz elli dolarlık işlemeli eskitme kot pantolonu istiyorum," dedi Erin. "Kar ya da kot pantolon, al sana istediğimiz her şeyi elde edemeyeceğimizin ispatı."

"Ah, İkiz. Ne biliyorsun? Belki indirime girerler. O pantolon kolay kolay vazgeçilmeyecek kadar şirin."

"O zaman neden en iyi kot pantolonunu eline alıp kendi desenini yaratmayı denemiyorsun? O kadar da zor olmasa gerek." Damien bunu çok mantıklı (ve çok gay) bir tavırla söylemişti.

Damien'le hemfikir olduğumu söylemek için ağzımı açtığım anda ilk kar tanesi burnumun ucuna düştü. "Hey, Stevie Rae. Dileğin gerçek oldu! Kar yağıyor!"

Stevie Rae neşeli bir çığlık attı. "Evet! Haydi, daha çok, daha çok yağsın!"

Ve dileği kesinlikle gerçek oldu. Hobi salonuna vardığımızda, şişman kar taneleri etrafı kaplamaya başlamıştı. Her şey yumuşacık ve bembeyaz olurken, Shaunee bile (karlar altındaki, aksi Connecticut'tan gelmesine rağmen) gülerek diliyle kar tanelerini yakalamaya çalışıyordu.

Hobi salonuna girdiğimizde hepimiz kıkır kıkır gülüyorduk. İçeride birkaç çocuk vardı. Kimi bilardo, kimi de eski usul oyun makinelerinde bilgisayar oyunu oynuyordu. Kahkahalarımız ve üstümüzdeki karlardan kurtulma çabalarımız, onların da dikkatini çekmişti. Birkaç tanesi oyunlarını bırakıp geniş odayı gün ışığından koruyan kalın perdelere koştular.

Stevie Rae "Evet!" diye çığlık attı. "Kar yağıyor."

Gülümseyerek binanın arka tarafında kalan küçük mutfak bölmesine doğru yürüdüm. Damien, İkizler ve karla aklı başından giden Stevie Rae de peşimden geldiler. Mutfağın arkasında, Karanlık Kızlar'ın Ritüel malzemelerini de sakladıkları küçük bir kiler olduğunu biliyordum. Bir şeyleri yoluna koymanın ve ne yaptığımı biliyormuşum gibi bir tavır takınmamın zamanı gelmişti.

Kapının açılıp kapandığını duydum. Hemen arkasından Neferet'in sesiyle irkildim.

"Kar çok güzel, değil mi?"

Pencerelerin çevresine üşüşen çocuklar Neferet'in yorumunu saygılı evetlerle karşılık verdiler. Bense içimde baş gösteren sıkıntıya şaşırmakla meşguldüm. Eğitmenimi selamlamak için arkama dönerken, rahat görünmeye çalıştım. Benimkiler, yavru ördekler gibi, yine peşimdeydiler.

"Zoey. Seni burada bulduğuma sevindim." Neferet'in sesine yansıyan bariz şefkat karşısında biraz önce hissettiğim sıkıntı uçup gidivermişti. Neferet benim için bir eğitmenden öteydi. Adeta bir anne gibiydi ve beni aramaya gelmesinden rahatsız olmam bencillikten başka bir şey değildi.

Sıcak bir sesle "Merhaba, Neferet," dedim. "Biz de yarın akşamki ritüel için salonu hazırlamaya gelmiştik."

"Harika! Seninle konuşmak istediğim konulardan biri de buydu. Ritüel için herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen hiç çekinmeden sor. Yarın akşam kesinlikle burada olacağım ama

endişelenme..." Gülümsüyordu. "... bütün ritüel boyunca kalmayacağım. Sadece Karanlık Kızlar'la ilgili yeni vizyonunu desteklediğimin herkesçe bilinmesini istiyorum. Sonra Karanlık Kızlar ve Erkekler'i senin hünerli ellerine terk edeceğim."

"Teşekkürler, Neferet," dedim.

"Şimdi, seni ve arkadaşlarını bulmak istememin ikinci nedeni..." Parlak gülümsemesini diğerlerine de çevirdi. "... sizi en yeni öğrencimizle tanıştırmaktı." Neferet kenara çekilince, o ana kadar fark etmediğim yeni çocuk ortaya çıktı. Şirin bir çocuktu. Kum rengi dağınık saçları ve gerçekten çok hoş mavi gözleri vardı. Hani şu ahmak dediğimiz inek tiplerden biri olduğu açıkça belli oluyordu ama sevilme potansiyeline sahip olduğunu da inkar edemezdim. "Hepinizi Jack Twist'le tanıştırmak istiyorum. Jack, Zoey Kızılkuş, Karanlık Kızlar'ın lideri ve benim çaylağım. Arkadaşları ve Öğrenci Temsilci Konseyi üyeleri Erin Bate, Shaunee Cole, Stevie Rae Johson ve Damien Maslin." Neferet bizi sırayla takdim ederken, tek tek "Merhaba," dedik. Yeni çocuk biraz gergin ve solgun görünüyordu ama güzel bir gülümsemesi vardı ve sosyal anlamda yetersiz birine benzemiyordu. Neferet'in çocuğu tanıştırmak için neden beni aradığını merak etmeye başlamıştım. Eğitmenim açıklamasına devam etti.

"Jack bir şair ve yazar. Eğitmeni Loren Blake olacak. Ancak Loren yarından önce dönmeyecek. Jack, Erik Night'ın da oda arkadaşı olacak. Hepinizin bildiği gibi, Erik de yarına kadar yok. Bu yüzden, beşinizin Jack'e çevreyi gezdirmeniz ve kendini evindeymiş gibi hissetmesine yardım etmeniz iyi olabilir diye düşündüm.

Hiç tereddütsüz, "Tabii ki, memnuniyetle," dedim. Yeni çocuk olmak hiçbir zaman hoş olamazdı.

"Damien, sen Jack'e Erik'in odasını gösterirsin, değil mi?"

"Tabii ki, sorun değil," dedi Damien.

"Zoey'nin dostlarına güvenebileceğimi biliyordum." Neferet'in gülümsemesi inanılmazdı. Işıltısıyla bütün salonu aydınlatıyordu sanki. Bizi seyreden diğer çocukların Neferet'in bizi açıkça tutan tavrına şahit olmalarından gurur duymuştum. "Unutma, yarın için bir ihtiyacın olursa, buradayım. Bu arada, ilk ritüelin olduğu için muftaktan ritüel sonrası için özel bir şeyler hazırlamalarını rica ettim. Senin için hoş bir kutlama olur diye düşündüm."

Bu düşünceli tavrı beni duygulandırmıştı. Kendimi, elimde olmadan onun bu halini, annemin soğuk ve ilgisiz tavrıyla karşılaştırırken buldum. Aslına bakarsanız, annem beni, herhangi bir tavır takınacak kadar bile önemsemiyordu. Koca bir ay boyunca onu sadece bir kez görmüştüm ve zavallı kocasının yarattığı o aptal sahneden sonra, yakın zamanda yeniden göreceğimi hiç tahmin etmiyordum. Umurumda mıydı sanki? Hayır. Yanımda Neferet gibi bir eğitmen ve iyi dostlarım olduğu sürece, umurumda değildi.

"Gerçekten çok teşekkür ederim, Neferet," dedim. Gırtlağıma oturan yumruyu bastırmak için yutkunmak zorunda kalmıştım.

"Benim için büyük zevk. Çaylağımın, Karanlık Kızlar'ın yeni lideri olarak ilk ritüeline bir katkım olsun istedim." Beni kucakladı ve onu saygıyla selamlayan diğer çocukların arasından geçerek salondan çıktı.

"Vay canına," dedi Jack. "Gerçekten müthiş bir kadın."

"Öyledir," dedim. Sonra arkadaşlarıma (ve yeni çocuğa) sırıttım. "Şimdi, işe koyulmaya hazır mısınız? Burada yapmamız gereken çok iş var." Zavallı Jack'in durumdan tamamen bihaber bakışlarını görünce "Damien," dedim. "Sanırım Jack'e vampir ritüelleri konusunda hızlı bir özet geçsen iyi olacak." Bir kez daha, mutfağın arkasındaki kilere doğru yürümeye başlarken, Damien'in bir profesör edasıyla Dolunay Ritüeli'ni anlatmaya başladığını duydum.

"Şey, Zoey. Biz de yardım edebilir miyiz?"

Omzumun üstünden arkama baktım. Aynı eskrim dersini aldığımız için tanıdığım Drew Partain adlı, kısa boylu, atletik yapılı çocuk, siyah perdelerle karartılmış pencerenin yanında, bir grup arkadaşıyla birlikte duruyordu. Bana gülümsüyordu ama Stevie Rae'ye attığı kaçamak bakışlar gözümden kaçmamıştı. "Taşınması gereken çok eşya var. Eskiden çocuklarla birlikte Afrodit'e de yardım ettiğimiz için iyi bilirim."

Shaunee'nin "Hah," dediğini duydum. Erin'in alaycı bir yorum yapmasına fırsat bırakmadan araya girdim. "Evet, biraz yardım fena olmaz doğrusu." Sonra onları sınamak için "Gerçi benim ritüelim farklı olacak," dedim. "Ne demek istediğimi Damien size gösterebilir." Spor meraklısı tiplerin Damien'e ve okuldaki diğer gay çocuklara attıkları küçümseyen ve alaycı bakışların gelmesini bekledim ama Drew omuz silkmekle yetindi. "Bana uyar. Sen ne yapmamız gerektiğini söyle, yeter." Sırıtarak Stevie Rae'ye göz kırptı. Stevie Rae de pembe yanaklarla kıkırdayarak karşılık verdi.

"Damien, sana emanetler," dedim.

Damien "Bir yerlerde cehennemin donduğundan eminim," diye mırıldandıktan sonra sesini yükseltti ve "Zoey'nin hoşuna gitmeyen ilk şey, oyun makinelerinin kenarlara çekilip üzerlerinin siyah örtülerle örtülmesi," dedi. "Buraya bir morg havası kattığını düşünüyor. Bu yüzden makineleri ve masaları mutfağa ve koridora taşıyabilir miyiz, bir bakalım." Drew ve arkadaşları Damien ve yeni çocukla birlikte harekete geçerken, Damien mini dersine kaldığı yerden devam etti.

Çocuklara "Biz de mumları ve masayı çıkaralım," diye seslendikten sonra İkizler ve Stevie Rae'yi yanıma katarak mutfağa yürüdüm.

Salondakilerin bizi duyamayacakları bir mesafeye geldiğimiz anda Shaunee "Damien öldü ve gayler cennetine gitti," dedi.

"Hey, o çocukların cahil zenci düşmanları gibi davranmaktan

vazgeçip aklı başında davranmalarının zamanı çoktan gelmişti," dedim.

"Gerçi sana katılıyoruz ama bence Shaunee'nin kastettiği bu değildi," dedi Erin. "Bay Jack yeni-şirin-gay-çocuk Twist'ten bahsediyor."

Stevie Rae "Çocuğun gay olduğunu da nereden çıkardınız?" diye sordu.

"Stevie Rae, ufkunu biraz genişletmen artık şart oldu," dedi Shaunee.

"Pekala... Ben de ipin ucunu kaçırdım. Jack'in gay olduğunu düşünmenizin nedeni ne?"

Shaunee ve Erin iç geçirerek birbirlerine baktılar. Sonra Erin açıklamaya girişti: "Jack Twist, Brokeback Dağı filminde Jake Gyllenhaal'in canlandırdığı şirin ve gay kovboya benziyor."

"Ah, yapmayın. Kendine bu ismi seçebilen ve onun gibi her tarafından ineğimsi bir şirinlik fışkıran herkes Damien'in liginde oynuyordur."

"Hah," dedim.

"Pekala," dedi Stevie Rae. "Ben o filmi seyretmedim. Henriatta'daki Sinema 8'e gelmedi."

"Deme," dedi Shaunee.

"Aman Tanrım, çok şaşırdım," dedi Erin.

Shaunee "Bence o mükemmel filmin DVD gösterimini gerçekleştirmenin zamanı gelmiş," dedi.

"Filmde erkekler öpüşüyor mu?"

Shaunee ve Erin sırıtarak "Hem de nasıl," dediler.

Stevie Rae'nin kıpkırmızı suratındaki ifade karşısında gülmemek için kendimi tutmaya çalışsam da ne yazık ki başarılı olamadım.

BÖLÜM ON BEŞ

Salonu düzenleme işini bitirmemize çok az zaman kala, birisi, yerinde bırakmak zorunda kaldığımız büyük ekran televizyonda gece haberlerini açtı. "Doğa'nın Cihadı Örgütü'nün bomba oyunu"nun birinci haber olarak verildiğini görünce, beşimiz birbirimize kaçamak bakışlar attık. Her ne kadar telefonumun izinin sürülemeyeceğini bilsem ve Damien'in kullan-at telefonunu kazayla yere düşürüp üstüne bastığını kendi gözümle görmüş olsam da, Chera Kimiko'nun polisin terörist grubun kimliği konusunda herhangi bir ipucu edinemediğini belirtmesiyle ancak rahat nefes alabildim.

Yine Arkansas Nehri'yle bağlantılı bir başka haber ise, nehirde ulaşım amaçlı çalışan bir mavnanın kaptanı olan Samuel Johnson'un görev başındayken geçirdiği kalp kriziyle ilgiliydi. Nehir trafiğinin durdurulmuş olması kadar polis ve ilkyardım ekiplerinin o civarda hazır bulunması da büyük bir şans olarak nitelendiriliyordu. Hem kaptanın hayatı kurtulmuş hem de olay, diğer mavna ve köprüler zarar görmeden atlatılmıştı.

"Demek buydu," dedi Damien. "Adam kalp krizi geçirdi ve mavnayla köprüye bindirdi."

Uyuşmuş gibi başımı salladım. "Afrodit'in gördükleri doğruymuş demek."

Stevie Rae "Gerçi bu iyi haber sayılmaz," dedi.

"Bence iyi haber," dedim. "Afrodit gördüklerinden bahsettiği sürece en azından biz söylediklerini ciddiye alabiliriz."

Damien kafasını salladı. "Neferet'in, Nyx'in Afrodit'in özelliğini geri çektiğini düşünmesinin bir nedeni olmalı. Ona bu olaydan bahsedememiz gerçekten çok kötü. Belki bize neler olduğunu anlatabilir ya da Afrodit konusunda fikrini değiştirirdi."

"Hayır. Hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz verdim."

"Cadılıktan ayrılmak gibi bir niyeti olsaydı, Afrodit, Neferet'e kendisi giderdi," dedi Shaunee.

Erin "Belki onu bunu yapmaya ikna edebilirsin," dedi.

Stevie Rae hiç de kibar sayılmayacak bir ses çıkardı.

Gözlerimi çevirdim ama o bunu fark etmedi; çünkü Drew sırıtarak bizden tarafa bakıyordu ve Stevie Rae de kızarmakla meşguldü.

Drew gözlerini Stevie Rae'den ayırmadan "Nasıl görünüyor, Zoey?" diye seslendi.

Oda arkadaşıma abayı yakmışsın gibi, demek isterdim ama bence bu çok hoş bir durumdu. Yanaklarının rengine bakılırsa, Stevie Rae de öyle düşünüyordu. Bu yüzden tadını kaçırmamaya karar verdim.

"Gayet iyi," dedim.

Shaunee, Drew'u baştan ayağa süzerek "Buradan da fena görünmüyor," dedi.

Erin "Aynen öyle, İkiz," diyerek kaşlarını oynattı.

Fakat çocuk ikisini de görecek durumda değildi. Gözü Stevie Rae'den başka bir şey görmüyordu.

"Midem zil çalıyor," dedi.

"Benim de," dedi Stevie Rae.

"Bir şeyler yemeye ne dersin?"

Stevie Rae hemen "Tamam," dedi. Neden sonra bizim de orada olduğumuzu ve onları izlediğimizi fark etti. Yüzü iyice pembeleşmişti. "Şey, akşam yemeği saati geldi. Gidip bir şeyler yesek iyi olacak." Sonra gergin bir tavırla sarı buklelerini düzeltti ve kendini Jack'le derin bir sohbete kaptırmış olan Damien'e seslendi (Kulak misafiri olabildiğim kadarıyla aynı tür kitaplardan hoşlanıyorlardı ve Harry Potter serisinin hangisinin en iyisi olduğunu tartışıyorlardı. Sıkıcılık konusunda birbirlerini aratmayacağa benziyorlardı). "Damien, yemeğe gidiyoruz. Jack ve sen, acıktınız mı?"

Jack ve Damien birbirlerine baktılar. Sonra Damien "Evet, geliyoruz," diye seslendi.

Stevie Rae, Drew'a sırıtmaya devam ederek "Oki doki," dedi. "Sanırım hepimiz acıktık."

Shaunee iç geçirerek kapıya doğru yürüdü. "Lütfen ama. Bu odadaki genç aşk hormonları yüzünden başıma ağrı girdi."

"Ben de kendimi Lifetime[9] filmlerinden birine hapsedilmiş gibi hissediyorum. Beni bekle, İkiz," dedi Erin.

Damien ve Jack yanımıza ulaşınca, Damien'e "İkizler aşk konusunda neden bu kadar alaycılar?" diye sordum.

"Değiller. Sadece çıktıkları son birkaç çocukla çok sıkıldıkları için kızıyorlar," dedi Damien.

Grup halinde karlı Kasım akşamının büyüsüne adım attık. Kar taneleri biçim değiştirip küçülmüşlerdi ama düzenli olarak düşmeye devam ediyor, Gece Evi'nin gizemli ve şatovari havasını güçlendiriyorlardı.

Stevie Rae "Evet, İkizler erkekler konusunda çok acımasızlar," dedi "Her şeyi iki defa değerlendirir gibiler." Drew'la kolları zaman zaman birbirlerine sürtünecek kadar yakın yürüdükleri

9 Bir TV kanalı

dikkatimden kaçmamıştı.

Hobi odasının düzenini değiştirmemize yardım eden çocuklardan onaylayan sesler yükseldi. İkizlerden biriyle çıkmanın, vampir ya da insan, herkes için, sinir bozucu olabileceğini düşündüm.

Drew'un arkadaşlarından, adının Keith olduğunu sandığım biri "Thor'un Erin'e çıkma teklif edişini anımsıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet Erin ona Madagaskar maymunu demişti. Hani şu Disney filmlerindeki moron Madagaskar maymunları gibi..." Stevie Rae gülüyordu.

"Walter da Shaunee'yle iki buçuk defa çıkmıştı. Sonra Shaunee ona Starbucks'ın orta yerinde, Pentium 3 İşlemcisi gibisin diyerek hakaret etmişti."

Damien'e boş gözlerle baktım.

"Z, artık Pentium 5 işlemciler var."

"Ah..."

"Erin onu ne zaman görse Bay Ağırların en ağırı diyor."

"Sanırım İkizler'le çıkabilmek için çok sıkı tipler olmak gerek," dedim.

Jack birdenbire "Bence herkese göre biri vardır," deyiverdi. Hepimiz ona bakınca, kıpkırmızı oldu. Çocuklardan birinin ona takılmasına fırsat vermeden "Ben de Jack'e katılıyorum," dedim. Ve içimden, *Asıl mesele hangisinin senin için en doğrusu olduğunu kestirmek*, diye ekledim.

Stevie Rae her zamanki cıvıl cıvıl iyimserliğiyle "Kesinlikle!" dedi.

"Aynen öyle," dedi Damien bana göz kırparak. Ben de ona sırıttım.

Shaunee ağaçlardan birinin arkasından çıkıverdi. "Hey, siz!

Neden bahsediyorsunuz böyle?"

Damien bütün neşesiyle "Olmayan aşk hayatından," diye cevap verdi.

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi Damien.

"Benimle uğraşacağına kendinin ne kadar üşümüş ve ıslak olduğundan bahsetsen diyorum."

Damien kaşlarını çattı. "Ha? Ben ne üşüdüm, ne de ıslağım."

Erin elinde bir kartopuyla başka bir ağacın arkasından çıktı. "Ama olacaksın," diyerek kartopunu fırlattı ve Damien'ı tam göğsünün orta yerinden vurdu.

Tabii ki kartopu savaşı sürüp gitti. Çocuklar çığlıklar atarak bir taraftan saklanmaya bir taraftan da Erin ve Shaunee'ye karşı taaruza geçmek için kartopu yapmaya çalışıyorlardı. Geri geri kaçmaya başladım.

"Karın süper bir şey olduğunu söylemiştim," dedi Stevie Rae.

Damien "İyi o zaman, umalım da kar fırtınası başlasın," diye bağırırken Erin'e nişan aldı. "Bol bol kar ve rüzgar. Kartopu savaşları için en uygun şartlar!" Kartopunu savurdu ancak Erin çok hızlıydı; kafasının orta yerine okkalı bir kartopu yemekten son anda kurtuldu.

Stevie Rae bakımlı bir fundanın arkasından "Hey, Z, nereye gidiyorsun?" diye seslendi. Drew'un da onun hemen yanında Shaunee'ye kartopu atmakla meşgul olduğunu gördüm.

"Medya merkezine. Yarınki ritüelin replikleri için çalışmam gerek. İşim bitince, yatakhaneye dönerken yiyecek bir şeyler bulurum," dedim. Hızlı adımlarla geri geri kaçmaya devam ediyordum. "Eğlenceyi kaçırmaktan nefret ediyorum ama..." En yakın kapının eşiğine girip köşeye sindim. Zamanlamam harikaydı. Hemen arkamdan üç kar topunun ahşap panele çarparken çıkar-

dığı sesi duydum.

Aslında tek niyetim kartopu savaşından sıvışmak için bahane bulmak değildi. Bir şekilde yemeği atlatıp medya merkezinde birkaç saat geçirmeyi planlıyordum. Zaten yarın bir çember kurmak ve en az ayın kendisi kadar geçmişe dayanan bir ritüel yönetmek zorunda kalacaktım.

Ve ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Pekala, tamam. Bir ay kadar önce, elementler konusunda gerçekten yetenekli miyim yoksa hayal mı görüyorum, bunu keşfetmek için arkadaşlarımla deney amaçlı bir çember kurmuştum. Rüzgarın, ateşin, suyun, toprağın ve ruhun gücünün içimden akıp gittiğini hissedene ve arkadaşlarım da bu duruma şahitlik edene kadar, hayal kuruyor olmam daha güçlü bir ihtimal gibi görünüyordu. Tamamen şüpheci bir tip değilimdir ama lütfen. İkizler'in hep dediği gibi, lütfen. Beş elementin gücünü aynı anda harekete geçirebilmek biraz garipti. Ne de olsa hayatım bir X-Men filmi değildi (Gerçi Wolverine'le kaliteli zaman geçirmeye asla hayır demezdim).

Medya merkezi haliyle bomboştu. Ne de olsa cumartesi akşamıydı. Sadece ahmaklar ve inekler cumartesi gecesini medya merkezinde geçiremeyi düşünebilirlerdi. Ve evet, bunun bana nasıl bir hava verdiğinin de farkındayım. Araştırmama nereden başlayacağıma çoktan karar vermiştim. Bilgisayarın üstündeki kart kataloğunu çektim ve basım tarihi yeni olanları bir kenara ayırarak, eski sihir ve ritüel kitaplarını aramaya başladım. Fiona tarafından kaleme alınmış Kristal Ay'ın Mistik Ayinleri adlı kitap özellikle ilgimi çekmişti. Bu ismi 1800'lerin ilk dönemindeki Vampir Şair Laureate'lerden biri olarak hatırlıyordum. Yatakhanede, Fiona'nın çok havalı bir resmi asılıydı. Kitabın Dewey Ondalık Sayısını not ettim ve onu kuytu ve tozlu bir köşede, yalnız başına dururken buldum. Kitabın eski deri ciltli kitaplardan olması, iyiye işaret olmalıydı. Yaptıklarımızın bir temele ve gele-

neğe dayanmasını istiyordum. Böylece Karanlık Kızlar, benim liderlik dönemimde, Afrodit'in aşırı modern yaklaşımından farklı bir şeyler öğrenebileceklerdi.

Kitabı açtım ve en sevdiğim kalemimi çıkardım. Aklıma Loren ve şiirlerini bilgisayar klavyesiyle değil, el yazısıyla kaleme almayı tercih ettiğini anlatışı gelmişti. Ve tabi yüzüme dokunuşu... Sonra da sırtıma... Ve aramızda ansızın beliriveren o bağ... Gülümsedim. Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyordum. Ve birden orada tam bir gerizekalı gibi oturup, benden yaşça büyük ve vampir bir erkek için kızarıp bozardığımı fark ettim. Loren'in yaşı ve vampir olması, beni bir hayli geriyordu (ki germesi de gerekirdi). Yani gerçekten muhteşem bir adamdı ama yirminin üstündeydi. Kan şehveti gibi vampir sırları hakkında –ve tabii şehvetin kendisi hakkında– her şeyi bilen gerçek bir yetişkindi. Bu durum –ne yazık ki– onu daha çekici hale getiriyordu. Özellikle Heath'le yaşadığımız o çok kısa fakat bir o kadar haylaz, kan emmeli sevişme sahnesinden sonra.

Kalemimi defterimin bembeyaz sayfasına vurdum. Pekala. Son bir aydır, Erik'le öpüşüp koklaşıyordum. Ve evet, bundan keyif alıyordum. Hayır, çok ileri gitmemiştik. Bunun birinci nedeni, son dönemde aksini işaret eden olaylara rağmen, benim genelde sürtük gibi hareket eden bir kız olmamamdı. Bir diğer neden ise, Afrodit'i –Erik'in çok eski kız arkadaşını– dizlerinin üstüne çöküp ona oral seks yapmaya çalışırken tesadüfen izlemiş olmam ve Erik'in, Afrodit gibi bir fahişe olduğum yanılgısına kapılmasından çekinmemdi (Heath'in pantolonunun önündeki şişkinliği tuttuğum sahneyi yok sayıyorum). Demek istediğim, her ne kadar aramızdaki ciddi çekim gücünü henüz aksiyona dökmemiş olsak da, herkesin gözünde resmi erkek arkadaşım olan Erik'ten çok hoşlanıyordum.

Aklım yeniden Loren'e kaydı. Ay ışığında, çıplak sırtım ona dönük halde dururken, Loren kendimi, Erik'in yanındayken or-

taya çıkıveren o tecrübesiz ve gergin genç kız gibi değil, tam bir kadın gibi hissetmemi sağlamıştı. Loren'in bakışlarındaki arzuyu görünce, kendimi güzel, çok güçlü ve seksi, hem de çok seksi hissetmiştim. Ve evet, itiraf ediyorum ki bu duygu çok hoşuma gitmişti.

Peki Heath bu olayların neresinde kalıyordu? Heath'e olan hislerim Erik ve Loren'e beslediklerimden çok farklıydı. Onunla bir geçmişimiz vardı. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorduk ve senelerdir bir ayrılıp, bir barışıyorduk. Heath'ten kendimi bildim bileli etkileniyordum; ciddi yakınlaşmalarımız da olmuştu ama daha önce beni, boynunda bir kesik açıp kanını içmeme izin verdiği andaki kadar tahrik etmemişti.

Ürperdim ve içgüdüsel olarak dudaklarımı yaladım. Düşüncesi bile hem ürkmeme, hem de içime ateş basmasına yetiyordu. Onu tekrar görmeyi kesinlikle istiyordum. Fakat bunun nedeni onu hâlâ önemsiyor olmam mıydı, yoksa bende uyandırdığı yoğun kan şehveti mi?

Hiçbir fikrim yoktu.

Heath'ten senelerce hoşlanmış olduğum doğruydu. Zaman zaman biraz sarsak görünebiliyordu ama o halinde bile tatlılık vardı. Bana adam gibi davranırdı. Onunla takılmayı severdim. En azından içki ve otla kafayı bulmaya başlamasından önce... Sonra o sarsak halleri yerini net bir aptallığa bıraktı ve ona artık güvenemez oldum. Fakat şimdi hepsinden vazgeçtiğini söylüyordu. O çok hoşlandığım haline geri dönmüş olabilir miydi? Ve eğer öyleyse; 1) Erik 2) Loren 3) Heath'in kanını emmemin Gece Evi'nin kurallarına tamamen aykırı olması ve 4) kanını içmeye devam edeceğim gibi konularda ne yapmam gerekiyordu?

İç çekişim bir nevi hıçkırık gibi çıkmıştı. Birisiyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

Neferet? Asla. Yetişkin bir vampire Loren'den bahsetmeye hiç niyetim yoktu. Heath'in kanını emdiğim ve aramızdaki İşa-

retleme hikayesini iyice güçlendirdiğim gerçeğini itiraf etmek zorunda kalacağımı biliyordum (bir iç çekiş daha). Ama hazır değildim. En azından şimdilik. Bunun bencilce bir davranış olduğunu biliyordum ama Karanlık Kızlar'ın liderliğine yerleşmeye çalıştığım bu günlerde onunla ters düşmek istemiyordum.

Ya Stevie Rae? O benim en iyi arkadaşımdı ve evet, ona anlatmak isterdim. Ama onunla gerçek anlamda konuşmam, Heath'in kanını emdiğimi itiraf etmem demekti. Hem de iki defa. Ve yine içmeyi ne kadar istediğimi. Böyle bir itiraf karşısında korkmaması mümkün müydü? Ben bile korkuyordum. En yakın dostumun bana bir canavara bakar gibi bakmasını istemezdim. Ayrıca, beni anlayacağını da –gerçek anlamda– sanmıyordum.

Büyükanneme de söyleyemezdim. Loren'in yirmili yaşlarda olması fikrinden hoşlanmazdı. Ve onunla kan şehveti kısmını konuştuğumu da hayal edemiyordum.

Ne ironik bir durumdu ki, kandan korkmayacak ve şehvet kısmını anlayabilecek tek insan Afrodit'ti. Ve yine işin garip tarafı, özellikle görüşlerinin doğru çıktığına emin olduğumdan beri, onunla konuşmak istiyordum. İçimden bir ses, Afrodit'in içinde kindar ve hain bir sürtük olmasının ötesinde bir şeyler gizli olduğunu söylüyordu. Neferet'i delirttiği ortadaydı. Neferet, Afrodit'e soğuk ve nefret dolu kelimelerle Nyx'in desteğini geri çektiğini söylemişti. Bana (ve okulun neredeyse tamamına) Afrodit'in görüşlerinin yanlış olduğunu anlatmıştı. Oysa elimde, öyle olmadığına dair kanıt vardı. Bu içimde ürkütücü ve iç gıdıklayıcı bir his uyandırıyordu. Neferet'e ne kadar güvenmem gerektiğini merak eder hale gelmiştim.

Düşüncelerimi yeniden medya merkezine ve yapmam gereken araştırmaya odaklamaya çalışarak eski ritüel kitabını açtım. İçinden bir kağıt düştü. Çocuklardan birinin bir not unuttuğunu sanarak kağıdı aldım ve donakaldım. Üstünde, son derece zarif harflerle ismim yazıyordu.

Zoey için

Göz alıcı Rahibe
Gece, kırmızı rüyalarını gizleyemez
Arzu'nun çağrısını kabullen

Şairin kelimeleri içimi ürpermişti. Bu da neyin nesiydi? O kitaba bakacağımı Doğu Yakası'nda olması gereken Loren bir tarafa, kim, nereden bilebilirdi ki?

Ellerim titriyordu. Kağıdı masaya bırakıp bir kez daha okudum. Vampir Şair Laureate'in benim için şiir yazıyor olmasının inanılmaz derecede romantik olması gerçeğini bir kenara itip ne kadar seksi olduğuna kapılmadan okumayı başarabilsem bile, haikunun orada olması gerçeği başlı başına rahatsızlık vericiydi. *Gece, kırmızı rüyalarını gizleyemez.* Ben mi aklımı kaçırıyordum, yoksa Loren kan içtiğimi biliyor olabilir miydi? Birdenbire şiir bana yanlış ve tehlikeli gelmeye başlamıştı. Aslında bir uyarı olmayan bir uyarı gibi... Kimin yazdığını merak ediyordum. Ya Loren değilse? Ya Afrodit'se. Annesi ve babasıyla yaptıkları konuşmaya şahit olmuştum. Beni Karanlık Kızlar'ın liderliğinden def etmesi gerekiyordu. Bu planının bir parçası olabilir miydi? (Tanrım, "planı" demiştim. Kötü komedi kitapları gibi konuşmaya başlamıştım.)

Pekala. Afrodit beni Loren'le görmüştü. Fakat haikudan nasıl haberi olabilirdi? Ayrıca, Afrodit medya merkezine dönüp özellikle bu kitabı arayacağımı bilebilir miydi? Bu daha çok yetişkin bir vampirin tuhaf yetenekleriyle –nasıl olduğu konusunda hiç ipucum olmasa da– sezebileceği bir bilgiydi. Yani demek istediğim, bu kitabı seçeceğimi bir iki dakika öncesine kadar ben bile bilmiyordum ki...

Nala bilgisayar masasının üstüne fırlayarak yüreğimi ağzıma getirdi... Söylenerek koluma sürtündü.

"Pekala. Pekala. İşe koyulacağım." Fakat ben eski kitapta geleneksel ritüelleri ve büyüleri ararken, şiir beynimde dönüp durmaya devam ediyordu. Göğüs kafesimin hemen altına, kalıcı olacağa benzeyen tuhaf bir huzursuzluk oturmuştu.

BÖLÜM ON ALTI

Kucağımda Nala'yla medya merkezinden çıkıyordum. Kedi o kadar derin bir uykudaydı ki onu kucaklamama sesini çıkarmamıştı. Salondan çıkarken saatime baktım ve orada o kadar uzun saatler boyunca kaldığıma inanamadım. Popomun uyuşmuş olması ve boynunum ağrımasına şaşırmamak gerekirdi. Fakat geçici rahatsızlıklar hiç sorun değildi çünkü Dolunay Ritüeli'nde neler yapmam gerektiğini çözmüştüm. Zihnimden büyük bir yük kalkmıştı. Hâlâ bir miktar gergindim ve ritüeli, büyük kısmının liderliği, biricik kankaları Afrodit'ten aldığım için sevinçten havalara uçmayan bir avuç çocuğun önünde gerçekleştirmek zorunda olduğum konusuna kafa yormamaya çalışıyordum. Ritüelin kendisine odaklanmam ve beş elemente yakarırken içime dolan o inanılmaz duyguları hatırlamam gerekiyordu. Gerisi kendiliğinden gelirdi. Umarım.

Okulun ağır kapısını iterek açtım ve bambaşka bir dünyaya çıktım. Kar yağmaya devam ediyordu ve benim medya merkezinde geçirdiğim uzun saatler boyunca hiç kesilmemişe benziyordu. Okul arazisinin tamamı bembeyaz bir battaniyeyle örtülmüştü. Rüzgar esiyor; göz gözü görmüyordu. Kuytu yürüyüş yolunu ay-

dınlatması beklenen gaz lambalarının ışıkları, beyaz bir karanlığın içinde titrek ve sarı toplu iğne başları gibi duruyordu.

Büyük ihtimalle okula dönmem, yatakhaneye ulaşmak için iç koridorları takip edip son açıklığı koşarak aşmam gerekecekti. Ama bunu istemiyordum. Stevie Rae'nin ne kadar haklı olduğunu düşündüm. Kar gerçekten sihirliydi. Dünyayı değiştiriyor; daha sakin, yumuşak ve gizemli bir yere dönüştürüyordu. Bir çaylak olarak, eskiden aklımı başımdan alan soğuğa karşı, yetişkin vampirlerin sahip olduğu korunmayı kısmen kazanmaya başlamıştım. Yani o zamanlar soğuk bana, canlıların kanını içerek var olabilen soğuk ve ölü yaratıkları düşündürür, her ne kadar bu fikir beni tuhaf biçimde çekse de bir taraftan da iğrenç gelirdi. Şimdi neye dönüştüğüm konusunda daha fazla fikir sahibi oldukça, ölümden korunmamın "ölü ötesi" olmaktan ziyade, yükseltilen metabolizmamla alakalı olduğunu anlıyordum. Vampirler ölü değildi. Sadece Değişim'e uğramışlardı. Korkunç yaşayan ölüler mitini ateşlemeyi tercih edenler insanlardı ve bunu, her geçen saniye biraz daha can sıkıcı buluyordum. Her neyse, kar fırtınasının ortasında donma hissine kapılmadan dolaşabilmek çok hoştu. Nala yüzünü boynuma gömmüştü. Onu kollarımın arasında iyice sarınca, yüksek sesle mırlamaya başladı. Kar sayesinde ayak seslerim de duyulmuyordu. Bir an için siyah ve beyazın bana özel eşsiz bir renk yaratmak için bir araya geldikleri bir dünyada tek başıma kalmışım gibi hissettim.

Birkaç adım atmıştım ki derin bir iç çektim. Kucağım kedimle dolu olmasa, alnıma bir şaplak indirebilirdim. Okulun sihir ve ritüel malzemeleri satan dükkanına uğrayıp biraz ökaliptus almam gerekiyordu. Eski ritüel kitabında okuduğum kadarıyla, ökaliptus, Karanlık Kızlar'ın yeni lideri olarak gerçekleştireceğim ilk ritüelde mutlaka çağırmam gereken üç kavramla; iyileştirme, koruma ve arındırmayla yakından ilgiliydi. Ökaliptusu yarın da alabilirdim ama gerçekleştirmeyi planladığım sihir gereği, kalın

bir ipe düğümlenmiş haline ihtiyacım olacaktı. Ve... Nasıl desem, sihiri yaparken herhangi bir şeyi elimden düşürmemem ya da daha kötüsü ökaliptusun sandığım kadar esnek bir şey olmadığını ve düğüm atmaya çalışırken paramparça olacağını son anda fark etmemem (ve dolayısıyla kıpkırmızı bir suratla, hobi salonunun bir köşesine kıvrılıp uzun uzun ağlamamam) için önceden pratik yapmam akıllıca olabilirdi.

Bu harika görüntüyü zihnimden derhal silerek döndüm ve ana binaya doğru yürümeye başladım. İşte o anda, karaltıyı gördüm. Oraya ait değilmiş gibi durduğu için gözüme takılmıştı. Yadırgadığım, başka bir çaylağın daha bir kar fırtınası sırasında ortalıkta dolaşıyor olması ihtimali değildi. Bana tuhaf gelen, o kişinin –ki bir kedi ya da çalılık olmadığı açıkça belliydi– yürüyüş yolunda olmamasıydı. Yürüyüş yolu yerine yeşillik alanın içinden hobi salonuna doğru yürüyordu. Durdum ve kar yağışının arasından daha net görebilmek için gözlerimi kıstım. Gördüğüm, etekleri yere kadar inen, koyu renk bir pelerin giymiş, kafasını başlığın altına gizlemiş bir insandı.

Peşinden gitme isteği beni öyle bir çarpmıştı ki bir an nefesimin kesildiğini hissettim. Adımlarım beni, öz irademden tamamen soyunmuşçasına, yürüyüş yolundan ayırıp dış duvarın kenarındaki ağaç dizisinin arasına karışan gizemli şahsın peşine düşürdü.

Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Kadın ya da erkek, bu gizemli siluet her kimse, gölgelerin arasına daldığı anda akla sığamayacak bir hız kazanmıştı. Sert rüzgarla uçuşan pelerini, ona kanatları varmış gibi bir hava katmıştı. Kırmızı? Gerçekten de beyaz teninin üzerinde yer yer kırmızı yansımalar görüyor olabilir miydim? Kar gözlerimi acıtıyordu; görüşüm bulanıklaşmıştı ama Nala'ya sımsıkı sarılıp koşar adım yürümeye başladım. Gizli kapının bulunduğu, doğu tarafındaki duvara –o iki hayaleti ya da hortlağı, ya da her neyse işte gördüğüm ve kendi kendime bir daha tek

başıma gitmeyeceğime dair söz verdiğim yere– doğru gitmekte olduğumuzu bilmeme rağmen durmadım.

Evet, sağa dönüp yatakhane yoluna sapmalıydım. Ama doğal olarak, bunu yapmadım.

Kalbim deli gibi çarpıyor, Nala kulağımın dibinde mırlayıp duruyordu. Ağaç dizisinin arasına dalıp duvar boyunca koşar adım ilerlerken, yaptığım şeyin delilik olduğunu biliyordum. Peşinde olduğum karaltı, en iyi ihtimalle okuldan sıvışmaya çalışan bir çocuk, en kötü ihtimalle ise ciddi anlamda korkutucu bir hayaletti.

Karaltıyı artık göremez olmuştum ama gizli kapıya her an biraz daha yaklaşıyordum. Bu yüzden adımlarımı ağırlaştırdım. Olabildiğince kuytuda kalmaya çalışarak ağaçtan ağaca geçiyordum. Kar iyice hızlanmıştı. Nala da ben de bembeyaz olmuştuk ve artık soğuğu hisseder haldeydim. Burada ne arıyordum? İç sesim ne derse desin, zihnim delilik ettiğimi ve hem kendimi hem de tir tir titreyen kedimi bir an önce yatakhaneye atmamı söylüyordu. Bu, kesinlikle üzerime vazife bir durum değildi. Belki öğretmenlerden biri... Ne bileyim işte... Moron (benim gibi) bir öğrencinin kar fırtınasında ortalıkta dolaşmadığından emin olmak için kontrole çıkmıştı.

Ya da belki de Chris Ford'u öldürüp Brad Higeons'u kaçıran şahıs, bir şekilde okul bahçesine sızmıştı ve şimdi geri kaçmaya çalışıyordu. Ve onunla karşı karşıya gelecek olursam beni de öldürecekti.

Ya evet. Aşırı tepki vermek bu olsa gerek.

Ve sonra sesleri duydum.

İyice yavaşlamıştım. Adeta parmak uçlarımda yürüyerek, sonunda onları görebilecek noktaya gelene kadar ilerledim. Açık duran gizli kapının hemen yanında iki kişi vardı. Beyaz kar perdesinin arasından daha net görmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Kapıya daha yakın duran karaltı, deminden beri takip

ettiğim kişi olsa gerekti. Şimdi artık saçma denecek bir hızla koşmadığı için, biraz tuhaf bir görüntüsü olduğunu, sanki sırtında kambur varmış gibi öne doğru eğik durduğunu görebiliyordum. Dikkatimi diğer karaltıya çevirdim ve tenimi üşüten kar soğuğunun içime işlemesine neden olacak bir şok yaşadım. Karşımdaki Neferet'ten başkası değildi.

Koyu kestane saçları rüzgarla uçuşurken, son derece gizemli ve güçlü görünüyordu. Uzun, siyah elbisesi karla kaplanmak üzereydi. Yüzü bana dönüktü. Ciddi, neredeyse öfkeli bir ifadesi olduğunu, pelerinli karaltıya, ellerini kullanarak hararetle bir şeyler anlattığını görebiliyordum. Sessizce yaklaştım. Üzerimdeki koyu renk kıyafetlerle, ağaçların gölgesinde dikkat çekmediğim için memnundum. Bu yeni pozisyonumda, Neferet'in sarf ettiği kelimeleri biraz olsun seçebilmeye başlamıştım.

"... yaptıklarına biraz daha dikkat etmelisin! Ben asla..." Rüzgarın zaman zaman bastırdığı sesini duyabilmek için kulak kesilmiştim. Ve biraz sonra, esintinin bana sadece Neferet'in sesini getirmediğini fark ettim. Burnuma bir koku geliyordu. Bu soğuk ve ıslak gecede tamamen tuhaf kaçan, kuru ve küflü bir kokuydu. "... çok tehlikeli," diyordu Neferet. "Ya itaat edersin ya da..." Cümlenin sonunu duyamadım. Zaten hemen sonra durdu. Pelerinli karaltı, insandan çok hayvan sesini andıran tuhaf bir homurtuyla karşılık veriyordu.

Yanağımla omzum arasında derin bir uykuda olan Nala aniden kafasını çevirdi. Kedi mırlamaya başlayınca, ağaçlarla duvar arasına, iyice kuytuya çekildim.

"Şışşt," diye fısıldayarak onu yatıştırmaya çalıştım. Sesi kesilmişti ama sırtındaki tüyleri kabarttığını ve pelerinli şahsı, iki çizgiye dönüşen öfkeli gözlerle izlediğini hissettim.

"Söz vermiştin!"

Esrarengiz adamın gırtlaktan gelen sesi tüylerimi diken diken etmişti. Kafamı ağacın arkasından uzatınca, Neferet'in eli-

ni, onu tokatlamak üzereymiş gibi, havaya kaldırdığını gördüm. Karaltı hızla duvara doğru çekildi. Hareket edince, pelerininin başlığı kaymıştı. Midem öylesine kasılmıştı ki bir an kusacağım sandım.

Bu Elliott'tu. Hayaleti, geçen ay, Nala ve bana saldıran ölü çocuk.

Neferet ona vurmadı. Sert bir hareketle gizli kapıyı işaret etti. Sesini yükselttiği için artık söylediklerini eksiksiz duyabiliyordum.

"Daha fazla alamazsın! Doğru zaman değil. Böyle şeyleri anlayamaz ve beni sorgulayamazsın. Şimdi derhal git. Eğer bana bir kez daha itaatsizlik edersen, gazabıma maruz kalırsın. Ve inan bana bir Tanrıçanın gazabı katlanılamayacak kadar dehşetlidir."

Elliott korkudan adeta büzüşmüştü. "Evet, Tanrıça," diye mırıldandı.

Oydu. O olduğundan emindim. Sesinin sertliğine rağmen, tanımıştım. Elliott bir şekilde ölmemiş ve yetişkin vampire dönüşmemişti. O başka bir şeydi. Korkunç bir şey.

Ben bu halinin ne kadar tiksindirici olduğunu düşünürken, Neferet'in yüzü yumuşadı. "Çocuklarıma kızmaktan hoşlanmıyorum. Sizler en büyük neşe kaynağım olduğunuzu biliyorsunuz."

Neferet'in öne doğru bir adım atıp Elliott'un yüzünü okşamasını dehşet içinde izledim. Gözleri eski kan rengiyle parlamaya başlamıştı. Aradaki mesafeye rağmen, bütün bedeninin titrediğini görebiliyordum. Elliott, fazla beyaz tenli, tuhaf kızıl renkli saçları genelde kabaran, kısa boylu, şiş suratlı, çekicilikten nasibini almamış bir çocuktu. Bu özellikleri hâlâ yerli yerinde duruyordu ama soluk yanakları içe kaçmış ve sırtına binen kamburla adeta iki büklüm olmuştu. Neferet'in, dudaklarını öpebilmek için iyice eğilmesi gerekti. Midem ağzıma gelmişti. Elliott'un zevkle inlediğini duydum. Neferet doğruldu ve bir kahkaha attı. Bu karanlık ve baştan çıkarıcı bir sesti.

Elliott "Lütfen, Tanrıça," diye inledi.

"Bunu hak etmediğini sen de biliyorsun."

"Lütfen, Tanrıça," diye tekrar etti. Vücudu tir tir titriyordu.

"Pekala. Ama sakın unutma. Tanrıça verdiklerini geri de alabilir."

Gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Neferet'in kolunu kaldırdığını ve elbisesinin kolunu çektiğini gördüm. Tırnağıyla kolunun alt kısmına ince bir çizik attı. Çizginin üstünde kırmızı kan damlalarının belirmesi çok sürmedi. Kanı beni ona çekiyordu sanki. Neferet kolunu Elliott'a doğru uzatınca, ağacın sert kabuğuna iyice yaslandım. Elliott'un yabani inilti ve ulumalarla dizlerinin üstüne inip, Neferet'in kanını emişini izlerken olduğum yere adeta mıhlanmıştım. Gözlerimi ondan ayırıp Neferet'e çevirdim. Sanki iğrenç Elliott yaratığının kanını emmesi seksüel bir tecrübeymiş gibi, başını arkaya atmış, dudaklarını aralamıştı.

İçimde, derinlerde bir yerde bir arzunun uyandığını hissettim. Ben de birinin teninde çizik açmak ve...

Hayır! Ağacın arkasına çekildim. Canavar olmayacaktım. Ucubeye dönüşmeyecektim. Bu şeyin beni kontrol etmesine izin veremezdim. Yavaşça ve sessizce, o ikisine bakmayı şiddetle reddederek, geldiğim yoldan geri yürümeye başladım.

BÖLÜM ON YEDİ

Nihayet yatakhaneye kapağı attığımda, hâlâ titrek ve allak bullak haldeydim. Midem bulanıyordu. Ana salonda, televizyonların karşısına toplanmış, sıcak çikolata içen ıslak saçlı çocuklar vardı. Hemen kapının yanındaki yığından bir havlu çektim ve televizyonumuzda *Project Runaway*'i seyretmekle meşgul olan Stevie Rae, İkizler ve Damien'e katıldım. Homurdanıp duran Nala'yı kurulamaya başladım. Stevie Rae, her zamankinden sessiz olduğumu fark etmemişti. Büyük bir hararetle, kaçtığım kartopu savaşının yemekten sonra büyük çaplı bir mücadeleye dönüştüğünü ve çocuklardan birinin fırlattığı kartopunun Ejderha'nın penceresine isabet ettiğini anlatmakla meşguldü. Ejderha, eskrim hocamızdı ve hiçbir çaylağın sinirlendirmek istemeyeceği bir vampirdi.

Stevie Rae kıkırdayarak "Ejderha, kar savaşına son noktayı koydu," dedi. "Ama o zamana kadar gerçekten çok eğlendik."

"Evet, Z, gerçekten amansız bir kavgayı kaçırdın," dedi Erin.

"Damien ve erkek arkadaşının canına okuduk," dedi Shaunee.

"O benim erkek arkadaşım falan değil," dedi Damien ama suratındaki gülümsemeye bakılırsa, cümlenin sonunda dile getirilmeyen bir "henüz" kelimesi gizliydi.

"Her..."

"... neyse," dedi İkizler.

"Bence çok şirin," dedi Stevie Rae.

Damien çok tatlı bir pembeye bürünen suratıyla "Bence de," dedi.

Stevie Rae "Sen ne düşünüyorsun, Zoey?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Tayfunla çalkalanan bir balık çanağının içinde kalmış gibiydim. Dışarıdakiler neler olduğundan habersiz, güzel havanın keyfini sürüyorlardı.

"Zoey, her şey yolunda mı?" Soru Damien'den gelmişti.

Pat diye, "Damien bana biraz ökaliptus bulabilir misin?" diye sordum.

"Ökaliptus mu?"

Kafamı salladım. "Evet. Birkaç dal. Ve biraz da ada çayı. Yarınki ritüel için ikisine de ihtiyacım olacak."

"Tabii, sorun değil." Damien beni gereğinden fazla dikkatli gözlerle süzüyordu.

Stevie Rae "Ritüelle ilgili her şeyi yoluna koydun mu?" diye sordu.

"Sanırım." Durdum ve derin bir iç çektim. Sonra Damien'in sorgulayan gözlerine baktım ve "Damien, daha önce ölmüş gibi görünüp, sonra canlanan çaylak oldu mu?" diye sordum.

Neyse ki Damien bir çığlık koyvermek ya da aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sormak gibi bir hataya düşmemişti. İkizler ve Stevie Rae'nin bana Çıldırmış Kızlar'ın Vampir Özel sayısına soyunacağımı ilan etmişim gibi baktıklarının farkındaydım. Ama onları görmezden gelip dikkatimi Damien'a odaklamaya devam ettim. Hepimiz onun uzun saatlerini ders çalışmaya ayırdığını ve okuduğu hiçbir şeyi unutmadığını çok iyi bilirdik. Bu tuhaf sorumun cevabını bilecek biri varsa, o da Damien'di.

"Bir çaylağın vücudu, Değişim'i reddetme yoluna girerse, geri dönüşü yoktur. Bütün kitaplar bunu açıkça belirtiyor. Neferet de böyle söylemişti. Zoey," Sesinin hiç bu kadar ciddi çıktığını duymamıştım. "Sorun ne?"

"Lütfen, lütfen, lütfen... Bana hasta olmadığını söyle..." Stevie Rae neredeyse ağlayacaktı.

"Hayır," dedim aceleyle. "Öyle bir şey değil. Ben iyiyim. Gerçekten."

Shaunee "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bizi korkutuyorsun," dedi Erin.

"Niyetim bu değildi," dedim. "Pekala, çok tuhaf görüneceğini biliyorum ama Elliott denen çocuğu gördüm."

"Ha? Ne?" İkizler aynı anda konuşmuşlardı.

"Anlamıyorum," dedi Damien. "Elliott geçen ay öldü."

Stevie Rae'nin gözleri iri iri açılmıştı. "Elizabeth gibi!" Ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan, büyük bir telaşla, nefes nefese "Zoey geçen ay doğu duvarının orada Elizabeth'in hayaletini gördüğünü sanmıştı," diye ekledi. "Size bir şey söylemedik; boşuna korkmanızı istemedik."

Elliott ve Neferet konusunu anlatmak üzere ağzımı açtım. Ama sonra geri kapattım. Onlara Neferet hakkında hiçbir şey söyleyemeyeceğimi ilk başta düşünmem gerekirdi. Vampirlerin hepsi bir noktaya kadar güçlü önsezilere sahiptiler. Ve Yüksek Rahibe Neferet'in önsezileri herkesinkinden daha güçlüydü. O kadar ki beyin okuduğu bile söyleyenebilirdi. Dört arkadaşım Elliott'u Neferet'in kanını emerek gördüğümü bilerek ortada dolaşırken, Neferet'in durumdan habersiz kalması gibi bir ihtimal yoktu.

Bu akşam şahit olduklarımı kendime saklamak zorundaydım.

"Zoey?" Stevie Rae elini kolumun üstüne koydu. "Bize anlatabilirsin."

Gülümsedim. Bunu yapabilmeyi bütün kalbimle isterdim.

"Geçen ay Elizabeth'in hayaletini gördüğümü sandım, evet. Ve bu akşam da Elliott'unkini gördüm," dedim.

Damien kaşlarını çattı. "Gördüklerin hayaletse, neden Değişim'i reddeden cavlakların iyileşip iyileşemediklerini sordun ki?"

Arkadaşımın gözlerinin içine baka baka yalan söyledim. "Çünkü hayalet gördüğüme inanmaktan daha kolay geldi. En azından ağzımdan çıkana kadar. Sonra birden saçmaladığımı fark ettim."

"Hayalet görsem ödüm patlardı," dedi Shaunee.

Erin de heyecanla kafasını sallıyordu.

Stevie Rae "Elizabeth'teki gibi miydi?" diye sordu.

Neyse ki en azından bu konuda yalan söylemek zorunda değildim. "Hayır. Daha gerçek gibiydi. Ama ikisini de aynı yerde, doğu duvarının orada gördüm. İkisinin gözlerinde de tuhaf, kırmızı bir ışık parlıyordu."

Shaunee ürperdi.

Erin "O lanet olası doğu duvarından uzak duracağıma kimsenin şüphesi olmasın," dedi.

Damien, her zamanki öğreten adam pozuyla, çenesini sıvazladı. "Zoey, kim bilir belki de bir özelliğin daha vardır. Belki de ölü çaylakları görebiliyorsundur."

Ne kadar iğrenç olsa da, söz konusu hayaleti etten ve kemikten oluşan gayet gerçek haliyle eğitmenimin kanını emerken görmüş olmasam, bunun da bir olasılık olabileceğini düşünebilirdim. Yine de bu iyi bir teori ve Damien'i oyalamak için uygun bir fırsat olabilirdi. "Haklı olabilirsin," dedim.

"Iyyk," dedi Stevie Rae. "Umarım değildir."

"Ben de öyle. Rica etsem, benim adıma araştırma yapabilir misin, Damien?"

"Tabii ki. Ayrıca çaylakların bu şekilde ortalıkta görünmesiyle ilgili bir referans olup olmadığını da kontol ederim."

"Teşekkürler. Çok iyi olur."

"Biliyor musun, bir ara eski Yunan tarihinde, eski mezarlara musallat olan vampir ruhlarıyla ilgili bir şeyler..."

Damien'in vaazına kulaklarımı tıkadım. Stevie Rae ve İkizlerin bana detaylı sorular sormak yerine, onun hayalet hikayelerine dalması işime gelmişti. Onlara, hele hele her şeyi paylaşmayı bu kadar isterken, yalan söylemekten nefret ediyordum. Gördüklerim beni gerçekten korkutmuştu. Neferet'in yüzüne bir daha nasıl bakacaktım?

Nala yüzünü yüzüme sürttükten sonra kucağıma yerleşti. Damien sonu gelmeyen vampir hayalet hikayelerini ballandıra ballandıra anlatırken, gözlerimi ekrana dikip kedimi okşamaya başladım. Sonra birden ne gördüğümün fakına varıp, Stevie Rae'nin elindeki uzaktan kumandayı almak için adeta yerimden fırladım. Nala tatsız bir miyavlamaya kucağımdan atladı. Onu yatıştırmakla kaybedecek vaktim yoktu. Hemen televizyonun sesini açtım.

Chera Kimiko akşam haberlerinin tekrarıyla karşımızdaydı.

"Birlik Lisesi'nin kaybolan ikinci öğrencisi, Brad Higeons'un bedeni bu akşam, müzenin güvenlik görevlileri tarafından Philbrook Müzesi bahçesindeki derede bulundu. Şu ana kadar ölüm sebebi resmen açıklanmamakla birlikte, bazı kaynaklar Fox Haber'e çocuğun, yaralanmaya bağlı kan kaybından öldüğü bilgisini geçtiler."

"Hayır." Kafamın öne arkaya sallandığını hissettim. Kulaklarımda korkunç bir uğultu vardı.

"Geçen ay Samhain Ritüeli'nde üzerinden geçtiğimiz dere," dedi Stevie Rae.

"Hemen şurası," dedi Shaunee.

"Karanlık Kızlar ritüellerini gerçekleştirmek için sık sık Philbrook'a geçerlerdi," dedi Erin.

Ve Damien hepimizin aklından geçen şeyi yüksek sesle söyleyiverdi. "Birisi, o çocukları vampirler öldürüyormuş gibi bir izlenim yaratmak istiyor."

"Belki de öldürüyorlardır." Niyetim, aklımdan geçenleri yüksek sesle söylemek değildi. Pişman olup ağzımı sımsıkı kapattım.

Stevie Rae şok olmuş gibiydi. "Neden öyle söyledin?"

"Ben... Bilmiyorum. Aslında öyle demek istemedim." Ne demek istediğimi ya da neden öyle konuştuğumu bilmediğim için saçmalıyordum.

"Korkttun tabi," dedi Erin.

"Tabii ki," dedi Shaunee. "Çocukların ikisini de tanıyordun. Üstüne üstlük bir de bugün lanet olası bir hayalet gördün."

Damien yine beni süzmeye başlamıştı. "Öldüğünü duymadan önce, Brad'le ilgili herhangi bir şey hissettin mi, Zoey?"

"Evet. Hayır." İç geçirdim. "Kaçırıldığını duyduğum anda, ölmüş olduğunu düşündüm," diye itiraf ettim.

"Başka bir şey hissettin mi? Daha fazlasını biliyor olabilir misin?"

Damien'in soruları hafızamı tetiklemişti sanki. Neferet'in sözleri beynimde yankılanmaya başlamıştı. ...*Çok tehlikeli... Daha fazla alamazsın... Böyle şeyleri anlayamaz ve beni sorgulayamazsın...* Dışarıdaki kar fırtınasıyla hiç alakası olmayan bir ürpertiyle titredim. "Hayır, başka bir şey hissetmedim. Odama gitsem iyi olacak." Hiçbirine bakamıyordum. Yalan söylemekten nefret ediyordum ve yanlarında biraz daha kalacak olursam, ağzımdaki baklayı çıkarabilirdim. "Yarınki ritüelin repliklerini tamamlamam gerek," dedim duygusuz bir sesle. "Dün gece pek uyuyamadım. Çok yorgunum."

"Tamam, hiç sorun değil," dedi Damien. "Seni anlıyoruz."

Ne kadar endişeli oldukları her hallerinden belliydi. Odadan çıkarken "Teşekkürler, çocuklar," diye mırıldandım. Stevie Rae bana yetiştiğinde merdivenlerin yarısına gelmiştim.

"Ben de odaya çıksam rahatsız olur musun? Başımda feci bir ağrı var. Sadece uyumak istiyorum. Çalışırken seni rahatsız etmem."

"Yok, sorun değil," dedim. Ona baktım. Çok solgun görünüyordu. Stevie Rae o kadar duyarlı bir kızdı ki, onları tanımıyor olmasına rağmen Chris ve Brad'in ölümlerinden fena etkilenmişti. Üzerine bir de benim hayalet hikayem eklenince zavallıcığın ödü patlamıştı. Kolumu omzuna attım ve kapımıza yaklaşırken kolunu sıktım. "Hey, her şey yoluna girecek."

"Biliyorum. Sadece yorgunum." Bana sırıtarak baktı ama her zamanki neşesinden eser yoktu.

Pijamalarımızı giyerken ikimiz de suskunduk. Nala kedi kapısından içeri süzülüp yatağımın üstüne sıçradı. Neyse ki o da, Stevie Rae de, derhal uyuyakaldılar. Böylece zaten tamamladığım ritüel repliklerini yazıyormuşum gibi rol yapmam gerekmeyecekti. Yapmam gereken başka bir şey vardı ve bundan en iyi arkadaşıma bile bahsetmek istemiyordum.

BÖLÜM ON SEKİZ

Vampir Sosyolojisi 415 kitabım, bilgisayar masasının üstündeki rafta, bıraktığım yerde duruyordu. Bu, daha ileri düzey, başka bir deyişle buradaki adıyla altıncı sınıfa ait bir ders kitapıydı. Buraya gelmemden çok kısa bir süre sonra, Neferet, Değişimimin diğer çaylaklardan bariz derecede farklı bir hızla ilerlediğini fark edince, bana bu kitabı vermişti. Beni üçüncü sınıf dersinden alıp altıncı sınıfınkine sokmak istemişti; ancak ben yeterince farklı olduğumu ve diğer çocukların gözünde tam bir ucubeye dönüşmemek için daha fazlasına ihtiyacımın olmadığını anlatarak onu bu fikirden vazgeçirmiştim. 415 numaralı dersin kitabını incelemem ve bu arada kafamda oluşan soruları onunla paylaşmam konusunda anlaşmıştık.

Pekala. Ben de bunu yapmak istemiştim ama her şey (her şey derken Karanlık Kızlar, Erik'le çıkmak, okuldaki diğer dersler ve diğerlerinden bahsediyordum) üst üste gelirken, kitabın kapağını dahi kaldıramamıştım.

Kulağa, en az hissettiğim kadar yorgun gelen bir iç çekişle kitabımı alıp yatağa girdim. Arkamı yastıklarla destekleyerek oturdum. Gün boyunca yaşadığım bütün korkunç olaylara rağmen,

kitabın içindekiler bölümünü tararken gözlerimin kapanmaması için büyük çaba harcamam gerekiyordu. Ve nihayet aradığım terimi buldum: Kan şehveti.

Bu kelimenin geçtiği pek çok sayfa vardı. İçindekiler bölümünü işaretleyip, konuyla ilgili ilk sayfayı açtım ve okumaya başladım. Giriş kısmı benim kendi başıma çözdüğüm şeylerden bahsediyordu. Değişim aşamalarını kat ettikçe, çaylakların kan zevkleri gelişiyordu. Kan içmek, tiksindirici bir şey olmaktan çıkıp lezziz bir kavrama dönüşüyordu. Bir çaylak Değişim sürecinde ilerledikçe, kan kokusunu uzaktan ayırt edebilir hale geliyordu. Metabolizmdaki değişiklikler yüzünden uyuşturucu ve alkolün etkisi azalıyordu. Bu etki yayıldıkça, kan içmenin etkileri de doğru orantılı olarak artıyordu.

"Şaka gibi," diye mırıldandım. Şarapla karıştırılmış çaylak kanı içmek bile bana inanılmaz bir baş dönmesi yaşatmıştı. Heath'in kanını içmekse, içimde bir patlama hissi uyandırmıştı. Sayfaları karıştırmaya devam ettim. Kanın ne kadar lezzetli olduğunu zaten biliyordum. Gözüm başlıklardan birine takılınca, durdum.

CİNSELLİK VE KAN ŞEHVETİ

İhtiyaç sıklığı, her ne kadar yaş, cinsiyet ve vampirin genel gücüne bağlı olarak değişse de, yetişkinlerin bedensel ve ruhsal sağlıklarını koruyabilmek için periyodik olarak insan kanıyla beslenmeleri gerekir. Bu nedenle, gelişimin ve sevgili Tanrıçamız Nyx'in, kan içme sürecini hem vampir hem de verici için zevkli hale getirmeleri son derece mantıklıdır. Daha önce öğrendiğimiz üzere, vampir tükürüğü insan kanının pıhtılaşmasını engelleyici bir özelliğe sahiptir. Ayrıca, vampir tükürüğü, kan içimi sırasında, insan ve vampir beyninin zevkle ilgili kısımlarını harekete geçiren endorfini salgılar ve hatta orgazma neden olabilir.

Gözlerimi kırpıştırırken elimle yüzümü ovuşturdum. Lanet olsun! Heath'in karşısında öyle sürtük gibi tepkiler vermemin bir nedeni olmalıydı zaten! Kan içerken tahrik olmam Değişim genlerimin kodladığı bir tepkiydi. Büyülenmiş halde, okumaya devam ettim.

Vampir ne kadar yaşlıysa, kan içimi sırasında salgılanan endorfin miktarı, dolayısıyla hem vampir hem de insan için tecrübe edilen zevkin miktarı artar.

Vampirler, yüzyıllar boyunca, kan içiminin neden olduğu coşkunun, insanların ırkımızı kötülemesinin başlıca nedeni olduğunu düşünmüşlerdir. İnsanlar, tiksindirici ve tehlikeli kabul ettikleri bir faaliyet sırasında onlara bu kadar yoğun bir zevk tattırabilmemizi bir tehdit olarak algılamış ve bizi yırtıcı hayvanlar olarak nitelemişlerdir. Esasında vampirler kan şehvetlerini kontrol edebilmektedirler. Bu yüzden insan donörler için çok düşük seviyede fiziksel tehlike söz konusudur. Asıl tehlike, kan içme ritüeli sonrasında sıkça gerçekleşen İşaretlemede yatmaktadır.

Tamamen tiksinmiş halde, bir sonraki sayfaya geçtim.

İŞARETLEME

İşaretleme olayı vampirin her beslenmesinde gerçekleşen bir konu değildir. Neden bazı insanların İşaretlenip diğerlerinin İşaretlenmediklerini anlamak için pek çok çalışma yapılmıştır. Duygusal bağlılık, vampirle insanın Değişim öncesi ilişkisi, cinsel oryantasyon ve kan içimi sıklığı gibi pek çok belirleyici faktör olsa da bir insanın bir vampir tarafından İşaretlenip işaretlenmeyeceğini öngörmek mümkün değildir.

Metin, vampirlerin kan bankasından kan alma olasılığına (ki bunlar çok az sayıda insanın varlığından haberdar olduğu ve o az sayıdaki insanın sessizlikleri karşılığında çok iyi para aldıkları

gizli kapaklı işlerdi) karşı canlı bir vericiden kan içerken nelere dikkat etmesi gerektiğinden bahsederek devam ediyordu. Sosyoloji kitabı insandan kan içilmesi konusunu hoş karşılamıyor ve bir insanın işaretlenmesinin ne kadar tehlikeli olduğu (sadece insanın vampire değil, vampirin de insana bağlandığı) konusunda uyarılar sıralıyordu. Bu kısmı okurken oturduğum yerde doğruldum. Midemde tuhaf bir bulantıyla, İşaretlemenin yerleşmesi durumunda vampirin insanın duygularını hissedebildiğini ve bazı durumlarda insanı aramasının ya da izini sürmesinin mümkün olduğunu okudum. Metnin bu bölümünde Bram Stoker'ın bir vampir Yüksek Rahibe tarafından İşaretlenmesi'nden ve Yüksek Rahibe'nin Nyx'e olan bağlılığının önce gelmesini anlayamamasından bahsediliyordu. Ve yaşadığı öfkeli kıskançlık, onu, herkesin çok iyi tanıdığı Drakula adlı eserinde İşaretlenmenin negatif yönlerini abartılı bir dille anlatmaya yöneltmişti.

"Hah, işte bunu bilmiyordum," dedi. On üç yaşında ilk okuduğumda, Dracula en sevdiğim kitaplardan biri olmuştu. Ünitenin bir kısmını es geçip bana dudaklarımı ısırtacak olan bölüme geldim.

ÇAYLAK-VAMPİR İŞARETLENMESİ

Bir önceki ünitede de anlatıldığı üzere, İşaretlenme ihtimali yüzünden, çaylakların insan vericilerden kan içmesi yasaklanmış, sadece kendi aralarında denemeler yapmalarına izin verilmiştir. Çaylakların birbirlerini İşaretleyemedikleri ispatlanmıştır. Bununla birlikte, yetişkin bir vampirin bir çaylağı İşaretlemesi mümkündür. Bu durum, çaylağın Değişim'ini tamamlamasının ardından, her iki vampir için de duygusal ve fiziksel komplikasyonlara sebep olabildiği için çaylak ve yetişkin vampirler arasında kan içimi katı biçimde yasaklanmıştır.

Neferet ve Elliott'un arasında geçen sahne bir kez daha gözümün önünde canlanmıştı. Kurtulmak için kafamı salladım. Hâlâ kafamı kurcalamaya devam eden Elliott'un ölü olması gerçeği bir yana, Neferet çok güçlü bir Yüksek Rahibe'ydi. Bir çaylağın (ölü bile olsa) kendisinden kan içmesine hiçbir surette izin vermemesi gerekirdi.

İşaretlemeleri bozmakla ilgili de bir bölüm vardı. Hemen okumaya başladım fakat fazlasıyla iç sıkıcıydı. Görünüşe bakılırsa, güçlü bir Yüksek Rahibe'nin olaya müdahil olmasını gerektiriyor ve özellikle insan açısından bol miktarda acı içeriyordu. Sonrasında da, İşaretlenmenin yeniden oluşmasına izin vermemek için insan ve vampirin birbirlerinden uzak durmaları şarttı.

Birden fena halde bitkin hissetmeye başlamıştım. Sahi, uyumayalı ne kadar olmuştu? Bir günü geçmişti. Çalar saatime baktım. Saat 6:10'du. Birazdan gün ağaracaktı. Kaskatı kesilmiş gibi ve çok yaşlı hissederek yerimden kalktım ve kitabı rafa bıraktım. Sonra odamızdaki büyük pencereyi örten ve ışığı tamamen bloke eden ağır perdeleri bir kenara çektim. Kar yağmaya devam ediyordu. Dünya, şafak öncesinin tereddütlü ışığında hülyalı ve masum görünüyordu. Gençlerin ölümü ve ölü çaylakların yeniden canlanması gibi korkunç şeylerin burada yaşandığına inanmak güçtü. Gözlerimi yumdum ve başımı pencerenin serin camına yasladım. Şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Çok yorgundum... Kafam karışıktı. İhtiyaç duyduğum cevapları bulmaya gücüm yoktu.

Uykulu beynimde farklı düşünceler kol geziyordu. Yatmak istiyordum ama camın soğuğu iyi gelmişti. Erik gün içinde geri dönecekti. Bu bana hem zevk hem suçluluk duygusu veriyor ve ister istemez Heath'i düşünmeme neden oluyordu.

Büyük olasılıkla onu İşaretlemiştim. Bu düşünce beni hem korkutuyor hem de cezbediyordu. Ayık bir Heath'e duygusal ve fiziksel olarak bağlanmak o kadar mı korkunç olurdu? Erik'le (ya

da Loren'la) tanışmadan önce, bu soruya vereceğim cevap büyük ihtimalle hayır olurdu. Hayır, korkunç olmazdı. Beni endişelendiren bunun korkunçluğu değil, bu ilişkiyi herkesten saklamak zorunda kalacak olmamdı. "Tabii ki yalan söyleyebilirim," düşüncesi fazlasıyla stres altındaki zihnimden, zehirli bir duman gibi geçip gitti. Neferet ve hatta Erik, bir ay kadar önce, henüz kan şehveti ve İşaretleme konusunda hiçbir bilgi sahibi olmadığım dönemde, Heath'in kanını içerek zor durumda kaldığımı biliyorlardı. Onu o zaman İşaretlemişim gibi davranabilirdim. Bu ihtimalden Neferet'e çoktan bahsetmiştim. Belki de Heath'le Erik'i bir arada görmeye devam edebilirdim.

Düşüncelerimin yanlış olduğunu biliyordum. İkisiyle eşzamanlı görüşmem, hem Erik hem Heath'e karşlı haksızlık olacaktı. Ama arada kalmıştım! Erik'i gerçekten önemsiyordum; üstelik benim dünyamda yaşıyor, Değişim ve yepyeni bir hayat tarzına uyum sağlamak gibi bazı konuları anlayabiliyordu. Ondan ayrılmak düşüncesi kalbimi acıtıyordu.

Fakat Heath'i bir daha hiç görmeyeceğimi ve kanını bir daha hiç tatmayacağımı düşününce de panik atak geçirecek gibi oluyordum. Benim için bu kadar kötüyse, Heath için en az zilyon kat daha kötü olmalıydı. Onu göreli bir ay olmuştu. Ve bunca zamandır, benimle karşılaşma ihtimaline karşılık, yanında bir jiletle geziyordu. Aramızda geçenler yüzünden içki ve ottan vazgeçmişti. Kendini kesmek ve kanını içmeme izin vermek konusunda da çok hevesli davranmıştı. Bunu hatırlayınca ürperdim. Ürpertimin nedeni kesinlikle alnımı yasladığım camın soğuğu değildi. Beni ürperten, arzuydu. Sosyoloji kitabı, kan şehvetinin ardındaki nedenleri, gerçeğini yansıtmayan mantıklı ve duygusuz kelimelerle açıklıyordu.

Heath'in kanını içmek benim için inanılmaz bir tahrik nedeni; tekrar tekrar yapmak istediğim bir şeydi. Yakında. Aslında tam şimdi. Heath'i, vücudunun sertliğini ve kanının inanılmaz

tadını düşünürken kendimi inlemekten alamıyordum.

Ve birdenbire, zihnimin bir kısmı çözülen bir iplik yumağı gibi havalanıp benden ayrıldı. Arıyor, iz sürüyordu. Nihayet karanlık bir odaya girdi ve bir yatağın üstüne eğildi. Nefesim kesilmişti. Heath!

Yatağında sırtüstü yatıyordu. Sarı saçları dağılmıştı; bu haliyle küçük bir çocuğa benziyordu. Pekala, kim olsa onun çok şirin olduğunu düşünürdü. Yani demek istediğim, vampirler son derece güzel ve yakışıklı olmalarıyla meşhurdular ve bir vampir bile Heath'in onlara özgü yakışıklılık skalasında en yüksek puanlardan birini hak ettiğini söylerdi.

Heath, varlığımı hissetmiş gibi, uykusunda kıpırdandı. Kafasını çevirdi ve üzerini örten çarşafı huzursuz bir tavırla tekmeledi. Üzerinde, tombul, yeşil kurbağalarla kaplı mavi bir boxer çamaşırdan başka bir şey yoktu. Kurbağaları görünce gülümsedim. Fakat boynunun yan tarafındaki ince, pembe çizgiyi görünce gülümsemem yüzümde donup kaldı.

Bu, jiletle açtığı ve benim kanını emdiği çiziğin iziydi. Kanının tadını bir kez daha alır gibiydim. Erimiş çikolataya benziyordu ama bence zilyon kat daha lezzetliydi.

Kendimi tutamayarak inledim. Aynı anda, Heath de uykusunda inledi.

"Zoey..." Bir kez daha huzursuzca kıpırdandı.

"Ah, Heath," diye fısıldadım. "İkimiz konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Aslında ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordum. Yorgunluğumu bir kenara bırakıp arabama atlamak, Heath'in evine gitmek, yatak odasının penceresinden, gizlice içeri girmek (bunu ilk yapışım olmayacaktı), boynundaki taze çiziği yeniden açmak, vücudumu vücuduna yaslayıp taze kanının tadını dudaklarımın arasında hissederken, hayatımın ilk seksini yapmak.

"Zoey!" Heath'in gözkapakları kıpırdanıyordu. İnleyerek elini çamaşırının ön tarafına uzattı ve...

Gözlerimi hızla açtığımda, yatakhanedeki odama geri dönmüştüm. Alnım pencereye yaslıydı ve nefes nefeseydim.

Cep telefonum titreyerek kısa mesaj geldiğini haber verdi. Telefonu açıp mesajı okurken ellerim titriyordu: Buradaymışsın gibi geliyor. Cuma günü buluşacağımıza söz ver.

Derin bir iç çektim ve Heath'e midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olan iki cümleyle cevap verdim: Söz veriyorum.

Telefonu kapattım. Sonra, Heath'in sıcaklığını, arzu uyandıran ve beni en az benim onu arzuladığım kadar arzulayan halini, boynundaki henüz tam olarak iyileşmemiş çiziği kafamdan atmaya çalışarak pencereden ayrılıp yatağıma döndüm. Saatim 8:27'yi gösteriyordu. Pencerenin önünde iki saatten fazla dikilmiştim demek! Vücudumun böyle kaskatı olmasına şaşmamak gerekirdi. Medya merkezine bir dahaki gidişimde İşaretlenme ve insanlarla vampirler arasındaki bağ konusunda daha fazla araştırma yapmak (hem de en kısa zamanda) konusunda aklımın bir köşesine not düştüm. Küçük başucu lambamı söndürmeden önce Stevie Rae'ye baktım. Yan yatmıştı. Sırtı bana dönüktü. Nefes alıp verişine bakılırsa derin uykudaydı. Neyse ki, en azından arkadaşlarım kan şehvetiyle dolu azgın bir ucubeye dönüştüğümün farkında değillerdi.

Heath'i istiyordum.

Erik'e ihtiyacım vardı.

Loren kafamı kurcalıyordu.

Ve hayatımın aldığı bu karmaşık durum karşısında ne yapacağımı bilmiyordum.

Yastığımı ikiye katladım. O kadar yorgundum ki ağır bir uyku ilacı almış gibi hissetmeme rağmen zihnim bir türlü devre dışı kalmıyordu. Uyandığımda, Erik'i ve büyük ihtimalle Loren'i görecektim. Neferet'le yüzleşmem gerekecekti. Büyük olasılıkla başarısızlığımı ya da en azından kendimi fena halde küçük düşürmemi (ki ikisi de gayet olası ihtimallerdi) izlemek için can

atan bir grup çocuğun önünde ilk ritüelimi gerçekleştirecektim. Ve tabii bir de Elliott'un hiç de hayalet gibi davranmayan, hayaletini görmüş olmam vardı. Yeni bir gencin daha ölmüş olmasından ve bu işte bir vampirin parmağı olması ihtimalinin her geçen gün biraz daha artmasından bahsetmiyordum bile.

Gözlerimi yumdum; vücuduma gevşemesi talimatını verirken zihnimi . . . mesela . . . karın ne kadar keyifli olduğu gibi güzel konulara odaklamaya çalıştım.

Bir süre sonra yorgunluğum beni tamamen esir aldı ve büyük bir minnet duyarak uykuya daldım.

BÖLÜM ON DOKUZ

Kedi biçimli kar taneleriyle örtülen rüyamdan kapımın hızla vurulmasıyla uyandım.

"Zoey! Stevie Rae! Geç kalıyorsunuz!" Shaunee'nin sesi kapının diğer tarafından, havluya sarılmış can sıkıcı bir çalar saat gibi, boğuk fakat telaşlı geliyordu.

"Pekala, pekala. Geliyorum." Nala yüksek sesle homurdanırken yatak örtümü açtım. Kurma zahmetine girmediğim başucu saatime baktım. Ne de olsa okul günü değildi ve genelde günde sekiz, dokuz saatten fazla uyumazdım.

"Lanet olsun!" diyerek gözlerimi kırpıştırdım. Saat akşamın 21:59'unu gösteriyordu. On iki saatten fazla mı uyumuştum yani? Kapıya giderken, Stevie Rae'nin bacağını sarsmak için kısa bir süre duraksadım.

Uykulu bir sesle "Hıı...." diye mırıldandı.

Kapıyı araladım. Shaunee bana bakıyordu.

"Gün boyunca uyumak mı? Lütfen yani. Vaktinde uyanmayı başaramıyorsanız, geç yatmaktan vazgeçin. Erik yarım saat sonra monoloğunu sunacak."

"Ah, Tanrım!" Uyanmaya çalışırken yüzümü ovaladım. "Ben onu tamamen unutmuşum."

Shaunee gözlerini çevirdi. "Elini çabuk tutup giyinsen iyi olur. O solgun suratına biraz makyaj yapmayı ve şu kepaze saçlarını düzeltmeyi de unutma. Erkek arkadaşın her yerde seni arıyor."

"Tamam, tamam. Kahretsin. Sen ve Erin de..."

Shaunee elini havaya kaldırıp beni susturdu. "Lütfen. Biz icabına baktık bile. Şu anda Erin oditoryumda hepimiz için yer tutuyor."

Stevie Rae "Anne, sen misin?" diye mırıldanıyordu. Belli ki hâlâ uykudaydı. "Bugün okula gitmek istemiyorum."

Shaunee bir homurtu çıkardı.

"Elimizi çabuk tutacağız. Siz bizim için yer tutun, yeter." Kapıyı kapatır kapatmaz Stevie Rae'nin yanına koştum. "Uyan!" Omzunu sarstım. Yerinden sıçradı ve bana kaşlarını çatarak baktı.

"Ha?"

"Stevie Rae, saat on olmuş. Akşam. Bin yıldır uyuyoruz ve geç kaldık."

"Ha?"

"Kalk diyorum sana." Uyuyakalmamın hıncını ondan çıkarıyordum.

"Ne?" Boş gözlerle saatine baktı. "Ah, Tanrım. Geç kalmışız."

Gözlerimi çevirdim. "Deminden beri ne anlatıyorum? Ben üzerime bir şeyler geçirip, saçımı ve makyajımı yapacağım. Sen hemen duşa dalsan iyi olur. Berbat görünüyorsun."

"Tamammmm..." Sendeleyerek banyoya yürüdü.

Üzerime kot pantolon ve siyah bir kazak geçirdikten sonra hemen makyaj yapmaya başladım. Erik'in yarışmada sahnele-

diği monoloğu okulda tekrarlayacağını tamamen unutmuştum. Aslında yarışmadan nasıl bir sonuç alacağına da pek kafa yormamıştım; bu bir kız arkadaş için hiç şık bir tutum sayılmazdı. Herkesin gözünde, Erik'i, Afrodit'in örümcek ağından kurtulur kurtulmaz kapan şanslı kızdım. Tabii ki onun gibi birine sahip olduğum için şanslıydım. Bunu Heath'in kanını emerken ya da Loren'la flört ederken de hatırlasam hiç fena olmazdı.

Stevie Rae kısa sarı saçlarını havluyla kurulayarak banyodan çıktı. "Uyuyakaldığım için özür dilerim." Üstünde benimkilere çok benzeyen bir kıyafet vardı. Solgun ve yorgun haline bakılırsa, hâlâ tam olarak uyanabilmiş değildi. Bir kedi gibi gerinerek esnedi.

"Hayır, hata bende." Biraz önce üzerine saldırdığım için kendimi çok kötü hissediyordum. "O kadar uykusuz kalınca, bir türlü uyanamayacağımı tahmin edip saati kurmam gerekirdi." Son günlerde Stevie Rae'nin de pek fazla uyuyamadığı doğruydu. En yakın arkadaşım olarak ne kadar stres yüklü olduğumu biliyordu. İkimizin de uzun ve koma misali derin uykuya ihtiyacımız vardı.

"Bir iki dakikaya kalmaz hazır olurum. Biraz rimel ve dudak parlatıcısı süreceğim o kadar. Saçlarım hemen kurur zaten."

Beş dakika içinde odadan çıkmıştık. Kahvaltı edecek vaktimiz olmadığı için hemen yatakhane binasından çıkıp oditoryuma koştuk. Programın iki dakika içinde başlayacağını ilan eden anons eşliğinde Erin'in bizim için ayırdığı koltuklara yerleştik.

"Erik iki saniye öncesine kadar burada seni bekliyordu," dedi Damien. Jack'in yanında oturduğunu görmek hoşuma gitmişti. İkisi gerçekten çok hoş bir çift olacaklardı.

"Çok kızgın mı?" diye sordum.

"Bana sorarsan şaşkın demek daha doğru olur," dedi Shaunee.

"Ya da endişeli. Bence endişeli bir hali de vardı," dedi Erin.

İç çektim. "Ona uyuyakaldığımı söylemediniz mi?"

"Bence ikizimin söylediği gibi endişelenmesinin nedeni buydu zaten," dedi Shaunee.

"Ona iki arkadaşının öldüğünü anlattım. Erik zor bir zaman geçirdiğini anladığı için o kadar endişeli görünüyordu," dedi Damien, Shaunee ve Erin'e ters ters bakarak.

Erin "Ben sadece Erik'in ekilmeyi hak etmeyecek kadar hoş bir çocuk olduğunu söylüyordum," dedi.

"Aynen öyle, İkiz," dedi Shaunee.

"Ben zaten..." diyecek oldum ama ışıkların sönmesiyle lafım yarıda kaldı.

Drama dersi öğretmeni Profesör Nolan sahneye çıktı ve aktörlerin klasiklerle eğitilmelerinin ne kadar önemli olduğunu ve Shakespeare monolog yarışmasının dünyadaki vampirler için ne kadar önemli olduğunu anlattı. Dünya üzerindeki yirmi beş Gece Evi'nin herbirinin, yarışmaya en güçlü beş adaylarıyla katıldığını; bunun 125 yetenekli çaylağın rekabet etmesi anlamına geldiğini hatırlattı.

Stevie Rae'nin kulağına "Tanrım. Erik'in bu kadar çok çocukla mücadele etmek zorunda kalacağından haberim yoktu," diye fısıldadım.

"Erik büyük olasılıkla hepsinin canına okumuştur. O harika biri." Stevie Rae bunu söyledikten sonra bir kez daha esneyip öksürdü.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Berbat görünüyordu. Hâlâ nasıl bu kadar yorgun olabilirdi ki?

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Boğazım şiş gibi."

İkizler aynı anda "Şışşt," dediler.

Dikkatimi yeniden Profesör Nolan'a çevirdim.

"Yarışma sonucu bugüne, yani bütün öğrencilerin okullarına

dönene kadar gizli tutuldu. Bizim yarışmacılarımızı tek tek takdim ederken, aldıkları dereceyi de açıklayacağım. Her biri yarışmada sergiledikleri monologları bir de sizlere sunacaklar. Ekibimizle ne kadar gurur duyduğumuzu söze dökmem mümkün değil. Hepsi de müthiş iş çıkardılar." Prof. Nolan'ın yüzünde güller açıyordu. Sonra ilk yarışmacıyı takdim etti. Kaci Crump. Dördüncü sınıftan, çok tanımadığım bir kızdı. Şirin bir kıza benzemekle birlikte, genelde çok sessiz ve utangaç bir hali vardı. Onun Karanlık Kızlar'a üye olduğunu sanmıyordum. Bize katılması için bir davetiye göndermeye karar verdim. Profesör Nolan, Kaci'nin Kuru Gürültü[10] adlı oyundan Beatrice'in monoloğunu sergileyeceğini ve yarışmada elli ikinci olduğunu ilan etti.

Kaci'yi çok başarılı bulmuştum ama sonraki çocuk, Cassie Kramme beni büyülemişti. Yarışmayı yirmi beşinci sırada tamamlamıştı. *Venedik Taciri*'nden Portia'nın meşhur tiradını sunacaktı. Tiradı hemen tanımıştım çünkü GAL'deki ilk senemde ezberlemiştim. Cassie'nin rol yeteneğinin yanında benden bahsetmek ayıp olurdu. Onun da Karanlık Kızlar'ın üyesi olduğunu sanmıyordum. Afrodit, Drama Kraliçeliği konusunda rakip barındırmak istememiş olmalıydı. Çok şaşırdım doğrusu!

Bir sonraki oyuncuyu, Erik'in arkadaşı olduğu için tanıyordum. Cole Clifton uzun boylu, sarışın ve çok hoş bir çocuktu. Romeo'nun *"Sen, göz kamaştıran bir parlaklık veriyorsun geceye..."* tiradıyla yirmi ikinci olmuştu. İyiydi. Hem de çok çok iyi. Shaunee ve Erin'in (özellikle Shaunee'nin) beğeni dolu sesler çıkardıklarını duyabiliyordum. Sunumunu tamamladığında salon alkıştan yıkılıyordu. Hımmm... Shaunee'yle Cole'un arasını yapmak konusunda Erik'le konuşmam gerekecekti. Bana göre, beyaz çocuklar renkli kadınlarla çıkmalıydı. Ufuklarını geliştirmeleri açısından iyiydi (özellikle Oklahomalı beyaz çocuklar için).

Renkli kadınlar demişken, dördüncü oyuncu Deino'ydu. De-

10 Much Ado About Nothing, Shakespeare

ino insanın ağzını bir karış açık bırakan, ölünesi saçları ve vanilyalı latteyi andıran müthiş bir teni olan bir kızdı. Afrodit'in yakın çevresinde yer alıyordu; en azından eskiden. Afrodit'in Dolunay Ritüeli sırasında tanışmıştık. Deino, Afrodit'in en iyi üç arkadaşından biriydi. Üç kız, Gorgon ve Scylla'nın kız kardeşlerinin isimlerini almışlardı: Deino, Enyo ve Pemphredo. Tercüme edilmiş haliyle: Korkunç, Savaşçı ve Eşek Arısı.

İsimleri onlara kesinlikle çok yakışıyordu. Üçü de nefret dolu ve bencil kaltaklardı. Samhain Ritüeli sırasında Afrodit'i yüzüstü bırakıp kaçmışlardı. Bildiğim kadarıyla o günden beri de konuşmuyorlardı. Tamam, Afrodit her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı ve cadalozun tekiydi ama ben de her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıp, cadılık edebilirdim ama Stevie Rae, İkizler ya da Damien'in bana sırt çevireceklerini hiç sanmıyordum. Bana gıcık olabilirlerdi belki, evet... Aklımı kaçırdığımı söyleyebilirlerdi, tamam. Ama beni yüzüstü bırakıp arkalarına bakmadan gitmek... Asla.

Profesör Nolan, Deino'yu takdim ederken, yarışmayı on birinci sırada tamamladığını belirtti. Kleopatra'nın ölüm tiradını sahnelemişti. Çok iyi olduğunu itiraf etmeliydim. Gerçekten iyiydi. Onu izlerken, yeteneğinden o kadar etkilenmiştim ki, kendimi kindar cadılığını ne kadarını Afrodit'in etkisine borçlu olduğumuzu düşünmekten alamadım. Karanlık Kızlar'ı devraldığımdan beri, Afrodit'in arkadaşlarından hiçbiri sorun yaratmamıştı. Aslında şimdi düşünüyordum da, Korkunç, Savaşçı ve Eşek Arısı göze batmamaya özen gösterir gibiydiler. Hah. Pekala, Afrodit'in yakın çevresinden birini Öğrenci Temsil Konseyi'ne almaktan bahsetmiştim ya, belki de Deino doğru seçim olabilirdi. Bu konuyu Erik'e danışabilirdim. Belki Afrodit ortalıkta olmayınca, Deino'ya şans vermeyi düşünebilirdim (Yine de içimden, keşke adı bu kadar rahatsız edici olmasaydı diye geçiriyordum).

Öğrenci Temsilcisi olan arkadaşlarıma, Korkunç'u Konsey'imize almayı düşündüğümü nasıl söyleyeceğimi kestirmeye

çalışırken, Profesör Nolan yeniden sahnede belirdi. Gözleri ışıl ışıldı. Patlamaya hazır bir hali vardı. İçimde müthiş bir ürperti hissettim. Erik ilk ona girmiş olmalıydı!

"Bu akşam son olarak Erik Night'ı izleyeceğiz. Üç sene önce İşaretlendiği günden beri, her zaman müthiş bir yetenek oldu. Öğretmeni ve eğitmeni olmaktan onur duyuyorum. Lütfen, sevgili Erik'i kuvvetli bir şekilde alkışlayalım. Çünkü o Uluslararası Shakespeare Monolog Yarışması'nda birinci olarak bunu çoktan hak etti."

Oditoryum alkış sesleriyle inlerken Erik gülümseyerek sahneye çıktı. Ne kadar yakışıklı olduğunu nasıl unutabilmiştim? Uzun boyluydu –Cole'dan bile daha uzundu– ve Süpermen'inki gibi dalgalı simsiyah saçları vardı. Masmavi gözleri, yaz göğü gibi parlak ve aydınlıktı. Diğerleri gibi o da siyahlar içindeydi. Göğsünde, beşinci sınıfları simgeleyen altın renkli arma –Nyx'in peşinde yıldızları sürükleyen arabası– parlıyordu. Size şu kadarını söyleyeyim, siyah ona çok yakışıyordu.

Sahnenin ortasına kadar yürüdü, durdu ve doğruca (ve bariz şekilde) gözlerimin içine bakarak gülümseyerek göz kırptı. O kadar yakışıklıydı ki bir an öleceğimi sandım. Sonra başını eğip bizleri selamladı. Kafasını kaldırdığında, on sekiz yaşındaki çaylak Erik Night değildi artık. Bir şekilde, hepimizin gözleri önünde, bir oda dolusu şüpheci insana, Venedikli bir prensesin nasıl olup da ona (onun da prensese) aşık olabildiğini anlatmaya çalışan Mağribi bir savaşçıya dönüşmüştü.

"Babası severdi beni, çağırırdı sık sık evine;
Anlatmamı isterdi durmadan hayatımın hikayesini.
Baştan başa anlatırdım bütün hayatımı ben de
Bu arada dinleyeni etkileyen tehlikeleri ,

Nefes kesici kazaları, karada, denizde..."

Ne ben, ne de salonu dolduran diğer izleyiciler, Erik, Othello'ya dönüşürken, gözlerimizi ondan alamıyorduk. Tıpkı benim kendimi onu Heath'la karşılaştırmaktan alamamam gibi. Heath de, kendine göre, Erik kadar başarılı ve yetenekliydi. Kırık Ok'un yıldız oyun kurucusuydu; önünde parlak bir kolej hayatı ve hatta belki de profesyonel futbol kariyeri uzanıyordu. Heath bir liderdi. Erik bir liderdi. Heath'in futbol oynayışını seyrederek büyümüş, onunla gurur duymuş, onun için tezahürat yapmıştım. Fakat yeteneği hiçbir zaman, Erik'inki gibi ağzımı bir karış açık bırakmamıştı. Heath'in nefesimi kestiği tek olay, tenini çizip bana kanını sunduğu andı.

Erik monoloğuna kısa bir ara verip sahnenin en ucuna kadar ilerledi. O kadar yakındı ki, elimi uzatsam ona dokunabilirdim. Sonra Desdemona'yla konuşur gibi, gözlerimin içine bakarak Othello'nun tiradını tamamladı:

'Keşke dinlememiş olsaydım,' dedi, ama yine de
'Tanrı beni de böyle bir erkek yaratsaydı,' diye hayıflandı.
Sonra da şöyle deyip teşekkür etti bana:
'Beni seven bir dostunuz varsa,
Ona hikayenizi anlatmayı öğretin, yeter.'
Gönlünü kaptırabilirmiş böyle birine.
Ben de bunu fırsat bilip teklifte bulundum ona.
O, beni başımdan geçmiş tehlikeler için sevdi,
Ben de onu, anlattıklarıma acıdı yine.[11]

Erik parmaklarını dudaklarına götürdükten sonra resmi bir öpücük sunar gibi bana doğru uzattı. Sonra parmaklarını kalbine bastırıp başını eğdi. Seyirciler onu, tezahüratlar eşliğinde ayakta

11 *Othello*, Özdemir Nutku'nun çevirisi

alkışlıyorlardı. Stevie Rae hemen yanı başımda, gözlerini kurulayarak gülüyordu.

"O kadar romantikti ki neredeyse altıma edecektim," dedi.

"Ben de öyle," dedim gülerek.

Sonra Profesör Nolan bir kez daha sahneye çıktı. Sunumların sona erdiğini ilan ettikten sonra herkesi lobideki peynir-şarap resepsiyonuna davet etti.

"Haydi, Z," dedi Erin elimi tutarak.

"Evet, senden bir an bile ayrılmayacağız; çünkü Erik'in şu arkadaşı, Romeo acayip yakışıklı," dedi Shaunee diğer elime yapışırken. İkizler beni kalabalığın arasında çekiştirirken, Damien ve Stevie Rae'ye çaresiz gözlerle baktım. Görünüşe bakılırsa, bize sonradan katılmaları gerekecekti. İkizler tamamen kontrolden çıkmış haldeydiler.

Oditoryumdan çıkmaya uğraşan kalabalığın arasından yüzeye çıkan üç mantar gibi fırlayarak kapıya ulaştık. Ve işte, Erik lobinin kulise açılan kapısının yanında duruyordu. Göz göze geldiğimiz anda Cole'la sohbetini kesip bana doğru yürüdü.

"Mımmm," dedi Shaunee. "Çooooookkkk süper bir çocuk."

"Her zamanki gibi, tamamen hemfikiriz, İkiz," dedi Erin hülyalı hülyalı iç geçirerek.

Erik yanımıza ulaşırken, öylece durup bir moron misali sırıtmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Gözlerinde bir hayli haylaz bir gülümsemeyle elimi tutup öptü ve önümde reverans yaparken, bütün salona yayılan güçlü aktör sesiyle "Merhaba, tatlı, Desdemona," dedi.

Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. Kıkırdadım. Erik beni kollarının arasına çekerken çok iyi tanıdığım, nefret dolu gülüşle irkildim. Afrodit, üzerinde göz alıcı kısacık, siyah bir etek ve yüksek topuklu çizmelerle yanımızdan geçip giderken (aslında daha ziyade kıvırtırken demeliydim; Tanrım, bu kızın müt-

hiş bir popo sallama kabiliyeti var!) gülüyordu. Erik'in omzunun üstünden, ona baktım. Afrodit'in dudaklarından dökülmese dost canlısı sayılabilecek, ipeksi bir sesle "Sana Desdemona diye sesleniyorsa, dikkatli olmanı öneririm," dedi. "Onu aldattığına dair en ufacık bir şüphesi bile olsa, seni yatağında boğacak demektir. Ama sen onu asla aldatmazsın, değil mi?" Sonra sarı ve kusursuz saçlarını arkaya atarak ve kalçalarını savurarak uzaklaştı.

Birkaç saniye boyunca hiç kimse konuşmadı. Sonra İkizler, eşzamanlı olarak, "Sorunlu," dediler. "Bu kız gerçekten sorunlu." Ve herkes güldü.

Benim dışımda. Tek düşünebildiğim, Afrodit'in Loren'la beni medya merkezinde görmüş olduğuydu. O sahne, gerçekten de benim Erik'i aldattığım hissini uyandırabilecek bir sahneydi. Yoksa Erik'e bir şeyler söyleyeceğini mi ima etmişti? Tamam, Erik'in beni yatağımda boğabileceği gibi bir şüphe taşımıyordum ama ona inanır mıydı acaba? Dahası, Afrodit'in kusursuz görünümü, bana sadece buruşuk bir kot pantolon ve sıradan bir kazak giydiğimi hatırlatmıştı. Saçlarımın ve makyajımın çok daha iyi günler gördüğü kesindi. Hatta yanağımda hâlâ yastık izleri olabilirdi.

"Seni kızdırmasına izin verme," dedi Erik yumuşacık bir sesle.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Elimi tutuyor ve bana gülümsüyordu. "Merak etme, kızdıramıyor," dedim neşeli bir sesle. "Ayrıca, kimin umurunda? Sen yarışmayı kazandın. Bu harika bir şey, Erik! Seninle nasıl gurur duyduğumu anlatamam." Onu bir kez daha kucakladım. Temiz kokusu ve uzun boyuyla bana iyi geliyordu. İnsanlar oditoryumdan akın akın çıkarken, çevremiz bir anda kalabalıklaşmıştı.

"Erik, yarışmayı kazanmış olman süper," dedi Erin. "Gerçi şaşırdığımızı söyleyemeyiz. Sahnede kesinlikle müthişsin!"

"Kesinlikle," dedi Shaunee. Kafasıyla Cole'ün durduğu tarafı işaret ederek "O da süper bir Romeo," dedi.

Erik sırıttı. "Böyle düşündüğünü ona da söyleyeceğim."

"Ona, Juliet'ine biraz esmer şeker katmak isterse, fazla uzaklara bakmasına gerek olmadığını da söyle."

"İkiz, bana sorarsan, eğer Juliet siyahi olsaydı, Romeo'yla böyle berbat bir sonları olmazdı. Yani biz olsak o uyku ilacı zımbırtısını içmeden ve talihsiz aile meseleleri yüzünden bu noktaya gelmeden önce, iyi düşünürdük."

"Kesinlikle," dedi Shaunee.

Hiçbirimiz zaten bariz olan detaya –Erin'in sarı saçları ve masmavi gözleriyle siyahiliğin kıyısından dahi geçmediği gerçeğine– değinmedik. Shaunee'yle ikisinin ikizlik haline, bu cevabını yadırgamayacak kadar alışmıştık.

Damien, peşinde Jack'le yanımızda gelmişti. "Erik, müthiştin!"

"Tebrikler." Jack biraz utangaç ve bir o kadar da içten bir sesle konuşmuştu.

Erik ikisine de gülümsedi. "Teşekkürler, çocuklar. Hey, Jack. Gösteriden önce, bize katılmana ne kadar memnun olduğumu ifade edemeyecek kadar gergindim. Yeni bir oda arkadaşı çok iyi gelecek."

Jack'in sevimli yüzü aydınlanmıştı. Erik'in elini sıktım. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Erik, göz alıcı ve yetenekli olduğu kadar iyi bir insandı. Onun durumunda olup da üçüncü sınıftaki yeni oda arkadaşını yok sayacak ve daha da kötüsü odasını bir "ibneyle" paylaşmaktan bariz biçimde rahatsız olacak çok insan vardı. Erik hiç öyle biri değildi ve ben onu, odasını gay bir çocukla paylaşmaktan delice tırsacağından emin olduğum Heath'le karşılaştırmaktan kendimi alamıyordum. Heath nefret dolu biri değildi ama tipik bir Oklohama genciydi ki bu da dar görüşlü homofobik bir insan olmakla denkti. Sahi, Erik'in nereli olduğunu hiç sormamıştım. Tanrım, ben feci bir kız arkadaştım.

"Zoey, beni duydun mu?"

"Ha?" Damien'in sorusu beni düşüncelerimden sıyırmıştı. Ama hayır, onu duymamıştım.

"Alo! Dünyadan Zoey'e. Saatin kaç olduğunu farkında mısın, diye sordum. Ve Dolunay Ritüeli'nin gece yarısı başlayacağının?"

Duvardaki saate baktım. "Ah, lanet olsun!" Saat 23:05'ti. Üstümü değiştirip hobi salonuna gitmem, çember mumlarını satmam, elementleri simgeleyen beş mumun yerlerinde olduklarından emin olmam ve Tanrıça'nın masasını kontrol etmem gerekiyordu. "Erik, çok üzgünüm ama gitmem gerek. Ritüelden önce yapmam gereken bir milyon iş var." Dört arkadaşımla göz teması kurarak "Çocuklar, sizin de benimle gelmeniz gerek," dedim. Kafalarını salladılar. Yeniden Erik'e döndüm. "Ritüele geliyorsun, değil mi?"

"Evet. Ritüel demişken, sana New York'tan bir şey getirdim. Bir dakika bekle, hemen getireyim."

Hızlı adımlarla oditoryumun kulis kapısına gitti.

Erin "Yemin ederim, gerçek olamayacak kadar müthiş biri," dedi.

"Arkadaşının da onun gibi olduğunu umalım," dedi Shaunee, Cole'a cilveli bir gülümsemeyle bakarken. Cole'un onu karşılıksız bırakmadığı gözümden kaçmamıştı.

"Damien, benim için ökaliptus ve adaçayı bulabildin mi?" Daha şimdiden gerilmeye başlamıştım. Lanet olsun! Bir şeyler yemeliydim. Midem kasılmaya başlamış boş bir keseydi.

"Endişelenme, Z. Ökaliptusu aldım. Üstelik adaçayıyla birlikte saç örgüsü haline bile getirdim," dedi Damien.

Stevie Rae "Her şey yolunda gidecek," dedi.

"Evet, gerilmene hiç gerek yok," dedi Shaunee.

"Biz yanında olacağız," dedi Erin.

Gülümsedim. Onlar gibi dostlarım olduğu için çok şanslıydım. Ve Erik dönmüştü. Bana elindeki büyük beyaz kutuyu uzattı. Açmadan önce kısa bir an tereddüt ettim. Shaunee "Z, biraz daha açmazsan, ben açıyorum," dedi.

"Aynen öyle," dedi Erin.

Kutunun üstündeki süslü fiyongu açtım ve kapağı kaldırdım. Ve iç geçirdim. Kutunun içinde ne olduğunu görecek kadar yakınımda duran herkesle birlikte. Gördüğüm en güzel elbiseydi. Siyahtı ama gümüşi ipliklerle dokunmuştu ve ışığın denk düştüğü yerleri, gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyordu.

"Erik, çok güzel," dedim. Sesim güçlükle çıkmıştı çünkü ağlayıp kendimi küçük düşürmeme ramak kalmıştı.

"Karanlık Kızlar'ın lideri olarak ilk ritüelinde özel bir şey giymen gerektiğini düşündüm."

Bütün arkadaşlarımın gözü önünde kucaklaştık. Sonra hızla oradan ayrılıp hobi salonuna gitmem gerekti. Elbiseyi göğsüme bastırırken, Erik bana böyle inanılmaz bir hediye seçerken, benim Heath'in kanını emmek ve Loren'la flört etmek gibi uğraşlarım olduğunu düşünmek dahi istemiyordum. Bir taraftan da beynimin içinde hiç durmadan aynı sözleri tekrar eden sesi duymazdan gelmeye çalışıyordum: *Onu hak etmiyorsun... Onu hak etmiyorsun... Onu hak etmiyorsun.*

BÖLÜM YİRMİ

"Shaunee, Erin ve Stevie Rae, siz işe beyaz mumları yakarak başlayın. Damien, sen elementlerin renkli mumlarını yerleştirirsen, ben de Nyx'in masasını halledebilirim."

"Kolay," dedi Shaunee.

"Olay," dedi Erin.

Stevie Rae "...." diye ekleyerek İkizler'in ona gözlerini çevirerek bakmalarına neden oldu.

Damien "Element mumları hâlâ erzak odasında mı?" diye sordu.

Mutfağa doğru yürürken "Evet," diye seslendim. Nyx'in masası için, taze meyve, peynir ve etlerle dolu bir tepsiyi önceden hazır ettiğim için memnundum. Tek yapmam gereken buzdolabından tepsiyle birlikte bir şişe şarap çıkarmak ve masayı beyaz mumlarla süslemekti. Masanın üstünde oymalı bir kadeh, uzun, zarif bir çakmak, Nyx'in güzel bir heykeli ve çembere davet edeceğim son element olan ruhu temsil edecek mor mum çoktan hazırdılar. Masa, Nyx'in çocuklarına, vampirlere ve çaylaklara bahşettiği kutsamaların zenginliğini sembolize ediyordu. Tanrıça'nın masasını kurmak hoşuma gitmişti. Beni sakinleştirmişti; bu gece buna çok ihtiyacım vardı doğrusu. Yemekleri ve şarabı düzenle-

dim ve zihnimde on beş dakika sonra –saate bakınca midem iyice kasılmıştı– ritüelde kullanacağım kelimeleri tekrarlıyordum. Çaylaklar hobi salonuna gelmeye başlamışlardı. Fakat İkizler'in ve Stevie Rae'nin çemberi oluşturacak mumları yakışını, köşelere toplanmış küçük gruplar halinde, uzaktan ve sessizce izliyorlardı. Belki de bu gece gerilmek konusunda yalnız değildim. Karanlık Kızlar'a benim liderlik etmem büyük bir değişimdi. Afrodit'in liderlik yaptığı son iki sene içinde grup, diğerlerini dışlayan, onları kullanıp alay konusu yapan, züppe bir kulübe dönüşmüştü.

Bu akşam bir şeyler değişiyordu.

Arkadaşlarıma baktım. Salona gelmeden önce hepimiz telaşla üstümüzü değiştirmiştik. Erik'in bana armağan ettiği o inanılmaz elbiseye uyum sağlamak için herkes simsiyah giyinmişti. Kendime belki de zilyonuncu defa baktım. Elbise düz fakat kusursuzdu. Derin sayılabilecek, yuvarlak bir yakası vardı ama Afrodit'inki gibi fahişe havası yoktu. Uzun kolluydu ve bele kadar vücuduma oturduktan sonra, kalçalarımdan aşağı zarif dökümlerle iniyordu. Gümüş iplikleri, mum ışığında her hareket edişimde parlıyordu. Parlayan tek şey elbise değildi. Boynumda, gümüş bir zincirin ucunda parlayan kolyeyi de unutmamak gerekirdi. Karanlık Kızlar ve Erkekler'in her biri, benzer kolyeler taşıyorlardı. Benimkiyle aralarında sadece iki fark vardı: Birincisi, benim kolyemdeki üç hilal şekline lal taşları yerleştirilmişti ve sadece benimki ölen çocuğun yanında bulunan kolyeyle birebir aynıydı. Tamam, bulunan kolye benimki değildi. Ama benimkinin tıpatıp aynısıydı.

Hayır. Bu akşam olumsuz düşüncelerin beynime süzülmesine izin vermeyecektim. Sadece olumlu şeylere, kendimi ilk çember ayinimi ve ritüelimi yönetmeye hazırlamaya konsantre olacaktım. Damien, üzerine dört elementi simgeleyen farklı renklerdeki mumları yerleştirdiği tepsiyle salona dönmüştü: Hava için sarı, ateş için kırmızı, su için mavi, toprak için yeşil. Ben mor

ruh mumumu çoktan Nyx'in masasına yerleştirmiştim. Arkadaşlarımın siyah kıyafetleri ve gümüş Karanlık Kızlar madalyonlarıyla ne kadar müthiş göründüklerini düşünerek gülümsedim: Stevie Rae, çemberin, toprağa ait olan kuzey noktasındaki yerini almıştı. Damien ona yeşil mumu verdi. Onları seyrettiğim için gördüğüm şeyi yanlış algılıyor olmam mümkün değildi. Muma dokunduğu anda, Stevie Rae'nin gözleri iri iri açıldı ve çığlıkla iç çekiş arası garip bir ses çıkardı. Damien telaşla geri çekilirken, tepsideki mumları düşürmekten son anda kurtuldu.

"Sen de hissettin mi?" Stevie Rae'nin sesi biraz tuhaf çıkıyordu.

Damien de titrek görünüyordu ama kafasını salladı ve "Evet," dedi. "Ayrıca kokuyu da aldım."

İkisi de dönüp bana baktılar.

"Şey, Zoey. Biraz buraya gelir misin?" Damien'in sesi yeniden normale dönmüştü. Onları izliyor olmasam, sadece mum konusunda fikir danışmak için beni çağırdıklarını sanabilirdim.

Fakat izliyordum ve bu yüzden durduğum yerden seslenip ne olduğunu sormak yerine, hızlı adımlarla yanlarına gittim ve alçak sesle "Neler oluyor?" diye sordum.

"Anlat," dedi Damien, Stevie Rae'ye.

Stevie Rae iri iri açılmış gözleri ve hâlâ solgun olan yüzüyle "Kokuyu duymuyor musun?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Kokuyu duymak mı? Siz neden..." Ve o anda kokuyu aldım. Taze biçilmiş saman, hanımeli ve bana büyükannemin lavanta tarlasındaki yeni çapalanmış toprağı hatırlattığına yemin edebileceğim bir şey daha... "Duyuyorum," derken tereddütlüydüm. Kafam karışmıştı. "Ama toprağı çembere davet etmedim ki..." Nyx'in bana bahşettiği özellik ya da güç sayesinde, beş elementi cisimleştirebiliyordum. Aradan bir ay geçmesine rağmen, bu gücün tam olarak neleri kapsadığından habersizdim; fakat emin olduğum bir şey vardı: Ne zaman bir çember oluştur-

sam ve onları davet etsem, elementler kendilerini fiziksel olarak gösteriyorlardı. Havayı çağırdığımda, rüzgar beni sarmalıyordu. Ateş, tenimin alev alev yanmasına (ve dürüst olmak gerekirse) terlememe neden oluyordu. Suyu davet ettiğimde denizin serinliğini hissediyordum. Ve toprağı çağırdığımda toprağa özgü kokular duyuyor ve ayaklarımın altında çimenleri hissediyordum, ki ayakkabılarım olduğu için bu tamamen tuhaf bir durumdu.

Ama dediğim gibi, henüz çemberimi kurmamış ve elementlerin hiçbirini davet etmemiştim. Yine de Stevie Rae, Damien ve ben şimdiden toprak kokusu alıyorduk.

Damien derin bir nefes aldı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. "Stevie Rae'nin toprakla ilgili bir gücü var!"

"Ha?" derken çok zeki bir görüntü çizdiğimden emindim.

"Olamaz," dedi Stevie Rae.

"Şunu bir dene." Damien'in heyecanı her an biraz daha büyüyor gibiydi. "Stevie Rae, gözlerini yum ve toprağı düşün..." Bana baktı. "Sen düşünme ama..."

"Tamam," dedim telaşla. Heyecanı bulaşıcıydı. Stevie Rae'nin toprakla ilgili bir özelliğinin olması müthiş olurdu. Elementlerle ilgili bir özelliğe sahip olmak, Nyx'in bahşedebileceği en güçlü armağanlardan biriydi ve en yakın dostumun Tanrıça tarafından bu şekilde kutsanması çok hoşuma giderdi.

"Tamam," derken Stevie Rae'nin nefesi kesilmiş gibiydi. Gözlerini yumdu.

Erin "Neler oluyor?" diye sordu.

"Neden gözlerini kapattı?" dedi Shaunee. Sonra havayı kokladı. "Ve burası neden saman gibi kokuyor? Stevie Rae, eğer ucubik bir parfüm falan deniyorsan..."

"Şışşt..." Damien parmağını dudaklarına götürüp onu susturdu. "Stevie Rae'nin toprakla ilgili bir özellik geliştirmiş olabileceğini düşünüyoruz."

Shaunee gözlerini kırpıştırdı. "Yok canım!"

"Hah!" dedi Erin.

"Hepiniz bir ağızdan konuşurken konsantre olamıyorum," dedi Stevie Rae gözlerini açıp İkizler'e dik dik bakarken.

"Özür dileriz," dediler.

"Bir kez daha dene," dedim.

Kafasını salladı. Sonra gözlerini yumdu ve toprağı düşünmek için konsantre olmaya çalışırken alnını kırıştırdı. Bense toprağı düşünmemeyi başarmıştım. İşim zordu; çünkü bir iki saniye içinde hava taze biçilmiş çim ve çiçek kokularıyla donanmıştı. Kuşların deli gibi şakıdıklarını bile duyabiliyordum.

"Aman Tanrım! Stevie Rae'nin toprakla ilgili bir özelliği var!" diye haykırdım.

Stevie Rae gözlerini açtı ve iki elini birden ağzına örttü. Şaşırmış ve korkmuş gibi bir hali vardı.

"Stevie Rae! Bu harika bir şey," dedi Damien. Stevie Rae mutluluk gözyaşları eşliğinde kıkırdarken, hepimiz onu tebrik ediyor ve kucaklıyorduk.

Ve sonra olan oldu. İçime yine bir şey doğmuştu sanki. Ama, neyse ki, bu defaki iyi bir histi.

"Damien, Shaunee, Erin, çemberdeki yerlerinizi almanızı istiyorum." Bana soran gözlerle bakıyorlardı ama ses tonum yeterince ikna edici olmalıydı çünkü isteğimi ikiletmeden yerine getirdiler. Tam olarak patronları sayılmazdım ama arkadaşlarım günün birinde Yüksek Rahibe olmak üzere eğitim görüyor olmamı saygıyla karşılıyorlardı. Bu nedenle, itaatkar bir tavırla, haftalar önce, beşimiz başbaşay iken, gerçekten Tanrıça tarafından bahşedilmiş bir yeteneğim olup olmadığını kestirmeye çalıştığım o akşam işaret ettiğim yerlerini aldılar.

Çevreme, salonda toplanmaya başlayan diğer çocuklara baktım. Dışarıdan yardım almaya kesinlikle ihtiyacım olacaktı. Tam

o sırada, Erik yanında Jack'le salona girince sırıttım ve onlara yanıma gelmelerini işaret ettim.

"Ne oldu, Z? Patlamak üzereymişsin gibi bir halin var." Erik bu ilk cümlelerden sonra sesini alçaltarak "Ve o elbisenin içinde en az hayal ettiğim kadar seksi görünüyorsun," diye ekledi.

"Teşekkürler. Ben de bayıldım!" Kısmen Erik'le flört etmek için, kısmen de içimden taşan saf mutlulukla kendi etrafımda şöyle bir döndüm. "Jack, rica etsem Damien'in yanına gidip elindeki tepsiyi buraya, çemberin merkezine getirebilir misin?"

"Tabi," dedi Jack ve isteğimi yerine getirmek için derhal harekete geçti.

Erik "Neler oluyor?" diye sordu.

"Göreceksin," diyerek sırıtırken heyecanımı bastırmakta zorlanıyordum.

Jack mumlarla geri dönünce, tepsiyi Nyx'in masasına yerleştirdim. Bir iki saniyemi konsantre olmaya ayırdıktan sonra, ateşle başlamanın en doğrusu olacağını fısıldayan iç sesime kulak verdim. Kırmızı mumu alıp Erik'e verdim. "Bu mumu Shaunee'ye götürmen gerek."

Erik alnını kırıştırarak "Sadece götüreceğim, öyle mi?"

"Evet. Mumu ona ver ve sonra bütün dikkatini topla."

"Neye?"

"Söylemesem daha iyi."

Hafifçe omuz silkerek –ve belki de seksi olduğum kadar kaçık olduğumu düşünerek– çemberin güney ucunda duran Shaunee'ye doğru yürüdü. Önünde durdu. Shaunee kafasını uzatıp bana baktı.

"Mumu ondan al," diye seslendim. Ateşi düşünmemek için dikkatimi Erik'in ne kadar hoş göründüğüne odaklamaya çalışıyordum.

Shaunee omuz silkerek "Tamam," dedi.

Kırmızı mumu Erik'ten aldı. Onu büyük bir dikkatle inceliyordum ama aslında buna hiç gerek yoktu. Olanlar o kadar barizdi ki sadece Shaunee değil, olup bitenleri çemberin çok uzağından izleyen diğer çocuklar bile iç geçirdiler. Shaunee elini muma değdirdiği anda *huuuşşş* diye bir ses çıkmıştı. Uzun, siyah saçları statik elektrikle yüklenmiş gibi havalanıp çıtırdamış, güzel çikolata teni, içinde bir ışık yanmış gibi aydınlanmıştı.

"Biliyordum!" diye haykırdım. Heyecandan zıp zıp zıplıyordum.

Shaunee gözlerini ışıl ışıl parlayan bedeninden bana çevirdi: "Bunu ben yapıyorum, değil mi?"

"Evet, sen yapıyorsun!"

"Yani ateşle ilgili bir özelliğim var!"

"Evet, var," dedim mutlu mutlu.

Her dakika biraz daha kalabalıklaşan gruptan *ah-uh* seslerinin yükseldiğini duyabiliyordum ama şu anda onlara ayıracak zamanım yoktu. İç sesimi dinleyerek Erik'i yeniden çemberin merkezine çağırdım. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Bu bugüne dek gördüğüm en acayip şeydi," dedi.

"Daha dur. Eğer yanılmıyorsam, dahası da olacak." Ona mavi mumu verdim. "Şimdi bunu Erin'e götür."

Eski zamanlardan kalma zarif bir tavırla önümde eğilerek "Dileğin emrimdir," dedi. Herkesin gözü önünde böyle reverans yapan bir başkası olsa, tam bir aptal gibi görünebilirdi ama Erik, yarı centilmen yarı yaramaz korsan haliyle, kelimenin tam anlamıyla seksi görünüyordu. Ben Erik'in ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmekle meşgulken Erin ve Shaunee eşzamanlı olarak birer çığlık koyverdiler.

Erin hobi salonunun seramik kaplı zeminini işaret ediyordu. Onu çevreleyen dairesel alan deniz gibi kıpırdanıyor ve sanki dal-

galar Erin'in ayaklarını dövüyordu. Her ne kadar ıslanan hiçbir şey olmasa da, Erik bir okyanus hayaletinin ortasında duruyor gibiydi. Kafasını kaldırıp ışıltılı mavi gözleriyle bana baktı. "Ah, Z! Demek suyla ilgili bir özelliğim varmış!"

Ona sırıttım. "Aynen öyle!"

Erik telaşlı adımlarla yanıma döndü. Bu defa ona sarı mumu almasını söylememe gerek kalmadı.

"Damien, değil mi?"

"Kesinlikle evet."

Mumu, çemberin doğu ucunda, hava elementinin kendini göstermesi gereken yerinde duran Damien'e uzattı. Damien muma dokunmadı. Erik'in omzunun üstünden bana bakıyordu. Çok korkmuşa benziyordu.

Ona "Sorun değil, mumu al," dedim.

"Bir şey olmayacağından emin misin?" Salonda toplanmış, onu merakla izleyen çaylaklara doğru baktı.

Sorunun ne olduğunu anlamıştım. Damien başarısız olmaktan ve kızların başına gelen sihirden yoksun kalmaktan korkuyordu. Sosyoloji dersinde, elementlerle ilgili özellikler gibi yeteneklerin bir erkeğe verilmesinin sıradışı bir durum olduğunu öğrenmiştim. Nyx erkeklere olağanüstü bir güç veriyordu ve özelliklerinin mutlaka fiziksel bir yanı oluyordu. Tıpkı eskrim öğretmenimiz Ejderha'nın sıradışı çevikliği ve görüş netliği gibi. Hava kesinlikle kadınsı bir özellikti ve Nyx'in Damien'i böyle bir özellikle onurlandırmış olması kesinlikle sürpriz olurdu. Fakat benim içimde çok hoş bir duygu vardı. Damien'in karşısında kafamı öne eğdim ve ona düşünce gücüyle güven aşılamaya çalıştım. "Ben eminim. Haydi. Sen havayı çağırırken ben dikkatimi Erik'in ne kadar hoş bir çocuk olduğunu düşünmeye odaklayacağım."

Erin bana sırıtırken, Damien derin bir nefes aldı ve daha çok canlı bir bombayı tutar gibi, Erik'in elindeki mumu aldı.

"Harika! Muhteşem! İnanılır şey değil!" Damien zengin kelime dağarcığından uygun sözcükleri bulup çıkarırken kahverengi saçları havalanmış, kıyafetleri rüzgarla deli gibi dalgalanmaya başlamıştı. Yeniden bana baktığında, yanaklarından aşağı mutluluk gözyaşları dökülüyordu. "Nyx bana da bir yetenek bahşetti," dedi. "*Bana...*" Bu tek kelime ne demek istediğini anlamam için yeterliydi. Nyx'in onu anne ve babasından daha kıymete değer gördüğünü düşünüyordu. Hayatı boyunca tanıdığı insanların çoğu, sırf erkeklerden hoşlanıyor diye, onu alay konusu yapmışlardı. Bir bebek gibi ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım.

"Evet, sana," dedim kararlı bir sesle.

"Arkadaşların gerçekten görülmeye değerler, Zoey." Neferet'in sesi, gözlerinin önünde keşfedilen bu dört yeni yeteneğin karşısında şaşkın şaşkın fısıldaşan kalabalığın arasından yükselmişti.

Yüksek Rahibe hobi salonunun giriş kapısının hemen yanında duruyordu. Ne zamandır oradaydı acaba? Yanında birkaç profesörün daha olduğunu görür gibi oldum ama karanlıkta kaldıkları için kim olduklarını çıkaramadım. *Pekala. Bunu yapabilirsin. Onunla karşı karşıya gelebilirsin.* Yutkundum ve düşüncelerimi arkadaşlarıma ve başlarına gelen mucizelere odaklamaya çalışarak heyecanlı bir sesle "Evet," dedim. "Gerçekten görülmeye değerler."

Neferet başını salladı. "Nyx, kendi bilgeliği içinde, senin gibi sıradışı güçlere sahip bir çaylağı, başlı başına etkileyici özelliklere sahip dostlarla ödüllendirmek istemiş olmalı." Dramatik bir tavırla kollarını havaya kaldırdı. "Bu çaylaklar grubunun tarih yazacağını görür gibiyim. Daha önce bu kadar çok çaylağa aynı an ve mekanda güç bahşedildiğini anımsamıyorum." Gülümsemesi hepimizi içine alıyordu. Bu haliyle sevgi dolu bir anneye benziyordu. Kolunun alt kısmında, iyileşme yolundaki incecik çiziği görmesem, diğerleri gibi ben de sıcaklığı ve güzelliği karşısında

büyülenebilirdim. İçim ürpererek bakışlarımı ve düşüncelerimi şahit olduğum sahnenin sadece hayal gücümün bir oyunu olmadığının bir ispatı gibi karşımda duran yara izinden uzaklaştırmaya çalıştım.

İyi etmiştim doğrusu; çünkü Neferet dikkatini bana çevirmişti.

"Zoey, sanırım yeni Karanlık Kızlar ve Erkekler oluşumuyla ilgili tasarılarını ilan etmek için bundan daha uygun bir an olamaz." Aklımdan geçenleri (her ne kadar planlarımı çember ayinini tamamladıktan ve eski üyeleri gerçekten Nyx vergisi güce sahip olduğuma bir kez daha ikna ettikten sonra açıklamayı daha doğru bulsam da) dile getirmek için ağzımı açtım ancak kimse benden tarafa bakmıyordu. Bütün dikkatler, odanın içinde ilerleyen ve Shaunee'nin yakınında duran Neferet'e dönüktü. Shaunee'den yayılan ışık, alevlerden oluşan bir spot gibi, Yüksek Rahibe'yi aydınlatıyordu. Neferet, ritüellerde kullandığı güçlü ve büyüleyici ses tonuyla konuşmaya başladı. Tek fark bu defa *benim* düşüncelerimi ve *benim* kelimelerimi kullanıyordu.

"Karanlık Kızlar'ın belli bir temele dayanmasının zamanı çoktan gelmişti aslında. Zoey Kızılkuş'un, liderliğiyle, yeni bir çağ ve yeni gelenekler başlatmasına karar verildi. Zoey, yedi üyeden oluşacak bir Öğrenci Temsil Konseyi kuracak ve başkanlığı da kendisi üstlenecek. Konseyin diğer üyeleri Shaunee Cole, Erin Bates, Stevie Rae Johnson, Damien Maslin ve Erik Night olacaklar. Çaylaklar arasında birliğin sağlanması dileğimi yerine getirmek için, konseye, Afrodit eski iç çemberinden seçilecek bir Öğrenci Temsilcisi dahil edilecek."

Dileğim mi? Dişlerimi sıktım ve Neferet çocuklardan (ki İkizler, Stevie Rae, Damien, Erik ve Jack de avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı) yükselen kutlama çığlıklarının yatışmasını beklerken kontrolümü kaybetmemeye çalıştım. Tanrım. Haftalardır üzerinde çalışıp ter döktüğüm bütün fikirler onun eseriymiş gibi bir görüntü çiziyordu.

"Öğrenci Temsil Konseyi yeni Karanlık Kızlar ve Erkekler'in işleyişinden sorumlu olacak. Bu şu anlama geliyor: Bugünden itibaren bütün üyeler şu esaslara örnek oluşturacak davranışlar sergileyecekler. Hava için güvenilir, ateş için sadık, su için bilge, toprak için empatik ve ruh için samimi olacaklar. Bir Karanlık Kız ya da Erkek bu yeni ideallere uygun davranmayı başaramazsa, Öğrenci Temsil Konseyi bir ceza tayin edecek. Olası cezalara gruptan ihraç edilmek de dahil olacak." Bir kez daha duraksadı. Salondaki herkesin dikkat kesildiğinin farkındaydım. Dolunay Ritüeli sırasında bu açıklamaları yaparken almayı umduğum tepki buydu işte. "Bununla birlikte bizi çevreleyen toplumla alakadar olmanın çaylaklarımıza yaraşır bir davranış olacağına inanıyorum. Ne de olsa, cehalet beraberinde korku ve nefret getirir. Bu yüzden Karanlık Kızlar ve Erkekler'in bir yerel yardım kuruluşuyla birlikte çalışmaya başlamalarını istiyorum. Şöyle bir düşününce, en uygun organizasyonun evsiz kedilere kucak açan Sokak Kedileri olacağına karar verdim."

Neferet bu sözleri büyük bir neşeyle söylemişti. *Ben* ona Karanlık Kızlar'ın bu yardım derneğiyle birlikte çalışmasının çok hoş olacağını düşündüğümü söylediğimde de aynı böyle gülmüştü. Neferet'in o akşam yemeğinde dile getirdiğim fikirlerimi kendine mal ediyor olmasına inanamıyordum.

"Şimdi sizleri başbaşa bırakacağım. Bu Zoey'in ritüeli ve ben buraya sadece sevgili öğrencimi bütün kalbimle desteklediğimi bilmeniz için geldim." Bana sevecen bir gülümsemeyle bakınca, kendimi ona karşılık vermeye zorladım. "Fakat önce yeni Öğrenci Temsil Konseyi'ne bir hediyem olacak." Ellerini çırptı. Daha önce hiç görmediğim beş erkek vampir, salonun girişindeki kuytu köşelerinden çıktılar. Herbirinin elinde kenarları yaklaşık otuz santimetre uzunluğunda, dörtgen biçiminde, en çok bir iki santim kalınlığında seramikler vardı. Vampirler ellerindeki seramikleri Neferet'in ayağının dibine bıraktıktan sonra, kapıdan çıkıp

gözden kayboldular. Seramikler krem rengiydi ve ıslak gibiydiler. Ne oldukları konusunda hiçbir fikrim yoktu. Neferet'in çevremizi saran gülüşü, beni dişlerimi birbirine kenetlemeye zorluyordu. Yoksa benden başka hiç kimse, Neferet'in patronluk taslamaya ne kadar meraklı olduğunu göremiyor muydu?

"Zoey! Kendi fikrini tanıyamaman beni çok şaşırttı doğrusu."

"Ben, hayır. Bunların ne olduğunu bilmiyorum."

"Bunlar ıslak çimento kareleri. Bana, Öğrenci Temsil Konseyi üyelerinin, sonsuza dek kalıcı olabilecek birer iz bırakmaları için, her birinin el izlerinin saklanmasını istediğini söylememiş miydin? Bu akşam yedi üyeden altısı bu işi yapabilirler."

Gözlerimi kırpıştırdım. Harika. Nihayet hakkımı teslim etmeye karar vermişti ama bu fikir benden değil, Damien'den çıkmıştı. "Armağanınız için teşekkürler," dedim. Ve aceleyle ekledim: "Ve bu benim değil, Damien'in fikriydi."

Gülümsemesi göz alıcıydı. O bakışlarını Damien'e çevirirken, arkadaşımın zevkten titrediğini tahmin etmemek için aptal olmak gerekirdi. "Ne kadar hoş bir fikir, Damien." Sonra bir kez daha salonun geri kalanına döndü. "Nyx'in bu gruba böyle yetenekler bahşetmesinden son derece hoşnutum. Hepinizi kutsuyorum. İyi geceler." Zarif bir selamla yere kadar eğildi. Sonra çaylakların tezhüratları arasında doğruldu ve eteklerini savurarak göz alıcı bir çıkış yaptı.

Ve beni, gerçekleşmemiş bir çember ayininin orta yerinde, gidecek bir yeri olmamasına rağmen giyinip süslenmiş bir kadın hissiyle baş başa bıraktı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Ritüeli başlatmak için herkesi yerlerini almasını sağlamam bir hayli zor oldu. Hele içinde bulunduğum ruh halimi –ne kadar sinirli olduğumu– göstermemeye çalışırken. Neden öfkelendiğimi hiç kimsenin anlayamayacak olması bir yana, hiçbiri, benim yeni yeni görmeye başladığım gerçeğe –Neferet'te karanlık ve yanlış bir şeyler olduğuna– inanmazdı. Hem zaten neden beni anlayıp inanacaklardı ki? Ne de olsa, ben de sadece bir çocuktum. Nyx'in bana bahşettiği bütün özelliklere rağmen kesinlikle Yüksek Rahibe'yle aynı ligde değildim. Ayrıca, bir araya geldiği zaman korkunç bir tablo oluşturan küçük yapboz parçalarını benden başka hiç kimse görmemişti.

Afrodit beni anlar ve bana inanırdı. Bu düşüncemin doğru olmasından nefret ediyordum.

Jack, ses ekipmanlarının durduğu köşeden seslendi. "Zoey, hazır olduğunda işaret ver, müziği başlatayım." Anlaşılan yeni çocuk elektronik eşyalar konusunda tam bir dahiydi. Bu yüzden ritüelin müzik işini ona vermiştim.

"Tamam. Bir saniye. Hazır olunca sana başımla işaret vermeme ne dersin?"

"Bana uyar!" derken yüzünde kocaman bir gülümseme parlıyordu.

Birkaç adım geri çekilince –şaka misali– neredeyse, biraz önce Neferet'in durduğu noktaya geldiğimi fark ettim. Zihnimi içinde dönüp duran bütün negatif düşüncelerden arındırmaya çalışıyordum. Gözlerim çemberi oluşturan kalabalıkta dolaştı. Beklediğimden daha çok çocuk gelmişti. Odaya genel bir heyecan havası hakim olmakla birlikte, nihayet sessizleşmeye başlamışlardı. Yüksek cam kapların içinde yanan beyaz mumlar, çemberi temiz ve parlak bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Dört arkadaşımın yerlerini aldıklarını ve büyük bir heyecanla ritüeli başlatmamı beklediklerini görebiliyordum. Bir süre düşüncelerimi onlara ve kazandıkları müthiş yeteneklere odaklamaya çalıştıktan sonra, başımla Jack'e işaret verdim.

"Hizmetindeyim."

Loren'ın derinden gelen sesiyle irkilip hiç de hoş sayılmayacak bir ses çıkardım. Tam arkamda, salonun girişinde duruyordu.

"Lanet olsun, Loren! Az kalsın korkudan altıma edecektim!" O gerizekalı ağzımı kapalı tutmayı beceremeyip saçmalamıştım. Fakat gerçeği dile getirmiştim. Loren ödümü patlatmıştı.

Görünüşe bakılırsa dilimi tutmak konusundaki kabiliyetsizliğim onu hiç rahatsız etmemişti. Bana seksi ve muzip bir gülümsemeyle bakıyordu. "Burada olduğumu bildiğini sanıyordum."

"Hayır. Dikkatim başka yerdeydi."

"Stresli olduğundan eminim." Dışarıdan bakıldığında, büyük olasılıkla masum görünen bir tavırla kolumu tuttu. Bilirsiniz işte, dostça ve profesyonelce. Oysa teması bana sıcacık bir okşayış gibi gelmişti. Gülümsemesinin yüzüne iyice yayıldığını fark edince, bir an vampir önsezilerinin harekete geçip geçmediğini merak ettim. Düşüncelerimi kısmen de olsa okuyabilmesi benim için ölüm demekti. "Stresini aşmana yardım etmek için buradayım."

Şaka mı yapıyordu? Onu görmek bile aklımı kaçırmam için yeterliydi. Loren Blake'in çevresinde stresten arınmak ha? Hiç sanmıyordum.

"Öyle mi? Bunu nasıl yapacaksın?" Bunu, koca bir salon dolusu öğrencinin –ki o salona erkek arkadaşım da dahildi– gözlerinin önünde olduğumuzun fazlasıyla farkında olarak, sadece biraz cilveli bir gülümseme eşliğinde sormuştum.

"Neferet için yaptığımı senin için de yapacağım."

Zihnim, Neferet için tam olarak ne yaptığı sorusu çevresinde dolaşırken aramızda derin bir sessizlik oluştu. Neyse ki beni çok fazla merakta bırakmadı.

"Her Yüksek Rahibe'nin, ritüellerine giriş yaparken şiir tanrıçası Muse'nin varlığını çağrıştıracak eski dizeler okuyan bir şairi vardır. Bugün, eğitim alan çok özel bir Yüksek Rahibe adayı için şiir okumak istiyorum. Ayrıca, netleştirilmesi gereken bazı yanlış anlamalar olduğuna inanıyorum."

İnsanların Neferet'i selamlarken, saygılarını ifade etmek için hep yaptıkları gibi, elini kalbinin üstüne yerleştirdi. Bense kendinden emin ve özgüveni yüksek bir Yüksek Rahibe'den ziyade bir ahmak gibi öylece durup ona baktım. Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yanlış anlamalar mı? Birilerinin ne yaptığımı bildiğimi sanmasından bahsediyor olabilir miydi?

"Ama iznine ihtiyacım olacak," diye ekledi. "Ritüeline izinsiz müdahale etmiş olmak istemem."

"Ah, hayır." Sessizliğimin ve sonraki ani *ah, hayır*ımı nasıl yorumlayabileceğini düşünüp hemen açıklamaya giriştim: "Demek istediğim, hayır, kesinlikle müdahale falan etmiyorsun ve evet, teklifini kabul ediyorum. Büyük zevkle," derken bir ara, bu adamın çevresinde kendimi nasıl olup da yetişkin ve seksi bir kadın gibi hissedebildiğime şaşırıyordum.

Gülümsemesi içimi eritmişti. "Mükemmel. Hazır olduğun zaman bana işaret et, giriş sunumuna başlarım." Omzunun üs-

tünden meraklı gözlerle bizi izleyen Jack'e baktı. "Planlarındaki küçük değişiklik için asistanınla görüşmemin senin için bir sakıncası olur mu?"

"Hayır," derken gerçek dışı bir dünyada gibiydim. Loren yanımdan geçerken, kolu hafifçe koluma sürtündü. Aramızdaki flört havası sadece benim hayal gücümün eseri olabilir miydi acaba? Çembere şöyle bir bakınca, herkesin bana bakmakta olduğunu gördüm. İstemeye istemeye de olsa, Stevie Rae'nin yanında duran Erik'i buldum. Gülümseyerek göz kırptı. Erik, Loren'in tavırlarında yanlış bir şey görmemişe benziyordu. Shaunee ve Erin'e baktım. Loren'i aç gözlerle takip ediyorlardı. Onlara baktığımı hissetmiş olsalar gerekti çünkü ikisi de aç gözlerini Loren'in poposundan ayırmayı başardılar. Bana kaşlarını oynatarak bakıp sırıttılar. Onlar da son derece normal görünüyorlardı.

Loren konusunda tuhaflık eden bir ben vardım demek ki.

Ağzımın içinde "Kendine gelsen iyi olur," diye geveledim. *Konsantre ol. Konsantre ol. Konsantre ol.*

Loren yanıma dönmüştü. "Ne zaman istersen, başlamaya hazırım."

Derin bir nefes aldım ve başımı dikleştirdim. "Hazırım."

Koyu renk bakışlarını gözlerime dikti. "İçgüdülerine güvenebileceğini sakın unutma. Nyx, Tanrıçalarının kalbine hitap eder." Sonra odanın ortasına doğru birkaç adım attı.

"Bu neşeli bir gece!" Loren'in sesi sadece boğuk ve etkileyici değil, aynı zamanda hükmediciydi. Tıpkı Erik gibi, sadece sesini kullanarak salona hakim olmak gibi bir yeteneğe sahipti. Herkes bir anda derin bir sessizliğe gömülmüş, Loren'in neler söyleyeceğini dinlemek için kulak kesilmişti. "Fakat şunu bilin ki bu gecenin güzelliği, sadece Nyx'in burada izlenmesine olanak verdiği yeteneklerde saklı değil. Aslında bu gecenin neşesi, liderinizin Karanlık Kızlar ve Erkekler'in yeni lideri olarak geleceğe dair kararlar aldığı iki gece öncesinde doğmuştu."

Biraz şaşırmıştım. Diğerlerinin Loren'in ne demek istediğini anladıklarından emin değildim ama söylemeye çalıştığı Karanlık Kızlar'ın yeni standartlarını Neferet'in değil, benim belirlediğimdi. Çabası için minnettardım.

"Zoey Kızılkuş'u ve Karanlık Kızlar için yarattığı yeni vizyonu kutlamak adına, Öğrenci Temsil Konseyi Başkanı ve Yüksek Rahibe adayı olarak ilk ritüelini, ismimi borçlu olduğum vampir şair William Blake'in neşe üzerine klasik bir şiiriyle açmaktan onur duyuyorum." Loren dönüp bana baktı ve dudaklarını oynatarak "Başlıyoruz," dedikten sonra Jack'e başıyla işaret verdi. Jack derhal ses sistemini açtı.

Enya'nın orkestra bestesi "Eldebaran"ın sihirli notaları bütün salona yayılmıştı. Gerginliğimin son kırıntılarını bastırmaya çalışarak öne doğru birkaç adım attım ve daha önceki ritüellerde Neferet ve Afrodit'in yaptıkları gibi çemberin çevresini dolaşmaya başladım. Müzik eşliğinde –onlar gibi– küçük doğaçlama hareketler yapıyordum. Ritüelin bu kısmından çok korkuyordum. Tamam çok sarsak biri değilimdir ama Bayan Amigo Kız da sayılmam. Neyse ki beklediğimden çok daha kolay oldu. Bu parçayı güzel ve hareketli ezgisinden dolayı seçmiştim. Diğer taraftan Google'da yaptığım araştırma sonucu, Eldebaran'ın devasa bir yıldız olduğunu öğrenmiş ve gece göğünü kutlayan bir müziğin bu geceye de çok uygun düşeceğine karar vermiştim. İyi bir seçim olmuştu; müzik beni odanın içinde oradan oraya taşıyor, gerginliğimi ve tuhaflığımı örtbas ediyordu. Loren'in sesi de, tıpkı bedenim gibi, müzikle bütünleşmişti. Sanki birlikte bir büyü yapıyormuşuz gibi hissediyordum.

Adım yok benim
İki aylığım
Nasıl seslenirim sana?
"Mutluyum ben

Neşe benim adım"
Neşe düşsün payına!

Şiiri oluşturan kelimeler beni ürpertiyordu. Çemberin ortasına doğru ilerlerken, anlattığı duyguyu kişileştiriyormuşum gibi bir hisse kapılmıştım.

Sevgili neşe!
Tatlı sevinç, iki günlük bebe
Sana tatlı neşe diyeceğim:
Gülüyorsun bak,

Şiiri tekrar ederken, müzik ve Loren'in sesi eşliğinde odayı kaplayan sihir ve gizem duygusundan keyif alarak gülümsedim.

Şarkı söylerken sana
Neşe düşsün payına.

Loren'in zamanlaması kusursuzdu. Ben Nyx'in çemberin ortasında duran masasına ulaşırken, o da şiirini tamamlamıştı. Bakışlarımı çemberin üstünde dolaştırıp gülümserken nefes nefeseydim. "Yeni Karanlık Kızlar ve Erkekler'in ilk Dolunay Ritüeli'ne hoş geldiniz!"

Otomatik olarak herkes "Uğurlar olsun!" diye cevap verdi.

Kendime tereddüt etme fırsatı tanımadan süslü ritüel çakmağını aldım ve kararlı adımlarla Damien'in durduğu tarafa yürüdüm. Çember oluştururken ilk davet edilen –ve ayin kapatılırken ilk gönderilen– element, havaydı. Damien'in heyecan ve beklentisini fiziksel bir güçmüşçesine hissediyordum.

Gülümsedim ve gırtlağımdaki kuruluğu gidermeye çalışarak yutkundum. Neferet'inkini andıran bir ses takınmaya çalışarak

konuşmaya başladım. Bunda ne kadar başarılı olabildim, bilmiyorum. Şöyle diyebiliriz: Çemberimin göreceli olarak daha küçük, salonun ise sessiz olmasından memnundum.

"Çemberimize ilk olarak havayı davet ediyorum ve bizi içgörü rüzgarlarıyla korumasını rica ediyorum. Hava, bana gel!"

Çakmağı Damien'in mumuna değdirdiğim anda ikimiz de, saçlarımızı havalandıran ve güzel elbisemin uzun eteklerinin dalgalandıran rüzgarın ortasında kaldık. Bununla birlikte, mum hemen tutuşmuştu. Damien güldü ve "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Her şey benim için o kadar yeni ki, coşkumu zapt etmeyi başaramıyorum."

"Seni anlıyorum," diye fısıldadım. Sonra sağa döndüm ve yoluma Shaunee'yle devam ettim. Shaunee, matematik sınavına girmeye hazırlanırmışçasına, ciddiydi. Dudaklarımı oynatmamaya özen göstererek "Gevşe," diye fısıldadım.

Kafasını sallarken, ne kadar korktuğu her halinden belliydi.

"Ateş elementini çemberimize davet ediyor ve ondan kudret ve tutkunun ışığıyla parıl parıl yanmasını, bize koruma ve yardım bahşetmesini diliyorum. Ateş, bana gel!"

Çakmağımın ucunu, Shaunee'nin tuttuğu kırmızı muma uzattım ama daha ben dokunmadan, kandil, kırmızı mumun içinde durduğu cam kabı ağzından dışarı taşacak bir alevle parladı.

Shaunee "Hey," diye mırıldandı.

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım ve Erin'in elindeki mavi mumu, kuş misali uçup gitmesinden korkuyormuş gibi sımsıkı tutarak beklemekte olduğu sağ tarafa doğru yürüdüm.

"Suyu bu çembere davet ediyor ve bizi gizem ve görkem okyanuslarıyla korumasını, bizi, yağmurunun çimleri ve ağaçları beslediği gibi, beslemesini diliyorum. Su, bana gel!"

Erin'in mavi mumunu yaktım; çok tuhaftı. Yemin ederim, birden bir göl kıyısına taşınıvermişim gibi hissettim. Kapalı bir

odada olduğumu ve suyun yakınında olmamın söz konusu olmadığını çok iyi bilmeme rağmen, kokusunu alıyor, serinliğini tenimde hissediyordum.

Erin yumuşak bir sesle "Sanırım biraz törpülenmem gerekecek," dedi.

"Hayır," diye fısıldadım. Sonra Stevie Rae'ye doğru yürüdüm. Yüzü biraz solgundu sanki ama yine de önündeki yerimi aldığımda bana kocaman bir gülümsemeyle baktı.

"Hazırım!" dedi. Bunu o kadar yüksek sesle söylemişti ki çevremizde bizi izleyen çocuklar güldüler.

"İyi," dedim. "O zaman toprağı çembere davet ediyorum. Bizi taşın gücü ve başaklarla kaplı toprakların zenginliğiyle korumasını rica ediyorum. Toprak, bana gel!" Yeşil mumu tutuşturdum ve kendimi çayır kokularının, kuş seslerinin ve çiçeklerin ortasında buldum.

Stevie Rae "O kadar güzel ki..." dedi.

"Hem de nasıl." Erik'in sesi beni şaşırtmıştı. Dönüp baktığım zaman, çemberi işaret ettiğini gördüm. Şaşkın gözlerle çevreme bakınınca, dört arkadaşımı –elementlerin kişileşmiş hallerini– birbirlerine bağlayan ve çemberin çevresini aydınlatan mumların arasında bir güç sınırı çizen güzel, gümüşi ışık çizgisini gördüm.

Stevie Rae "Tek başımıza olduğumuz zamanki gibi ama bu defa daha güçlü," diye fısıldadı. Erik'in şaşırmış ifadesine bakınca, onu duyduğunu anladım. Daha sonra ona bir açıklama yapmak zorunda kalacağımı tahmin ediyordum ama bunun için endişelenmek için doğru zaman değildi.

Çemberi tamamlamak için, Nyx'in ortada duran masasına gittim. Yüzümü, masanın üstünde duran mor muma çevirdim.

"Ve son olarak, ruhu çemberimize davet ediyorum ve bize, Karanlık Kızlar ve Erkekler'in doğru yoldan sapmamasını sağlayacak öngörü ve gerçeği getirmesini diliyorum. Ruh, bana gel!" Mumu yaktım. Alevi, Shaunee'ninkinden bile daha parlaktı ve

dört bir yanım diğer elementlerin koku ve sesleriyle sarılmıştı. Bu koku ve sesler, bana kendimi daha güçlü hissettiriyor, enerji verirken sakinleştiriyordu. Artık titremeyen ellerimle ökaliptus ve adaçayı demetini aldım. Onu ruh mumuyla tutuşturdum ve bir süre yanmasını bekledikten sonra, üfleyerek söndürdüm. Kokulu dumanı çevremi dalga dalga sarmıştı. Sonra çembere döndüm ve konuşmamı yapmaya başladım. Neferet salona girip anlatmayı planladığım şeylerin büyük kısmını kendine mal ederek duyurunca, neler söyleyeceğim konusunda endişelenmiştim. Ama şimdi, kurduğum çemberin ortasında, beş elementin gücüyle özgüvenim tazelenmiş, zihnimde yeni satırlar oluşmaya başlamıştı.

Herkesin oraya ait olduğunu hissetmesini sağlamak için çocuklarla göz teması kurarak çemberin etrafında dolaşırken, dumanı tüten tütsü demetini havada sallıyordum.

"Bu gece yakılan tütsüden, sınıf arkadaşlarımın sömürülmesine kadar pek çok şeyi değiştirmek istedim." Ağır ağır konuşuyor, sözlerimin beni dinleyen grubun kulaklarında yer edinmesini sağlamaya çalışıyordum. Hepsi, Afrodit'in liderliği döneminde kullanılan tütsünün içinde kafa yapan otlar olduğunu ve Afrodit'in "buzdolabı" ya da "abur cubur" olarak tabir edilen çocukların kanlarını şarapla karıştırmaktan keyif aldığını biliyorlardı. Ben bu grubun bir parçası olduğum sürece bu iki uygulama asla tekrarlanmayacaktı. "Otların içerdiği özelliklerden dolayı bu gece için ökaliptus ve adaçayını tercih ettim. Ökaliptus, Amerikan kızılderilileri tarafından, yüz yıllar boyunca iyileştirme, koruma ve arındırma amaçları için kullanılmıştır. Tıpkı, negatif ruhları, enerjileri ve etkileri uzak tutmaya yarayan adaçayı gibi. Bu gece, beş elementten bu otlara güç vermelerini ve enerjilerini çoğaltmalarını diliyorum."

Birden beni saran havanın hareketlendiğini, elimdeki tütsü çubuğundan çektiği dumanı, çemberin üstüne savurduğunu hissettim. Çemberi oluşturan çaylaklar şaşkınlık ve hayranlık dolu

gözlerle olup bitenleri izliyorlardı. Nyx'e, elementler üzerindeki gücümü açıkça göstermeme izin verdiği için, sessiz bir teşekkür gönderdim.

Çember yeniden sessizleşince, "Dolunay, bilinen ve bilinmeyen arasındaki duvağın en ince halini aldığı hatta aradan kaldırılabildiği sihirli bir zamandır," diye devam ettim. "Bu gizemli ve harika bir deneyimdir; ancak ben bu gece, dolunayın başka bir yönü üzerinde durmak istiyorum: Dolunay aynı zamanda bir şeyleri tamamlamak ya da bitirmek için de mükemmel bir fırsattır. Bu gece, burada, Karanlık Kızlar ve Erkekler'in geçmiş ününü sonlandırmak istiyorum. Bu dolunayla birlikte, bir bölümümüz tamamen sonlanıyor ve yeni bir dönem başlıyor."

Çemberin çevresini saat yönünde dolaşmaya devam ediyordum. Kelimeleri büyük bir dikkatle seçerek "Şu andan itibaren, Karanlık Kızlar ve Erkekler, doğruluktan ve amaçlarından sapmayan bir topluluk olacak. Nyx'in elementlerin özelliklerini bahşetmek üzere seçtiği çaylakların, grubumuzun ideallerini hakkıyla temsil ettiklerine inanıyorum." Damien'e gülümsedim. "Dostum Damien, tanıdığım en güvenilir insanlardan biridir; insanın kendine karşı dürüst olmasının zor olduğu anlarda bile bunu ispatlamıştır. Havayı çok iyi temsil ediyor." Damien utangaç bir tavırla gülümserken, çevresinde bir hareketlenme oldu.

Shaunee'ye döndüm. "Shaunee tanıdığım en sadık insandır. Eğer yanınızdaysa, haklı ya da haksız olmanıza bakmadan, yanınızda kalmaya devam edecektir. Bir yanlışınız varsa bunu size söyleyecektir ama sizi asla terk etmeyecektir. Shaunee, ateşi hakkıyla temsil ediyor." Shaunee'nin mocha teni, alevin yansımasıyla ışıl ışıl parlıyordu.

Erin'e gittim. "Arkadaşım Erin'in güzelliği yüzünden, bazen insanlar, onun çok güzel saçlara sahip olduğu ama beyninin olmadığı yanılgısına düşebiliyorlar. Bu doğru değil. O benim tanıdığım en bilge insanlardan biri. Nyx, Erin'i seçerken, dış değil iç

güzelliğe baktığını bir kez daha ispatladı. Erin havayı gerektiği gibi temsil ediyor." Yanından geçerken kıyıya vuran dalgaların sesini duyabiliyordum.

Stevie Rae'nin önünde durdum. Gözlerini çevreleyen koyu renk halkalarla çok yorgun görünüyordu ama nedenini anlamak zor değildi. Arkadaşım, benim için çok endişeleniyordu; her zamanki gibi. "Dostum Stevie Rae üzüntümü, mutluluğumu, stresli ya da rahat olduğumu hemen anlar. Benim için endişelenir; bütün arkadaşları için endişelendiği gibi. Bazen gereğinden fazla empatik olur. Şimdi artık topraktan güç alabileceği için çok seviniyorum. O toprağı hakkıyla temsil ediyor."

Stevie Rae'ye sırıtarak baktım. O da bana gülümsedi. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırıyordu. Sonra tütsü demetini bıraktığım merkez noktasına döndüm ve mor mumu aldım. "Ben kusursuz değilim; kusursuzmuşum gibi davranmayacağım.

Size sadece, Karanlık Kızlar ve Erkekler için, Gece Evi'ndeki bütün çaylaklar için en iyiyi isteyeceğime dair söz verebilirim." Tam ruhu iyi temsil etmeyi *umduğumu* söyleyecektim ki, çemberin karşı tarafından Erik'in sesi yükseldi:

"O ruhu hakkıyla temsil ediyor." Dört arkadaşım yüksek sesle ona katıldılar. Başka çaylakların da onlarla ağız birliği ettiğini görmek beni hem sevindirmiş, hem de şaşırtmıştı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Ben bir kez daha sözü alınca, herkes sessizliğe gömüldü. "İçinizden, Karanlık Kızlar ve Erkekler'in ideallerine bağlı kalabileceğine inananlar, güvenilir, sadık, bilge, empatik ve samimi olmak için elinden geleni yapacak olanlar, bu grupta kalabilirler. Fakat bilmenizi isterim ki aramıza başka çaylaklar da katılacak. Ve kesinlikle dış görüntüleri ya da kimlerle arkadaşlık ettikleri gibi kriterlerle yargılanmayacaklar. Kararınızı verin. Bana ya da diğer Öğrenci Temsilcileri'ne bizimle kalmak isteyip istemediğinizi bildirin." Afrodit'in eski kankalarıyla göz teması kurdum ve "Geçmişi yüzünüze vuracak değiliz," diye ekledim. "Bizim için önemli olan, şu andan itibaren takınacağınız tavırlardır." Kızların birkaç tanesi, suçlanmış gibi bakışlarını kaçırdılar. Diğerleri ise ağlayacak gibi duruyorlardı. Denio'nun gözlerini benden ayırmaması ve ciddi bir tavırla kafasını sallaması hoşuma gitmişti. Kim bilir, belki de o kadar da "korkunç" değildi.

Mor mumu masaya bıraktım ve daha önce tatlı kırmızı şarapla doldurduğum kadehi aldım. "Ve şimdi, dolunaya ve yeni başlangıçlara açılan bir sona içelim." Çemberin çevresinde dolaşıp, çaylaklara tek tek şarap sunarken, 1800'lerin başında, Vam-

pir Şair Laureate ünvanını taşıyan Fiona'nın Kristal Ay'ın *Mistik Ayinleri* adlı kitabında bulduğum bir Dolunay Ritüeli duasını okuyordum.

Ayın havadar ışığı,
Derin toprağın gizemi,
Akan suyun gücü,
Yanan alevin sıcağı,
Nyx adına size sesleniyoruz!

Dikkatimi eski ve güzel şiirin kelimelerine odaklamıştım. Ve bütün kalbimle bu gecenin özel bir şeylerin başlangıcı olacağını umuyordum.

Hastaların şifası,
Yanlışların doğrusu,
Arınmanın temizliği,
Gerçeğin beklentisi,
Nyx adına size sesleniyoruz!

Çemberin çevresini hızla dönerken, çocukların büyük kısmının gülümseyerek "Kutsanmaya!" diye fısıldadıktan sonra, şaraptan tatmalarını mutlulukla izliyordum. Bu akşamki şarabın zorbalıkla kan vermeye zorlanmış bir çaylağın kanından yoksun olması, kimsenin umrunda değildi sanki. (Şarabın içinde çaylak kanının karıştırılmış olmasından ne kadar zevk alacağımı düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.)

Kedinin görüşü,
Yunus'un duyuşu,

Yılanın hızı,
Zümrüdüankanın esrarı,
Nyx adına size sesleniyoruz.
Ve bizimle birlikte kutsanmanızı diliyoruz.

Şarabın sonunu içtim ve kadehi masadaki yerine bıraktım. Sondan başlayarak, elementlere tek tek teşekkür ettim ve onları geri gönderdim. Stevie Rae, Erin, Shaunee ve Damien sırayla mumlarını söndürdüler. Sonra "Dolunay Ritüeli burada sona eriyor," dedim. "Uğurlar olsun!"

Çaylaklar hep bir ağızdan "Uğurlar olsun!" diye haykırdılar.

Hepsi bu kadardı. Karanlık Kızlar'ın lideri olarak yönettiğim ilk ritüel sona ermişti.

Kendimi biraz boş ve hüzünlü hissediyordum. Bilirsiniz işte, bahar tatilini iple çektikten sonra, tatil gelip çattığında, okul yokken yapacak hiçbir şeyinizin olmadığını anlayıp hayal kırıklığına düşmeniz gibi bir şeydi. Aslında, dürüst olmam gerekirse, bu duyguyu ancak bir saniye yaşabildim. Çünkü arkadaşlarım hiç vakit kaybetmeden çevremi sarıp çimentoların kurumak üzere olduğunu ve el izlerimizi çıkarmak için acele etmemiz gerektiğini söylediler.

Shaunee "Lütfen," dedi. "Sanki çimetonun biz el izlerimizi çıkarmadan kurumaya cesareti olabilirmiş ve gerekirse İkizim biraz su çağıramazmış gibi..."

Erin başıyla onayladı. "İkiz, ben de bunun için buradayım ya zaten. Tabi bir de inanılmaz derecede başarılı moda anlayışımı sergilemek için..."

"İkisi de çok ama çok önemli şeyler, İkiz."

Damien abartılı bir ifadeyle gözlerini çevirdi.

"Haydi bakalım, millet," dedi Stevie Rae. "El izlerimizi basıp buradan çıkalım. Karnım ağrıyor gibi. Başımda da feci bir ağrı var."

Stevie Rae'yi ne kadar iyi anladığımı göstermek için başımı salladım. İkimiz de çok geç kalktığımız için bir şeyler yeme fırsatı bulamamıştık. Ben de açlıktan ölüyordum. Ve hemen bir şeyler yiyip içmezsem, birazdan kafein eksikliğinden benim de başım ağrıyacaktı.

"Stevie Rae'ye katılıyorum. Elimizi çabuk tutalım. Sonra diğerleriyle yemek servisi yapılan salonda buluşuruz."

"Neferet aşçılara süper bir taco barı hazırlatmış. Az önce bir göz attım. Gerçekten insanın ağzı sulanıyor," dedi Damien.

Stevie Rae çimentodan yapılma kare plakaya doğru eğilirken "Haydi, o zaman. Gevezeliği bırakın," diye homurdandı.

Damien "Nesi var?" diye fısıldadı.

"Bence adet öncesi sendromu yaşıyor," dedi Shaunee.

"Evet, ben de solgun ve biraz şiş göründüğünü fark ettim ama kabalık etmemek için hiçbir şey söylemedim," dedi Erin.

"Haydi, şu izleri basıp yemeğe gidelim," diyerek kendi karemi aldım. Erik'in hemen yanımdaki kareyi seçmesi hoşuma gitmişti.

"Şey, işiniz bitince ellerinizi temizleyebilesiniz diye mutfakta birkaç havlu ıslattım," dedi Jack. Bir kucak dolusu nemli havluyla çok şirin ve gergin görünüyordu.

Gülümsedim. "Çok incesin, Jack. Pekala, başlıyoruz."

Yakından bakınca, çimento kartondan yapılma kalıplara dökülmüş gibi duruyordu. Çimentolar kuruyunca, kartonları yırtarak çıkarmak kolay olacaktı. Damien'in el izlerimizi –bir tür yer karoları gibi- yemek salonunun önündeki avluya yerleştirme fikri hâlâ hoşuma gidiyordu.

Çimento kesinlikle hâlâ ıslaktı. El izlerimizi çıkarıp Jack'in dışarıdan topladığı (bu çocuk gerçekten çok işe yarıyordu) kuru dallarla isimlerimizi yazarken bol bol güldük.

Bir taraftan ellerimizi temizleyip bir taraftan eserlerimizi incelerken Erik kulağıma eğildi ve "Neferet'in beni de Öğrenci Konseyi'ne seçmesi çok hoşuma gitti," dedi.

Çenemi tuttum ve kafamı salladım. Onu, Damien, Stevie Rae ve İkizler'in onayıyla benim seçtiğimi söylesem büyük olasılıkla tadı kaçacaktı. Neferet çok önemli bir şahsiyetti. Erik'in onun tarafından seçildiğini sanmasının egomu zedelemekten başka bir zararı olamazdı. Tam konuyu değiştirip herkesi yemek salonuna davet etmeye hazırlanırken, sağ tarafımdan gelen tuhaf sesleri duydum. Ve o tuhaf seslerin ne olduğunu fark ettiğim zaman, yüreğim taş kesildi.

Stevie Rae öksürüyordu.

Damien tam sağımda duruyordu. Onun yanında İkizler vardı. Stevie Rae en sağdaki –yemek salonunda en yakın– plakayı seçmişti. Çocukların bir kısmı yemeğe geçmişlerdi ama bizi izlemek için salonda kalan birkaç kişi vardı. Yani, Stevie Rae'yle aramızda çok sayıda insan olmasına rağmen, çimento plakasının önünde dizlerinin üstüne çöktüğünü rahatça görebiliyordum. Bakışlarımı hissetmiş olacaktı ki, topuklarının üstüne oturdu ve dönüp bana baktı. Gırtlağını temizlediğini duyabiliyordum. Yorgun bir gülümsemeyle, dudaklarını kıpırdattı: "Boğazımda bir kuruluk var." Monologları izlerken de benzer bir şey söylemişti. O zaman da öksürüyordu.

Erik'ten tarafa bakmadan "Neferet'i bul," dedim.

Ayağa kalktım ve Stevie Rae'ye doğru yürümeye başladım. El izini çıkarıp ismini yazmıştı ve ellerini temizlemekle meşguldü. Ben yanına ulaşamadan bir öksürük nöbeti daha başladı. Öksürürken omuzları sarsılıyordu. Havluyu ağzına bastırdı.

Ve sonra kokuyu aldım. Sanki bir güç beni tutup, görünmez bir duvara çarpmıştı. Kan kokusu –baştan çıkarıcı, çekici ve ürkütücü– beni baştan ayağa sarmıştı. Durdum ve gözlerimi yumdum. Belki hiç ama hiç kıpırdamazsam ve gözlerimi açmazsam

kendimi bunun sadece kötü bir rüya olduğuna, birkaç saat içinde, Dolunay Ritüeli heyecanıyla uyanacağıma –Nala ve Stevie Rae'nin horul horul uyuyor olduklarına– ikna edebilirdim.

Bir kolun beni sardığını hissettim ama kıpırdamadım.

Damien'in sesi titriyordu: "Sana ihtiyacı var, Zoey."

Gözlerimi açıp ona baktım. Ağlamaya başlamıştı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Omuzlarımı sıkıca tuttu. "Evet, yapabilirsin. Buna mecbursun."

"Zoey!" Stevie Rae adeta hıçkırıyordu.

Hiç düşünmeden, Damien'in kolları arasından sıyrıldım ve en iyi dostuma koştum. Kan içindeki havluyu göğsüne sımsıkı bastırmış halde, dizlerinin üstünde duruyordu. Bir kez daha öksürdü. Alnından ve burnundan yine kan gelmişti.

Stevie Rae'nin yanında bembeyaz bir suratla oturan Erin'e bakarak "Biraz daha havlu bul!" diye haykırdım. Sonra Stevie Rae'nin yanına çöktüm. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Her şey iyi olacak."

Stevie Rae ağlıyordu. Gözyaşları kırmızıya çalıyordu. Kafasını salladı. "Hayır olmayacak. Olamaz. Ölüyorum." Sesi güçlükle çıkıyordu. Ciğerlerinde ve gırtlağında biriken kan konuşmasını güçleştiriyordu.

"Yanında kalacağım. Yalnız kalmana asla izin vermeyeceğim," dedim.

Elimi tuttu. Teninin soğukluğu beni şok etmişti. "Korkuyorum, Z."

"Biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama bu işi birlikte atlatacağız. Söz veriyorum."

Erin elime yeni havlular tutuşturdu. Stevie Rae'nin elindeki kanlı havluyu aldım ve temiz bir havluyla yüzünü ve ağzını silmeye başladım. Ama yeniden öksürmeye başlaması çok sürmedi.

Ona yetişemiyordum. Çok fazla kan vardı. Stevie Rae öyle kötü titriyordu ki havluyu tutamıyordu bile. Bir çığlık atarak onu kucağıma çektim ve bir çocuğu avutur gibi, kollarımla sımsıkı sardım. Hiç durmadan öne arkaya sallanıyor, her şeyin yoluna gireceğini, onu asla bırakmayacağımı söylüyordum.

"Zoey, belki bu bir işe yarar." Salonda başkalarının da olduğunu unutmuştum. Damien'in sesini duyunca şaşırdım. Elinde toprağı temsil eden, yeniden yakılmış yeşil mumla duruyordu. Birden korkumun ve çaresizliğimin orta yerinde, iç sesim devreye girdi ve sakinleştiğimi hissettim.

"Buraya gel, Damien. Mumu Stevie Rae'nin yakınında tut."

Damien dizlerinin üstüne çöktü ve bizi çevreleyen kan gölüne aldırmadan Stevie Rae'ye sokulup mumu yüzüne doğru tuttu. Erin ve Shaunee'nin de iki tarafımda dizlerinin üstüne indiklerini hissettim. Varlıkları bana güç veriyordu.

Yumuşak bir sesle "Stevie Rae, gözlerini aç, tatlım," dedim.

Stevie Rae'nin gözkapakları kıpırdandı ve ağır ağır açıldı. Gözlerinin beyaz kısımları tamamen kıpkırmızı olmuştu ve yanaklarından aşağı pembe gözyaşları süzülüyordu. Mumu görünce, bakışlarını aleve sabitledi.

"Şimdi toprak elementini bize çağırıyorum." Sesim, konuştukça güçleniyor ve yükseliyordu. "Topraktan bu çok özel çaylağın, çok kısa süre önce toprakla bağlantılı bir özellikle ödüllendirilen Stevie Rae Johnson'ın yanında olmasını istiyorum. Toprak bizim yuvamız, yaşam kaynağımızdır ve bir gün hepimiz ona döneriz. Bu gece topraktan Stevie Rae'yi sarmasını, rahatlatmasını ve eve dönüş yolculuğunda rahat etmesini sağlamasını diliyorum."

Ve aniden, mis gibi meyve bahçesi kokuları ve sesleriyle kuşatıldık. Elma ve saman kokusu alıyordum. Ötüşen kuşların seslerini, arıların vızıltısını duyuyordum.

Stevie Rae'nin kırmızı dudakları kıpırdandı. Gözlerini yanan mumdan bir an bile ayırmadan "Artık korkmuyorum, Z," dedi.

Birden ön kapının açıldığını duydum. Bir iki saniye sonra Neferet yanımdaydı. Damien ve İkizler'e kenara çekilmelerini söyleyip, Stevie Rae'yi kollarımdan almaya yeltendi.

Sesimin bütün salonu kaplayan gücü, Neferet kadar beni de şaşırtmıştı. "Hayır! Yanında kalacağız. Elementine ve bizlere ihtiyacı var."

"Pekala,"dedi Neferet. "Zaten bitmesine çok az kalmış. Şunu içirmeme yardım edin ki geçişini acı çekmeden tamamlayabilsin."

Tam içi süt gibi beyaz sıvıyla dolu şişeyi Neferet'in elinden almak üzereyken Stevie Rae'nin şaşırtıcı derecede net sesini duydum. "Ona ihtiyacım yok. Toprak gelince, acım da dindi."

Neferet, Stevie Rae'nin kanla kaplanmış yanağına dokundu. "Tabii ki dindi, yavrum." Bedeninin tamamen gevşediğini ve titremesinin son bulduğunu fark ettim. Sonra Neferet kafasını kaldırdı. "Zoey'nin onu sedyeye kaldırmasına yardım edin. Bir arada kalsınlar. Onu revire götürelim."

Başımı salladım. Güçlü eller ikimizi tutup kaldırdı. Ve hemen sonra, kendimi kollarımın arasında Stevie Rae'yle sedyenin üstünde buldum. Yanımızda Damien, Shaunee, Erin ve Erik'le birlikte dışarıya, geceye çıktık. Hobi salonuyla revir arasındaki kısa yolculuğumuz sırasında yaşanan tuhaflıkları daha sonra hatırlayacaktım. Şiddetli kar yağışına rağmen, üzerimize tek bir kar tanesi dahi düşmemişti. Ve sanki, toprak şimdiden yas tutmaya başlamış gibi, anormal bir sessizlik hakimdi. Stevie Rae'ye her şeyin yoluna gireceğini, korkulacak bir şey olmadığını fısıldamaya devam ettim. Öne doğru eğilip sedyenin yan tarafından kan kusuşunu ve kırmızı damlaların taze ve temiz karda bıraktığı izleri hiç unutmayacaktım.

Ve sonrasında revire girdik ve sedyeden bir karyolaya aktarıldık. Neferet arkadaşlarıma bize iyice sokulmalarını işaret etti. Damien yatağa, Stevie Rae'nin yanına kıvrıldı. Mum hâlâ elindeydi. Stevie Rae'nin gözlerini açtığı zaman görmesi için, mumu havaya kaldırdı. Derin bir nefes aldım. Bizi çevreleyen hava hâlâ elma çiçekleri ve kuş sesleriyle doluydu.

Sonra Stevie Rae gözlerini açtı. Biraz şaşırmış gibi, gözlerini kırpıştırdı. Beni görünce gülümsedi.

"Anneme ve babama onları sevdiğimi söyler misin?" Onu anlıyordum ama sesi çok zayıftı ve korkunç bir ıslaklıkla doluydu.

"Tabii ki söylerim," dedim.

"Ve benim için bir şey daha yapar mısın?"

"Ne istersen..."

"Senin gerçekten bir annen ya da baban yok. Anneme artık onun kızı olduğunu söyler misin? Sanırım birbirinize emanet olduğunuzu bilirsem, onlar için daha az endişe duyacağım."

Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülüyordu. Cevap vermeden önce derin bir nefes alma ihtiyacı duydum. "Sen hiçbir konuda endişelenme. Onlara söyleyeceğim."

Gözkapakları kıpırdandı. Bir kez daha gülümsedi. "İyi. Annem senin için çikolatalı kurabiye yapar." Bariz bir gayretle gözlerini bir kez daha araladı ve çevresine, Damien, Shaunee ve Erin'e bakındı. "Zoey'i hiç bırakmayın. Sizi hiçbir şeyin ayırmasına izin vermeyin."

Damien gözyaşları arasında "Merak etme," diye fısıldadı.

"Ona senin yerine göz kulak oluruz," dedi Shaunee güçlükle. Erin, Shaunee'nin elini sımsıkı tutmuş ağlıyordu. Gülümsemeye çalışarak kafasını salladı.

"İyi," dedi Stevie Rae. Sonra gözlerini kapattı. "Z, sanırım şimdi biraz uyuyacağım, olur mu?"

"Tamam, tatlım," dedim.

Gözkapaklarını son bir kez daha açtı ve bana baktı. "Yanımda kalır mısın?"

Ona sımsıkı sarıldım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Sen dinlenmene bak. Hepimiz burada yanında olacağız."

"Tamam,"dedi yumuşacık sesiyle.

Ve gözlerini yumdu. Birkaç nefes daha aldı.

Sonra kollarımın arasından kayıp gittiğini hissettim. Nefes almaz olmuştu. Gülümser gibi, dudaklarını hafifçe araladı. Ağzından, gözlerinden, burnundan ve kulaklarından kanlar süzülüyordu ama kokuyu almıyordum. Burnuma dolan tek koku, toprağın kokusuydu. Sonra güçlü bir çayır esintisi, yeşil mumu söndürdü.

En yakın arkadaşım ölmüştü.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

"Zoey, tatlım, artık onu bırakmalısın."

Damien'in söyledikleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Demek istediğim, sesini duyuyordum, evet, ama sanki bilmediğim, tuhaf bir dil konuşuyordu. Kelimelere bir anlam yükleyemiyordum.

"Zoey, neden bizimle gelmiyorsun?"

Bu Shaunee'ydi. *Erin'in de lafa girmesi gerekmez miydi?* Bu düşünceyi kafamda güçlükle biçimlendirirken "Evet, Zoey, bizimle gelmen gerek," diyen sesi duydum. *Ah, evet, Erin de buradaydı.*

"Şok geçiriyor. Onunla sakin sakin konuşup Stevie Rae'nin bedenini bırakmaya ikna edin," dedi Neferet.

Stevie Rae'nin bedeni. Bu kelimeler zihnimde yankılanıp duruyordu. Bir şeye sımsıkı sarılmış haldeydim. O kadarını söyleyebilirdim. Fakat gözlerim kapalıydı ve gerçekten çok ama çok üşüyordum. Gözlerimi açmak istemiyordum ve bir daha ısınabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Bir fikrim var." Damien'in sesi, beynimin içinde, bir tilt makinesinin içinde bir oraya bir buraya yuvarlanan bir top gibi savruluyordu. "Mumumuz ya da kutsal bir çemberimiz olmayabilir

ama bu, Nyx'in yanımızda olmadığı anlamına gelmez. Ona yardım etmek için elementlerimizi kullanalım. İlk ben başlıyorum."

Kolumun üst kısmında bir el hissettim. Sonra Damien'in ölümün ve çaresizliğin kokusunu dağıtmak üzere havayı davet ettiğini duydum. Büyük bir rüzgar beni sarmaladı; içim titredi.

"Sıra bende. Üşümüş gibi bir hali var." Konuşan, Shaunee'ydi. Birisi daha koluma dokundu. Arkasından tam olarak anlayamadığım birkaç kelime geldi. Açık bir şöminenin önünde duruyormuşum gibi bir sıcaklık hissettim.

"Şimdi de ben," dedi Erin. "Suyu davet ediyor ve arkadaşımdan, geleceğin Yüksek Rahibesi'nden hissettiği acı ve hüznü almasını istiyorum. Acısının tamamen giderilemeyeceğini biliyorum; ama onu en azından yoluna devam etme gücünü bulabileceği kadar hafifletseniz..." Erin'in sarfettiği kelimeler benim için daha anlaşılırdı ama yine de gözlerimi açmayı hiç istemiyordum.

"Çemberde bir element daha var."

Erik'in sesini duymak beni şaşırtmıştı. Bir yanım gözümü açıp onu görmek istiyor ama diğer yanım –ki kesinlikle daha ağır basıyordu– hareket etmeyi reddediyordu.

"Ama ruhu harekete geçiren hep Zoey'di," dedi Damien.

"Şu anda Zoey kendi de dahil, hiçbir şeyi harekete geçirecek durumda değil. Ona biraz yardım edelim." Bir çift güçlü el kollarımı sımsıkı kavradı. "Bu şeylerin hiçbiriyle ilgili özelliğim yok ama Zoey'nin yaşadıklarını önemsiyorum ve onun beş elementle ilgili yetenekleri var," dedi Erik. "Bu yüzden, diğer arkadaşları gibi ben de, ruh elementinin uyanmasına ve en yakın arkadaşının ölümünü aşabilmesine yardım etmesini diliyorum."

Vücudum, elektrik şokuna maruz kalmış gibi, ani bir farkındalık hissiyle sarsılmıştı. Kapalı gözkapaklarımın ardından Stevie Rae'nin gülümseyen yüzünü gördüm. Bana son gülümseyişinde olduğu gibi, kan içinde ya da solgun değildi. Gördüğüm son dere-

ce sağlıklı ve mutlu bir Stevie Rae'ydi ve bana aşina gelen, güzel bir kadının kolunda yürürken neşeyle gülüyordu.

"Nyx," diye düşündüm. *Tanrıça, Stevie Rae'yi bağrına basıyor.*

Ve gözlerimi açtım.

Damien "Zoey!" diye haykırdı. "Yine bizimlesin!"

Erik hüzünlü bir sesle, "Z, Stevie Rae'yi bırakman gerek," dedi.

Bakışlarımı Damien'den Erik'e çevirdim. Sonra Shaunee ve Erin'e baktım. Dört arkadaşımın elleri üzerimdeydi ve hepsi ağlıyordu. Kollarımın arasında sımsıkı tuttuğum şeyin ne olduğunu fark ettim. Kafamı eğip önüme baktım.

Stevie Rae'nin yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Teni solgundu, dudakları morarmaya başlamıştı ama gözleri kapalıydı. Kan içinde olmasına rağmen, yüzü rahatlamış gibi görünüyordu. Ağzından burnundan kan damlamaz olmuştu ve zihnimin bir köşesi kokuda yanlış –bayat, eski ve ölü– bir şeyler olduğunu algıladı. Küf gibi.

"Z," dedi Erik. "Onu artık bırakman gerek."

Ona baktım. "Ama yanında kalacağıma söz verdim." Sesim tuhaf ve titrekti.

"Ve kaldın. Sonuna kadar. Şimdi o artık gitti. Senin yapabileceğin bir şey kalmadı."

"Lütfen, Zoey," dedi Damien.

"Annesinin onu görebilmesi için Neferet'in Stevie Rae'yi temizlemesi gerek," dedi Shaunee.

"Annesi ve babasının onu kanlar içinde görmesini istemezdi, biliyorsun," dedi Erin.

"Tamam ama... Ama onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum." Sesim titredi. Yanağımdan aşağı bir damla yaşın süzüldüğünü hissettim.

"Onu ben alayım, Zoeykuş." Neferet, kollarımın arasında tuttuğum bir bebeği almaya hazırlanır gibi uzandı. O kadar üzgün, güçlü ve güzel –ve bir o kadar da tanıdık– görünüyordu ki onunla ilgili bütün soru işaretlerimi unutup kafamı salladım. Neferet kollarını Stevie Rae'nin bedeninin altına uzattı ve onu kucakladı. Yanımdaki boş yatağa taşıdı.

Kendime baktım. Yeni siyah elbisem kurumaya başlamış kanla kaplıydı. Gümüş iplikleri odadaki gaz lambalarının ışığında parlıyordu; ancak daha önce saçtıkları saf ışık yerini bakırımsı bir parlaklığa bırakmıştı. O ipliklere bakmaya devam edemezdim. Harekete geçmem gerekiyordu. Bu odadan çıkmalı, bu elbiseden kurtulmalıydım. Ayaklarımı yatağın yan tarafına sarkıtıp yere bastım. Ama ayağa kalktığım anda duvarlar üstüme kapanmaya başladı. Arkadaşlarımın güçlü elleri beni yere düşmeden yakaladılar.

"Onu odasına götürün. Elbisesini çıkarıp temizlenmesine yardım edin. Sonra yatmasını sağlayın. Ilık ve sessiz bir ortamda dinlenmeli." Neferet, sanki ben orada değilmişim gibi benimle ilgili bir şeyler söylüyordu ama umurumda değildi. Orada olmak istemiyordum zaten. Bütün bunların hiçbirini istemiyordum. "Onu yatırmadan önce, şunu verin, içsin. Kabus görmeden uyumasına yardımcı olur." Neferet'in yumuşacık elini yanağımda hissettim. Ondan bana geçen sıcaklık şok etkisi yaratınca iç güdüsel olarak geri çekildim. Neferet kibarca "İyi ol, Zoeykuş," dedi. "Bunu aşacağına söz veriyorum." Ona bakmıyordum ama dikkatini yeniden arkadaşlarıma çevirdiğini biliyordum. "Şimdi onu yatakhaneye götürün."

İleri doğru hareket ediyordu. Erik sağ tarafımdaydı; dirseğimi sımsıkı tutuyordu. Damien ise solumdaydı ve o da beni sıkıca tutmuştu. İkizler de hemen arkamızdaydılar. Odadan çıkarken hiç kimse konuşmuyordu. Omzumun üstünden Stevie Rae'nin cansız bedenine baktım. Uyuyor gibi görünüyordu ama öyle olmadığını pekala biliyordum. Ölmüştü.

Beşimiz revirden çıkıp karlı geceye adım attık. Ben ürperince, Erik'in ceketini çıkarıp omuzlarıma yerleştirmesine yetecek kadar bir süre duraksadık. Ceketin kokusu hoşuma gitmişti; yanlarından geçtiğimiz ve biz yaklaşırken, tek başına ya da grup halinde kenara çekilip, başlarını önlerine eğen ve yumruklarını kalplerinin üstüne yerleştiren çaylaklar yerine o kokuyu düşünmeyi tercih ediyordum.

Yatakhaneye bana ancak saniyeler kadar uzun gelen bir sürede ulaştık. Ana salona girdiğimiz anda, televizyon seyreden ve grup halinde oturan kızlar derin bir sessizliğe gömüldüler. Hiçbirine bakmıyordum. Erik ve Damien'in beni merdivenlere götürmesine izin verdim ama biz daha oraya ulaşamadan Afrodit karşımıza dikildi. Yüzüne odaklanabilmek için gözlerimi kırpıştırdım. Yorgun görünüyordu.

"Stevie Rae'nin ölümüne çok üzüldüm. Ölmesini istemezdim," dedi Afrodit.

"Bizi saçmalıklarınla oyalama, seni lanet olası cadı," dedi Shaunee tıslar gibi. Erin'le ikisi, hırslarını Afrodit'ten çıkarmak ister gibi öne çıktılar.

"Hayır, durun," diyen sesimi duydum. İkisi de duraksadılar. "Afrodit'le konuşmam gerek."

Arkadaşlarım bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlardı ama beni tutan kolların arasından sıyrılıp, titrek adımlarla gruptan uzaklaştım. Afrodit önce tereddüt ettiyse de peşimden geldi.

Alçak sesle "Stevie Rae'ye ne olacağını biliyor muydun?" diye sordum. "Onunla ilgili bir şey gördün mü?"

Afrodit kafasını ağır ağır salladı. "Hayır. Sadece içimde tuhaf bir his vardı. Bu gece korkunç bir şeyin olacağını biliyordum."

"O his bende de oluyor," dedim.

"İnsanlar ya da cisimlerle ilgili mi?"

Kafamı salladım.

"Bu duygular benim görüşlerimden daha zorlar ve net değiller. Ya sen Stevie Rae'yle ilgili bir şey hissettin mi?"

"Hayır. En ufak bir fikrim yoktu. Ama şimdi geriye baktığım zaman, onda, bir şeylerin yolunda gitmediğine işaret eden bazı ipuçları olduğunu görüyorum."

Afrodit gözlerimin içine baktı. "Elinden bir şey gelmezdi. Onu kurtaramazdın. Nyx bunu önceden bilmene izin vermedi; çünkü yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Nereden biliyorsun? Neferet, Nyx'in seni terk ettiğini söyledi," dedim. Bilerek acımasızlık ettiğimin farkındaydım. Umurumda değildi. Herkesin canının benim kadar yanmasını istiyordum.

Afrodit, dosdoğru gözlerimin içine bakmaya devam ederek "Neferet yalan söylüyor," dedi. Önce gitmek için bir iki adım attıysa da fikrini değiştirip geri geldi. "Sana her ne verdiyse, sakın içme," dedikten sonra salondan çıktı.

Erik, Damien ve İkizler göz açıp kapayana kadar yanıma gelmişlerdi.

"O cadının söylediklerine kulak asma," dedi Shaunee.

"Stevie Rae hakkında kötü bir şey söylediyse, o kaltağın canına okuruz," dedi Erin.

"Hayır, öyle bir şey değildi. Sadece üzgün olduğunu söyledi. O kadar."

"Onunla neden konuşmak istedin?" Soru Erik'ten gelmişti. Damien'le ikisi bir kez daha kollarıma girdiler. Merdivenlere yürüdük.

"Stevie Rae'nin ölümüyle ilgili bir şey görüp görmediğini merak ettim," dedim.

"Ama Neferet, Nyx'in Afrodit'e sırt çevirdiğini açıkça söyledi," dedi Damien.

"Yine de sormak istedim." Afrodit'in büyükannemin başı-

na gelme ihtimali olan o kaza konusunda yanılmadığını ekleyecektim ama Erik'in önünde hiçbir şey söyleyemezdim. Odamın –odamızın– kapısına gelince, durdum. Erik kapıyı açtı. Birlikte içeri girdik.

"Hayır!" diye inledim. "Eşyalarını almışlar. Bunu yapamazlar." Stevie Rae'ye ait her şey gitmişti. Kovboy çizmesi biçimindeki lamba, Kenny Chesney posteri, Elvis saati. Bilgisayar masasının rafları bomboştu. Bilgisayarı da gitmişti. Dolabına baksam, kıyafetlerinin de orada olmadıklarını görecektim.

Erik kolunu omzuma doladı. "Bunu her defasında yapıyorlar. Endişelenme. Eşyalarını atmıyorlar. Seni üzmemek için taşımışlar. İstediğin herhangi bir eşyası varsa, ailesinin de onay vermesi durumunda, sana verirler."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben Stevie Rae'nin eşyalarını istemiyordum ki. Kendisini istiyordum.

"Zoey, şu elbiseden bir an önce kurtulup sıcak bir banyo yapman gerek," dedi Damien yumuşak bir sesle.

"Tamam," dedim.

"Sen duş yaparken biz de yiyecek bir şeyler getirelim," dedi Shaunee.

"Aç değilim."

"Bir şeyler yemen gerek. Çorba gibi basit bir şey buluruz. Olur mu?" Erin çok üzgün görünüyordu. Bana kendimi iyi hissettirmek için bir şeyler yapmaya çalıştığını fark edince kafamı salladım. Zaten kimseyle tartışamayacak kadar bitkindim.

"Olur."

"Kalırdım ama bu saatte kızlar yatakhanesinde olmam yasak," dedi Erik.

"Sorun değil," dedim. "Anlıyorum."

"Ben de kalmak isterim ama biliyorsun, ben de kız sayılmam," dedi Damien. Beni güldürmeye çalıştığını biliyordum.

Dudaklarımı kıpırdattım. Yüzüne, bir damla gözyaşının yanında bir gülümseme boyanmış o hüzünlü ve ürkütücü palyaçolara benzediğime bahse girebilirdim.

Önce Erik, sonra Damien beni kucakladılar ve gittiler.

Shaunee "Sen duş alırken birimizin burada kalmasını ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben iyiyim."

"Tamam." Shaunee yine ağlamaya başlayacak gibi duruyordu.

"Hemen döneriz." Erin, Shaunee'nin elini tuttu ve kapıyı olabildiğince yavaş kapatmaya özen göstererek birlikte odadan çıktılar.

Birisi "açık" düğmeme basmış ama hızımı en düşük seviyeye ayarlamış gibi dikkatle hareket ediyordum. Elbisemi, sutyenimi, külodumu çıkarıp odamızın –yani odamın– bir köşesinde duran, içi naylon torbayla kaplanmış kirli sepetine attım. Naylon torbanın ağzını bağlayıp kapının yanına koydum. İkizlerden birinin torbayı benim için çöpe atacağını biliyordum. Banyoya girdim. Niyetim doğruca duşa girmekti ama aynadaki yansımam gözüme takılınca durdum. Yine o bana tanıdık gelen yabancıya dönüşmüştüm. Korkunç görünüyordum. Solgundum ve gözlerimin çevresinde mor halkalar vardı. Yüzümdeki, omuzlarımdaki ve sırtımdaki dövmeler tenimin beyazlığıyla ve kurumuş kan izleriyle safir renkli bir tezat oluşturuyordu. Gözlerim irileşmişti sanki; her zamankinden koyu renktiler. Karanlık Kızlar kolyemi çıkarmamıştım. Zincirin gümüşü ve lal taşlarının bakır rengi, ışıkla parlıyordu.

"Neden?" diye fısıldadım. "Stevie Rae'nin ölmesine neden izin verdin?"

Gerçekten bir cevap almayı beklemiyordum; zaten cevap da gelmedi. Duşa girdim ve orada uzunca bir süre kaldım. Gözyaşlarım, su ve kanla birleşip, küvetin giderinde yok olup gittiler.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Banyodan çıktığımda, Shaunee ve Erin, Stevie Rae'nin yatağında oturuyorlardı. Aralarında, üstüne bir kase çorba, biraz kraker, bir kutu diyet olmayan kola yerleştirilmiş bir tepsi duruyordu. Alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı ama ben içeri girince hemen sustular.

İç geçirerek kendi yatağıma oturdum. "Çocuklar, eğer çevremde anormal tavırlar takınarak dolaşacak olursanız, bununla baş edemeyebilirim."

İkisi aynı anda "Özür dileriz," diye mırıldanarak suçlu gözlerle birbirlerine baktılar. Sonra Shaunee tepsiyi bana uzattı. Tabaklara, yemekle ne yapıldığını unutmuşum gibi şaşkın şaşkın baktım.

"Neferet'in verdiği zımbırtıyı içebilmen için bir şeyler yemen şart," dedi Erin.

"Ayrıca, kendini daha iyi hissetmene yardımı olur," dedi Shaunee.

"Bundan sonra kendimi iyi hissedebileceğimi sanmıyorum."

Erin'in gözlerine biriken yaşlar yanağından aşağı süzüldü. "Öyle deme, Zoey. Sen kendini iyi hissetmezsen, hiçbirimiz düzelemeyeceğiz demektir."

"Denemek zorundasın, Zoey. Hem burada olsa, Stevie Rae de çok kızardı." Shaunee burnunu çeke çeke konuşmuştu.

"Haklısın. Kızardı." Kaşığı alıp çorbadan küçük yudumlar almaya başladım. Tavuklu şehriye çorbasıydı. Gırtlağımdan aşağı o bildik sıcaklıkla inerken, hissettiğim can sıkıcı ürpertinin bir kısmını gidermişti.

"Ve kızdığı zaman aksanının nasıl kontrolden çıktığını en iyi sen bilirsin," dedi Shaunee.

Bu sözler karşısında Erin de ben de gülümsedik.

Erin, Stevie Rae'nin İkizler'e nereden baksanız zilyon defa tekrarladığı kelimelerle "Heppinizz iyi olacaksınıızzzzz," dedi.

Tekrar gülümsedim. Çorbayı yutmak kolaylaşmıştı sanki. Kasenin yarısına ulaşmıştım ki o anda aklıma gelen bir düşünceyle irkildim. "Onun için cenaze töreni ya da onun gibi bir şey yapmayacaklar, değil mi?"

İkizler kafalarını salladılar. "Hayır," dedi Shaunee.

"Hiç yapmazlar," dedi Erin.

"Şey, İkiz, sanırım bazı anne babalar yapıyorlar. Ama kendi şehirlerinde."

"Doğru, İkiz," dedi Erin. "Fakat buradan hiç kimsenin şeye..." Durup düşündü. "Stevie Rae'nin geldiği o taşra kasabasının adı neydi sahi?"

"Henrietta," dedim. "Dövüşçü Tavukların Anavatanı."

"Dövüşçü Tavuklar mı?" İkizler aynı anda sormuşlardı.

Kafamı salladım. "Stevie Rae buna deli oluyordu. Taşralıydı evet ama Dövüşçü Tavuk olmaya şiddetle karşıydı."

"Tavuklar dövüşür mü ki?"

Erin omuz silkti. "Ben nereden bileyim, İkiz?"

"Ben sadece horozların dövüştüğünü sanıyordum," dedim. Birbirimize bakıp aynı anda birer kahkaha koyverdik. Kahkaha-

larımızın gözyaşlarımıza karışması çok sürmedi. "Stevie Rae de bunu komik bulurdu," dedim.

Shaunee "Her şey yoluna girecek mi gerçekten, Zoey?" diye sordu.

Erin "Girecek mi?" diye tekrarladı.

"Sanırım," dedim.

"Nasıl?" diye sordu Shaunee.

"Gerçekten bilmiyorum. Sanırım tek yapmamız gereken aceleye getirmeden, yavaş yavaş hareket etmek olacak."

Şaşırtıcıydı ama çorbamın tamamını mideye indirmiştim. Kendimi çok daha iyi, ılık ve normal hissediyordum. Ayrıca inanılmayacak derecede yorgundum. İkizler de gözkapaklarımın ağırlaştığını hissetmiş olmalıydılar. Erin tepsimi aldı. Shaunee bana içinde süte benzeyen bir sıvının olduğu küçük bir şişe uzattı.

"Neferet bunu içmen gerektiğini söyledi. Kabussuz bir uyku çekmene faydası olacakmış."

"Teşekkürler." Şişeyi ondan aldım ama içmedim. Erin ve Shaunee karşımda dikilmiş bana bakıyorlardı. "Birazdan içerim. Önce bir tuvalete gideyim de. İlacın tadının kötü olması ihtimaline karşılık kolamı bana bırakın."

Bu cevap onları tatmin etmişe benziyordu. Shaunee çıkmadan önce "Zoey, senin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır. Ama teşekkürler."

"Bir şeye ihtiyacın olursa, ararsın, tamam mı?" dedi Erin. "Stevie Rae'ye söz verdik..." Erin cümlesini tamamlayamayınca Shaunee sözü aldı: "Ona sana göz kulak olacağımıza söz verdik. Biz sözüne sadık insanlarız."

"Ararım," dedim.

"Tamam," dediler. "İyi geceler."

Kapı kapanırken "İyi geceler," diye seslendim.

Onlar çıkar çıkmaz ilacı lavaboya döküp, şişesini çöpe attım.

Ve işte yalnızdım. Çalar saatim 06:00'yı gösteriyordu. Birkaç saat içinde ne çok şeyin değişebildiğine inanmak güçtü. Bütün çabama rağmen, sanki beynimin içinde bir korku filmi perdesi asılıymış gibi, Stevie Rae'nin son dakikaları gözümün önünde canlanıp duruyordu. Cep telefonumun sesiyle yerimden sıçradım. Ekrana baktım. Büyükannemin numarasıydı! Müthiş bir rahatlamayla telefonu açtım ve gözyaşlarımı tutmak için kendimi zorlayarak "Büyükanne," dedim. "Aramana ne kadar sevindim, anlatamam."

"Küçük kuş. Seninle ilgili bir rüya gördüm. Her şey yolunda mı?" Endişeli sesine bakılırsa cevabı zaten biliyordu. Bu beni şaşırtmıyordu. Bütün hayatım boyunca, büyükannemle aramızda özel bir bağ olmuştu.

"Hayır. Hiçbir şey yolunda değil," diye fısıldayarak ağlamaya başladım. "Büyükanne, Stevie Rae bu gece öldü."

"Ah, Zoey. Çok çok üzüldüm."

"Nyx'in ona toprak elementiyle ilgili bir özellik bahşetmesinin ardından, kollarımın arasında öldü, büyükanne."

"Sonuna kadar yanında olduğunu bilmek seni rahatlatmış olmalı." Büyükannem de ağlamaya başlamıştı.

"Hepimiz, bütün arkadaşlarım yanındaydık."

"Eminim Nyx de oradaydı."

"Evet..." Hıçkırıyordum. "Sanırım Tanrıça da oradaydı. Ama anlamıyorum, büyükanne. Nyx'in Stevie Rae'ye önce bir özellik bahşedip sonra ölmesine izin vermesi..."

"Genç bir insanın başına geldiğinde, ölümü anlamak hiçbir zaman mümkün değildir. Ama, her ne kadar çok erken ölmüş olsa da, Tanrıça'nızın Stevie Rae'ye yakın olduğundan ve o tatlı kızın şimdi Nyx'in yanında, huzur içinde dinlendiğinden eminim."

"Umarım öyledir."

"Keşke seni ziyarete gelebilseydim ama kar yüzünden yola çıkmak imkansız. Bugün Stevie Rae için oruç tutup dua etmeme ne dersin?"

"Teşekkürler, Büyükanne. Umarım, onun da çok hoşuna giderdi."

"Ve tatlım, bunu aşmak zorundasın."

"Ama nasıl, Büyükanne?"

"Gurur duyacağı bir hayat sürerek onu onurlandırabilirsin. Onun için de yaşayarak..."

"Çok zor, Büyükanne. Hele vampirler bizden ölen çocukları hemen unutmamızı beklerken. Ölenler yollardaki hız tümsekleriyle bir tutuluyor. Birkaç saniye duraksadıktan sonra, yola devam ediyorsun."

"Ne Yüksek Rahibenizi ne de diğer yetişkin vampirleri eleştirmek istemem ama bu bana biraz sığ bir yaklaşım gibi geldi. Sindirilmediği sürece, ölüm insana çok daha zor gelir."

"Ben de öyle düşünüyorum. Aslında, Stevie Rae de böyle düşünüyordu." Sonra aklıma bir fikir geldi. Beraberinde bunun yapılması gereken şey olduğu hissini de getirmişti. "Bunu değiştirebilirim. İzin verilsin ya da verilmesin, Stevie Rae'nin ölümünün onurlandırılmasını sağlayacağım. O, hız tümseği muamelesi görmeyecek."

"Başını belaya sokma, tatlım."

"Büyükanne, ben vampir tarihinin en güçlü çaylağıyım. Sanırım, bu kadar güçlü duygular beslediğim bir konuda başımı belaya sokmayı göze alabilmeliyim."

Büyükannem bir an durduktan sonra "Sanırım haklısın, Zoeykuş," dedi.

"Seni seviyorum, Büyükanne."

"Ben de seni seviyorum *u-we-tsi a-ge-hu-tsa."* Cherokee dilinde "kızım" demek olan bu kelime, her zamanki gibi, içimi ısıt-

mıştı. "Şimdi uyumaya çalışmanı rica ediyorum. Senin için dua edeceğimi sakın unutma. Büyükannelerimizin ruhlarından sana göz kulak olmalarını ve huzur getirmelerini dileyeceğim."

"Teşekkürler, Büyükanne. Hoşçakal."

Telefonu kapattım. Büyükannemle konuşmak çok iyi gelmişti. Öncesinde göğüs kafesimin üstünde ağır, görünmez bir taş oturuyordu sanki. Şimdi artık taş yerinden oynadığı için nefes alıp vermem kolaylaşmıştı. Ben yatmaya hazırlanırken, Nala kedi kapısından içeri daldı ve yatağıma zıpladığı gibi miyavlamaya başladı. Onu okşadım ve gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlattım. Kafamı kaldırıp Stevie Rae'nin boş yatağına baktım. Nala'nın aksiliklerine güler, yaşlı, huysuz bir kadına benzediğini söylerdi ama onu en az benim kadar severdi. Gözyaşlarım yine ayaklanmıştı; acaba bir insanın ağlama haddi diye bir şey var mıydı? Tam o sırada cep telefonumun mesaj sinyali öttü. Gözlerimi kurulayarak telefonuma uzandım.

İyi misin? Bir sorun var sanki.

Mesaj Heath'tendi. İşaretleme olayı yüzünden aramızda bir bağ oluştuğundan şüphem kalmamıştı. Ve bu konuda ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kötü gün. En yakın arkadaşım öldü.

Uzun süre bekleyince cevap yazmayacağını düşünmeye başladım. Ama sonra telefonum tekrar öttü.

Benim de arkadaşlarım öldü.

Gözlerimi yumdum. Yakın zamanda Heath'in iki arkadaşının öldüğünü nasıl unutabilmiştim?

Üzgünüm, yazdım.

Ben de. Seni görmeye gelmemi ister misin?

Bedenimden güçlü bir *evet!* cevabı sökün etmişti ama etmemesi gerekirdi. Heath'in kollarında her şeyi unutmak harika olurdu... Ve Heath'in kanının koyu kırmızı cazibesinde...

Titreyen parmaklarımla, **Hayır**, yazdım. **Okulun var.**

Yok! KAR TATİLİ!

Gülümsedim ve karlı bir günün, arkadaşlarımla karda yürüyüş yaptıktan sonra, pizza eşliğinde kanepeye kıvrılıp kiralık film izlemek anlamına geldiği zamanları özledim. Telefonumun yeniden çınlamasıyla şimdiki zamana döndüm.

Cuma günü kendini daha iyi hissedeceksin.

İç geçirdim. Heath'e cuma günü maçtan sonra buluşacağımıza söz verdiğimi unutmuştum. Onunla buluşmamalıydım. Bunu biliyordum. Asında hemen şimdi Neferet'e gidip Heath konusunu itiraf etmeli ve yardımını istemeliydim.

Neferet yalan söylüyor. Afrodit'in sesi zihnimden geçip gitti. Hayır. Neferet'e gidemezdim. Ve bunun tek nedeni Afrodit'in uyarısı değildi. Neferet'te bana yanlış gelen bir şeyler vardı. Ona güvenemezdim. Telefonum yeniden çınladı.

Zo?

Derin bir iç çektim. O kadar yorgundum ki konsantre olmakta güçlük çekiyordum. Telefonu elime aldım ve Heath'e, ne kadar istesem de onunla buluşamayacağımı yazmaya başladım. Hatta H, A ve Y harflerini de tuşladım. Ama sonra durdum, yazdıklarımı sildim ve kararlı bir tavırla: **OK** yazdım.

Ne yapabilirdim? Hayatım eski bir eteğin kenarları gibi büklüm büklüm olmuştu. Heath'e hayır demek istemiyordum. İşaretlenme meselesi şu andaki sayısız endişem arasında en arka sıralarda kalıyordu.

Cevabı çabucak geldi. **OK!**

Tekrar iç geçirip telefonu kapattım ve gözlerimi boşluğa dikip, Nala'yı okşamaya koyuldum. Keşke zamanı bir gün –ya da hatta bir sene– geri almam mümkün olabilseydi. Bunu düşünürken, Stevie Rae'nin eşyalarını toparlayan vampirlerin, her nedense, yatağının ayak ucunda katlı duran el örgüsü battaniyeyi

unuttuklarını fark ettim. Nala'yı yastığımın üstüne bırakıp ayağa kalktım ve battaniyeyi aldım. Sonra Nala'yla birlikte, battaniyenin altına kıvrıldık.

Vücudumun tek tek bütün molekülleri yorgundu ama uyuyamıyordum. Sanırım Stevie Rae'nin yumuşak horultusunu ve yalnız olmama duygusunu özlüyordum. O kadar yoğun bir hüzünle sarmalanmıştım ki, boğulacak gibiydim.

Kapım yavaşça vuruldu. Ve sonra ağır ağır açıldı. Yatağımda doğrulunca, Shaunee ve Erin'in kucaklarında yastık ve battaniyeleri, üstlerinde pijamaları ve terlikleriyle içeri girdiklerini gördüm.

"Seninle uyuyabilir miyiz?"

"Yalnız kalmak istemiyoruz," dedi Shaunee.

"Evet. Senin de yalnız kalmak istemeyebileceğini düşündük," dedi Erin.

"Haklısınız. İstemiyorum." Gözyaşlarımı bastırmak için yutkundum. "Haydi, gelin."

Tereddütlü adımlarla ilerleyip Stevie Rae'nin yatağına çıktılar. Uzun tüylü, gümüş rengi kedileri Beelzebub da yatağa tırmanıp aralarına yerleşti. Nala yastığımın üstünden kafasını kaldırıp kediye şöyle bir baktı ve sanki Beelzebub onun kraliçelere yaraşır dikkatini hak etmiyormuş gibi, yeniden yastığın üstüne kıvrılıp, kısa sürede uykuya daldı.

Tam ben de uykuya dalmak üzereyken kapı yeniden tıkladı. Açılmayınca. "Kim o?" diye seslendim

"Benim."

Shaunee, Erin ve ben şaşkınlık içinde birbirimize baktık. Sonra ben hızlı adımlarla kapıya yürüdüm ve karşımda pembe fiyonklu oyuncak ayı desenli pazen pijamasıyla Damien'i buldum. Biraz ıslak görünüyordu; saçlarının arasında henüz erimemiş kar taneleri vardı. Yanında bir uyku tulumu ve bir yastık getirmiş-

ti. Onu kolundan tutup içeri çektim. Tombul kedisi Cameron da, onunla birlikte içeri girdi.

"Burada ne arıyorsun, Damien? Burada yakalanırsan başının nasıl bir belaya gireceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Yat borusu çoktan çaldı," dedi Erin.

"Buraya biz bakireleri kirletmeye gelmiş olabilirsin," dedi Shaunee. Sonra Erin'le birbirlerine bakıp bir kahkaha koyverdiler. Gülümsedim. Böylesi bir hüznün ortasında mutlu bir hisse kapılmak tuhaftı; zaten İkizlerin kahkahası ve gülümsemem, bizi, geldikleri hızla terk etti.

Damien huzursuz edici sessizliği bozmak için "Stevie Rae neşeli olmamızı isterdi," dedi. Sonra odanın ortasına yürüdü ve uyku tulumunu iki yatağın ortasına yere yaydı. "Buradayım çünkü bir arada olmamız gerek. Hepiniz bakire dahi olsanız, hiçbirinizi kirletmek gibi bir niyetim yok. Bu arada kelime seçimini takdir ettiğimi belirtmeden geçemeyeceğim."

Erin ve Shaunee homurdandılar ama hiç de alınmışa benzemiyorlardı. Onlara daha sonra seksle ilgili sorular sormayı zihnimin bir köşesine not ettim.

"Geldiğine sevindim ama herkes kahvaltı edip okula koştururken seni gizlice buradan çıkarmakta biraz zorlanacağız," dedim. Bir taraftan da zihnimde kaçış planları yapıyordum.

"Ah, o konuda endişelenmene gerek yok. Vampirler, kar yağışı yüzünden okulun tatil olduğuna dair duyurular asmakla meşguller. Hiç kimsenin bir yerlere koşturacağı yok yani. Ben de sizinle çıkabileceğim."

"Duyurular mı? Yani okulun tatil olduğunu öğrenmek için önce kalkıp giyinmemiz ve aşağı inmemiz mi gerek? Çok saçma," dedim.

Damien'in sesine yansıyan gülümsemeyi duyabiliyordum. "Normal okullar gibi yerel radyoda duyuyorlar. Ama sen ve Stevie Rae, hazırlanırken radyoyu..." Damien aniden sustu. Stevie

Rae hâlâ hayattaymış gibi konuşmuştu.

Damien'i içine düştüğü tuhaf durumdan bir an önce kurtarmak için aceleyle "Hayır," dedim. "Hazırlanırken Country müzik dinlerdik. Ben de bir an önce kaçıp kurtulmak için acele etme isteği uyandırırdı." Arkadaşlarım güldüler. Gülmelerinin sona ermesini bekledikten sonra "Onu unutmayacağım," dedim. "Ve ölümü benim için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi de yapmayacağım."

"Ben de öyle," dedi Damien.

"Ben de," dedi Shaunee.

"Aynen öyle," dedi Erin.

Bir süre sonra "Bunun Nyx tarafından belli bir yetenekle ödüllendirilen bir çaylağın başına gelebileceği hiç aklıma gelmemişti," dedim. "Ne bileyim işte, olmaz sanmıştım."

"Değişimi tamamamlamak konusunda hiç kimsenin bir garantisi yok. Tanrıça'nın bir özellik bahşettiği çaylakların bile," dedi Damien.

"Bu da birbirimize sahip çıkmamız anlamına geliyor."

"Bu işi ancak böyle aşabiliriz," dedi Shaunee.

"Bizim yapacağımız da bu," dedim. "Birbirimize sahip çıkıp hiç ayrılmamak. Ve en kötünün yaşanması halinde, hayatta kalanların, Değişimi tamamlayamayanların unutulmasına asla izin vermeyeceğine dair söz vermek."

Üç arkadaşım ciddi ve kararlı bir sesle "Söz," dediler.

Sonrasında hepimiz yattık. Odam artık biraz önceki kadar boş değildi. Uykuya dalarken "Yalnız kalmama izin vermediğin için teşekkürler," dedim. Teşekkür ettiğim arkadaşlarım mıydı, Tanrıça mı yoksa Stevie Rae miydi, ben de bilmiyordum.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Rüyamda kar yağıyordu. Önce çok hoş olduğunu düşündüm. Yani, gerçekten çok güzeldi. Kar, dünyayı Disney'e, kötü hiçbir şeyin olamayacağı, olsa bile hemen geçip gideceği –ne de olsa Disney sonsuza dek mutlu yaşamaktan ibaretti– bir yere dönüştürmüştü.

Soğuğu hissetmeden, ağır adımlarla yürüdüm. Gün doğumunun hemen öncesi gibiydi ama karlı, gri gökyüzü altında saati kestirmek güçtü. Başımı arkaya attım ve yaşlı meşe ağaçlarının kalın dallarına tutunan ve doğu duvarını olduğundan daha yumuşak ve daha az heybetli gösteren karı izledim.

Doğu duvarı.

Rüyamda, nerede olduğumu fark edince kısa bir tereddüt yaşadım. Sonra duvardaki gizli geçidin önünde, pelerinli dört karaltının durduğunu fark ettim.

Rüyamda kendime *Hayır!* dedim. *Burada olmak istemiyorum. Hele Stevie Rae öldükten bu kadar kısa süre sonra...* İki çaylağın ölümünden sonra hayaletlerini, ruhlarını, ölümden dönmüş yürüyen bedenlerini ya da her neyse, tam burada görmüştüm. Nyx bana ölüleri görmekle ilgili tuhaf bir özellik bahşetmiş olsa bile... Bu kadarı yeterdi. İstemiyordum...

Pelerinli karaltılardan en ufak tefek olanı bana döndü ve kafamdaki düşünceler darma duman oluverdi. Bu Stevie Rae'ydi. Ama tam olarak o değildi. Fazla solgun ve zayıf görünüyordu. Ayrıca halinde bir başkalık vardı. Gözlerimi ona sabitlerken, başlangıçtaki tereddüdüm, yerini anlama isteğine bıraktı. Yani demek istediğim, bu, gerçekten Stevie Rae'yse, ondan korkmam için bir neden olmazdı. Ölüm onu tuhaf biçimde değiştirmiş bile olsa, o hâlâ benim en yakın arkadaşımdı. Öyle değil mi? Birkaç adım daha attım ve gruba birkaç metre kala durdum. Nefesimi tuttum ve bana dönmelerini bekledim ama beni fark eden olmadı. Rüyamda görünmez olmuştum sanki. Gözlerimi Stevie Rae'den ayırmayı başaramayarak iyice yaklaştım. Korkunç görünüyordu –delirmiş gibi– ve huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. Çok gerilmiş ya da çok korkmuş gibi sürekli çevresine bakınıyordu.

"Burada olmamalıyız. Gitmemiz gerek."

Stevie Rae'nin sesini duyunca irkildim. Okie aksanı yerli yerindeydi ama bunun dışında tanınacak gibi değildi. Sesi sert ve düzdü, hayvanlara özgü bir gerginlik dışında bütün duygulardan yoksundu.

Pelerinli karaltılardan biri Stevie Rae'ye dişlerini göstererek "Sen bize ne yapacağımızı söylemezsin," diye tısladı. Ah... Bu, Elliott yaratığının ta kendisiydi. Ucubik kamburuna rağmen Stevie Rae'ye tepeden bakıyordu. Kırmızı gözlerinde pis bir parıltı vardı. Stevie Rae için korkmuştum ama o, Elliott'un onu sindirmesine izin vermedi. Dişlerini gösterdi. Gözlerinde kırmızı bir ışıkla çirkin bir hırıltı çıkardı: "Toprak çağrına geliyor mu? Hayır!" Öne doğru birkaç adım attı. Elliott otomatik olarak birkaç adım geri çekildi. "Gelene kadar, bana itaat edeceksin. Bana öyle söyledi!"

Ardından, Elliott tuhaf ve itaatkar bir reveransla eğildi. Pelerinli diğer karaltılar da onu taklit ettiler. Stevie Rae açık duran gizli kapıyı işaret etti. "Şimdi, hemen gidiyoruz." Ancak daha onlar harekete geçmeden, duvarın diğer tarafından tanıdık bir ses duydum.

"Hey! Zoey Kızılkuş'u tanıyor musunuz? Burada olduğumu ona haber vermem gerek ve..."

Dört karaltı, müthiş bir hızla peşine düşerken, Heath'in sesi yok olup gitti.

"Hayır! Durun! Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye haykırdım. Kalbim gümbür gümbür atarken, kapanmak üzere olan kapıya koştum ve Heath'in üzerine çullandıklarını gördüm. Stevie Rae'nin "Bizi gördü, şimdi bizimle gelecek," dediğini duydum.

Elliott "Ama bundan sonra olmaz demişti," diye bağırırken Heath'i kollarından tutuyordu.

"Bizi gördü," dedi Stevie Rae bir kez daha. "Bize ona ne yapmamız gerektiğini söyleyene kadar, çocuk bizimle gelecek."

Hiçbiri Stevie Rae'nin bu son sözlerine itiraz etmedi. Heath'i insan ötesi bir güçle sürükleyerek götürdüler. Kar, Heath'in çığlıklarını yutuyordu sanki.

Yatağımın içinde doğrulup oturdum. Kan ter içinde, nefes nefeseydim. Nala homurdandı. Odada çevreme bakındım ve kısa süreli bir panik yaşadım. Yalnızdım! Dün olup bitenleri rüyamda mı görmüştüm yoksa? Stevie Rae'nin boş yatağına ve artık yerinde olmayan eşyalarına baktım. Hayır, rüya değildi. En yakın dostum ölmüştü. Ağır bir hüznün bir kez daha üzerime çöktüğünü hissettim. Daha uzunca bir süre bu duyguyla yaşayacağa benziyordum.

Ama İkizler ve Damien burada uyumamışlar mıydı? Uykulu gözlerimi ovuşturarak saatime baktım. 17:00'ydi. 6:30'la 7:00 arasında bir yerde uyuyakalmış olmalıydım. Kesinlikle yeterince uyumuştum. Kalkıp, kalın perdelerin örttüğü pencereye yürüdüm ve aradan dışarı baktım. İnanması güçtü ama kar yağmaya devam ediyordu. Henüz erken bir saat olmasına rağmen, gaz lambaları arduvaz renkli geceyi aydınlatıyordu. Çaylaklar, tipik çocuk faaliyetleri içindeydiler. Kimi kardan adam yapıyor, kimi kar topu oynuyordu. Monolog yarışmasında çok başarılı bul-

duğum Cassie Kramme'yi birkaç kızla birlikte kardan melekler yaparken gördüm. Stevie Rae olsa bayılırdı. Beni saatler öncesinden uyandırıp, bu cümbüşün içine çekerdi. (İstesem de, istemesem de.) Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum.

"Z? Uyandın mı?" Kapı aralığından Shaunee'nin çekingen sesini duydum.

Ona içeri gelmesini işaret ettim. "Nereye gittiniz?"

"Uyanalı birkaç saat oldu. Film izliyorduk. Sen de gelmek ister misin? Erik ve Cole –hani şu çooook hoş arkadaşı– da geliyorlar." Stevie Rae'nin olmadığını yeni hatırlamış gibi, suçlu bir tavırla çevresine bakındı. Kendimi bir şeyler söylemek zorunda hissettim.

"Shaunee, hayatımıza devam etmek zorundayız. Hiçbir şeyin garantisi yok. Stevie Rae'nin ölümü bunun açık ispatı. Bize verilen zamanı boşa harcayamayız. Unutulmamasını sağlamamız gerektiğini söylerken, sonsuza dek acı çekmemizi kastetmedim. Bize kattığı mutluluğu unutmamamız ve gülümsemesini kalbimize yakın bir yerde saklamamız gerektiğini söylemeye çalışıyordum. Daima."

"Daima," dedi Shaunee.

"Şimdi bana birkaç saniye verirsen, hemen giyinip aşağıya, yanınıza geliyorum."

Gülümseyerek "Tamam," dedi.

Shaunee çıkınca, yüzümdeki mutlu maskeden soyundum. Ona söylediklerimde samimiydim ama söylediklerimi hayata geçirmek zor olacaktı. Ayrıca, gördüğüm kötü rüyanın etkisinden çıkmakta zorlanıyordum. Sadece bir rüya olduğunu biliyordum ama rahatsız olmuştum bir kere. Odamın boğucu sessizliğinde, Heath'in çığlıklarının yankılarını duyar gibiydim. Otomatik hareketlerle en rahat kot pantolonumu ve birkaç hafta önce okuldaki mağazadan aldığım büyük boy svit şörtümü giydim. Kalbimin tam üstünde, Nyx'i ellerinin arasında bir dolunay tutarken göste-

ren, gümüş bir arma işliydi. Her nasılsa, bu arma kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Saçlarımı fırçaladım ve aynadaki görüntüme baktım. Bok gibi görünüyordum. Gözlerimin altındaki koyu renk halkalara kapatıcı uyguladıktan sonra biraz rimel ve çilek kokulu, ışıltılı dudak parlatıcımı sürdüm. Kendimi, dünyayla yüzleşmeye daha hazır hissederek aşağıya indim.

Merdivenlerin sonuna gelince durdum. Tanıdık bir sahneydi ama her şey çok farklı görünüyordu. Çocuklar düz ekran TV'lerin önünde toplanmışlardı. Normalde konuşuyor olmaları gerekirdi. Konuşuyorlardı da zaten ama herkes sesini alçak tutmaya özen gösteriyordu. Arkadaş grubum en sevdiğimiz TV'nin önüne yerleşmişlerdi. İkizler her zamanki ikiz koltuklarında, Damien ve Jack ise (çok samimi bir pozda) iki kişilik kanepenin önünde, yerdeydiler. Erik iki kişilik kanepedeydi. Çoooook hoş arkadaşı Cole'un İkizler'in arasına yerleştirdiği sandalyede oturduğunu görünce şaşırdım. Dudaklarım büküldü. Çocuk ya çok cesur ya da morondu. Alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Kimse TV'deki *Mumya'nın Dönüşü* filmine bakmıyordu. Başka bir deyişle, iki detay dışında her şey eskisi gibiydi. Birinci fark salonun sessizliği, ikincisi ise Stevie Rae'nin ayaklarını altına toplamış halde kanepede oturup, filmi izleyebilmek için herkesi susturmaya çalışıyor olmamasıydı.

Gırtlağıma çöken yumruyu gidermek için yutkundum. Hayatıma devam etmeliydim. Hepimiz etmeliydik.

Normal görünmeye çalışarak "Merhaba, çocuklar," dedim.

Bu defa beni görünce, tuhaf biçimde susmadılar. Tam tersi, hepsi bir ağızdan, abartılı bir neşeyle konuşmaya başladılar.

"Selam, Z!"

"Zoey!"

"Hey, Z."

İç geçirmemek ya da gözlerimi çevirmemek için büyük çaba harcayarak Erik'in yanındaki yerimi aldım. Kolunu omzuma

dolayıp beni kendine çekti. Kendimi hem daha iyi –sıcacıktı ve benden bu kadar hoşlanıyor olmasına hâlâ şaşırıyordum– hem de suçlu. Sanırım bu duygum tek bir kelimeyle açıklanabilirdi: Heath hissetmeme neden olmuştu.

"İyi. Z de geldiğine göre maratonu başlatabiliriz," dedi Erik.

Shaunee bir homurtu eşliğinde "Geyikaton demek istedin galiba," dedi.

"Durun tahmin edeyim," dedim ve Erik'e baktım. "DVD'leri sen getirdin."

"Aynen öyle!"

Grubun geri kalan kısmı abartılı bir acıyla inledi.

"Yani *Yıldız Savaşları*'nı izleyeceğiz."

Erik'in arkadaşı Cole "Bir kez daha," dedi.

Shaunee, Cole'e tek kaşını kaldırarak baktı. "Ne yani? Sen de *Yıldız Savaşları*'nın en büyük hayranlarından değil misin?"

Cole, Shaunee'ye gülümsedi. Gözlerine yansıyan işveli parıltıyı oturduğum yerden bile görebilmiştim. "Buraya Erik'in Yıldız Savaşları'nı bir milyonuncu defa seyretmek için gelmedim. Tamam, serinin hayranıyım ama Darth ya da Chewbecca için ölmüyorum."

Shaunee cevabı yapıştırdı: "Yoksa seni çeken Prenses Leia mı?"

"Hayır, ben ondan daha *renkli*yim," dedi Cole, Shaunee'ye doğru eğilirken.

Jack araya girdi ve "Benim burada olma nedenim de Yıldız Savaşları hayranlığım değil," derken Damien'e hayranlık dolu bir bakış attı.

Erin kıkırdadı. "Seni çekenin Prenses Leia olmadığını hepimiz biliyoruz."

"Şükürler olsun," dedi Damien.

Erik "Keşke Stevie Rae de burada olsaydı," dedi. *'Çoooook kabasınız,'* derdi.

Erik'in sözleri herkesin çenesini kapatmaya yetmişti. Gözler ona doğrulunca yanaklarının kızardığını gördüm. Ne dediğini geç anlamış gibi görünüyordu. Gülümsedim ve başımı omzuna yasladım.

"Haklısın. Stevie Rae burada olsa, anne gibi hepimizi azarlardı."

"Sonra hepimize patlamış mısır yapıp uslulukla paylaşmamızı söylerdi," dedi Damien. "Gerçi uslu uslu demesi daha doğru olurdu."

Shaunee "İngilizce'yi mehvetmesine bayılıyordum," dedi.

"Evet,"dedi Erin. "Okiece'ye benzetiyordu."

Hepimiz birbirimize gülümsedik. Göğsümde bir sıcaklık hissettim. İşte böyle başlamıştı ve Stevie Rae'yi böyle anacaktık: Gülümsemeler ve sevgiyle.

"Ah, sizinle biraz oturabilir miyim?"

Kafamı kaldırınca Drew Partain'in yanı başımızda durduğunu gördüm. Solgun ve üzgün bir hali vardı; gözlerinin kırmızılığına bakılırsa, ağlamış olmalıydı. Stevie Rae'ye nasıl baktığını hatırlayınca içim burkuldu.

"Tabii ki," dedim sevecen bir tavırla. "Bir sandalye çek." İç sesim beni "Erin'in yanında yer var," diye eklemeye itti.

Erin'in mavi gözleri irileşti ama hemen toparlandı ve "Evet, bir sandalye çek, Drew," dedi. "Ama haberin olsun, *Yıldız Savaşları*'nı izleyeceğiz."

"Bana uyar." Drew, Erin'e kibarca gülümsedi.

Shaunee'nin Erin'e "Kısa boylu ama şirin," diye fısıldadığını duydum. Erin'in yanaklarının hafifçe pembeleştiğine yemin edebilirdim.

"Hey... Biraz patlamış mısır yapacağım. Ayrıca..."

Damien, İkizler ve Erik, hep bir ağızdan "Kola da alacaksın," diye eklediler.

Erik'in kollarından sıyrılıp mutfağa yürüdüm. Stevie Rae'nin öksürüğünün başlamasından bu yana ilk defa neşem yerine gelmişti. Her şey yoluna girecekti. Gece Evi benim yuvamdı. Arkadaşlarım da ailemdi. Kendi tavsiyeme uyacak, işi ağırdan alacaktım. Tek tek bütün meseleleri çözecektim. Önce erkek arkadaş meselesini çözecektim. Ona ve o tuhaf Elliott çocuğuna (insanın kabus görmesi için yeterli nedendi; Stevie Rae ve Heath'li o berbat rüyayı gördüğüme hiç şaşırmıyordum) neler olduğunu çözene kadar Neferet'ten uzak durmak (ve bunu belli etmemek) için elimden geleni yapacaktım.

Dört mikrodalga fırına ekstra tereyağlı süper boy mısır paketleri yerleştirdikten sonra kaseleri hazırladım. Belki de yeni bir çember ayini yapmalı ve Nyx'ten, mide bulandırıcı Elliott meselesini anlamak için yardım istemeliydim. Stevie Rae'nin bizimle olamayacağını hatırlayınca içim sıkıldı. Yerine birini nasıl koyabilirdim ki? Tamam, düşüncesi bile kendimi berbat hissetmeme neden oluyordu ama buna mecburdum. Şimdi, yani özel ritüelim için olmasa bile, bir sonraki Dolunay Ritüeli için birini bulmam gerekecekti. Stevie Rae'nin eksikliğinin ve yola onsuz devam etme mecburiyetimin içimde yarattığı acıdan kurtulmak için gözlerimi yumdum. İçimden Nyx'e sessiz bir dua gönderdim: *Lütfen bana yol göster.*

"Zoey, oturma odasına gelsen iyi olur."

Erik'in sesiyle irkildim. Yüzündeki ifade vücudumun adrenalin salgılamasına yetmişti. "Neler oluyor?"

"Sen gel." Elimi tuttu ve beni mutfaktan çıkardı. "Haberler."

Oturma odası doluydu ama kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Hepsi gözlerini büyük ekran TV'lere dikmişlerdi. Chera Kimiko ciddi bir ifadeyle konuşuyordu.

"... ortadan kaybolan çocukların sayısı üçe yükselirken, po-

lis, halkı, paniğe kapılmamaları için uyarıyor. Araştırmalar hızla devam ediyor. Polisin Fox Haber'e verdiği bilgi, pek çok ipucuna ulaştıkları yönünde.

"Özel haberimizi bir kez daha tekrar ediyorum: Liseli bir futbol oyuncusu daha ortadan kayboldu. Kırık Ok takımından, Heath Luck..."

Dizlerimin bağı çözüldü. Erik beni sımsıkı tutup kanepeye kadar götürmese, yere düşmem işten bile değildi. Chera'yı dinlerken nefesimin kesildiğini hissettim.

"Heath'in kamyonu Gece Evi'nin dışında bulundu; ancak okulun Yüksek Rahibesi, Neferet, polise, delikanlının okul sınırları içine girmediği ve burada görülmediği konusunda güvence verdi. Kaçırılan diğer iki çocuğun ölüm nedenlerinin çoğul yaralanmaya bağlı kan kaybı olduğunun doğrulanması, doğal olarak, kayıplarla ilgili pek çok spekülasyon yapılmasına neden oluyor. Vampirlerin kan emmek için insanları ısırmadıkları doğru olmakla birlikte, yaralanmalar vampirlerin beslenme tarzıyla uyum gösteriyor. Halka şunu önemle hatırlatmak isteriz ki vampirlerin, kendi irade ve arzuları dışında, insanlardan kan emmeyeceklerine dair bağlayıcı bir anlaşmaları bulunmakta. Bu haberle ilgili gelişmeleri saat on haberlerimizde izleyebilirsiniz. Bir gelişme olması halinde, yeniden yayına bağlanacağız..."

Kafamın içindeki uğultulara rağmen "Biri bana bir kap bulsun. Kusacağım," diye mırıldandım. Elime bir kase tutuşturulmasıyla içimdekileri çıkarmam bir oldu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Hey, Zoey. Şununla ağzını çalkalaman iyi gelebilir." Kör gözlerle Erin'in uzattığı şeyi aldım ve soğuk su olduğunu fark edince rahatladım. Suyu, iğrenç kusmuk kasesine tükürdüm.

"Iyyk, alın şunu gözümün önünden," derken yeni bir öğürme isteğini bastırmaya çalışıyordum. Ellerimi yüzüme örtüp gözyaşlarına boğulmak istiyordum ancak bütün salonun gözlerinin üstümde olduğunun farkındaydım. Bu yüzden sırtımı dikleştirdim ve nemli saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim. Paniğe kapılmak, kendimi koyvermek gibi bir lüksüm yoktu. Zihnimin içinde ne yapmam gerektiğiyle ilgili düşünceler cirit atmaya başlamışlardı bile. Heath için bir şeyler yapmalıydım. Şu anda önemli olan oydu, ben ya da histeri krizi geçirme ihtiyacım değil. "Neferet'i görmem gerek," dedim ve kararlı bir tavırla ayağa kalktım. Dizlerimin bu kadar kısa sürede beni taşıyabilecek hale gelmesine şaşırmıştım doğrusu.

"Ben de geleceğim," dedi Erik.

"Teşekkürler. Ama önce dişlerimi fırçalamam ve ayakkabılarımı giymem gerek." (TV seyretmeye inerken ayağıma bir çift çorap geçirmiştim.) "Hemen odama koşup geri geliyorum."

İkizler'in peşimden gelmeye hazırlandıklarını hissetmiştim. "Merak etmeyin, iyiyim. Bana sadece bir, iki dakika verin, yeter." Dönüp hızla merdivenleri çıktım.

Odamın kapısını es geçip koridor boyunca ilerledim. 124 nolu odanın kapısını tıklatmak için elimi kaldırdım ama kapı, vurmama gerek kalmadan açıldı.

"Sen olacağını tahmin etmiştim," dedi Afrodit bana soğuk bir bakış atarak. "İçeri gel."

İçeride pastel tonlarla karşılaşmak beni şaşırtmıştı. Sanırım bir karadul ağı gibi, karanlık ve korkutucu bir manzara bekliyordum.

"Gargaran var mı? Az önce kustum. Ağzım çok iğrenç durumda."

Çenesiyle lavabonun üstündeki ecza dolabını işaret etti. "Orada. Lavabonun yanındaki bardak temizdir."

Ağzımı çalkalarken, düşüncelerimi toparlamak için zaman kazandım. İşim bitince, Afrodit'e döndüm. Zırvalayarak zaman kaybetmemek için doğrudan konuya girdim. "Bir görüşün gerçek mi yoksa sadece rüya mı olduğunu nasıl ayırt ediyorsun?"

Yataklardan birine oturdu ve kusursuz sarı saçlarını şöyle bir savurdu. "Anlıyorsun işte... Görüşler hiçbir zaman filmlerdeki gibi kolay, rahat ya da çiçekli böcekli olmaz. İğrençtirler. En azından gerçek olanlar. Temel olarak, kendini bok gibi hissetmene neden oluyorsa gördüğün, sadece bir rüya değil, gerçek demektir." Mavi gözleri beni dikkatle süzüyordu. "Yoksa bir şeyler görmeye mi başladın?"

"Dün gece bir rüya, daha doğrusu bir kabus gördüğümü sandım. Bugünse bir görüş olduğunu düşünmeye başladım."

Afrodit'in dudakları hafifçe büküldü. "Senin için berbat bir şey olmalı."

Konuyu değiştirdim. "Neferet'le neler oluyor?"

Yüzü bir anda ifadesizleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bence ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun. Onda bir şeyler var. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Onun çaylağı olan sensin. Gözdesi. Yeni altın kızı. Sana tek kelime eder miyim sanıyorsun? Sarışın olabilirim ama kesinlikle aptal değilim."

"Gerçekten böyle hissediyorsan, beni ilaç konusunda neden uyardın?"

Gözlerini kaçırdı. "İlk oda arkadaşım, buraya gelişinden altı ay sonra öldü. İlacı aldım. Ben... Etkiledi. Bir süre."

"Ne demek bu? Seni nasıl etkiledi?"

"Tuhaf ve kopmuş gibi hissettim. Görüşlerim kesildi. Kalıcı olarak değil, tabii ki, birkaç haftalığına. Sonrasında onun nasıl biri olduğunu hatırlamakta bile zorlandım." Afrodit durdu. "Adı Venüs'tü. Venüs Davis." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Afrodit ismini alma nedenim oydu. Çok iyi dosttuk ve ben bir arada süper olduğumuzu sanıyordum." Gözlerine bir hüzün bulutu çökmüştü. "Ben Venüs'ü hatırlamak için her şeyi yaptım ve senin de Stevie Rae'yi hatırlamak isteyeceğini düşündüm."

"İstiyorum. Teşekkürler."

"Gitsen iyi olur. Benimle konuştuğunu birileri öğrenirse ikimiz için de hiç iyi olmaz," dedi.

Büyük ihtimalle haklı olduğunu biliyordum. Kapıya döndüm. Sesi, beni durdurdu.

"İyi olduğunu düşünmeni sağlıyor ama aslında değil. Aydınlık olan her şey iyi değildir. Karanlık olan her şeyin mutlaka kötü olmaması gibi."

Karanlık her zaman kötülük demek değildir. Tıpkı, aydınlığın da her zaman iyilik getirmemesi gibi. İşaretlendiğim gün, Nyx'ten duyduğum sözler, Afrodit'in şimdi söylediklerine denkti.

"Başka bir deyişle, Neferet konusunda dikkatli ol ve ona güvenme," dedim.

"Evet ama bunu benden duymadın."

"Neyi? Biz bu konuşmayı hiç yapmadık ki." Kapıyı arkamdan kapatıp hızla odama girdim. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Ayağıma pabuçlarımı geçirip oturma odasına döndüm.

Erik "Hazır mısın?" diye sordu.

"Biz de geliyoruz," dedi Damien, İkizler, Jack ve Drew'u da işaret ederek.

Onlara *hayır* demeye hazırlandım ama kelimeyi bir türlü telaffuz edemiyordum. Yanımda olmalarından hoşnuttum. Güçlerini çevremde toplayıp beni korumak istemeleri çok hoşuma gidiyordu. Ekstra güçlerimin ve tuhaf Tanrıça vergisi İşaretimin beni topluluğa uyum sağlayamayacak bir ucubeye dönüştürmesinden, arkadaş edinememekten çok korkmuştum. Fakat görünüşe bakılırsa, tam tersi bir durum geçerliydi.

"Tamam, haydi gidelim." Kapıya yöneldik. Neferet'e tam olarak ne diyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, çenemi kapalı tutmaya devam edemeyeceğimdi. Rüyamın gerçek bir görüş ve gördüklerimin hayaletten fazlası olmasından korkuyordum. En kötüsü, Heath'i ele geçirmiş olmaları fikri beni delirtiyordu. Ve bütün bunların Stevie Rae'nin yeni konumuyla ilgili düşündürdükleri kanımı donduruyordu ama hiçbir şey Heath'in kayıp olması ve kimlerin elinde olduğunu biliyor olmam gerçeğini değiştirmiyordu.

Daha biz ulaşamadan, kapı açıldı ve Neferet beraberinde soğuk hava ve kar kokusuyla içeri girdi. Yanında Dedektif Marx ve Dedektif Martin vardı. Fermuarlarını çenelerine kadar çektikleri lacivert montlar giymişlerdi. Şapkaları kar içinde, burunlarıysa kıpkırmızıydı. Neferet ise her zamanki gibi, son derece bakımlı ve kontrollü görünüyordu.

"Ah, Zoey, çok iyi. Seni aramaktan kurtuldum. İki dedektifin biraz kötü haberleri var ve seninle de konuşmak istediklerini söylediler."

Neferet'ten tarafa bakmadan dedektiflere dönerken, eğitmenimin gerildiğini hissetmiştim. "Heath'in kayıp olduğu haberini duydum. Her şekilde yardıma hazırım."

Dedektif Marx "Kütüphaneyi kullanabilir miyiz?" diye sordu.

Neferet pürüzsüz bir sesle "Tabii ki," dedi.

Neferet ve dedektiflerin peşinden kütüphaneye yürürken durdum ve Erik'e baktım.

"Burada olacağız," dedi.

"Hepimiz," dedi Damien.

Başımı salladım. Kendimi daha iyi hissederek kütüphaneye girdim. Daha odaya adımımı atar atmaz Dedektif Martin beni sorguya çekmeye başladı.

"Zoey, bu sabah saat altı otuzla sekiz otuz arasında nerede olduğun konusunda bilgi verebilir misiniz?"

Başımı salladım. "Yukarıda, odamdaydım. O saatlerde telefonda büyükannemle konuşuyordum. Sonra Heath'le birkaç defa mesajlaştık." Kot pantolonumun cebine uzanıp telefonumu çıkardım. "Mesajları silmedim. İsterseniz bakabilirsiniz."

Neferet "Ona telefonunu vermek zorunda değilsin," dedi.

Zoraki bir gülümsemeyle "Sorun değil," dedim. "Sakıncası yok."

Dedektif Martin telefonumu aldı ve kısa mesajlarımı tek tek kontrol etmeye ve elindeki not defterine bir şeyler karalamaya başladı.

Dedektif Marx "Bu sabah Heath'i gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır. Beni görmeye gelmek istedi ama ben hayır dedim."

"Burada cuma günü onunla buluşmayı planladığınız yazıyor," dedi Dedektif Martin.

Neferet'in keskin bakışlarını üstümde hissediyordum. Derin bir nefes aldım. Bu işi ancak gerçeğe olabildiğince tutunarak atlatabilirdim.

"Evet. Cuma günü maçtan sonra onunla dışarı çıkacaktım."

"Zoey, eski hayatından insanlarla çıkmanın okul kurallarına kesinlikle aykırı olduğunu biliyor olmalısın." İnsan kelimesini telaffuz edereken Neferet'in sesine yansıyan tiksintiyi ilk defa algılıyordum.

"Biliyorum. Üzgünüm." Bir kez daha, kan içme kısmını atlayarak, gerçeği anlattım. "Her ne kadar bunu yapmak zorunda olduğumu bilsem de, Heath'le aramızda çok eskiye dayanan bir ilişki olduğu için, onunla görüşmekten bir anda vazgeçemedim. Bir araya gelip, bundan sonra görüşemeyecek olmamızın nedenlerini yüz yüze aktarmamın daha doğru olacağını düşündüm. Size söyleyecektim ama tek başıma halledebilirim sandım."

"Yani onu bu sabah görmediniz?" dedi Dedektif Marx.

"Hayır. Mesajlaşmamız sona erince yattım."

"O saatte odanızda uyuyor olduğunuza şahitlik edecek kimse var mı?" Dedektif Martin telefonu bana geri uzattı.

Neferet'in sesi buz gibiydi. "Beyler. Size Zoey'nin dün yaşadığı korkunç kaybı anlattım. Oda arkadaşı öldü. Birilerinin odasında uyuyor olduğuna şahitlik etmesini nasıl..."

"Şey, özür dilerim, Neferet ama aslında yalnız değildim. Arkadaşlarım Shaunee ve Erin beni yalnız bırakmak istemediler. Odama gelip benimle uyudular." Damien'i bilerek konu dışı bırakmıştım. Çocuğun başını belaya sokmanın bir anlamı yoktu.

"Ah, büyük incelik." Neferet bir nefeste ürkütücü vampir halinden endişeli anne durumuna geçmişti. Beni nasıl kandıramadığını düşünmemek için büyük çaba harcıyordum.

"Heath'in nerelerde olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?" Soruyu, Dedektif Marx'a sormuştum. (İkisinden birini seçecek olsam, kesinlikle onu seçerdim.)

"Hayır. Kamyoneti okul duvarına çok yakın bir yerde bulunmuş. Ama kar çok hızlı yağdığı için izler çoktan kapanmış."

Neferet bende çığlık atma isteği uyandıran duygusuz bir sesle "Sanırım, zamanınızı çaylaklarımdan birini sorgulayarak ziyan etmek yerine delikanlıyı hendeklerde aramaya ayırmanız daha doğru bir karar olacak," dedi.

Marx "Efendim?" diye sordu.

"Bana göre olanlar ortada. Çocuk yine Zoey'i görmek istemiş. Daha geçen ay, o ve kız arkadaşı Zoey'i okuldan kaçırma arzusuyla duvarlara tırmanmışlardı." Neferet kayıtsız bir tavırla elini salladı. "O zaman kafası iyiydi. Büyük olasılıkla bu defa da öyledir. Kar çok fazla olduğu için, muhtemelen bir yerlere yuvarlanmıştır. Ayyaşlar genelde oralardan toplanmaz mı zaten?"

"Hanımefendi, burada bir ayyaştan değil, genç bir çocuktan bahsediyoruz. Anne-babası ve arkadaşları son bir aydır içki içmediğini ifade ettiler."

Neferet'in gülüşü bu sözlere pek inanmadığını gösteriyordu. Marx, onu duymazdan gelerek –ve beni şaşırtarak– bana döndü. "Siz ne dersiniz, Zoey? Birkaç sene çıkmıştınız, değil mi? Nerelerde olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Bu taraflar konusunda fikrim yok. Bana kamyonunun Oak Grove Yolu'nda bulunduğunu söyleseydiniz, partinin nerede olduğu konusunda fikir yürütebilirdim." Neferet'in yorumlarından sonra, bunu şaka amaçlı söylememiştim fakat dedektifin gülümsememek için çaba harcadığını fark ettim. Bu haliyle gözüme kibar hatta iletişim kurulabilir biri gibi göründü. Kendime fikrimi değiştirme imkanı bırakmadan ekledim: "Fakat bu sabah bir rüya ya da Heath'le ilgili bir görüş olması olası bir şey gördüm."

Odaya çöken derin sessizlikte, Neferet biraz sert ve tutuk bir sesle "Zoey," dedi. "Daha önce görüşler ya da kehanetlerle ilgili bir özellik sergilememiştin."

"Biliyorum." Özellikle ürkmüş ve pek de emin değilmişim gibi bir tavır takınmıştım. "Fakat Heath'i doğu duvarının orada birileri tarafından yakalanmış halde görmem biraz fazla garip."

"Onu kim yakalamıştı Zoey?" Dedektif Marx'ın sesinde telaş vardı. Beni ciddiye alıyor olmalıydı.

"Bilmiyorum." Tam olarak yalan değildi. "Ama çaylak ya da vampir olmadıklarını biliyorum. Rüyamda, pelerinli dört karaltı onu sürükleyerek götürüyorlardı."

"Nereye gittiklerini görebildiniz mi?"

"Hayır, çığlıklar atarak uyandım." Gözlerime biriken yaşların rolle alakası yoktu. "Belki de okulun çevresindeki her şeyi iyice aramalısınız. Orada bir şey var. Çocukları alan bir şey... Ama biz değiliz."

"Tabii ki değiliz." Neferet yanıma geldi ve elini omzuma koyup sırtımı sıvazladı. "Beyler. Bence Zoey bu sabah yeterince üzüldü. Neden sizi Shaunee ve Erin'le tanıştırmıyorum? Zoey'nin ifadesini doğrulayacaklarından eminim."

İfade kelimesi içimi ürpertmişti.

"Başka bir şey hatırlarsanız ya da böyle tuhaf rüyalar görürseniz lütfen gece ya da gündüz, benimle temasa geçmekten çekinmeyin."

Bu bana kartını ikinci verişiydi. Gerçekten ısrarcı bir adamdı. Kartı alıp teşekkür ettim. Neferet onları odadan çıkarırken, Dedektif Marx bana döndü.

Yumuşak bir sesle: "İkiz kardeşim on beş yıl kadar önce İşaretlendi ve Değişim geçirdi. İnsan ailesini unutması gerekiyordu ama o biz onunla hâlâ çok yakınız. Bu yüzden beni istediğin zaman, istediğin konuda arayacağını söylerken samimi olduğuma inanmalısın. Bana güvenebilirsin."

Neferet kapıda duruyordu. "Dedektif Marx?"

Dedektif "Zoey'e bir kez daha teşekkür etmek ve oda arkadaşı için ne kadar üzüldüğümü söylemek istedim," dedikten sonra hızlı adımlarla kütüphaneden ayrıldı.

Olduğum yerde, düşüncelerimi toparlamaya çalışarak durdum. Marx'ın kardeşi bir vampir miydi? Aslında bu, o kadar da tuhaf bir şey değildi. Tuhaf olan adamın onu hâlâ seviyor olmasıydı. Belki de ona güvenebilirdim.

Kapının kapandığını duyunca irkildim. Neferet, sırtı kapıya dönük halde, büyük bir dikkatle beni süzüyordu.

"Heath'i İşaretledin mi?"

Bir an buz gibi bir panik hissiyle doldum. Aklımı okuyabilecekti. Kendimi kandırıyordum. Bu Yüksek Rahibe'yle uğraşmam gibi bir ihtimal yoktu. Sonra birden yumuşacık ve inanılması güç bir esintinin... görünmez bir ateşin sıcaklığının... bahar yağmurunun tazeliğinin... verimli bir çayırın yeşil tatlılığının... ve elementlere özgü güçlü bir dolgunun ruhuma aktığını hissettim. Tazelenmiş bir özgüvenle Neferet'e baktım.

"Ama siz onu İşaretlemediğimi, duvarda yaşananların İşaretlemeye yeterli olmadığını söylemiştiniz." Sesimin biraz şaşkın ve üzgün çıkmasına dikkat etmiştim.

Neferet'in omuzları gözle görülür biçimde gevşedi. "Onun o zaman İşaretlendiğini sanmıyorum. Yani o zamandan beri hiç araya gelmediğinizi mi söylüyorsun? Ve tekrar kanını emmediğini?"

"Tekrar mı?" Heath'in kanını emme fikrinin bende zaten uyandırdığı şaşkınlık ve rahatsızlığı sesime yansıtırken hiç zorlanmamıştım. "Ama ben Heath'in kanını tam olarak emmiş sayılmam, değil mi?"

"Hayır, tabii ki, hayır. Yaptığın çok, çok küçük bir şeydi aslında. Rüyandan bahsedince, erkek arkadaşınla tekrar görüşmüş olabileceğin fikrine kapıldım, o kadar."

"Eski erkek arkadaşım," dedim. "Hayır. Ama bir süredir beni arıyor; mesajlar gönderiyor. Bu yüzden onunla bir araya gelip bundan sonra görüşmememiz gerektiğini yüz yüze anlatmaya karar verdim. Üzgünüm. Size söylemeliydim, biliyorum ama meseleyi kendi başıma halletmek istedim. Yani sonuçta başıma bu belayı açan bendim; içinden çıkmak da bana düşerdi."

"Sorumluluk duygunu takdir ediyorum ama dedektiflerde rüyanın bir görüş olduğu hissini uyandırmanın doğru bir şey olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ama bana o kadar sahici geldi ki..."

"Öyle olduğundan eminim. Zoey, dün gece sana verdiğim ilacı içtin mi?"

"O sütümsü şeyi mi? Evet. Shaunee verdi." Ve evet, vermişti ama ben lavaboya dökmüştüm.

Neferet bir hayli rahatlamışa benziyordu. "İyi. Böyle tedirgin edici rüyalar görmeye devam edersen, bana gel. Daha kuvvetli bir karışım vereyim. O ilacın seni kabuslardan koruması gerekirdi ama sanırım dozajı hafife almışım."

Hafife aldığı tek şey dozaj değildi.

Gülümsedim. "Teşekkürler, Neferet. Çok iyisiniz."

"Şimdi artık arkadaşlarının yanına dönsen iyi olur. Sana karşı çok koruyucular ve çok endişelendikleri ortada."

Başımı hafifçe eğip, Neferet'le birlikte oturma odasına çıktım. Herkesin ortasında beni kucaklayıp anne şefkatiyle veda ederken, ona duyduğum tiksintiyi gizlemeye özen gösterdim. Aslında gerçekten de anne gibiydi: Annem, Linda Heffer gibi. Bana bir erkek için ihanet eden; kendini ve görüntüsünü benden kat kat fazla önemseyen annem gibi. Neferet'le Linda'nın benzerlikleri her geçen gün daha da belirginleşiyordu doğrusu.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Onlar gittikten sonra küçük grubumuz eski yerlerini aldı. Oturma odasında hayat normale dönerken kimse doğru dürüst konuşmuyordu. Hiç kimsenin yerini değiştirmediğini fark ettim. *Yıldız Savaşları* DVD'si unutulmuştu; en azından bu akşamlık.

Sonunda Erik yumuşak bir sesle "Sen iyi misin?" diye sordu. Kolunu omzuma attı. Ona iyice sokuldum.

"Evet, sanırım."

Damien "Polislerde Heath'le ilgili yeni bir haber var mıymış?" diye sordu.

"Zaten bildiklerimizin ötesinde bir şey yok," dedim. "Ya da varsa bile bana söylemediler."

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Shaunee.

Başımı salladım. "Yerel TV'yi seyredelim. Bakalım, on haberlerinde neler söyleyecekler," dedim.

Birkaç kişi "Tamam," diye mırıldandı. Sonra, haberleri beklerken "Will ve Grace"in tekrar bölümlerini seyrettik. TV'ye bakarken Heath'i düşünüyordum. Onunla ilgili içimde kötü bir his var mıydı? Kesinlikle. Ama bu kötü his Chris Ford ve Brad Hige-

ons için hissettiklerime benziyor muydu? Hayır, sanmıyordum. Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. İçimden bir ses Heath'in tehlikede olduğunu söylüyordu ama ölü olduğunu söylemiyordu. Henüz.

Heath'i düşündükçe huzursuzluğum artıyordu. Gece haberleri başladığında, Tulsa ve çevresinde yön belirlemeyi imkansız hale getiren kar fırtınasıyla ilgili haberleri dinleyecek sabrım kalmamıştı. Meteor çarpması ya da nükleer savaş sonrası terk edilmiş gibi görünen şehir merkezi ve ekspres yollarla ilgili görüntüleri izlerken kıpır kıpırdım.

Kötü hava şartlarının aramalara köstek olması dışında, Heath'le ilgili yeni bir haber yoktu.

"Gitmem gerek." Bu sözler bir çırpıda ağzımdan çıkıvermişti. Nereye gideceğim ya da nasıl gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını ancak ayağa kalktıktan sonra fark ettim.

Erik, "Nereye gideceksin, Z?" diye sordu.

Zihnim oradan oraya savrulurken, tek bir şeyin üstüne konmuştu. Tamamen stres, karmaşa ve delilikle bezenmiş dünyamda bana huzur verebilecek o küçük adaya.

"Ahırlara," dedim. Erik'in bakışları, en az diğerlerininki kadar boştu. "Lenobia ne zaman istersen Persephone'yle ilgilenebileceğimi söylemişti." Omuzlarımı oynattım. "Ona bakarken sakinleşiyorum ve şu anda biraz sakinleşmek iyi gelecek."

"İyi, tamam. Ben de atları severim. Haydi gidip Persephone'yi tımar edelim," dedi Erik.

"Yalnız kalmam gerek." Sesimin istemediğim kadar sert çıktığını fark edince, Erik'in yanına oturup elini tuttum. "Üzgünüm. Sadece... Biraz düşünmek için zamana ihtiyacım var ve bunu tek başıma yapmam gerek."

Mavi gözleri hüzünlüydü ama bana gülümsedi. "O zaman seni ahıra bıraktıktan sonra buraya dönüp haberleri takip etmeme ne dersin?"

"Bu çok hoşuma gider."

Arkadaşlarımın endişeli yüz ifadelerinden nefret ediyordum ama onları rahatlatmak için yapabileceğim bir şey yoktu. Erik de ben de palto giyme zahmetine girmedik. Ahırlar çok uzak değildi. Soğuğun bizi rahatsız etmesi gibi bir olasılık yoktu.

Yürüyüş yolunda bir süre ilerledikten sonra Erik "Kar harika," dedi. Birileri karı küremeye yeltenmiş olmalıydı çünkü yürüyüş yolundaki karın seviyesi çevreye göre daha alçaktı. Ancak kar hızla yağmaya devam ettiği için kürekle baş etmek mümkün görünmüyordu. Baldırlarımızın orta yüksekliğine kadar kar içindeydik.

"Altı ya da yedi yaşındayken, yine böyle kar yağmıştı. Noel tatilindeydik ve kar yüzünden okulun tatil olamamasına çok bozulmuştuk."

Erik hafifçe güldü. Sonra sessizce yürümeye devam ettik. Genelde sessizliğimiz tuhaf bir his uyandırmazdı ama bu defaki biraz garipti. Durumu düzeltmek için ne söylemem gerektiğini bilemiyordum.

Erik gırtlağını temizledi. "Onu hâlâ önemsiyorsun, değil mi? Yani eski bir erkek arkadaştan daha fazla..."

"Evet." Erik gerçeği hak ediyordu ve ben yalanlardan bıkıp usanmıştım.

Ahırın kapısına gelmiştik. Gaz lambasının sarı ışığı altında duruyorduk. Binanın girişi bizi kardan büyük ölçüde koruyordu; kardan bir dünya üzerinde cam bir kürenin içinde durur gibiydik.

"Ya ben?"

Başımı kaldırıp Erik'e baktım. "Seni de önemsiyorum, Erik. Keşke her şeyi yoluna koyup bütün kötülükleri başımızdan savabilseydim. Ama yapamam. Ve sana Heath konusunda yalan söylemeyeceğim. Korkarım onu İşaretledim."

Erik'in gözlerine yansıyan şaşkınlığı görmemek mümkün değildi. "Duvarın oradaki o gece, o tek olayla mı? Z, ben de oradaydım. Çocuğun kanını doğru dürüst içmedin bile. O seni kaybetmek istemediği için bu kadar takıntılı. Gerçi onu suçlayamam." Yüzünde çekingen bir gülümseme belirmişti.

"Onu sonra da gördüm."

"Ha?"

"Birkaç gün oluyor. Uyuyamıyordum. Tek başıma Utica Meydanı'ndaki Starbucks'a gittim. Sağa sola Brad için afişler asmakla meşguldü. Onu görmek gibi bir niyetim yoktu; orada olacağını bilseydim, gitmezdim. Bu konuda bana güvenebilirsin."

"Ama onu gördün."

Başımla onayladım.

"Ve kanını içtin."

"Öylesine oluverdi işte. İçmemeye çalıştım ama kendi kendini kesti. Bilerek. Ben de kendime mani olamadım." Gözlerimi ondan bir an bile ayırmıyor, bakışlarımla beni anlamasını istiyordum. Erik'le ayrılmamızın fazlasıyla mümkün olduğu gerçeğiyle yüzleşince, bunun olmasını hiç ama hiç istemediğimi daha iyi anlamıştım. Ve bu durum ne stresimi ne de yaşadığım karmaşayı azaltmaya yaramıyordu; çünkü her şeye rağmen Heath'i de hâlâ önemsiyordum. "Üzgünüm, Erik. Böyle olsun istemezdim ama oldu ve şimdi Heath'le aramızda bu şey var ve ben ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

Erik derin bir iç çekti ve saçlarıma biriken karları eliyle savurdu. "Pekala. Seninle benim aramızda da şu "şey" var. Ve eğer lanet olası Değişim'i tamamlamayı başarabilirsek, günün birinde ikimiz aynı olacağız. Kırış buruş yaşlı bir adama dönüşüp senden onlarca yıl önce ölmeyeceğim. Diğer vampirler benimle birlikte olman konusunda bir şeyler fısıldaşmayacak; insanlar bunun için senden nefret etmeyecek. Her şey normal olacak. Ve doğru." Elini boynumun arkasına yerleştirdi ve beni kendine çekti.

Ve beni uzun uzun öptü. Soğuk ama tatlıydı. Kollarımı omuzlarına yerleştirdim ve öpüşüne karşılık verdim. Başlangıçta niyetim, ona verdiğim acıyı gidermekti. Ama sonra öpüşmemiz gittikçe alevlendi ve bedenlerimizi birbirine yasladık. Onunla öpüşürken, Heath'le yaşadığım o kör edici kan şehvetiyle sarsılmıyordum ama Erik'le öpüşmenin verdiği hazdan, içimin ısınmasından, başımın dönmesinden çok hoşlanmıştım. Lanet olsun, uzun lafın kısası ondan hoşlanıyordum. Hem de çok. Üstelik haklıydı da. Biz bir arada iyi olacaktık. Heath ve benim için aynı şey geçerli değildi.

Öpüşmemiz sona erdiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. Elimi Erik'in yanağına yerleştirdim. "Çok üzgünüm."

Erik yüzünü çevirip avcumun içini öptü. "Bir yolunu bulacağız."

"Umarım." Bu kelimeyi ondan ziyade, kendime fısıldamıştım. Sonra geriye doğru bir adım attım ve elimi kapının demir tokmağına yerleştirdim. "Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkürler. Ne zaman dönerim bilmiyorum. Beni bekleme." Kapıyı açmaya yeltendim.

"Z, eğer Heath'i gerçekten İşaretlediysen, onu bulman mümkün olabilir." Durup ona baktım. Sıkıntılı ve mutsuz görünse de, tereddüt etmeden açıklamaya başladı. "Kısrağı tımarlarken Heath'i düşün. Onu çağır. Eğer elinden geliyorsa, sana gelecektir. Olur da gelemezse ve İşaretlemeniz gerçekten çok güçlüyse, o zaman sen onun nerede olduğu konusunda bir tahminde bulunabilirsin."

"Teşekkürler, Erik."

Gülümsedi ama mutlu görünmüyordu. "Sonra görüşürüz, Z." Dönüp uzaklaşırken, kar onu kısa sürede görünmez kıldı.

Temiz ve kuru at kokusuyla karışık ılık saman kokusu, dışarıdaki soğuk ve karlı havayla büyük tezat oluşturuyordu. Birkaç gaz lambasının yumuşacık ışığıyla aydınlanan ahırlar loştu. At-

lardan uykulu geviş sesleri geliyordu. Bazıları –bir tür horlama– gibi burunlarından üflüyorlardı. Kazağımdaki ve saçlarımdaki karları silkeleyerek alet odasına yürürken gözlerim Lenobia'yı arıyordu ama görünüşe bakılırsa, ahırda atlar ve benden başka kimse yoktu.

İyi. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Gecenin bir yarısı, kar fırtınasının ortasında burada ne aradığımı açıklamaya gücüm yoktu.

Pekala. Erik'e Heath'le ilgili gerçeği söylemiştim ve beni terk etmemişti. Tabii ki, Heath'le olacaklara göre, beni terk etme ihtimali hâlâ vardı. Şu sürtük kızlar nasıl oluyordu da aynı anda bir düzine erkeği idare edebiliyorlardı acaba? İki tanesi bile insanı yoruyordu. Birden, Loren'in seksi gülümsemesi ve inanılmaz sesi zaten suçla dolu beynime süzülüverdi. Kaşağı ve yele tarağı alırken dudağımı ısırdım. Aslında, üç erkekle aynı anda flört etmiş sayılırdım ve bu delilikti. O anda ve oracıkta, Loren'le aramızda olan ya da olmayan tuhaf flörtleşme olmadan da yeterince derdimin olduğuna karar verdim. Erik'in Loren'e tenimin büyük bir kısmını gösterdiğimi öğrendiğini düşünmek bile, ürpermem için yeterliydi. Ben bile kendi kendimi terk etmek istiyordum. Şu dakikadan itibaren Loren'den uzak duracak ve duramasam da ona sıradan bir öğretmene davrandığım gibi davranacaktım. Ve bu *flört* olmayacağı anlamına geliyordu. Şimdi asıl yapmam gereken Erik ve Heath konusunda ne yapacağıma karar vermekti.

Persephone'nin durduğu bölmenin kapısını açtım. Beni şaşkın bir kişnemeyle karşıladı ve ben ne kadar tatlı ve güzel bir kız olduğunu söyleyip yumuşacık burnunu öperken, dudaklarını yanağıma sürttü. Onu fırçalamaya başladığım zaman şöyle bir iç çekti ve üç ayağının üzerinde durdu.

Pekala. Heath'in güvende olduğundan emin olana dek, Heath ve Erik'le çıkmam konusunda bir şeyler yapabilmem mümkün değildi. (Bir daha hiç güvende olamayacağını ve sağ bulunamayacağını düşünmeyi şiddetle reddediyordum.) Zihnimi

kaplayan lakırdıları ve karmaşayı susturmaya başladım. Dürüst olmam gerekirse, Heath'i kurtarabileceğimi Erik'ten duymaya ihtiyacım yoktu. Bütün akşam boyunca beni huzursuz eden pek çok şeyden biri bu olasılıktı. Ne bulacağımdan ve ne bulamayacağımdan korktuğumu ve her ikisiyle de baş edecek kadar güçlü olmadığımı fark etmekten çekindiğimi itiraf etmem gerek. Stevie Rae'nin ölümü kolumu kanadımı kırmıştı ve gücümün herhangi birini kurtarmaya yeteceğinden emin değildim.

Fakat bana seçenek sunan da yoktu.

Bu yüzden... Heath'i düşünmek... İlkokulda ne kadar şirin bir çocuk olduğunu hatırladım. Üçüncü sınıftayken saçı şimdikinden üç kat sarıydı ve zilyon tane döneri vardı. Saçları kafasının dört bir tarafında ördek tüyleri gibi, havaya dikilirdi. Bana beni sevdiğini ve günün birinde benimle evlenmek istediğini ilk defa üçüncü sınıfta söylemişti. Ben ikinci sınıftaydım ve onu ciddiye almamıştım. Ondan iki yaş küçük olmama rağmen, bir kafa boyu uzundum. Şirindi evet ama aynı zamanda bir oğlan çocuğuydu ve bu, can sıkıcı olmasını gerektiriyordu.

Pekala. Şimdi de zaman zaman can sıkıcı olabiliyordu ama artık büyümüş, serpilmişti. Üçüncü sınıfla on birinci sınıf arasında bir yerde, onu ciddiye almaya başlamıştım. Beni gerçekten ilk kez öptüğü o günü hatırlıyordum da... İçimde bir kuş kanatlanmıştı sanki. Ne kadar tatlı olduğunu, buz gibi havalarda burnum kıpkırmızıyken bile kendimi güzel hissetmemi sağlayışını anımsıyordum. Ve şimdi eski moda bir beyefendi olmuştu. Dokuz yaşından beri kitaplarımı taşır, kapılarımı açardı.

Sonra onu son görüşümü düşündüm. Birbirimize ait olduğumuzdan son derece emin; boynunu kendi elleriyle kesip bana kanını sunacak kadar benden korkmaktan uzaktı. Gözlerimi yumdum ve Persephone'nin yumuşak karnına yaslandım. Heath'i düşünüyordum; anılar gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Sonra geçmişe ait görüntüler değişmeye başladı. Belli

belirsiz bir karanlık, rutubet ve soğuk hissettim. Ve içime müthiş bir korku düştü. İç geçirdim. Gözlerimi sımsıkı yummuştum. Bir şekilde onu yatak odasında görmeyi başardığım o gece gibi ona odaklanmak istiyordum. Fakat aramızdaki bu bağlantı farklıydı. O kadar net değildi ve şen şakrak bir arzudan ziyade karanlık duygularla doluydu. İyice konsantre oldum ve Erik'in söylediğini yaptım: Heath'e seslendim.

İçimdeki her şeyle birlikte, yüksek sesle "Heath, bana gel," dedim. "Seni çağırıyorum. Şimdi bana gelmeni istiyorum. Her neredeysen, hemen oradan çık ve bana gel..."

Hiçbir şey. Cevap yoktu. Rutubet ve soğuk korku dışında hiçbir his. Bir kez daha seslendim: "Heath! Bana gel!" Bu defa bir miktar sıkıntı ve hemen arkasından çaresizlikle doldum. Ama yine onu göremedim. Bana gelemeyeceğini biliyordum ama nerede olduğunu bilmiyordum.

Neden daha önce onu çok daha kolayca görebilmiştim? Bunu nasıl başarmıştım? O zaman da, tıpkı şimdi olduğu gibi, Heath'i düşünmüştüm. Ve bir de...

Başka ne düşünmüştüm ki? Beni daha önce ona çeken şeyin ne olduğunu hatırlayınca yanaklarım ısınmaya başladı. O zaman Heath'in ne kadar şirin olduğunu ve bana kendimi çok hoş hissettirdiğini düşünmemiştim. Kanını içmeyi, ondan beslenmeyi ve bunun neden olduğu kırmızı-sıcak kan şehvetini düşünmüştüm.

İyi, madem öyle...

Derin bir nefes aldım ve Heath'in kanını düşünmeye başladım. Arzunun sıvıya dönüşmüş hali gibiydi; sıcak, yoğun ve elektrikli. Vücudumun, öncesinde yeni yeni uyanan noktalarını hayata getirmişti. Ve o yerler, büyük bir açlık çekiyordu. Heath dokunuşuna, vücuduna ve tadına duyduğum hasreti giderirken, tatlı kanını içmek istiyordum.

Gözümün önündeki belirsiz karanlık, şok edici bir keskinlikle açıldı. Hâlâ karanlıktı ama gece görüş yeteneğim sayesinde, hiç güçlük çekmiyordum. Önce ne gördüğümü anlamadım. Oda bir tuhaftı. Aslında bir odadan çok mağaradaki bir girintiye ya da bir tünele benziyordu. Duvarlar yuvarlak ve ıslaktı. Biraz ışık vardı; paslı bir halkadan sarkan loş ve dumanlı bir fenerden geliyordu. Başka her şey koyu bir karanlık içindeydi. Önce gördüğüm şeylerin oradan oraya hareket eden bir kirli çamaşır yığını olduğunu sandım. Bu defa iplik kalınlığında bir göz deliğinden bakmıyordum. Sanki havada süzülür gibiydim. İniltisini tanıyınca üzerine doğru eğildim.

Leke içindeki bir döşeğin üstüne kıvrılmıştı. Elleri ve bilekleri bağlıydı ve boynundaki ve kollarındaki çiziklerden kanlar akıyordu.

"Heath!" Sesim çıkmamıştı ama o sanki bağırmışım gibi, hızla kafasını kaldırmıştı.

"Zoey? Sen misin?" Gözleri iri iri açıldı; kalkıp oturdu ve telaşla çevresine bakındı. "Git buradan, Zoey! Deli bunlar. Seni de Chris ve Brad'i öldürdükleri gibi öldürürler." Ve sonra bileklerini tutan bantlardan kurtulmak için çırpınmaya başladı. Oysa mücadelesi, bileklerinin daha fazla kanamasından başka bir işe yaramıyordu.

"Heath dur! Her şey yolunda. Ben iyiyim. Gerçekten burada değilim." Durdu ve beni görmeye çalışır gibi gözlerini kısarak çevresine bakındı.

"Ama seni duyabiliyorum."

"Kafanın içinde, evet. Beni orada duyuyorsun, Heath. Seni İşaretlediğim için aramızda bir bağ oluştu."

Heath beklenmedik şekilde gülümsedi. "Çok hoş, Zo."

Bu çocuk hiç akıllanmayacaktı. "Şimdi, odaklan, Heath. Neredesin?"

"İnanmayacaksın ama Tulsa'nın altındayım."

"Ne demek istiyorsun, Heath?"

"Shaddox'un Tarih dersini hatırlıyor musun? Alkol olayı yüzünden, yirmili yıllarda, Tulsa'nın altında tünellerin kazıldığından bahsetmişti."

"Alkol yasağı," dedim. "Evet, o işte. O tünellerden birindeyim."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Tarih dersinde tünellerden bahsedildiğini şöyle böyle hatırlıyordum ve çok iyi bir öğrenci olduğunu iddia edemeyeceğim Heath'in de hatırlıyor olması tuhafıma gitmişti.

Tereddütümü anlamış gibi sırıtarak "Shaddox insanların gizlice kafa çekmek için oraya kaçtıklarını anlatmıştı," dedi. "Hoş bir fikir olduğunu düşünmüştüm."

Bir kez daha hayıflanarak "Oraya nasıl gelirim, sen onu söyle, Heath," dedim.

Kafasını salladı. Çok iyi tanıdığım inatçı tavrına bürünmüştü. "Asla. Seni öldürürler. Polise git ve buraya bir çevik kuvvet ekibi falan göndermelerini sağla."

Benim yapmak istediğim de buydu zaten. Cebimden Dedektif Marx'ın kartını çıkarıp onu arayabilir ve günü kurtarmasını sağlayabilirim.

Ne yazık ki bunu yapamamaktan korkuyordum.

"Onlar dediğin kim?" diye sordum.

"Ha?"

"Seni alıkoyanlar? Kim onlar?"

"İnsan değiller. Kan içiyorlar ama vampir de değiller. Senin gibi değiller... Onlar..." Heath'in sesi titremişti. "Başka bir şeyler. Kötü bir şey."

"Kanını içtiler mi?" Bu düşünce beni öylesine öfkelendirmişti ki duygularımı kontrol etmekte zorlanmaya başladım. Öfkemi birine kusmak ve "*O benim*!" diye haykırmak istiyordum. Heath'in cevabını dinlerken sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım.

"Evet, içtiler," dedi Heath. Suratı asılmıştı. "Fakat pek hoş-

nut kalmadılar. Kanımın tadında bir tuhaflık olduğundan yakındılar. Sanırım hâlâ hayatta olmamı buna borçluyum." Güçlükle yutkundu. Benzi iyice atmıştı. "Senin kanımı emmen gibi değildi, Zo. O bana iyi geliyor. Ama onların yaptığı... İğrençti. Onlar iğrençler..."

Dişlerimi sıkarak "Kaç kişiler?" diye sordum.

"Çok emin değilim. Burası çok karanlık ve hep acayip gruplar halinde geliyorlar. Yalnız kalmaktan korkar gibi, yapışık halde geziyorlar. Üçü dışında. Birinin adı Elliott. Biri Venüs, ne garip değil mi? Ve bir de Stevie Rae var."

Midem düğüm düğüm olmuştu. "Stevie Rae'nin kısacık, kıvırcık saçları mı var?"

"Evet. Zaten hepsini o idare ediyor."

Heath korkularımı somutlaştırmıştı. Polisi arayamazdım.

"Pekala, Heath. Seni oradan kurtaracağım. Tünelini nasıl bulabileceğimi anlat."

"Polisleri mi göndereceksin?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Hayır, yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum."

"Zo, yalan söylediğini anlayabiliyorum. Hissedebiliyorum. Şu aramızdaki bağ yüzünden olsa gerek." Sırıttı.

"Heath. Polisi arayamam."

"O zaman ben de nerede olduğumu söyleyemem."

Tünelin sonundan bana biyoloji dersinde yaptığımız labirentlerde hızla koşturan deney farelerinin seslerini anımsatan bir sekme sesi geldi. Heath'in gülümsemesi, tıpkı biz konuşurken yüzüne geri gelen renk gibi, silinip gitmişti.

"Heath bunun için zamanımız yok." Kafasını hayır der gibi sallamaya başladı. "Dinle beni! Özel güçlerim var. O..." En yakın arkadaşımı da içine alan o ölü yaratıklar grubuna ne diyeceğimi bilemeyerek tereddüt ettim. "O *şeyler,* bana zarar veremez."

Heath hiçbir şey demedi ama ikna olmuşa benzemiyordu. Faremsi sesler gittikçe yükseliyordu.

"Aramızdaki bağ sayesinde yalan söylediğimi anladığını söyledin. Bunun bir de diğer yüzü olmalı. Doğru söylediğimi de anlamalısın." Kararsız kaldığını hissettiğim için "İyi düşün," dedim. "Beni Philbrook'ta bulduğun geceye dair bir şeyler hatırladığını söylemiştin. O gece seni polisler değil, yetişkin bir vampir değil; ben kurtardım. Ve bunu yine yapabilirim." Sesim, hissettiğimden daha emin çıktığı için memnundum. "Bana nerede olduğunu söyle."

Bir süre düşündü ve tam ben bağırmaya (bir kez daha) hazırlanırken, sonunda, "Şehir merkezindeki eski depoyu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Geçen sene doğum günümde, *Phantom*'u seyretmek için gittiğimiz Gösteri Sanatları Merkezi'nden görünüyor, değil mi?"

"Evet. Beni o deponunun bodrumuna indirdiler. Demir parmaklıklı gibi görünen bir kapının arasından geçirdiler. Eski ve paslı; ama yukarı kalkabiliyor. Tünel oradaki drenaj ızgaralarından başlıyor."

"İyi. Ben..."

"Bekle. Hepsi bu değil. Çok fazla tünel var. Daha çok mağaralara benziyorlar. Tarih dersini dinlerken hayal ettiğim kadar hoş yerler değil. Karanlık, ıslak ve iğrençler. Sağdaki tünele gir, sonra hep sağa dönmeye devam et. O tünellerden birinin sonundayım."

"Tamam. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"Dikkat et, Zo."

"Ederim. Sen de kendine iyi bak."

"Denerim." Koşuşturma seslerine bir de tıslama eklenmişti. "Ama bence elini çabuk tutsan iyi olacak."

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Gözlerimi açtığımda, yeniden Persephone'nin yanında, ahırdaydım. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum; ter içindeydim. Kısrak yumuşak ve endişeli sesler çıkararak burnunu bana sürtüyordu. Kafasını okşayıp ona her şeyin yoluna gireceğini –her ne kadar girmeyeceğinden neredeyse emin olsam da– söylerken ellerim titriyordu.

Şehir merkezindeki eski depo, buradan altı yedi mil uzakta, şehrin kullanılmayan bir bölümünde, şehrin iki yakasını birbirine bağlayan büyük ve ürkütücü bir köprünün altındaydı. Eskiden, yük ve yolcu trenlerinin sık sık geçtiği bir hayli hareketli bir yerdi. Ancak son on yıl içinde, yolcu trafiği tamamen durmuştu. (Bunu çok iyi biliyordum çünkü on üçüncü yaş günümde büyükannem beni bir tren gezisine çıkarmak istemişti ve trene binmek için ta Oklohama City'ye kadar gitmek zorunda kalmıştık.) Yük treni işi ise tamamen sona ermişti. Normal şartlar altında, Gece Evi'nden depoya gitmek sadece birkaç dakika alırdı.

Fakat bu akşam normal şartlarla muhatap değildim.

On haberleri yolların geçilmez durumda olduğunu ilan etmişti. Ve haberlerin üstünden –saatime baktım ve inanamayarak

gözlerimi kırpıştırdım– saatler geçmişti. Arabayla gidemezdim. Yürüyebileceğimi tahmin ediyordum ama içimden bir ses bunun yeterince hızlı olmayacağını söylüyordu.

"Atı al."

Persephone ve ben Afrodit'in sesiyle olduğumuz yerde sıçradık. Solgun ve ciddi bir ifadeyle bölmenin kapısında duruyordu.

"Berbat görünüyorsun," dedim.

Gülümsedi. "Şu görüşler yok mu..."

"Heath'i mi gördün?" Midem yine kasılmıştı. Afrodit'in mutlu ve aydınlık görüşleri olmazdı. Gördükleri ölüm ve yıkımla alakalıydı. Her zaman.

"Evet."

"Ve?"

"O ata atlayıp, kıçını onun olduğu yere derhal götürmezsen, Heath ölecek." Durdu. Gözlerimin içine bakarak "Tabii bana inanıyorsan," dedi.

Hiç tereddütsüz "Sana inanıyorum," dedim.

"O zaman toz ol."

Bölmenin içine girdi ve bana elinde tuttuğunu fark etmediğim dizgini uzattı. Ben dizgini Persephone'ye takarken Afrodit bir süre ortadan kayboldu. Geri geldiğinde elinde bir eyer ve eyer battaniyesi vardı. Durumunun aciliyetini hissetmiş gibi hareketsiz duran Persephone'yi sessizce eyerledik. At hazır olunca, onu bölmesinden çıkardım.

"Önce arkadaşlarını çağır," dedi Afrodit.

"Ha?"

"O şeyleri tek başına alt edemezsin."

"Ama nasıl benimle gelebilirler ki? " Midem ağrıyordu. O kadar korkmuştum ki ellerim titriyordu ve Afrodit'in ne dediğini anlamakta güçlük çekiyordum.

"Seninle gelemezler ama yine de yardım edebilirler."

"Afrodit boş lakırdılara ayıracak zamanım yok. Tam olarak ne demeye çalışıyorsun acaba?"

"Lanet olsun! Bilmiyorum." En az benim hissettiğim kadar bitkin görünüyordu. "Tek bildiğim sana yardım edebilecekleri."

Cep telefonumu açtım ve içgüdülerimi dinleyerek ve içimden Nyx'ten yardım dileyerek Shaunee'nin numarasını çevirdim. İlk çalışta açtı.

"Neler oluyor, Zoey?"

"Sen, Erin ve Damien'in, Stevie Rae için yaptığınız gibi, birlikte bir yere gidip elementlerinizi çağırmanız gerek."

"Sorun değil. Sen de bize katılacak mısın?"

"Hayır. Ben Heath'i almaya gidiyorum." Neyse ki Shaunee bir iki saniyelik bir duraksamanın ardından, "Tamam," dedi. "Ne yapabiliriz?"

"Bir arada olun, elementlerinizi ortaya koyun ve beni düşünün." Kafam patlayacakmış gibi hissederken bile sakin görünebilmek konusunda her saniye biraz daha iyi oluyordum.

"Zoey, dikkat et."

"Ederim. Endişelenme." Ben ikimize yetecek kadar endişeliydim nasılsa.

"Erik bundan hiç hoşlanmayacak."

"Biliyorum. Ona şey de... Şey... Döndüğüm zaman onunla konuşacağımı söyle." Başka ne diyeceğimi bilememiştim.

"Tamam, söylerim."

"Teşekkürler, Shaunee. Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattım. Afrodit'e döndüm. "O yaratıklar neyin nesi?"

"Bilmiyorum."

"Ama onları gördün."

"Bugünkü, onlarla ilgili ikinci görüşümdü. İlk defasında diğer iki çocuğu öldürdüklerini görmüştüm." Afrodit yüzüne düşen bir tutam sarı saçı arkaya attı.

Bir anda öfkeye kapıldım. "Ve sırf insanlar ve senin zamanını hak etmiyorlar diye hiçbir şey söylemedin, öyle mi?"

Afrodit'in gözleri öfkeyle parladı. "Neferet'e söyledim. Her şeyi anlattım. Çocukları, yaratıkları... Her şeyi. Görüşlerimin yanlış olduğunu söylemeye o zaman başladı ya zaten."

Doğru söylediğini, en az Neferet'in karanlık bir yönü olduğunu bildiğim kadar iyi biliyordum."

Kısaca "Üzgünüm," dedim. "Bilmiyordum."

"Her neyse..." dedi. "Hemen gitsen iyi olur. Yoksa erkek arkadaşın ölecek."

"Eski erkek arkadaşım," dedim.

"Bir kez daha her neyse diyorum. Dur da binmene yardım edeyim."

Bana eyere yerleşmek için destek vermesine izin verdim.

"Bunu da yanına al." Bana kalın, kareli bir at battaniyesi uzattı. Geri çevirmeme fırsat bırakmadan, "Senin için değil," dedi. "Onun ihtiyacı olacak."

Battaniyeyi etrafıma sararken, toprağımsı at kokusunu içime çektim. İyi gelmişti. Afrodit'in peşinden ahırın arka kapısına ilerledim. Benim için kapıyı açmasıyla soğuk hava ve karın içeri dolması bir oldu. Büyük olasılıkla soğuktan ziyade, sinir ve endişeyle ürperdim.

"Stevie Rae de onlardan biri," dedi.

Kafamı eğip ona baktım ama gözlerini geceye dikmişti.

"Biliyorum," dedim.

"Eski halinden eser yok."

Bir kez daha "Biliyorum," dedim. Bunu yüksek sesle telaffuz etmek içimi acıtmıştı. "Teşekkür ederim, Afrodit."

Yüzünü bana çevirdiğinde, gözlerinde dümdüz ve boş bir ifade vardı. "Arkadaşmışız gibi davranmaya kalkma."

"Aklımdan bile geçirmem."

"Biz arkadaş falan değiliz."

"Hayır, kesinlikle değiliz." Gülümsememek için kendini zor tuttuğundan emindim.

"İkimiz de bu konuda net olalım," dedi. "Ah," diye ekledi. "Oraya giderken kendini sessizlik ve karanlıkla sarmalamayı unutma. Böylece insanlar seni göremezler. Durdurulacak zamanının yok."

"Unutmam. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Tamam, o zaman. Bol şans."

Dizginleri sımsıkı tuttum ve derin bir nefes aldım. Bacaklarımı sıktım ve Persephone'ye yürümesi için komut verdim.

Tuhaf bir şekilde bembeyaz bir karanlıktan oluşan bir dünyaya adım attım. Uçsuz bucaksız beyazın ortasında insanın yönünü tayin edebilmesi gerçekten güçtü. Kar, iri ve sevecen tanelerden, jilet gibi keskin buz parçalarına dönüşmüştü. Rüzgar hiç durmadan esiyor, karları oradan oraya savuruyordu. Kardan kısmen de olsa korunmak için battaniyeyi kafama çektim ve öne eğildim. Persephone'yi hızlandırdım. Beynimin içindeki ses: *Çabuk!* diyordu. *Heath'in sana ihtiyacı var!*

Park alanından okulun arka tarafına geçtim. Hâlâ okulda olan birkaç araba karla kaplanmıştı. Gaz lambalarının ışığında, tel kapılara yapışmış devasa haziranböceklerini andırıyorlardı. Bahçe kapısını açmak için içeride kalan düğmeye bastım. Yere biriken karlar yüzünden kapı takılınca, Persephone'yle ben aradan zar zor geçebildik. Atımı sağa çevirip okul sahasını kuşatan meşe ağaçlarından birinin altında birkaç saniye boyunca durdum.

"Sessiziz. Hayaletiz... Hiç kimse bizi göremez. Kimse bizi duyamaz." Uğuldayan rüzgara doğru bu sözleri mırıldandım ve çevremdeki her şeyin donup kaldığını görünce şok oldum. Ani bir düşünceyle devam ettim: "Rüzgar, benimle sakin ol. Ateş, yolumu ısıt. Su, yolumdaki karı durdur. Toprak, beni koruyabildiğince koru. Ve ruh, korkuma yenik düşmemem için bana güç

ver." Daha bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, çevremin bir enerji parıltısıyla sarıldığını hissettim. Persephone homurdanarak yana çekildi. Ve sanki o yana kayarken, berrak bir baloncuk da onunla birlikte hareket etti. Evet... Kar fırtınası devam ediyordu ve evet gece soğuk ve ürkütücü sayılacak kadar yabancıydı; fakat içim sükunetle dolmuş, çevrem elementlerin koruyuculuğuyla sarılmıştı. Başımı eğdim ve "Teşekkürler, Nyx," diye fısıldadım. "Bana verdiğin armağanlar için..." Ve içimden, umarım bunları hak ediyorumdur, diye geçirdim.

Persephone'ye "Haydi gidip Heath'i bulalım," dedim. Atım, hiç zorlanmadan, gitmeye başladı. Gecenin karanlığında, Tanrıça'nın gözeten bakışlarının altında ilerlerken, Persephone adımını attıkça, yerdeki kar ve buzlar, sanki sihirli bir değnek dokunmuş gibi, yok olup gidiyordu.

Yolculuğum şaşırtıcı derecede hızlıydı. Kırık Ok Ekspres yolunun çıkışına varan dek Utica Sokağı boyunca ağır ağır ilerledik. Yanıp sönen ışıklı levhalar ekspres yolun kapalı olduğunu haber veriyordu. Persephone'yi barikatların çevresinden dolaştırıp tamamen ıssız durumdaki otoyola çıkarırken gülümsediğimi fark ettim. Sonra kısrağımı hızlandırdım ve şehir merkezine doğru dörtnala koşmaya başladık. Boynuna sımsıkı sarılmıştım. Battaniye arkamızda dalgalanırken, tarihi bir aşk romanının kahramanına benzediğimi hayal ettim. Keşke, cehennem yerine, kral babamın uygun görmediği aşığımla buluşacağım bir partiye koşuyor olsaydım.

Persephone'yi bizi Gösteri Sanatları Merkezi'ne ve arkasında kalan depoya ulaştıracak olan çıkışa yönlendirdim. Otoyola çıkana kadar hiç kimseyi görmemiştim ancak burada otobüs durağının çevresinde ağır adımlarla dolaşan insanlar ve hatta sağda solda bir iki polis arabası vardı. *Sessiziz.... Hayaletiz... Hiç kimse bizi göremez. Kimse bizi duyamaz.* Kimse bizden tarafa bakmı-

yordu. Sanki gerçekten bir hayalete dönüşmüştüm; bu duygunun huzur verici bir duygu olduğunu söylemek zordu.

Gösteri Sanatları Merkezi'nin önünden geçip, eski tren raylarının karmaşık örgüsünün üstünden geçen köprüye çıkarken atımı yavaşlattım. Köprünün ortasına varınca, Persephone'yi durdurdum ve altımızda kalan, terk edilmiş, sessiz ve karanlık depo binasına baktım. GAL'deki eski resim öğretmenim sayesinde, buranın art deco[12] tarzıyla inşa edilmiş bir bina olduğunu ve trenlerin çalışmaz hale gelmesinin ardından zamanla yağmalandığını öğrenmiştim. Şimdiyse Batman Karanlık Gece çizgi romanlarındaki Gotham City'den çıkagelmiş gibi bir hali vardı. (Tamam, biliyorum, ben bir ahmağım.) Lanetli ve ürkütücü şatoları andıran iki kulesinin arasında, bana dişleri anımsatan kocaman, üstü kemerli pencereler vardı.

Persephone'ye "Ve bizim oraya inmemiz gerekiyor," dedim. Nefes nefeseydi ama tedirgin bir hali yoktu. Bunun iyiye işaret olması gerektiğini düşündüm. Bilirsiniz hani, şu, hayvanların kötü şeyleri önceden hissetmesi meselesi.

Köprüyü geçtik. Aşağıya depoya inen kırık dökük, küçük yolu buldum. Gerçekten çok karanlıktı. Kusursuz çaylak görüş kapasitemle beni tedirgin etmemesi gerekirdi ama ediyordu işte. Dürüst olmam gerekirse, Persephone binanın önüne vardığında, Heath'in bahsettiği bodrum girişini ararken feci korkuyordum.

Geçilmez gibi görünen paslı demir kapıyı bulmam çok uzun sürmedi. Kendime tereddüt etme ve ne kadar korktuğumu düşünme fırsatı vermedim. Atımdan indim ve onu rüzgardan ve kardan korunabileceği giriş yoluna soktum. Dizginlerini metal bir parmaklığa bağladıktan sonra fazla battaniyeyi sırtına örttüm. Boynunu okşayarak çok cesur ve tatlı bir kız olduğunu ve olabildiğince çabuk döneceğimi fısıldadım. Pozitif düşünce olayını kullanmaya çalışıyordum. Sürekli tekrar edersem, gerçek olabilirdi,

12 Art deco-1920 ve 30larda revaçta olan bir mimari tarz.

kim bilir? Persephone'den ayrılmak güç oldu. Sanırım varlığının bana ne kadar güç verdiğini o ana kadar fark etmemiştim. Demir ızgaranın önünde durup, gözlerimi kısarak karanlığa bakarken, o gücün yanımda olması hiç fena olmazdı doğrusu.

Büyük karanlık odanın belli belirsiz gölgeleri dışında hiçbir şey göremiyordum. Ürkütücü; ne-yazık-ki-terk-edilmemiş binanın bodrumu. Harika. Kendi kendime "Heath orada," diye hatırlatarak ızgarının kenarını tutup çektim. Kolayca açılmasına bakılırsa, sık sık kullanılıyor olsa gerekti. Bir kez daha, harika.

Bodrum, tahmin ettiğim kadar korkunç değildi. Parmaklıklı pencerelerden içeri bir miktar ışık giriyordu. Daha ilk bakışta evsizlerin burayı mekan edindiklerini anlamıştım. Hatta onlardan geriye bir yığın ıvır zıvır kalmıştı. Büyük kutular, kirli battaniyeler, hatta bir alışveriş arabası. Arabayı buraya indirmeyi nasıl becerdiklerini Tanrı bilirdi. Fakat işin tuhaf tarafı, halihazırda içeride tek bir evsizin olmamasıydı. Hava şartlarını göz önüne alınca, deponun, hayaletler şehri gibi, bomboş olması iki kat garip geliyordu. Bu gece, kaldırımlarda soğukla mücadele etmek yerine, bu bodrum katının nispeten ılık ve korunaklı ortamına sığınmak için müthiş uygun bir gece sayılmaz mıydı? Üstelik günlerdir kar yağıyordu. Yani, gerçekçi bir bakış açısıyla, odanın, bu kutu ve eşyaları buraya kadar getiren evsizlerle tıka basa dolu olması gerekirdi.

Fakat o ürkütücü ölümden-dönmüş yaratıklar bu bodrum katını kullanıyorlarsa, evsizlerin arkalarına bakmadan kaçmış olmaları da çok normaldi.

Bunu düşünme. Önce drenaj ızgarasını, sonra da Heath'i bulman gerek.

Izgarayı bulmam zor olmadı. Odanın en karanlık ve pis köşesine yürüdüm ve evet yerde metal bir ızgara duruyordu. Tam köşede. Zilyon yıl düşünsem, bırakın kaldırıp altına inmeyi, o pis şeye elimi sürebileceğim aklıma gelmezdi.

Doğal olarak bunu yapmak zorunda kaldım.

Izgara, en az dışarıdaki bariyer kadar kolayca açıldı. (Ki bu yakın zamanda bu yolu kullanan tek insan/çaylak/yaratığın ben olmadığımı gösteren bir mesajdı.) Aşağıya inmek için yaklaşık üç metre yüksekliğinde demir bir merdiveni kullanmak zorunda kaldım. Sonrasında kendimi tünelin zemininde buldum. Evet, burası büyük, rutubetli ve pis kokulu bir kanalizasyon tüneliydi. Ah, tabii bir de karanlıktı. Gerçek anlamda. Birkaç saniye olduğum yerde durup gece görüşümün bu koyu karanlığa alışmasını bekledim. Fakat çok uzun süre de duramazdım. Heath'i bir an önce bulma ihtiyacı bana huzur vermiyordu.

Kendi kendime "Sağdan devam et," diye fısıldadım. Sonra sustum çünkü fısıltım bile tünelde yankılanmıştı. Sağa döndüm ve olabildiğince hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Heath doğru söylemişti. Burada bir yığın tünel vardı. Bana topraktaki kurt deliklerini anımsatan sayısız kola ayrılıyorlardı. Önce evsizlerin buraya kadar indiklerine işaret eden birkaç kanıt gördüm. Fakat birkaç sağ dönüşten sonra ortaya saçılmış çöp ve battaniye kalmadı. Rutubet ve karanlıktan başka bir şey yoktu. Tüneller pürüzsüz ve yuvarlak olmaktan çıkmışlardı. Duvarları çok sarhoş Tolkien cüceleri tarafından oyulmuş gibi duruyordu. (Ahmak olduğumu bir kez daha kabul ediyorum). Ayrıca soğuktu da ama ben soğuğu hissetmiyordum.

Heath'in neden bahsettiğini bildiğini umut ederek sağdan devam ettim. İşaretlenme olayından istifade edebilmek için biraz durup kanına konsantre olmayı düşündüm ama içimden bir ses acele etmem gerektiğini söylüyordu. Heath'i. Bulmak. Zorundaydım.

Kokularını, tıslamalarını ve hışırtılarını duymadan ve onları görmeden önce aldım. Bu, içlerinden birini duvarın yakınında her görüşümde duyduğum o küflü, eski ve yanlış kokuydu. Ölümün kokusu olduğunu yeni yeni fark ediyordum. Neden daha

önce anlayamadığımı ise bilmiyordum.

Sonra, artık alıştığım karanlığın ortasında cılız, titrek bir ışık gördüm. Odaklanmak için durdum. *Bunu yapabilirsin, Z. Tanrıçamız tarafından Seçildin. Vampir hayaletlerinin canına okudun. Bu, kesinlikle üstesinden gelebileceğin bir şey.*

Ben hâlâ "odaklanmaya" (başka bir deyişle, cesur olmaya) çalışırken Heath bir çığlık attı. Ne odaklanacak ne de iç sesimle sohbet edecek zamanım yoktu. Hızla Heath'in çığlığına koştum. Pekala, sanırım vampirlerin insanlardan çok daha hızlı ve güçlü olduklarını belirtmem gerek. Hâlâ bir çaylak olabilirim ama tuhaf bir çaylağım. Koşmak derken kastettiğim çok hızlı ve sessiz hareket etmek oluyor. Onları büyük ihtimalle birkaç saniye içinde buldum ama bana saatlerce sürmüş gibi geldi. Kaba tünelin ucundaki bir girintideydiler. Daha önce de gördüğüm fener, paslı bir çivinin ucunda sallanıyor; her ikisinin gölgesi, kaba yüzeyli duvara düşüyordu. Heath'in çevresinde yarım daire oluşturmuşlardı. Heath kirli döşeğin üstünde ayakta duruyordu; sırtını duvara yaslamıştı. Bir şekilde bileklerindeki bantları çıkarmıştı ama bilekleri hâlâ birbirine bağlı duruyordu. Sağ kolunda yeni bir kesik vardı ve kanının kokusu koyu ve baştan çıkarıcıydı.

Ve bu beni harekete geçirmek için gereken son darbe oldu. Kan konusunda yaşadığım kafa karışıklığına ve Erik'e beslediğim hislere rağmen, Heath bana aitti. Heath benimdi ve benden başka hiç kimse ondan beslenemezdi. Asla!

Ben bir bovling topuymuşum, onlar da beyinsiz labutlarmışçasına, tıslayan yaratıkların arasına daldım ve Heath'in yanına geçtim.

Kısa bir an, çok sevinmiş gibi baktı. Sonra bir erkeğe yakışacak bir hareketle beni arkasına saklamaya çalıştı. "Dikkat et! Dişleri ve pençeleri çok keskin!" Fısıldayarak ekledi: "Gerçekten Çevik Kuvvet ekibini getirmedin mi?"

Beni itmesine mani olmak çok kolaydı. Yani tamam, yakışık-

lı ve hoş bir çocuktu ama sonuçta sadece bir insandı. Kollarımı tutan, birbirine bağlı ellerini sıvazlarken gülümsedim ve baş parmağımın tırnağıyla bileklerini bir arada tutan gri bandı kestim. Ellerini iki yana ayırırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ona sırıtarak baktım. Korkum gitmişti. Şimdi sadece inanılmaz derecede öfkeliydim. "Yanımda getirdiğim şey, Çevik Kuvvet ekibinden çok daha iyi," dedim. "Arkamda kal ve izle."

Heath'i duvara ittim ve üzerimize doğru kapanan çemberle yüzleşmek için arkamı dönerken, önüne geçtim.

Iykk... Gördüğüm en iğrenç şeylerdi. Büyük ihtimalle bir düzine kadar varlardı. Yüzleri beyaz ve kupkuruydu. Gözleri pis kırmızı renkte parlıyordu. Bana tıslayarak bakıyorlardı. Dişlerinin ve tırnaklarının sipsivri olduğunu fark ettim. Iykkk... Tırnakları uzun, sarı ve tehlikeli görünüşlüydü.

İçlerinden bir tanesi "Sssadece bir çaylak," diye tısladı. "İşareti onu vampir yapmazzz. Ucube yapar..."

Sesin sahibine baktım: "Elliott!"

"O essskidendi. Şimdi artık sssenin tanıdığın Elliott değilim." Bir yılanı andıran kafası, o konuşurken öne arkaya gidip geliyordu. Parlak gözleri birden matlaştı. Dudaklarını bükerek "Sana... Ne demek istediğimi gösssstereyim," dedi.

Yarı çömelmiş gibi, bana doğru yürümeye başladı. Diğer yaratıklar da ondan cesaret alarak kıpırdandılar.

"Dikkat et, Zoey... Üzerimize geliyorlar," dedi Heath önüme çıkmaya çalışarak.

"Hayır, gelmiyorlar," dedim. Kısa bir an için gözlerimi yumdum ve ateşin gücünü ve sıcaklığını –yok edici olduğu kadar temizleyici de olabildiğini– düşünerek, aklımdan Shaunee'yi geçirdim. "Alev, bana gel!" Avuçlarım ısınmaya başlamıştı. Gözlerimi açtım, şimdi artık parlak sarı bir alevle parlayan ellerimi havaya kaldırdım.

"Geri çekil, Elliott! Hayattayken de tam bir baş belasıydın. Ölümün hiçbir şeyi değiştirmemiş." Elliott benim yaydığım ışıktan kaçmaya çalıştı. Heath'e peşimden gelmesini söylemeye hazırlanarak ileri doğru bir adım attım ama bir ses beni dondurdu.

"Yanılıyorsun, Zoey! Ölüm bazı şeyleri değiştirdi."

Yaratık güruhu ikiye ayrıldı ve işte Stevie Rae karşımda duruyordu.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Şokun etkisiyle konsantrasyonum dağılınca, avuçlarımdaki alevler etkisini kaybedip söndüler. "Stevie Rae!" Ona doğru bir adım attım; ancak görüntüsü karşısında sarsılarak olduğum yerde dondum. Korkunç –hatta rüya/görüşümdekinden beter– görünüyordu. Bu kadar farklı görünmesinin nedeni, solgun zayıflığı ya da üzerine yapışan kokunun berbatlığı değil; yüz ifadesiydi. Stevie Rae hayatta tanıdığım en kibar insandı. Fakat şimdi ölü, ölümden dönmüş ve tuhaf biçimde yeniden canlanmış haliyle, çok ama çok farklıydı. Bakışları acımasız ve duygusuzdu. Gözleri, bir tanesi dışında, bütün duygulardan arınmış haldeydi: Nefret!

"Stevie Rae, sana ne oldu böyle?"

"Öldüm." Sesi, eski haline göre çarpılmış gibiydi. Hâlâ yayarak konuşuyordu ama sesine yansıyan tatlılıktan eser kalmamıştı. Daha çok ayak takımından acımasız birine benziyordu.

"Sen bir hayalet misin?"

"Hayalet mi?" Kahkahası tüyler ürperticiydi. "Hayır, lanet olası bir hayalet değilim."

Yutkundum. İçimde cılız bir umut belirmişti. "Yani yaşıyorsun?"

Dudaklarını, yüzüne hiç yakışmayan alaycı bir gülümsemeyle bükünce, midem bulandı. "Yaşadığım da söylenebilir tabii ama o kadar basit olmadığını söyleyebilirim. Gerçi ben de eskisi kadar basit değilim."

Neyse ki o Elliott yaratığı gibi tıslamamıştı. Stevie Rae yaşıyordu. Bu mucizeye sımsıkı tutunarak korkumu ve tiksintimi bastırmaya çalıştım. Ve kaçmasına (ya da beni ısırmasına ya da her neyse işte) fırsat tanımayacak bir hızla hareket ederek kolunu tuttum ve mide bulandırıcı kokusunu duymazdan gelerek ona sımsıkı sarıldım. "Ölmediğine ne kadar sevindim anlatamam!" diye fısıldadım.

Kokan bir taşa sarılmak gibiydi. Benden kaçmadı. Beni ısırmadı. Hiçbir tepki göstermedi. Fakat çevremizdeki yaratıklar için aynı şeyi söyleyemezdim. Tısladıklarını ve bir şeyler homurdandıklarını duyabiliyordum. Stevie Rae'yi serbest bırakıp geri çekildim.

"Sakın bana bir daha dokunma,"dedi.

"Stevie Rae, gidip konuşabileceğimiz bir yer var mı? Heath'i eve götürmem gerek ama sonra geri gelip seninle buluşabilirim, istersen. Ya da belki de sen de benimle okula gelirsin."

"Anlamıyorsun, değil mi?"

"Sana kötü bir şeyler olduğunu anlıyorum ama sen hâlâ en iyi arkadaşımsın. İkimiz bir çözüm bulabiliriz."

"Zoey, hiçbir yere gitmiyorsun."

"Pekala..." Tehdidini anlamamış gibi bir tavır takındım. "O zaman burada da konuşabiliriz." Çevremdeki iğrenç yaratıklara şöyle bir baktım. "Ama burası baş başa kalacağımız bir yere benzemiyor. Üstelik çok da tiksindirici."

Elliott, Stevie Rae'nin arkasından "Ölddürrr onları," diye homurdandı.

"Kes sesini Elliott!" Stevie Rae ve ben aynı anda çıkışmıştık. Stevie Rae bana baktı ve yemin ederim, gözlerinde öfke ve acımasızlığın ötesinde bir şeyler gördüm.

"Artık bizi gördükleri için hayatta kalamayacaklarını sssen de biliyorssssun," dedi Elliott. Diğer yaratıklar da hemfikir olduklarını gösteren küçük korkunç sesler çıkararak huzursuzca kıpırdandılar.

Sonra içlerinden biri, bir kız, öne çıktı. Eskiden çok güzel olduğu belli oluyordu. Şimdi bile, insanı yutkunduran, gerçek üstü bir havası vardı. Uzun boylu ve sarışındı. Diğerlerinden daha zarif hareket ediyordu. Fakat kırmızı gözlerinde sadece kötülük vardı.

"Sen yapamazsan ben yaparım," dedi. "Önce erkeği haklayacağım. Kanının İşaretlenmeyle kirlenmiş olması umurumda değil. Hâlâ sıcak ve canlı," dedikten sonra Heath'in üstüne yürüdü.

Araya girip yolunu kapattım. "Ona elini sürdüğün anda kendini ölmüş bil," dedim. "Bir kez daha."

Stevie Rae tıslayan kahkahasıyla araya girdi.

"Diğerlerinin yanına dön, Venüs. Ben söyleyene kadar saldırmak yok."

Venüs. Bu isim hafızamı harekete geçirmişti. "Venüs Davis mi?" diye sordum.

Güzel sarışın gözlerini kıstı. "Beni nereden tanıyorsun, çaylak?"

Heath "O kadar çok şey biliyor ki," diyerek arkamdan çıktı. Benim "futbolcu tonu" adını verdiğim ses tonuyla konuşmuştu. Sert, öfkeli ve kavgaya hazır bir tavır takınmıştı. "Ve siz lanet olası yaratıklardan bıktım artık."

Stevie Rae "Şu *şey* neden konuşuyor?" diye sordu.

İç geçirerek gözlerimi çevirdim. Heath'e katılıyordum. Bu korkunç tuhaflıklardan ben de sıkılmıştım. Buradan çıkmamızın ve en yakın dostumun, gözlerinin arkasına saklandığını bizzat kendi gözlerimle gördüğüm insan gibi davranmaya başlamasının

zamanı gelmişti. "O bir şey değil. Adı Heath. Hatırlıyor musun, Stevie Rae? Eski erkek arkadaşım."

"Zo, ben senin eski erkek arkadaşın değilim. Erkek arkadaşınım."

"Heath. İlişkimizin yürümeyeceğini sana daha önce de söyledim."

"Haydi ama Zo. Biz İşaretlendik. Sen ve ben, bebeğim!" Sanki bizi yemek için fırsat kollayan ölü yaratıkların arasında değil de, mezuniyet balosunda pistteymişiz gibi sırıtıyordu.

"O bir kazaydı ve bu konuyu mutlaka konuşmamız gerek. Ama şimdi ne yeri, ne de zamanı."

"Ah, Zo, beni sevdiğini sen de biliyorsun." Gülümsemesi bir nebze olsun solmamıştı.

"Heath. Sen tanıdığım en inatçı çocuksun." Bana göz kırptı. Kendimi ona gülümsemekten alamadım. "Tamam. Seni seviyorum."

Mide bulandırıcı Elliott yaratığı tısladı: "Neler oluyor?" Çevremizi saran diğer ucubik yaratıklar da kıpırdandılar. Venüs Heath'e bir adım daha sokuldu. Ürpermemek, çığlık atmamak ya da onun gibi bir şey yapmamak için kendimi zor tutuyordum. Ve birden içim tuhaf bir sükunetle doldu. Stevie Rae'ye baktım ve bir anda ne yapmam gerektiğini anladım. Ellerimi kalçalarıma yerleştirip ona döndüm.

"Söyle ona," dedim. "Hepsine söyle."

"Neyi söyleyeyim?" Lal rengi gözlerini kıstı.

"Burada neler olduğunu söyle. Biliyorsun. Bildiğini biliyorum."

Stevie Rae'nin yüzü buruştu. Kelimeler gırtlağından sökülür gibiydiler. "*İnsanlık*! İnsanlıklarını gösteriyorlar." Yaratıklar, Stevie Rae üstlerine kutsal su sepiştirmiş gibi inlediler. (Ve lütfen, bu vampirlerle ilgili tamamen gerçek dışı bir klişedir.)

"Zayıflık! Bu yüzden onlardan daha güçlüyüz ya!" Venüs dudağını büktü. "Bu bizim artık sahip olmadığımız bir zayıflık."

Venüs'ü yok saydım. Ve Elliott'u. Hepsini yok saydım ve doğruca Stevie Rae'ye baktım. Onu gözlerimin içine bakmaya zorladım. Ateş saçan kırmızı gözleri karşısında, bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Zırva," dedim.

"Haklı," dedi Stevie Rae. Sesi soğuk ve acımasızdı. "Öldüğümüz zaman, insanlığımız da öldü."

"Onlar için doğru olabilir ama senin için geçerli olduğunu hiç sanmıyorum," dedim.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, Zoey," dedi Stevie Rae.

"Bilmeme gerek yok ki. Seni ve Tanrıçamızı tanıyorum ve bu kadarı bana yeter."

"O artık benim Tanrıçam falan değil."

"Öyle mi? Annenin artık annen olmaması gibi mi yani?" Fiziksel bir acı hissetmiş gibi irkildiğini görünce, doğru noktaya bastığımı anladım.

"Benim annem yok. Ben artık insan değilim."

"Aman ne mühim. Ben de insan değilim. Değişim'in ortasında bir yerdeyim; bu da beni biraz ondan, biraz bundan ibaret kılıyor. Burada hâlâ insan olan bir tek kişi var: Heath."

Heath "İnsanlıksızlığınızdan dolayı sizi hor görüyor değilim tabii," diyerek araya girdi.

İç geçirdim. "İnsanlıksızlık diye bir kelime yok, Heath. İnsan olmadığınız için diyecektin."

"Zo, ben aptal değilim. Bunu ben de biliyorum. Sadece yeni bir kelime türetiyordum."

"Kelime türetmek mi?" Gerçekten böyle söylemiş olabilir miydi?

Kafasını salladı. "Dickson'un İngilizce dersinde öğrendim. Şeyle ilgili..." Duraksadı. Ne diyeceğini yaratıkların bile merakla beklediklerine yemin edebilirdim. "Dilbilgisi."

İçinde bulunduğumuz berbat duruma rağmen, bir kahkaha koyverdim. "Heath, sen son günlerde gerçekten ders çalışmaya başlamışsın."

"Söylemiştim." Sırıtarak –ve müthiş yakışıklı görünerek– bana baktı.

"Yeter!" Stevie Rae'nin sesi tünelin duvarlarında yankılandı. "Bu kadarı yeter." Bana ve Heath'e arkasını dönerek ve bizi yok sayarak "Bizi gördüler," dedi. "Çok fazla şey biliyorlar. Ölmeleri gerek. Öldürün onları." Ve arkasını dönüp gitti.

Heath bu defa beni arkasına saklama zahmetine girmedi. Hızla döndü ve beni tamamen hazırlıksız yakalayarak aşağı itti. İğrenç döşeğin üzerine popomun üstüne düşüverdim. Sonra üzerimize gelen yaratık çemberine döndü ve bacaklarını iki yana açtı. Yumruklarını sıktı ve Kırık Ok Kaplanı sesiyle,

"Gösterin kendinizi ucubeler," diye haykırdı.

Pekala, Heath'in maçoluğunu takdir etmiyor değildim. Ama o güzel, sarışın kafası karışmışa benziyordu. Ayağa kalktım ve dengemi bulmaya çalışarak "Ateş," dedim. "Sana bir kez daha ihtiyacım var!" Bu defa Yüksek Rahibe'ye yakışacak bir kararlılıkla haykırmıştım. Avuç içlerimdem kollarıma doğru alevler yükseldi. Keşke çağırdığım ateşi incelemek için vaktim olsaydı –bir şekilde üzerimde yanıyor olmasına rağmen beni yakmıyor olması süper bir şeydi– fakat bunun için zamanım yoktu. "Çekil, Heath!"

İri iri açılmış gözlerle, omzunun üstünden bana baktı. "Zo?"

"Ben iyiyim. Sen çekilmene bak."

Yanmış gibi sıçrayarak kenara çekildi. Öne doğru birkaç adım attım. Yaratıklar, kollarını uzatıp Heath'i yakalamaya çalışırken birden sinivermişlerdi.

"Kesin şunu!" diye haykırdım. "Geri çekilin ve onu rahat bırakın! Heath ve ben şimdi buradan çıkıyoruz. Eğer bizi durdurmaya kalkarsanız sizi öldürürüm ve içimden bir ses, bu defa gerçekten öleceğinizi söylüyor." Tamam, işin aslı kimseyi öldürmeyi gerçekten istemiyordum. Tek istediğim, Heath'i bir an önce buradan uzaklaştırmak, Stevie Rae'yi bulmak ve ondan aslında ölmüş olması gereken çaylakların nasıl olup da böyle kötü tavırlar, ışık saçan gözler ve küf kokusuyla ortalıkta dolaştıklarını öğrenmekti.

Gözümün ucuna bir hareket takıldı. Dönmemle, yaratıklardan birinin Heath'in üstüne çullandığını görmem bir oldu. Kollarımı kaldırdım ve tıpkı bir top fırlatır gibi, ateşi yaratığın üzerine attım. Çığlıklar içinde alevlere karışan yaratığın kim olduğunu fark edince, midem ağzıma geldi. Geçen ay ölen o tatlı kız yani Soyadsız Elizabeth'ti. Şimdi yanan bedeni, bozuk ve çürümüş et kokuları saçarak dumanlar çıkarıyordu.

"Yağmur ve rüzgar, sizi çağırıyorum!" Haykırışımla, çevremi saran havanın hareketlenmesi ve burnuma bahar rüzgarlarının kokusunun dolması bir oldu. Shaunee'nin yanında bağdaş kurmuş halde oturan Damien ve Erin'i görür gibi oldum. Konsantre olmak için gözlerini yummuşlardı ve ellerinde kendi elementlerinin renklerini taşıyan cisimler tutuyorlardı. Ateşli parmağımı Elizabeth'in dumanı tüten bedenine uzattım. Ani bir yağmur ve peşinden gelen hoş esinti, yeşil renkli dumanı önlerine katıp, başımızın üstüne kaldırdı ve tünel boyunca sürükleyerek götürdü.

Bir kez daha yaratıklara döndüm. "Her kim bizi durdurmaya çalışırsa, sonu işte böyle olacak." Heath'i önüme kattığım gibi yürümeye başladım.

Peşimizdeydiler. Kıvrılıp bükülen tünellerde onları göremesem de, ayaklarını sürüdüklerini duyar gibiydim. Ve o zaman tükendiğimi hissettim. Tıpkı bir süredir şarj edilmeyen ve uzun uzun konuşulmuş bir cep telefonu gibi... Sağ avcumun içinde

sımsıkı kavradığım alev topu dışında bütün ateşi söndürdüm. Heath'in o ışık olmadan yolunu görmesi mümkün değildi. Ben hâlâ arkasındaydım ve gözümü bize saldırmak için fırsat kollayan yaratıklardan bir an bile ayıramıyordum. Tünelden ayrılan iki ara geçidi geçtikten sonra Heath'e durması için seslendim.

"Acele etmeliyiz, Zo. Sende şu güç olayının olduğunun farkındayım ama sayıları gittikçe artıyor. Kaç tanesiyle baş edebilirsin, bilmiyorum." Yüzüme dokundu. "Kabalık etmek istemem ama bok gibi görünüyorsun."

Ben de kendimi bok gibi hissediyordum zaten ama bundan bahsetmedim. "Bir fikrim var." Tünelin kollarımı iki yana açtığımda duvarlara değebileceğim kadar daraldığı bir noktaya gelmiştik. Bu en dar kısmı geçtim. Heath de peşimden yürüdü ama onu durdurdum. "Şurada dur." Ve tünelin gittiğimiz istikametinde en uzak noktasını işaret ettim. Kaşlarını çattı ama isteğimi yerine getirdi.

Sırtımı ona çevirip bütün konsantrasyonumu topladım. Kollarımı havaya kaldırdım ve yeni işlenmiş tarlaları, Oklahoma'nın henüz biçilmemiş kış otlarıyla dolu güzel çayırlarının ortasında durduğumu hayal ettim.

"Toprak! Seni çağırıyorum!" Kollarımı kaldırırken, gözümün önünde Stevie Rae'nin görüntüsü canlanır gibi oldu. Eski hali gibi şirin suratlı değildi ve ışıl ışıl yanan yeşil bir mumun önünde oturmuyordu. Karanlık tünelin bir köşesine büzüşmüştü. Yüzü beyaz ve kupkuruydu ve gözleri kırmızı ışıklar saçıyordu. Fakat yüzü, kendinin gülümseyen bir taklidi ya da acımasız bir maske gibi de değildi. Umutsuz bir ifadeyle açıkça ağlıyordu. "Bu bir başlangıç,"diye düşündüm. Sonra hızlı ve güçlü bir hareketle kollarımı indirdim ve "Kapan!" diye talimat verdim. Önüme ve üstüme, tavandan toz ve taş parçaları yağmaya başladı. Başlangıçta küçük çakıl taşları düşüyordu; fakat kısa süre sonra kapana düşen yaratıkların öfkeli homurtularını ve tıslamalarını kısa sürede bastıran küçük bir çığa dönüştü.

Üzerimden bir zayıflık dalgası geçti. Arkaya doğru sendeledim.

"Seni tuttum, Zo." Heath'in güçlü kolları beni yakalamıştı. Kısa bir an durup dinlendim. Kaçışımız sırasında kesiklerinin büyük kısmı yeniden kanamaya başlamışlardı. Kanının yoğun kokusu duygularımı alt üst ediyordu.

Yumuşak bir sesle "Gerçekten kapana kısılmadılar, biliyorsun," derken, kendimi yanağından aşağı süzülen ince kanı yalamamak için zor tutuyordum. "Başka tünellerin önünden geçtik. Birazdan yollarını bulacaklarından eminim."

"Sorun değil, Zo." Heath kollarını çözmemişti ama gözlerimin içine bakabileceği şekilde geri çekildi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Kanımı emersen, bu kadar güçsüz hissetmezsin." Gülümsedi. Mavi gözleri koyulmuştu. "Sorun değil," dedi. "Kanımı emmeni istiyorum."

"Heath... Çok şey yaşadın. Ne kadar kan kaybettiğini kim bilebilir? Benim kanını emmen iyi bir fikir olmayabilir." Hayır diyordum ama sesim arzuyla titriyordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Benim gibi süper güçlü, bir futbol azmanı..." Sonra sesi ciddileşti. "Senin için her şeyimi feda ederim." Bunu söylerken parmağının ucunu yanağındaki kesiğin üstünden geçirdi ve alt dudağına sürttü. Sonra kafasını eğdi ve beni öptü.

Kanının karanlık tadı, ağzımın içine bir zevk patlamasıyla yayıldı. Bütün vücudumdan bir enerji dalgasının geçtiğini hissettim. Heath dudaklarını dudaklarımdan çekip beni yanağındaki kesiğe yönlendirdi. Dilimi uzatıp, kanayan yarasına değdirdiğim zaman inledi ve kalçalarımı, kalçalarına bastırdı. Gözlerimi yumdum ve emmeye başladım.

"Öldür beni!" Stevie Rae'nin kırık dökük sesi Heath'in kanının büyüsünü yerle bir etmişti.

BÖLÜM OTUZ

Kendimi Heath'in kolları arasından güçlükle çekip ağzımı silerken yüzüm utançla yanıyordu; nefes nefeseydim. Stevie Rae tünelin aşağısında, birkaç metre ötemizde duruyordu. Yanakları hâlâ ıslaktı ve yüzü çaresizlikle biçim değiştirmişti.

"Öldür beni," dedi hıçkırarak.

"Hayır." Başımı salladım ve ona doğru bir adım attım. Ama ellerini, beni uzak tutmak ister gibi, kaldırarak hızla geri çekildi. Durdum. Birkaç derin nefes aldım. Kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyordum. "Benimle birlikte Gece Evi'ne dön. Bunun nasıl olduğunu birlikte çözelim. Sana söz veriyorum, sorun olmayacak Stevie Rae. Önemli olan, senin hayatta olman."

Stevie Rae daha ben konuşmaya başlarken, kafasını sallamaya koyulmuştu. "Gerçekten hayatta değilim; oraya gidemem."

"Tabii ki hayattasın. Konuşuyorsun, hareket ediyorsun."

"Ben artık ben değilim. Öldüm. Bir kısmım –en iyi kısmım– hâlâ ölü... Diğerleri gibi." Eliyle arka tarafında kalan mağarayı işaret etti.

"Sen onlar gibi değilsin," dedim biraz sert bir sesle.

"Senden çok onlara benziyorum," dedi. Bakışları, yanımda sessizce duran Heath'e kaydı. "Aklımdan geçen korkunç şeylere

inanamazsın. Onu gözümü kırpmadan öldürebilirdim. Kanı, İşaretlenme sonucu bozulmuş olmasaydı bunu çoktan yapmıştım."

"Belki de tek nedeni bu değildi, Stevie Rae. Belki de onu, istemediğin için öldürmedin."

Gözleri tekrar gözlerime çevrildi. "Hayır. Onu öldürmek istedim. Hâlâ da istiyorum."

Heath "Diğerleri Chris ve Brad'i öldürdüler. Ve bu benim hatamdı."

"Heath, bunun zamanı..." diyecek oldum ama beni susturdu.

"Hayır, bunu mutlaka duymalısın, Zoey. O şeyler Brad ve Chris'i Gece Evi'nin çevresinde takıldıkları için yakaladılar. Bu benim hatam; çünkü onlara senin çok seksi olduğunu anlattım." Bana özür dileyen gözlerle bakıyordu. "Üzgünüm, Zo." Sonra yüz ifadesi sertleşti ve "Onu öldürmelisin," dedi. "Hepsini öldürmelisin. Hayatta oldukları sürece, insanlar hep tehlikede olacak."

"Haklı," dedi Stevie Rae.

"Seni ve diğerlerini öldürmemin bu meseleyi nasıl çözeceğini söyler misin? Sizin gibi yeniler olmayacak mı?" Kararımı vermiştim. Bir, iki adımda Stevie Rae'yle aramızdaki mesafeyi kapattım. Kaçmak ister gibi bakıyordu ama sözlerim onu durdurdu. "Bu nasıl oldu? Seni bu hale getiren neydi?"

Yüzü sıkıntıyla buruştu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece kimin yaptığını biliyorum."

"O zaman kim yaptı, onu söyle."

Cevap vermek için ağzını açtı ama görüntüsünü bulanıklaştıracak kadar hızlı bir hareketle, tünelin yan tarafına sindi.

"Geliyor!"

"Ne? Kim?" Yanına, yere diz çöktüm.

"Hemen buradan git! Çabuk! Büyük ihtimalle hâlâ kaçmanıza yetecek kadar zaman vardır." Stevie Rae uzanıp elimi tuttu.

Teni soğuktu fakat elimi sımsıkı kavramıştı. "Sizi görürse, onu ve seni... Öldürür. Çok fazla şey biliyorsunuz. Seni her halükarda öldürebilir. Ama olur da Gece Evi'ne dönmeyi başarırsan, işi güçleşecektir."

"Kimden bahsediyorsun, Stevie Rae?"

"Neferet."

Bu isim bana bir tokat gibi çarpmıştı. Her ne kadar doğru olduğunu, içimde, derinlerde bir yerde biliyor olsam da, inanmak istemiyordum. Başımı salladım. "Bunu sana, size, hepinize, Neferet mi yaptı?"

"Evet. Şimdi buradan hemen gidin."

Dehşetini hissedebiliyordum. Haklıydı. Oradan gitmezsek, Heath ve ben, ikimiz de ölecektik.

"Senden vazgeçmeyeceğim, Stevie Rae. Elementini kullan. Hâlâ toprakla bağlantın var; bunu hissedebiliyorum. Gücünü korumak için elementini kullan. Senin için geri geleceğim ve bir şekilde bu meseleyi halledeceğiz. Her şeyi yoluna koyacağız. Söz veriyorum." Sonra ona sımsıkı sarıldım. Kısa bir tereddütün ardından o da beni kucakladı.

"Haydi, gidelim, Heath." Tünelin karanlığında rehberlik edebilmek için, Heath'in elini sımsıkı tuttum. Toprağı çağırdığım zaman avcumdaki ışık sönmüştü ve şimdi durup ışığı yeniden yakma riskini alamazdım. *Onu* bize getirebilirdi. Tünelde koşarken Stevie Rae'nin fısıltısını duydum. "Lütfen beni unutma..."

Heath ve ben koşuyorduk. Kanının verdiği enerji çok fazla dayanmadı. Bodrum katındaki ızgaraya çıkan metal merdivene geldiğimizde, olduğum yere çökmek ve günlerce uyumak istiyordum. Heath ise bir an önce merdivenleri tırmanıp bodruma ulaşmak istiyordu ama ben onu durdurdum. Hızlı hızlı nefes alıp vererek, tünelin duvarına yaslandım. Elimi cebime atıp cep telefonumla, Dedektif Marx'ın kartını çıkardım. Yemin ederim, tele-

fonun çektiğini işaret eden sinyal çubukları yeşile dönene kadar, kalbim bir kez bile atmadı.

Heath sırıtarak "Şimdi beni duyabiliyor musun?" diye sordu.

"Şışşt," dedim ama o gülümsemeye devam ediyordu. Dedektifin numarasını çevirdim.

Telefon ikinci çalışta açıldı ve derinden gelen bir ses "Marx," dedi.

"Dedektif Marx, ben Zoey Kızılkuş. Sadece bir iki saniye konuşabilirim. Sonra gitmem gerekecek. Heath Luck'ı buldum. Tulsa Deposu'nun bodrum katındayız ve yardıma ihtiyacımız var."

"Sıkı durun. Hemen geliyorum."

Yukarıdan gelen sesi duyunca hemen telefonu kapattım. Heath konuşmaya yeltenince işaret parmağımı dudağıma bastırdım. Heath kolunu bana sardı. İkimiz de nefes almamaya çalışıyorduk. Sonra bir güvercinin kuuu-kuuu sesini ve kanat çırpışını duydum.

Heath "Sanırım sadece bir kuştu," dedi. "Gidip bakacağım."

Onunla didişemeyecek kadar bitkindim. Ayrıca Marx yola çıkmıştı ve bu rutubetli ve pis tünelden çok sıkılmıştım. "Dikkatli ol," diye fısıldadım.

Heath başını sallarken omzumu sıktı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Ağır hareketlerle ızgarayı kaldırdı ve kafasını yukarı uzatıp çevresine bakındı. Bir süre sonra elini aşağıya uzattı ve bana merdiveni tırmanmamı ve elini tutmamı işaret etti. "Sadece bir güvercin," dedi. "Haydi gel."

Temkinli adımlarla basamakları tırmandım ve Heath'in beni bodrum katına çekmesine izin verdim. Birkaç dakika boyunca, kulak kesilmiş halde, ızgaranın köşesinde oturduk. Nihayet "Haydi, dışarı çıkalım, Marx'ı orada bekleriz," dedim. Heath titremeye başlamıştı ama Afrodit'in verdiği battaniyeyi hatırlamış-

tım. Ayrıca bu ürkütücü bodrum katında beklemektense, havayla şansımı denemeyi tercih ederdim.

"Ben de buradan nefret ettim," dedi Heath birbirine vuran dişlerinin arasından. "Lanet olası bir mezara benziyor."

El ele, yukarıdan süzülen grimsi ışıkta, bodrumu geçtik. Tam demir kapıya geldiğimiz anda polis sirenlerini duydum. Vücudumu saran o korkunç gerilim çözülme yoluna girerken, karanlıkların arasından Neferet'in sesi yükseldi.

"Burada olacağını tahmin etmeliydim."

Heath şaşkınlıkla irkildi. Elini daha bir sıkı tuttum. Yüzümü Neferet'e çevirirken, düşüncelerimi odaklamaya çalışıyordum. Elementlerin gücünün çevremde kıpırdanmaya başladığını hissettim. Derin bir nefes aldım ve beynimdeki bütün düşünceleri bir kenara ittim.

"Ah, Neferet. Sizi gördüğüme nasıl sevindim anlatamam." Heath'in elini, bırakmadan önce, telepati yoluyla *ne dersem uy* mesajı vermek için son bir kez daha sıktım. Sonra hıçkırarak Yüksek Rahibe'nin kollarına koştum. "Beni nasıl buldunuz? Dedektif Marx sizi mi aradı?"

Neferet yavaşça geri çekilirken gözlerinde kararsız bir ifade belirmişti. "Dedektif Marx mı?"

"Evet." Burnumu çektim ve kolumun tersiyle sildim. Bana inanmasını ve güvenmesini sağlamak istiyordum. "Şimdi buraya geliyor." Siren sesi iyice yaklaşmıştı. En az üç araba olmalıydı. "Beni bulduğunuz için teşekkürler," diye haykırdım. "Korkunçtu. O deli evsiz bizi öldürecek sandım." Yeniden Heath'in yanına geçip elini tuttum. Neferet'e bakıyordu; daha çok şoka girmiş gibi bir hali vardı. Büyük olasılıkla, hafızasında, Yüksek Rahibe'yi gördüğü bir başka zamana –hayaletlerin onu neredeyse öldürdükleri geceye– ait parçalar belirmeye başlamıştı. Zihnindeki bu karmaşa sırasında, Neferet'in onun neler düşündüğünü okuyamayacağını tahmin ediyordum. Bu iyi bir şeydi.

Araba kapılarının çarpıldığını ve karda hışırdayan ayak seslerini duydum.

"Zoey, Heath..." Neferet hızla yanımıza geldi. Tuhaf, kırmızı bir ışıkla parlayan –ve bana ölümden dönen o şeyleri anımsatan– ellerini havaya kaldırdı. Ben kaçmaya, çığlık atmaya ve hatta nefes almaya fırsat bulamadan, omuzlarımıza yapıştı. Bedenim acıyla sarsılırken, Heath'in kaskatı kesildiğini hissettim. Acı zihnimi de kavurmuştu sanki; Neferet beni tutuyor olmasa, dizlerim bedenimi daha fazla taşıyamazdı. "Hiçbir şey hatırlamayacaksınız!" Bu sözler sıkıntılarla boğuşan beynimde defalarca yankılandı. Sonrası derin bir karanlıktı.

BÖLÜM OTUZ BİR

Sık bir ormana benzeyen bir yerin orta yerinde, güzel bir çayırlıktaydım. Ilık ve yumuşacık bir esinti bana leylak kokuları taşıyordu. Çayırlığın ortasından bir kaynak akıyor, kristalimsi suyu düz taşların üzerinden köpük köpük çağlıyordu.

"Zoey? Beni duyabiliyor musun, Zoey?" Israrcı bir erkek sesi rüyama dahil olmuştu.

Kaşlarımı çattım ve onu yok saymaya çalıştım. Uyanmak istemiyordum ama ruhum kıpırdanmaya başlamıştı. Uyanmam gerekiyordu. Hatırlamam... Hatırlamama ihtiyacı vardı.

Ama kimdi o?

"Zoey..." Ses, bu defa rüyamın içine sızmıştı. Adımı mavi bahar göğüne yazılı halde gördüm. Ses bir kadına aitti...Tanıdığım... Sihirli... Harikulade... "Zoey..."

Açıklık alanda çevreme bakındım ve Tanrıça'yı, bütün zarafetiyle suyun diğer tarafında, düz bir Oklahoma kayasına tünemiş, ayakları suya sokulmuş halde gördüm.

"Nyx!" diye haykırdım. "Öldüm mü yoksa?" Ağzımdan çıkan kelimeler dört bir yanımda parlıyordu.

Tanrıça gülümsedi. "Seni her ziyaret edişimde bana aynı soruyu mu soracaksın, Zoey Kızılkuş?"

"Şey, hayır... Üzgünüm." Kelimelerim pembeye dönmüştü. Yanaklarım gibi kızarmış olmalıydılar.

"Üzülmene gerek yok, kızım. Çok iyi iş çıkardın. Ben senden çok memnunum. Şimdi artık uyanma zamanın geldi. Ayrıca, elementlerin yok edici özellikleri kadar onarıcı özellikleri de olduğunu anımsatmak isterim."

Her ne kadar neden bahsettiğini bilmesem de, ona teşekkür etmeye yeltendim. Ancak omuzlarımın sarsılması ve çevremi aniden saran soğuk havayla hareketsiz kaldım. Gözlerimi açtım.

Etrafımda karlar uçuşuyordu. Dedektif Marx üzerime eğilmil, omuzlarımı sarsıyordu. Beynimi kaplayan sise rağmen, kırık bir sesle "Heath?" diyebildim.

Marx çenesiyle sağ tarafı işaret edince, başımı o yana çevirdim. Heath sedyeyle ambulansa bindiriliyordu.

"Yoksa o..." Devamını getiremedim.

"Heath gayet iyi, sadece baygın durumda. Çok kan kaybetmiş. Ağrı kesici verdiler."

"Baygın mı?" Olanlara anlam vermeye çalışıyordum. "Ona ne oldu?"

"Çoğul yaralanma. Diğer iki çocuk gibi. Neyse ki sen onu zamanında bulmuş, kan kaybından ölmeden beni aramışsın." Dedektif omzumu sıktı. Bir sağlık görevlisi Marx'ı yanımda uzaklaştırmaya çalıştı ama Marx "Onunla ben ilgilenirim," dedi. "Gece Evi'ne dönmesi gerek. Orada iyi olacaktır."

Sağlık görevlisi bana açıkça "ucube" diyen gözlerle bakıp gitti. Dedektif Marx doğrulup oturmama yardım etti.

"Arabama kadar yürüyebilir misin?"

Kafamı salladım. Vücudum daha iyi durumdaydı ama beynim hâlâ sünger gibiydi. Marx'ın "arabası" gerçekten kocaman,

her hava şartına uygun, devasa tekerlekleri ve metal parmaklıkları olan bir kamyonetti. Ilık ve rahat ön koltuğa yerleşmeme yardım etti. Tam kapıyı kapatacakken bir şey daha anımsadım. Çaba harcamak bile beynimin ortadan ikiye ayrılacakmış gibi acıması için yeterliydi. "Persephone? O iyi mi?"

Marx bir an ne dediğimi anlamamış gibi baktıysa da sonrasında gülümsedi. "Kısrak mı?"

Başımla onayladım.

"İyi. Memurlardan biri onu polis ahırına götürüyor. Havalar düzelip yol biraz açılana kadar orada kalacak." Gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı. "Sanırım sen Tulsa polisinden daha cesur çıktın. Kısrağı geri götürmeye gönüllü kimse çıkmadı."

Kamyonet ağır ağır yola koyulup, depodan uzaklaşırken başımı koltuğa yasladım. Boş ve karla kaplı gecede, on kadar polis arabası, bir itfaiye aracı ve iki ambulansın kırmızı ve mavi ışıkları yanıp sönüyordu.

"Bu akşam burada neler oldu, Zoey."

Düşünmeye çalıştım ama başıma saplanan keskin sancı yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım. "Hatırlamıyorum." Şakaklarım zonkluyordu. Dedektifin keskin bakışlarını üstümde hissediyordum. Göz göze geldik. Bana hâlâ sevdiği vampir kız kardeşinden bahsedişini anımsadım. Ona güvenebileceğimi söylemişti. İnanıyordum. "Yanlış olan bir şeyler var," diye itiraf ettim. "Hafızam allak bullak halde."

"Tamam," dedi yavaşça. "Hatırlayabildiğin son şeyle başla."

"Persephone'yi tımarlıyordum ve birden Heath'in nerede olduğunu anladım. Ve hemen yanına gitmezsem öleceğini.."

"Onu İşaretledin mi?" Yaşadığım şaşkınlığı yüzümden okumak zor olmasa gerekti; çünkü gülümseyerek "Kız kardeşimle sık sık konuşuruz," dedi. "Vampir olayları çok ilgimi çekiyor. Özellikle kardeşimin Değişim'i yaşamaya başladığı ilk günlerden beri..." Bir insanın her tür vampir bilgisine sahip olması mühim bir şey

değilmiş gibi omuz silkti. "Biz ikiziz. Eskiden her şeyimizi paylaşırdık. Tür değişimi durumumuzda pek farklılık yaratmadı." Yan gözle bana baktı. "Onu İşaretledin, değil mi?"

"Evet. Heath'le aramızda İşaretleme olayı yaşandı. Zaten nerede olduğunu bu sayede anladım." Afrodit ile ilgili detayları es geçtim. Aslında-görüşleri-doğru-ama-Neferet-yok-mu kısmını anlatmaya gücüm yoktu.

"Ah!" Başımın içindeki sızı, yüksek sesle inlememe neden olmuştu.

"Derin derin nefes al," dedi Marx. Gözünü, tehlikeli yoldan ayırabildiği her fırsatta, yan gözle beni süzüyordu. "Sadece hatırlamakta zorlanmayacağın kadarını anlatmanı istedim."

"Hayır, sorun değil. İyiyim. Bunu yapmak istiyorum."

Hâlâ biraz endişeli görünüyordu ama sorgulamasına devam etti. "Pekala. Heath'in başının belada olduğunu hissetmiştin. Ve nerede olduğunu... O zaman neden beni arayıp depoya gitmemi istemedin?"

Hatırlamaya çalıştım ama başıma keskin bir sancı saplanmıştı. Fakat acıyla birlikte yoğun bir öfke de gelmişti. Birisi zihnimi darmadağın etmişti. Ve bu beni gerçekten çok ama çok kızdırmıştı. Şakaklarımı ovdum ve acı karşısında dişlerimi sıktım.

"Belki biraz dursak iyi olacak."

"Hayır! İzin verin, biraz düşüneyim." Derin bir iç çektim. Ahırları ve Afrodit'i anımsıyordum. Heath'in bana ihtiyacı olduğunu, Persephone'yle birlikte, depoya doğru tehlikeli ve zorlu bir yolculuk yaptığımızı. Ama bodrum katından ötesini hatırlamaya çalıştığım zaman, başımdaki sancı dayanılmaz bir hal alıyordu."

"Zoey!" Dedektif Marx'ın endişeli sesi acımla adeta harmanlanmıştı.

"Bir şey zihnimi allak bullak etmiş," dedim. Yanaklarımdan süzüldüğünü ancak o anda fark edebildiğim göz yaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"Hafızanda eksiklikler var..."

Bunu aslında soru sorar gibi söylememişti ama ben yine de başımı salladım.

Bir süre hiç konuşmadı. Dikkatini karla kaplı, ıssız yola odaklamış gibi görünüyordu ama ben aslında öyle olmadığını tahmin etmiştim. Zaten bir sonraki cümlesi, haklı olduğumu ispatladı.

"Kız kardeşim." Gülümseyerek bana baktı. "Adı Anne. Bir defasında bir Yüksek Rahibe'yi sinirlendirmem halinde başımın ciddi belaya gireceğini söylemişti. Çünkü Yüksek Rahibelerin bazı şeyleri silebilmek gibi yetenekleri varmış. Bazı şeyler derken Anne'nin kastettiği hem insanlar hem anılardı." Gözlerini bir kez daha bana çevirdi. Artık gülümsemiyordu. "Sanırım asıl soru şu: Bir Yüksek Rahibe'yi öfkelendirecek ne yaptın?"

"Bilmiyorum... Ben..." Söylediklerini düşünmeye başlamıştım. O gece olanları hatılarmaya uğraşmak yerine hafızamı özgür bıraktım ve geriye döndüm. Afrodit'in Neferet'in görüşlerinin yanlış olduğunu iddia etmesine rağmen, Nyx'in onu görüşleriyle kutsamaya hâlâ devam ettiğini düşündüm. Neferet'in çevresinde arsız bir mantar gibi büyüyen yanlışlık hissini, pazar gecesi Karanlık Kızlar'ın ayininde benim aldığım kararları sahiplenişini, şahit olduğum o sahneyi ve şeyi... Beynimin içinde ani bir sıcaklık hissettim. Gözümün önünde Elliott denen yaratığın, Neferet'in kanını emdiği o sahne canlanıvermişti.

"Kamyoneti durdurun!" diye haykırdım.

"Okula geldik sayılır, Zoey."

"Hemen durun. Kusacağım!"

Boş yolda kenara çekildik. Kapımı açtım ve karlı yola indim ve bir köşeye içimde ne var ne yok boşalttım. Dedektif Marx hemen yanı başımdaydı. Saçlarımı tutmuş, sevecen bir baba gibi, her şeyin yoluna gireceğini mırıldanıyordu. Derin derin nefes aldım. Öğürme isteğim nihayet geçmişti. Bana bir mendil –düzgün bir biçimde katlanmış eski usül, kumaş bir mendil– uzattı.

"Teşekkürler." Yüzümü silip burnumu temizledikten sonra mendili ona geri uzattım ama gülümseyerek "Sende kalsın," dedi.

Bir süre olduğum yerde durup başımdaki sızının geçmesi için derin derin nefesler almaya başladım. Ayak basılmamış karlı zeminin ötesinde, yüksek duvarların ardında büyük meşe ağaçları yükseliyordu. Şaşkınlık içinde, nerede olduğumuzu anladım.

"Okulun doğu duvarındayız," dedim.

"Evet. Kendini toparlaman için vakit kazanalım diye bu yoldan gelmeye karar verdim. Bu arada belki hafızan da onarılır diye düşündüm."

Onarmak... Bu kelimede bir şey vardı, ama ne? Kendimi hatırlamaya zorlarken, biraz önceki sancıyı yeniden hissetmeyi bekleyerek yüzümü buruşturdum ama hissetmedim. Ve hafızamda, güzel bir çayırlık ve Tanrıça'nın bilge sözleri canlandı.

Elementlerin yok edici özellikleri kadar onarıcı özellikleri de olduğunu anımsatmak isterim.

Ve işte o zaman ne yapmam gerektiğini anladım.

"Dedektif Marx, bir iki dakikaya ihtiyacım var. Olur mu?"

"Yalnız kalmak mı istiyorsun?"

Kafamı salladım.

"Kamyonette seni izliyor olacağım. Bana ihtiyacın olursa, seslen, yeter."

Gülümsedim. Onun kamyonete dönmesini beklemeden meşe ağaçlarına doğru yürümeye başladım. Tam olarak ağaçların altında ve okul sınırları içinde olmama gerek yoktu. Yakınlarında olmak konsantre olmama yardım ediyordu. Eski dostlar gibi birbirlerine sarılan dallarını görebilecek kadar yaklaşınca, durdum ve gözlerimi yumdum.

"Rüzgar... Seni bana çağırıyor ve bu defa senden zihnime değmiş olacak her tür karanlık tekeyi alıp götürmeni istiyorum."

Kendi bireysel fırtınama tutulmuş gibi, serin bir rüzgar hissettim. Fakat rüzgar bedenime değmiyor; zihnime doluyordu. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve kendimi yeniden şakaklarıma yerleşen sızıya kapattım. "Ateş... Seni bana çağırıyor ve senden zihnime temas eden her tür karanlığı yakmanı istiyorum." Kafamın içi sıcacık olmuştu; ancak bu daha önce hissettiğim o sıcak mızrağa pek benzemiyordu. Daha ziyade hoş bir sıcaklıktı... Tıpkı tutulmuş bir kasa uygulanan ısıtıcı keçe gibi. "Su, seni bana çağırıyor ve senden ruhuma dokunan karanlığı yıkayıp götürmeni diliyorum." Zihnimdeki fazla sıcaklık, hemen ardından gelen serinlikle yok olup gitmiş, yerine müthiş bir rahatlama bırakmıştı. "Toprak, seni bana çağırıyor ve besleyici gücünle zihnime dokunan karanlığı alıp götürmeni diliyorum." Sanki beni toprağa bağlayan ayak tabanlarımın altında bir musluk açıldı ve ben kokuşmuş bir karanlığın aşağıya doğru akıp bedenimden çıkıp gittiğini ve toprağın iyiliği ve gücüyle yok olduğunu hissettim. "Ve ruh... Senden karanlığın zihnimde yok ettiklerini iyileştirmeni ve hafızamı onarmanı diliyorum..." İçimde bir şeyler oldu ve sırtımdan aşağı beyaz-sıcak, çok iyi tanıdığım bir his iniverdi. Darbenin etkisiyle dizlerimin üstüne çöktüm.

"Zoey! Zoey! Tanrım, iyi misin sen?"

Dedektif Marx'ın güçlü elleri bir kez daha omuzlarımı sarsıyordu. Sonra ayağa kalkmama yardım etti. Bu defa gözlerimi hiç zorlanmadan açtım ve ona gülümsedim.

"İyiden de öteyim... Her şeyi hatırlıyorum."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Detektif Marx belki de zilyonuncu defa "Böyle olması gerektiğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedim kafamı sallayarak. "Böyle olmalı." O kadar yorgundum ki, polisin devasa kamyonetinde uykuya dalmam an meselesiydi. Ama uyuyamayacağımı biliyordum. Gece henüz bitmemiş, görevim henüz tamamlanmamıştı.

Dedektif iç geçirdi. Ona gülümsedim.

"Bana güvenmeniz gerek," dedim onun birkaç saat önceki halini taklit ederek.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum ve çok da üzgünüm. Ama size anlatabileceğim her şeyi anlattım."

"Heath ve diğer çocukların başlarına gelenlerden evsiz barksız bir serserinin sorumlu olması gibi mi?" Kafasını salladı. "Bana bir yerde bir yanlış var gibi geliyor."

"Biraz da olsa psişik güçlere sahip olmadığınızdan emin misiniz?" Ona yorgun bir ifadeyle gülümsedim.

"Olsaydım, sorunun nerede olduğunu tahmin edebilirdim." Kafasını bir kez daha salladı. "Bana şunu açıkla: Hafızana ne oldu?"

Bu sorunun cevabını çoktan hazırlamıştım. "Bu gece yaşadığım travmanın etkisi, beynimi bloke etti. Sonra, beş elementle ilgili yeteneklerim, kördüğümü çözmeme ve hatırlamama yardım etti."

"Bu yüzden mi o kadar acı çektin?"

Omuz silktim. "Sanırım. Ama artık geçti."

"Bak, Zoey. Burada bana anlattığından fazlasının döndüğünden eminim. Bana gerçekten güvenebileceğini bilmeni istiyorum."

"Bunu biliyorum." Ona inanıyordum inanmasına ama paylaşamayacağım bazı sırların olduğunun da farkındaydm Ne bu dünya tatlısı dedektifle. Ne de bir başkasıyla...

"Her ne oluyorsa, üstesinden tek başına gelmek zorunda değilsin. Sana yardım edebilirim. Sen daha bir çocuksun, bir genç kızsın." Gerçekten bunalmışa benziyordu.

Gözlerimi gözlerine diktim. "Hayır, ben Karanlık Kızlar'ın lideri olan ve Yüksek Rahibe olmak üzere eğitilen bir çaylağım. İnanın bana, bu sıradan bir genç kız olmaya benzemiyor. Size bir yemin ettim. Yeminimin benim için bağlayıcı olduğunu –kız kardeşiniz sayesinde– siz de biliyorsunuzdur. Sizi temin ederim ki anlatabileceğim her şeyi çoktan anlattım. Başka çocuklar kaybolursa, onları da bulabileceğime inanıyorum." Ona bunu nasıl yapacağımı yüzde yüz bilmediğimi söylememiştim. Fakat verdiğim sözü tutabileceğime inanıyordum. Ve Nyx'in bana yardım edeceğine. Tabii ki kolay olmayacaktı. Ama Stevie Rae'ye ihanet edemezdim. Bu da demek oluyordu ki, Stevie Rae güvende olana dek, hiç kimse yaratıklardan haberdar olamazdı.

Marx bir kez daha iç geçirdi. Kamyonetten inmeme yardım etmek için arabanın çevresini dolaşırken kendi kendine söyleniyordu. Tam okulun ana binasının kapısını açmadan önce –çok can sıkıcı bir şekilde– saçlarımı karıştırdı ve "Pekala," dedi. "Dediğin gibi olsun. Zaten başka bir seçeneğimin olduğu da söylenemez."

Haklıydı. Seçeneği yoktu.

Binaya ondan önce girdim ve daha ilk adımımı attığım anda, çok iyi tanıdığım tütsü ve yağ kokularını duydum. Gaz lambalarının insanı sakinleştiren ışığı, heyecanlı, sevecen bir dost gibi beni kucakladı.

Dost demişken...

"Zoey!" İkizlerin aynı anda çığlık attıklarını duydum. Sevinç çığlıkları ve azarlar eşliğinde beni öyle bir kucakladılar ki aralarında ezilip kaldım. Beni ölesiye merak etmişler ve elementlerini çağırdığım anları birebir hissetmişlerdi. Damien de hemen arkalarındaydı. Sonra kendimi Erik'in güçlü kollarının arasında buldum. Beni sımsıkı kucaklarken, çok korktuğunu ve beni yeniden gördüğüne çok ama çok sevindiğini fısıldadı. Kendime, bir süre kollarının arasında dinlenme izni verip ben de ona sarıldım. Heath ve Erik konusunda ne yapacağıma daha sonra karar verecektim. Şu anda çok yorgundum ve bir şekilde gücümü...

"Zoey, bizi bir hayli korkuttun!"

Erik'in kollarının arasından sıyrılıp Neferet'e döndüm.

"Özür dilerim. Hepinizi üzmek istemezdim." Gerçekti. Kimseyi korkutmak, üzmek ya da endişelendirmek istememiştim.

"Sanırım ortada bir zarar yok. Hepimiz eve sapasağlam döndüğün için çok mutluyuz." Bana, sevgi, ışık ve iyilikle dolu o harika anne gülümsemesiyle bakıyordu. O gülümsemenin arkasında yatan gerçekleri çok iyi biliyor olmama rağmen, kalbimin sıkıştığını hissettim ve içimden umutsuzca, *keşke*, diye geçirdim. Keşke yanılıyor olsaydım ve Neferet eskiden inandığım kadar harika biri olsaydı.

Karanlık her zaman kötülük demek değildir. Tıpkı, aydınlığın da her zaman iyilik getirmemesi gibi. Tanrıça'nın sözleri zihnimde yankılanıyor, bana güç veriyordu.

"Zoey kesinlikle bir kahraman," dedi Detektif Marx. "Eğer o çocuğun beynini okuyabiliyor olmasaydı, bizi onu kurtarmak için depoya tam zamanında çağıramazdı."

"Şey, evet. Bu sorunu Zoey'le daha sonra konuşmamız gerekecek." Neferet bana ciddi bir ifadeyle bakıyordu ama ses tonu başımın ciddi bir belada olmadığını herkese açıkça belli ediyordu.

Bir de işin iç yüzünü bilselerdi.

Neferet "Detektif, çocukları kaçıran şahsı ele geçirebildiniz mi?" diye sordu.

"Hayır. Biz olay yerine ulaşmadan kaçmış ama birilerinin depoda yaşadığına dair çok güçlü delillerimiz var. Sanırım orayı bir tür karargah gibi kullanıyormuş. Birisinin, diğer iki çocuğu orada öldürdüğüne ve suçu vampirlerin üstüne yıkmaya çalıştığına dair delil bulmakta zorlanmayacağız gibi görünüyor. Her ne kadar Heath, yaşadığı travma nedeniyle, pek fazla bir şey hatırlamasa da, Zoey peşine düşmemiz gereken şahsın detaylı bir tarifini verdi. Yakalamamız an meselesi."

Neferet'in gözlerine yansıyan şaşkınlığı bir tek ben mi görmüştüm?

"Bu harika!"

"Evet." Yüksek Rahibe'nin gözünün içine baktım. "Dedektif Marx'a pek çok şey anlattım. Hafızam hâlâ iyi durumda."

"Seninle gurur duyuyorum, Zoey Kızılkuş!" Neferet yanıma geldi ve bana sımsıkı sarıldı. O kadar sıkı sarılmıştı ki kulağıma "Aleyhimde ifade verirsen, hiçbir insan, çaylak ya da vampirin sana inanmaması için gerekeni yaparım," diye fısıldadığını bir tek ben duyabildim.

Hemen geri çekilmedim. Hiçbir tepki göstermedim. Ama sonunda beni bıraktığı zaman, son hamlemi yaptım. O beyaz-sıcak hissi tenimde hissettiğim ilk andan beri planladığım hamleyi...

"Neferet, arkama bir bakar mısınız?"

Arkadaşlarım kendi aralarında gevezelik ediyordu. Sanırım, Dedektif Marx'la okulun önünde konuşurken onları arayıp be-

nimle ana binada buluşmalarını ve Neferet'in orada olmasını sağlamalarını rica ettiğim zaman yaşadıkları rahatlama hissi, hepsinin vidalarını gevşetmişti. Dile getirdiğim tuhaf isteğim, hepsinin bir anda susmasını sağlamıştı. Aslına bakarsanız, Dedektif Marx da dahil olmak üzere, odadaki herkes, yaşadığım macera sırasında kafamı bir yerlere vurup beynimin bir kısmını kaybetmiş olmamdan endişe duyarak bana bakıyordu.

"Çok önemli," dedim ve Neferet'e tişörtümün altında bir hediye saklıyormuşum gibi muzip bir tavırla sırıttım.

"Zoey, ne demek istediğini..." Neferet'in kontrollü sesine endişe ve mahcubiyet karışmıştı.

Abartılı bir iç çekişle, "Tanrım, sadece bakın," dedim. Ve kimsenin beni durdurmasına izin vermeden hızla arkamı döndüm ve kazağımın ucunu dikkatle (ön kısmımın açılmamasına özen göstererek) kaldırdım.

Yanıldığıma dair bir endişem yoktu ama arkadaşlarımın hayranlık ve mutluluk nidaları yüreğime su serpti.

"Z! İşaret'in iyice yayılmış!" Erik güldü ve çekingen bir tavırla sırtımdaki dövmeye dokundu.

"Vay canına! Bu müthiş bir şey," dedi Shaunee nefes nefese.

"Hem de nasıl," dedi Erin.

"Gerçekten göz alıcı," dedi Damien. "Diğer İşaretlerinle aynı labirent deseni."

Erik "Evet," dedi. "Helezonların arasında aynı runik semboller serpiştirilmiş."

Bir tek ben, Neferet'in tek bir söz dahi etmediğinin farkındaydım.

Kazağımı indirdim. Sadece hissedebildiğim dövmemi iyice görebilmek üzere ayna karşısına geçmek için can atıyordum.

"Tebrikler, Zoey. Sanırım bu Tanrıça'nın gözünde özelliğini koruyor olmanın bir işareti," dedi Dedektif Marx.

Gülümsedim. "Teşekkürler. Her şey için."

Göz göze geldik. Bana göz kırptı. Sonra Neferet'e döndü. "Artık gitsem iyi olacak, hanımefendi. Daha yapacak çok işim var. Ayrıca, Zoey'nin bir an önce yatağına girmek istediğinden eminim. Herkese iyi geceler." Şapkasına dokundu ve bana bir kez daha gülümsedikten sonra binadan çıktı.

Neferet'e bakarak "Gerçekten çok yorgunum," dedim. "Bir sakıncası yoksa, hemen yatmak istiyorum."

"Tabii, hayatım," dedi pürüzsüz bir sesle. "İyi olur."

"Ve tabii yine sakıncası yoksa yatakhaneye giderken Nyx'in Tapınağı'na uğramak isterim."

"Nyx'e teşekkür borçlu olduğun çok şey var. Tapınağa uğramak iyi fikir."

"Biz de seninle gelelim, Z," dedi Shaunee.

"Evet," dedi Erin. "Nyx bu gece hepimizin yanındaydı."

Damien ve Erik de hemfikir olduklarını gösteren sesler çıkardılar ama ben arkadaşlarımdan tarafa bakmıyordum. Neferet'ten gözlerimi ayırmadan, "Nyx'e teşekkür edeceğim," dedim. "Ama tapınağa gitmemin bir nedeni daha var." Soru sormasını beklemeden sözlerime devam ettim. "Stevie Rae için bir toprak mumu yakacağım. Onu unutmayacağıma söz verdim."

Arkadaşlarım da bir şeyler mırıldandılar ama ben gözlerimi bir an olsa ayırmadan Nee-feret'e doğru yürüdüm.

"İyi geceler, Neferet" dedim ve bu defa ben ona sarıldım. Kulağına "İnsanların, çaylakların ya da vampirlerin sizinle ilgili bir konuda bana güvenmesine gerek yok. Çünkü Nyx inanıyor," diye fısıldadım. "Sizinle işim bitmedi."

Geri çekildim ve Neferet'e sırtımı döndüm. Arkadaşlarımla birlikte binadan çıkıp Tapınağa doğru yürümeye başladık. Kar durmuştu ve ay, ipek eşarpları andıran bulutların arasından yüzünü göstermişti. Tapınağın önündeki mermer Tanrıça heykelinin önünde durdum.

"Burası," dedim.

"Z?" Erik ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Stevie Rae'nin mumunu buraya koymak istiyorum. Nyx'in ayaklarının dibine."

"Hemen getireyim," dedi Erik. Elimi sıktıktan sonra doğruca Tapınağa girdi.

"Haklısın," dedi Shaunee.

"Evet, mumunun burada yanması Stevie Rae'nin de hoşuna giderdi," dedi Erin.

"Toprağa daha yakın," dedi Damien.

"Ve Stevie Rae'ye," dedim.

Erik geri geldi ve bana yeşil bir mum ve uzun saplı, işlemeli çakmağı uzattı. İç sesimi dinleyerek mumu yaktım ve Nyx'in ayaklarının dibine yerleştirdim.

"Stevie Rae seni unutmuyorum," dedim. "Söz verdiğim gibi..."

"Ben de öyle," dedi Damien.

"Ben de," dedi Shaunee.

"Aynen," dedi Erin.

"Ben de unutmuyorum," dedi Erik.

Nyx'in heykelini saran çim ve çayır kokusu, arkadaşlarımın yaşlı gözlerle gülümsemesine neden oldu. Oradan ayrılmadan önce gözlerimi yumdum ve ruhumun derinliklerinde hissettiğim duayı fısıldadım:

Senin için geri döneceğim, Stevie Rae.

Gece Evi'ne Hoşgeldiniz

GECE
EVİ

www.houseofnight.com